

Giới thiệu Ta Là Người Hiện Đại

Truyện Ta Là Người Hiện Đại là một truyện hấp dẫn nằm trong loạt truyện mới được giới thiệu với bạn đọc, truyện được tác giả Tiểu Trần xây dựng một cách sống động và gần gũi, lối viết không quá trau chuốt nhưng cũng không quá xuề xòa, truyện tạo nên sức thu hút riêng đối với độc giả yêu thích thể loại truyện huyền huyền.

Truyện đặt ra cho người đọc một câu hỏi khiến ta cũng một lần phải suy nghĩ, phải chăng có đôi lúc đã quá vội vàng trong cuộc sống này, có nên không cần chậm lại một chút, để cảm nhận và thấu hiểu. Ai có thể tiên đoán được điều gì sẽ xảy ra với tương lai, số phận của bản thân mình?

Ai có thể biết được kiếp trước mình là kẻ nào? Kiếp sau mình sẽ ra sao?

Chẳng ai có thể! Chỉ là...

Trong hư vô mịt mờ của tạo hóa, có những điều tưởng chừng như không thể lại có thể xảy ra. Một chân trời mới được khai mở. Một định mệnh mới được bắt đầu. Một cuộc đời mới được tạo dựng.

Mộng ngàn năm tình này có đôi?

Đường xuống cửu tuyền ai dẫn lối người đi?

Cùng theo bước chân của chàng sinh viên hội họa Diệp Nguyên xuyên qua hư không đến một vùng đất mới. Mời bạn bước vào thế giới truyện xuyên không đầy thú vị hấp dẫn này.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Không Mục Đích Sống

Bên bờ rừng hoang vu vắng vẻ, một đám nha sai đang lăm lăm đao kiếm vây quanh một đám sơn tặc quần áo đầy máu me trộn lẫn với bùn đất. Tình thế lúc này nhìn qua cũng biết đám sơn tặc đã bị đám nha sai khống chế. Xa xa một đoạn trên con đường đầy cát sỏi là ba bốn thi thể đầy máu đang nằm bất động.

Bấy giờ một tên mặt mày bặm trợn chống thanh đao nhuộm đầy máu quỷ trên mặt đất hướng về phía một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi đang ngồi trên mặt đất hét:

- Con mẹ nhà ngươi, nam nhi đại trượng phu mà không dám giết người sao? Mau cầm kiếm đâm ta một nhát.

Thiếu niên đầu tóc rối bời, mặt mày lấm lem bùn đất ngẩng mặt lên bình tĩnh nói:

- Ta là người hiện đại. Người hiện đại không giết người vô cớ.

Tên kia nghe thế thì khuôn mặt ngơ ngác một chút rồi bỗng òa khóc meo meo:

- Tiểu huynh đệ... đại ca... đại nhân... cầu xin ngươi đâm ta một nhát.

Thiếu niên nghe thế ánh mắt toát lên đầy vẻ phức tạp, dường như những lời van nài của tên bặm trợn kia đã làm hấn mũi lòng. Chỉ thấy hấn vợ lấy thanh kiếm bên cạnh mình rồi nhìn tên bặm trợn kia cười một cái.

“Phập” tiếng kim loại đâm thấu da thịt vang lên. Thiếu niên gục xuống nằm bất động trên mặt đất, trên bụng hấn còn cắm sâu thanh kiếm vừa nhặt được.

Tên bặm trợn thấy thiếu niên tự sát mà không chịu đâm mình thì cười cười như kẻ tâm thần rồi lăm bằm:

- Tại sao? Tại sao?

- Bất hết tất cả về nhà môn, những kẻ còn lại ném xác vào rừng cho chó ăn. Tiếng quát vang lên từ miệng của một gã bộ khoái trung niên trạc tuổi tứ tuần.

- Rồ! Một đám nha sai đồng loạt đáp rồi nhanh chóng thực hiện nhiệm vụ của mình.

Đám thi thể bị ném bay vào những khóm cây dại bên bờ rừng, thiếu niên vừa tự sát kia cũng cùng cảnh ngộ với mấy kẻ xấu số nọ. Còn hơn mười tên sơn tặc thương thế đầy mình nhanh chóng bị tổng vào chiếc xe tù bằng gỗ.

Gã bộ khoái nhìn một lượt xem xét mọi thứ rồi hô lớn:

- Hồi phủ.

Đám nha sai tung mình lên lưng ngựa, sau đó cả đoàn người nhanh chóng rời khỏi bìa rừng để lại sau lưng một đám xác chết đang bốc lên mùi máu nồng đậm.

Phiền muộn!

Làm người ai chẳng có phiền muộn!

Không có phiền muộn liệu có còn là người nữa không?

Hắn lúc này cũng đang rất phiền muộn bởi hắn không biết mình phải đi đâu, về đâu hay làm gì vào lúc này.

Hắn tên gọi Diệp Nguyên, năm nay hai mươi tư tuổi, là sinh viên của một trường hội họa danh tiếng. Thường ngày bạn bè gọi hắn là “họa thần”. Danh hiệu này không phải vì ngòi bút của hắn xuất thần nhập hóa, mà bởi bức tranh nào của hắn cũng đầy màu sắc thần thoại, cổ tích. Ngay cả tranh hiện đại họa phổ thường mà hắn cũng điểm thêm vài thiên thần bay qua bay lại. Hay tranh truyền thần tả thực hắn cũng cố nhét vào vài điểm “tinh quang” cho thêm phần đặc sắc. Bởi thế mà suốt bảy năm kể từ ngày nhập học, hắn vẫn chưa tốt nghiệp được.

Vì sao hắn lại đến nơi này? Đừng hỏi hắn!

Đã ba tháng nay hắn ngày đêm trầm trọc, thiếu ăn thiếu ngủ ở cái địa phương quỷ quái này nhưng hắn không dám đưa ra cho mình một kết luận cuối cùng.

Nhìn đám dân quê tay mang, tay vác những nông cụ đi lại trên lòng đường, Diệp Nguyên chợt nở một nụ cười chán nản.

- Chủ quán, cho thêm bầu rượu.

- Được, được. Gã chủ quán tuổi chừng hai sáu, hai bảy, khuôn mặt chất phác niềm nở đáp rồi mang thêm một bầu rượu nhỏ bước vội đến bàn của Diệp Nguyên.

Đây vốn là một sơn thôn dưới chân núi, nên những quán rượu nhỏ như thế này thường do một người làm chủ kiêm luôn chức tiểu nhị bung bê.

- Khách quan đến thăm họ hàng sao? Gã chủ quán có vẻ buồn chán nên vừa rót rượu vừa bắt chuyện.

Diệp Nguyên nghe thế thì buồn bã đáp:

- Ta bị lạc.

Gã chủ quán nghe thế thì ngẩn ra, sau đó ngồi xuống ghé đôi diện hỏi với vẻ quan tâm:

- Khách quan là người phương nào? Ta nghe khẩu âm của cậu không giống người vùng này.

Diệp Nguyên hớp một ngụm rượu rồi đáp:

- Ta nói người cũng không biết đâu.

Chủ quán nghe thế không cho là đúng liền nói:

- Khách quan nói thử ta nghe, ta tuy lớn lên ở sơn thôn nhỏ bé này nhưng đã từng xuôi nam ngược bắc gần chục năm, kiến thức cũng không đến nỗi tệ.

Diệp Nguyên nghe thế thì đành thở dài nói:

- Ta đến từ địa cầu.

Gã chủ quán nghe thế thì lẩm bẩm:

- Hóa cầu, thủy cầu thì ta biết chứ “địa cầu” chưa nghe đến bao giờ.

Diệp Nguyên nghe thế thì môi khẽ nhếch lên nụ cười khổ sau đó hắn chợt cười “ha...hả” như người say rượu.

Gã chủ quán thấy hắn đột nhiên cười lớn như thế thì giật mình nhìn hắn với ánh mắt quái lạ, sau đó đứng dậy nói:

- Khách quan uống thông thả, ta dọn dẹp quán một chút.

Diệp Nguyên gật đầu rồi cầm luôn bầu rượu đưa lên miệng uống ừng ực. Từng ngụm, từng ngụm nóng cháy mang theo men nồng làm hắn càng uống càng cảm thấy tỉnh táo. Nếu bạn bè của hắn ở đây thấy hắn uống rượu kiểu này chắc trợn tròn mắt, bởi lúc trước hắn là kẻ uống kém nhất hội.

Trời lúc này đã ngả về chiều, mặt trời đã muốn chơi trốn tìm sau những dãy núi trùng điệp phía xa. Vương trong làn gió, hương vị mộc mạc của núi rừng lan tỏa trong không gian yên bình, tĩnh lặng.

- Tĩnh tiền. Diệp Nguyên gọi.

- Mười đồng tất cả. Gã chủ quán đáp.

“Cách” đặt mười đồng tiền lên bàn, Diệp Nguyên đứng dậy đảo mắt một vòng xung quanh rồi nhắm một con đường ngoài sơn thôn bước tới.

- Khách quan chờ chút. Bỗng gã chủ quán gọi lại.

- Chuyện gì vậy?

- Hướng đó là đường tắt đến trấn Lâm Xuyên nhưng phải đi qua một mảng rừng nguy hiểm.

- Không sao

- Trong rừng có rất nhiều dã thú đấy.

- Yên tâm, ta không chết được đâu. Cảm ơn người quan tâm.

Gã chủ quán nhìn theo bóng Diệp Nguyên lác lác đầu thờ dài ra chiều nuối tiếc. Những người như gã chuyện của bản thân mình còn quản chưa xong, làm sao dám bao đồng quản chuyện của người khác.

“Ta phải đi về đâu đây?” Dồn theo nhịp bước trên đường vắng là những dòng suy nghĩ miên man hiện lên trong đầu Diệp Nguyên.

Đến thế giới xa lạ này đã được ba tháng, chết đi sống lại cũng đã mấy lần. Mọi chuyện với hắn lúc này cứ như một giấc mơ.

Hắn còn nhớ rõ ba tháng trước, lúc hắn đang ngồi trong thư viện trường đề vẽ những nét cuối cùng cho bức tranh nằm trong đồ án tốt nghiệp thì hắn ngất đi. Lúc tỉnh dậy thì đã thấy bản thân nằm giữa một nơi đầy cây cối um tùm, rậm rạp. Sau này hắn mới biết mình bị ai đó vứt trong rừng rậm.

Tuần đầu tiên có lẽ là tuần đau đớn nhất của hắn về cả tinh thần lẫn thể xác. Bởi ngay hôm đầu hắn đã bị rắn trong rừng cắn gần chết. Lẽ ra hắn phải chết rồi bởi cái đám rắn kia rõ ràng là mấy con hổ mang chúa, con nào con nấy đều to như bắp chân người. Thế mà sự thật hắn lại không chết mà chỉ bị nằm liệt ba ngày trong con dới.

Quả đại, nằm rừng, thứ gì cảm thấy có thể ăn được hắn đều ăn tất. Có lẽ trời thương nên suốt một tuần ăn uống bậy bạ thế mà hắn không bị “biến chứng” gì. Điều làm hắn buồn bã, tuyệt vọng nhất chính là xa nhà, xa người thân, xa cô nàng Tiểu Mai xinh xắn hắn vừa quen được mấy hôm.

Người ta nói cô đơn thì sẽ khiến người ta một là trở nên mạnh mẽ còn không thì sẽ trở nên vô cùng yếu đuối. Hắn lại lâm vào cảnh ngộ thứ hai, đêm đến nghe tiếng sói tru, hổ gầm là hắn lại sợ đến phát khóc. Mà có lẽ bất cứ thanh niên thời hiện đại nào bị bỏ giữa chốn rừng sâu hoang vắng thế này cũng phải rơi nước mắt.

Sau tuần đầu tiên đương đầu với kiếp sống hoang dã như tổ tiên của loài người thì tinh thần hắn bắt đầu khủng hoảng. Điều này cũng không trách hắn được, sống kiểu “rừng rú” thế này thì làm sao một thanh niên hiện đại như hắn chịu nổi.

“Tự sát” hai chữ này hiện lên trong não hắn sau một tuần đau khổ. Chết là hết! Chết là xong chuyện! Chết là khỏi phải sống cảnh sống hoang dại này. Tâm trí hắn gào thét như thế mỗi lần hắn nuốt một quả đại vừa hái được hay gặm một cây nấm vừa nhỏ xong từ bụi cỏ.

Quyết chí tự sát nên hắn lần mò mãi mới tìm ra được một chỗ lý tưởng ven bờ suối. Nơi này suối mát trong xanh, đá tảng gập ghềnh đan xen chia tách rất nhiều dòng chảy. Bên bờ đá là một cây tùng cổ kính cành lá thưa thớt cao chừng mười trượng. Cảnh sắc này nếu ở thời hiện đại chắc chắn sẽ là một thắng cảnh du lịch đáng xem. Chỉ tiếc lúc này hắn chọn nơi đây là nơi yên nghỉ cuối cùng.

Leo lên đỉnh ngọn tùng trọc lá, hắn đảo mắt nhìn không gian rộng lớn rồi hú lên một tiếng cho thỏa cõi lòng. Sau đó hắn nhím mắt lại gieo mình xuống bờ đá. Đến đây thì hắn mất đi tri giác không biết gì nữa.

Lúc hắn mở mắt tỉnh dậy thì thấy toàn thân mình băng bó chỉ chít chẳng khác nào xác ướp. Và điều khó hiểu nhất là hắn không cảm thấy bất cứ đau đớn gì. Mơ màng chống người ngồi dậy thì chợt “đình..đang..đang..” mấy tiếng vang lên. Hóa ra ai đó đã cột vào tay hắn một sợi dây mảnh nối với chiếc chuông nhỏ màu đồng nằm trên chiếc bàn cạnh giường.

- Con mẹ nó, gần ba tháng tên tiểu tử này mới chịu tỉnh. Tiếng hét vang lên kèm theo tiếng đập cửa rồi một gã mặt mày bặm trợn lao vào nhìn chòng chọc làm hắn sợ hết hồn.

- Chú à, nơi đây là nơi nào? Đây là câu đầu tiên hắn hỏi sau khi tỉnh dậy.

- Con mẹ nó, gọi ta là đại đương gia nghe chưa. Tên bặm trợn hét lên làm hắn giật mình.

- Đại đương gia, nguy rồi!..nguy rồi. Quan phủ đã cho rất nhiều người bao vây núi. Đột nhiên lúc này một tên đầu tóc như tổ quạ chạy vào la lớn.

- Cái gì? Bảo mọi người mau theo đường sau núi chạy trước. Tên đại đường gia hét to.

Tiếp sau đó là một màn trốn chạy xuyên rừng, xuyên núi suốt hai ngày. Diệp Nguyên cũng được đám người mang theo. Trong hai ngày này tin tức hắn biết duy nhất là mình đang chạy theo một đám sơn tặc. Chỉ tiếc người tính không bằng trời tính, sau bao gian khổ trèo đèo lội suối, ấy vậy mà cuối cùng vẫn là màn trạm trán đầy máu giữa đám sơn tặc và đám nha sai bên bìa rừng. Chuyện này cũng xảy ra được năm sáu ngày trước tính đến lúc này rồi.

Lúc đó không biết quý thân xui khiến thế nào hắn lại lần nữa quyết chí tự sát, nhưng chả hiểu sao sau khi hôn mê tỉnh dậy thì đã thấy xung quanh mình ba bốn xác người bị dã thú ăn nát gần hết, chỉ có hắn là nguyên vẹn. Lúc đó hắn thôi không nghĩ đến chuyện tự sát nữa. Sau đó hắn lục lọi một lúc, kiếm được một đám bạc vụn với ít tiền đồng trong mấy đám quần áo rách bươm rơi vãi bên cạnh.

Lúc này trên con đường hoang vu vắng vẻ, hắn vừa đi vừa cất lên những âm thanh như cười như khóc làm đám chim nhỏ ven đường hoảng sợ bay toát loạn.

- Ta hận...ta hận...tại sao lại đối xử với ta như thế. Diệp Nguyên bước chân lao đảo rồi quỳ xuống ngửa mặt lên trời hét lớn.

Sau một hồi trầm lặng quỳ ngồi giữa đường hắn bỗng đứng dậy. Đôi mắt đỏ ngầu nhìn thẳng về phía trước rồi chậm rãi bước đi.

Trời lúc này đã nhá nhem tối.

Chim chóc tìm nơi trú ngụ, côn trùng rả rích cất tiếng ca đêm.

Diệp Nguyên lúc này vẫn đều nhịp bước trên đường, dường như bóng tối chẳng làm hắn mấy may để ý. Cũng may con đường này tuy vắng người đi nhưng lại là con đường thông dụng của các sơn thôn quanh đây mỗi lần muốn ra trấn lớn. Vì thế mà đường được phát quang rất bằng phẳng rộng rãi, thuận tiện cho người qua lại. Chỉ là không mấy ai dám đi vào ban đêm mà thôi.

“Cộc...cộc...cộc...cộc...” Tiếng vó ngựa dồn dập tới gần khiến Diệp Nguyên chú ý.

Giây lát sau một nam tử vai đeo trường kiếm ngồi trên lưng ngựa hướng Diệp Nguyên chạy tới. Sau đó y nghiêng cương ngựa bên cạnh Diệp Nguyên một đoạn rồi hỏi:

- Huynh đài đang trên đường đến trấn Lâm Xuyên sao?

- Phải. Diệp Nguyên đáp.

Nghe Diệp Nguyên xác nhận, người kia khuyên:

- Con đường này đi xuyên qua rừng vắng rất nguy hiểm. Huynh đài nên trở về nhà nghỉ ngơi ngơi, ban ngày hẵng đi.

- Không sao. Ta không còn gì để sợ. Diệp Nguyên đáp lời.

Người kia nghe thế thì ánh mắt có chút lúng lúng nhìn Diệp Nguyên rồi chấp tay nói:

- Tại hạ Lý Đình Nam, chỉ là một gã nuôi ngựa bình thường ở trấn Lâm Xuyên.

Diệp Nguyên nghe hắn giới thiệu xong thì bắt chước chấp tay đáp lại:

- Tại hạ Diệp Nguyên, là họa sư ở sơn thôn gần đây.

- Thì ra là Diệp họa sư, thất kính thất kính. Người kia lại chấp tay nói.

Diệp Nguyên nghe thế thì chợt cười một tiếng, sau đó hỏi:

- Lý huynh đài đang trên đường đến Lâm Xuyên sao?

- Phải. Lý Đình Nam đáp

- Có thể dẫn ta đi cùng không? Diệp Nguyên hỏi

Lý Đình Nam nghe thế thoáng chút chần chừ, nhìn Diệp Nguyên một mạch từ đầu tới chân rồi đáp:

- Được. Giang hồ tứ hải giai huynh đệ. Lý Đình Nam ta sao có thể khiến người ta chê cười. Mời Diệp họa sư.

- Gọi ta là Diệp Nguyên được rồi. Diệp Nguyên nắm lấy tay của Lý Đình Nam nhảy lên lưng ngựa nói.

Vó ngựa nhanh dần cuốn theo bụi mù đầy mặt đất. Hai người một ngựa lao đi trong đêm đen thăm thẳm.

Lý Đình Nam cầm dây cương ngồi phía trước hỏi:

- Diệp huynh đến Lâm Xuyên trong đêm tối thế này chắc mang chuyện quan trọng trong người?

Diệp Nguyên nghe thế đáp:

- Không phải, là ta muốn thay đổi chút không khí mà thôi.

Lý Đình Nam nghe thế thì ra chiều khó hiểu. “Thay đổi chút không khí là khái niệm gì chứ?” y trong đầu thắc mắc nhưng không hỏi. Chỉ nghe y nói:

- Lâm Xuyên cách nơi đây nửa ngày đường, nếu đi liên tục qua đêm thì sáng mai sẽ tới.

- Lý huynh là người Lâm Xuyên sao? Diệp Nguyên cũng bắt chuyện cho đỡ buồn.

- Ta người gốc Lâm Xuyên. Lý Đình Nam đáp

- Thì ra là thế. Diệp Nguyên khẽ à một tiếng.

Diệp Nguyên lúc này muốn hỏi một chút về mọi thứ ở nơi này nhưng không biết mở lời thế nào cho phải. Mấy ngày hôm nay hắn chỉ gặp có vài người lạ nhưng hỏi thăm đây là nơi đâu, triều đại gì hay đại loại như thế đều được trả lời bằng những câu chung chung không rõ ràng. “Có lẽ nơi đây là miền biên thùy rừng núi nên ít người biết đến”

Sau một hồi suy nghĩ, Diệp Nguyên hỏi dò:

- Ta từ nhỏ rất ít khi ra khỏi thôn, không biết từ Lâm Xuyên trấn đến kinh thành phải mất bao lâu?

Lý Đình Nam nghe thế cười đáp:

- Diệp huynh muốn lên kinh thành lập nghiệp sao? Chỗ chúng ta là vùng biên ải cách rất xa kinh thành. Dù chạy ngựa liên tục vẫn tốn hơn nửa năm.

Diệp Nguyên nghe thế mỉm cười nói:

- Cảm ơn Lý huynh chỉ giáo.

- Không có gì.

Một lúc sau Diệp Nguyên lại hỏi:

- Nghe nói hoàng đế rất được lòng dân, khắp nơi đều ca tụng công đức của ngài?

Lý Đình Nam nghe vậy đáp:

- Điều này còn phải nói sao! Ta nghe Đình trại chủ nói Việt quốc chúng ta mấy trăm năm trở lại đây, Thái Huyền hoàng đế là người được lòng dân nhất.

Diệp Nguyên nghe thế thì trong tâm thốt lên một tiếng: “Có hoàng đế, có kinh thành, ta rơi vào cớ đại rồi sao?”

Tiếng vó ngựa vẫn phi đều trên con đường xuyên rừng, có vẻ con ngựa này quen thuộc với đường đi nước bước nơi đây nên cứ phóng như bay về phía trước.

- Con ngựa ngày chạy thật nhanh. Diệp Nguyên lần đầu cưỡi ngựa nên cảm giác thân hình lắc lư có phần hứng thú. Dường như lúc này hắn đã quên đi chút phiền muộn.

- Giống ngựa này tên Thiên Phong, là loại ngựa chạy nhanh nhất ở Việt quốc. Lý Đình Nam giới thiệu.

- Khoảng nửa canh giờ nữa chúng ta có thể ra khỏi khu rừng này. Lý Đình Nam tiếp giọng.

“Ừng... ục...” Bỗng bụng Diệp Nguyên sôi lên sùng sục. Có vẻ giờ đây hắn mới nhận ra con đói, cả ngày hôm nay hắn chưa cho cái gì vào bụng ngoài mấy bầu rượu trắng.

- Hà, Diệp huynh gắng chịu chút, qua khỏi rừng chúng ta sẽ tìm nơi nào đó lót dạ. Lý Đình Nam cười nói.

- Khiến Lý huynh chê cười rồi.

- Ha ha.

Gió đêm vù vù lướt qua bên tai mát rượi, màn đêm mịt mờ hòa quyện cùng tiếng vó ngựa dồn dập. Diệp Nguyên đôi mắt mông lung nhìn về bóng tối trước mắt, ánh trăng trên cao có lẽ chỉ đủ mờ mờ giúp mắt ngựa nhìn rõ đường đi. Còn với Diệp Nguyên lúc này dù ban ngày sáng tỏ, dù ánh nắng chói chang chiếu sáng muôn nẻo đường cũng không thể giúp hắn nhận ra đâu là con đường của riêng mình.

“Grào...” Tiếng gầm của mãnh thú vang lên làm con ngựa đang đều vó giật mình.

“Hì...” Hai vó trước của con Thiên Phong mã bỗng giờ cao làm Diệp Nguyên và Lý Đình Nam giật mình sắp ngã.

- Diệp huynh, ôm chặt lấy ta. Lý Đình Nam hét to.

“Gia...gia...” Tiếng roi ngựa kèm theo tiếng giục ngựa vang lên. Lý Đình Nam cầm chắc cương ngựa giúp nó ổn định thân hình rồi điều khiển cho nó tiếp tục chạy về phía trước.

Sau giây phút hoảng hốt, con Thiên Phong mã lấy lại tinh thần rồi tiếp tục cất vó chạy.

- Diệp huynh đêm nay lạnh ít dữ nhiều. Ta sợ phía sau đang có một đàn sói đuổi theo. Lý Đình Nam căng thẳng nói.

- Cái gì? Diệp Nguyên nghe thế hô một tiếng, tìm đập thỉnh thịch nhưng ngay sau đó thì hơi thở hắt bình thường trở lại.

“Cũng tốt, nếu đêm nay thoát được thì ta sẽ nghĩ tới tương lai. Còn nếu không thì chết đi cho khỏi nghĩ ngợi, dẫu sao ta lúc này đã không còn mục đích sống” Trong đầu Diệp Nguyên hiện lên một dòng chán nản. Cảm giác trong rừng sâu lại tràn về bao phủ tinh thần của hắn.

- Đến đây cả đi. Diệp Nguyên hét lên một tiếng làm Lý Đình Nam phía trước giật nảy mình, suýt nữa thì đánh rơi dây cương.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mịt Mờ...

Lý Đình Nam hai tay nắm chặt dây cương, hơi thở có phần gấp gáp nói:

- Diệp huynh đừng sợ. Cứ ôm chặt ta đừng rời tay.

Diệp Nguyên lúc này đâu còn biết sợ là gì, chỉ cảm thấy gió lạnh thổi tạt vào mặt càng khiến hắn bình tĩnh hơn. Hắn hai tay ôm chắc eo của Lý Đình Nam rồi cười nói:

- Lý huynh mặc sức mà điều khiển ngựa, ta không có chuyện gì đâu.

Lý Đình Nam nghe thế thì trong tâm bội phục: “Diệp huynh tuy là văn sinh nhu nhược nhưng không ngờ tâm chí lại kiên định như vậy”

Con Thiên Phong mã chạy ào ào trên đường tối, dường như lúc này nó mới chân chính thể hiện ra tốc độ nhanh nhất của bản thân mình.

“Lạt..xạt...rào..rào...” Tiếng động hai bên đường ngày càng lớn. Có vẻ đúng như lời cảnh báo của Lý Đình Nam mấy chục hơi thở trước giờ đã ứng nghiệm.

Lý Đình Nam vừa điều khiển ngựa chạy hết tốc lực vừa nghe ngóng động tĩnh xung quanh. Khi nghe thấy tiếng động hai bên đường, lông mày hắn nhíu chặt, đôi mắt căng thẳng nhìn về phía trước rồi nói:

- Diệp huynh, đàn sói này chỉ sợ hơn trăm con.

Diệp Nguyên nghe thế bỗng ngẩn ra hỏi:

- Làm sao Lý huynh biết?

Lý Đình Nam đáp:

- Sói miền biên ải mỗi đàn không dưới ba mươi con, khi đi săn mỗi rất có tổ chức. Vừa rồi chúng ta chỉ mới vượt qua một tốp mở đầu của đoàn sói này thôi. Nếu không chúng nó đã lao vào truy đuổi.

Diệp Nguyên nghe thế thì nói:

- Lý huynh yên tâm, ta sẽ không trở thành gánh nặng cho huynh.

Lý Đình Nam nghe thế thì nói lớn:

- Lý Đình Nam ta là kẻ tham sống sợ chết hay sao? Hôm nay dù có bỏ cái mạng nhỏ này cũng quyết bảo vệ Diệp huynh an toàn ra khỏi rừng.

Diệp Nguyên nghe thế có chút ngỡ ngàng, trong tâm nói: “Không ngờ kẻ này có tình nghĩa như vậy!”.

“Loạt...xoạt...rầm rập...” Tiếng động hai bên đường càng ngày càng lớn, nhất là một đoạn trước mặt tầm mười trượng lúc này có thể lờ mờ thấy cỏ cây lay động mạnh.

- Diệp huynh mau rút kiếm. Lý Đình Nam hét lớn.

Diệp Nguyên nghe thế đầu dảm chậm trễ, tay trái ôm chặt Lý Đình Nam, tay phải vươn lên cao rút vôi thanh trường kiếm cầm chắc trong tay.

“Keng...” Tiếng kiếm ngân lên trong màn đêm mịt mờ như báo hiệu một trận chiến sắp bắt đầu.

Lý Đình Nam thấy Diệp Nguyên đã cầm kiếm trong tay thì bàn tay phải khẽ động, ngón tay nhanh chóng cởi vôi dây cài, sau đó một tay cầm cương, một tay nắm chắc vôi kiếm.

- Diệp huynh có từng luyện qua chút võ nghệ? Lý Đình Nam hỏi.

Diệp Nguyên nghe thế thì cười đáp:

- Ta từ nhỏ chỉ thích vẽ vôi tuy nhiên thân thể cũng không đến nỗi tệ.

Lý Đình Nam nghe vậy thở ra một hơi trăm muện rồi nói:

- Chút nữa huynh nghe theo lời ta. Ta bảo chém bên nào thì phải dứt khoát chém bên đó, sau đó thu kiếm về thật nhanh.

- Được. Diệp Nguyên nhanh chóng đáp ứng.

“Chắc...loạn mà không nguy, tâm trí thế này mà không luyện võ nghệ quả là đáng tiếc” Lý Đình Nam dù đang đối mặt với nguy hiểm nhưng trong tâm vẫn cảm thán một câu như vậy. Nếu lúc này Diệp Nguyên mà biết được suy nghĩ của Lý Đình Nam không biết nên cười hay khóc đây.

Nói thì lâu chứ mọi thứ diễn ra rất nhanh, cuộc trò chuyện của hai người chỉ trong vòng hơn mười hơi thở. Lúc này hai bên đường cách một đoạn phía trước, từng đốm sáng xanh lập lòe đã hiện ra. Đêm vôi cũng nhận ra hơn sáu chục đốm sáng lập lòe như vậy.

Lý Đình Nam tay phải cầm chắc chuôi kiếm giờ ra một bên thủ thế.

“Gia..gia..” Tiếng thúc ngựa của y ngày càng dồn dập. Con Thiên Phong mã như hiểu y đang muốn gì lập tức gia tăng thêm tốc độ.

“Grào...Grừ...” Bỗng lúc này từ phía trước chùng hai trượng một đám sói rừng hai mắt lập lòe màu xanh lao đến. Hai bên đường, phía trước lúc này trở thành gọng kìm kẹp hai người một ngựa vào trong.

- Bên phải. Lý Đình Nam quát to.

“Phập” “Chát” Một tiếng chém vang lên cùng với một tiếng đập mạnh. Thì ra lúc Diệp Nguyên chém sang bên phải cũng chính là lúc Lý Đình Nam dùng chuôi kiếm đánh về trước mặt.

- Bên phải.

“Phập” “Chát” “Chát”

“Ầng...ầng....”

- Bên trái.

“Chát” “Phập”

“Bịch...bịch...”

- Bên trái.

“Chát” “Phập” “Chát”...

“Bịch...Bịch”

“...”

Vài hơi thở ngắn ngủi, hàng loạt tiếng kêu thảm thiết của những con sói bị chém trúng vang lên. Mùi máu cũng bắt đầu lan tỏa trong không khí.

Diệp Nguyên lúc này hai tay đầy máu nhưng hình như hắn càng chém lại càng hăng máu hơn. Còn Lý Đình Nam thì lại không tin vào tai, mắt của mình bởi những đường kiếm của Diệp Nguyên nhanh không kém gì hắn. Thậm chí có thể nói là tâm thần tương thông.

- Lý huynh sao không hô nữa? Diệp Nguyên thấy Lý Đình Nam không lên tiếng, thắc mắc hỏi.

Lý Đình Nam nghe thế thì dở khóc dở cười nói:

- Diệp huynh, ta hỏi thật huynh một câu?

- Lý huynh cứ hỏi.

- Huynh thật sự chưa bao giờ luyện qua võ nghệ sao?

- Chưa bao giờ.

- Vậy tại sao thân pháp của huynh nhanh không kém gì ta vậy?

- Thật sao?

- Huynh có biết vừa rồi huynh vừa chém chết hơn ba mươi con sói không?

- Cái gì? Không thể nào.

- Đáng tiếc...đáng tiếc.

- Sao Lý huynh than thở thế?

- Nếu từ nhỏ huynh luyện rèn võ nghệ, lúc này có khi đã trở thành một cao thủ.

- Ha ha...Lý huynh đùa ta rồi.

- Ha ha ha...ta nói thật chứ đùa huynh làm gì.

Xen trong tiếng cười vang vọng là tiếng vó ngựa lao như bay trên đường ra khỏi khu rừng. Chốc chốc lại nghe tiếng trò chuyện của hai người trên lưng ngựa.

- Huynh thật sự không luyện qua quyền cước

- Ta đã bảo không có mà.

- Ta tạm thời tin huynh vậy

- Ách, nói vậy giờ huynh vẫn không tin ta sao?

- Hắc hắc, ta chưa tiếp nhận được sự thật.

Sau một hồi ngựa tung vó chạy nước đại, cuối cùng cả hai người đã ra khỏi khu rừng tối. Lý Đình Nam ghì cương cho ngựa chạy chậm lại một chút rồi nói:

- Phía trước chừng mười dặm là một quán trọ nhỏ. Chúng ta nên nghỉ qua đêm, tắm giặt sạch sẽ rồi sáng mai lên đường. Diệp huynh thấy thế nào?

Diệp Nguyên nghe vậy đáp:

- Cứ theo lời Lý huynh đi.

Thấy Diệp Nguyên đáp ứng, Lý Đình Nam lập tức điều khiển con Thiên Phong mã chạy như bay về phía trước.

...

Cuối giờ Tuất.

Trước một quán trọ nhỏ hai tầng bằng gỗ ven đường lớn, hai người một ngựa nhanh chóng dừng lại.

- Khách quan mời vào trong, mời vào trong. Một tên tiểu nhị dáng người nhỏ nhắn niềm nở chạy ra đón khách.

- Cho ngựa ăn no giúp ta rồi kiếm cho chúng ta hai bộ y phục mới. Sau đó sắp xếp cho chúng ta hai gian phòng sạch sẽ với một bàn rượu thịt. Lý Đình Nam hất hàm về phía con Thiên Long mã rồi ném cho tên tiểu nhị một nén bạc trắng.

Tên tiểu nhị đón lấy nén bạc hai mắt phát sáng rồi cười niềm nở nói:

- Khách quan yên tâm, mọi việc sẽ được lo chu toàn.

Lý Đình Nam gật đầu rồi hướng Diệp Nguyên ra hiệu:

- Mời Diệp huynh.

Diệp Nguyên thấy thế cũng thủ thế mời:

- Mời Lý huynh.

Hai người nở nụ cười rồi cùng bước vào trong quán. Lúc này trong quán rất vắng vẻ không có đến một bóng người.

- Hai vị khách quan mời lên lầu tắm rửa. Mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn. Một thiếu phụ khuôn mặt dễ nhìn, tuổi chừng ba mươi, ăn mặc giản dị tươi cười từ trên lầu hai bước xuống. Có vẻ đây là bà chủ của quán trọ này.

- Tiểu Tam, mau dẫn khách lên phòng. Bà chủ tiệm gọi.

- Dạ.

Thì ra tên tiểu nhị lúc này tên Tiểu Tam. Lúc này hắn nhanh nhẹn chạy vào rồi nhanh chóng dẫn hai người Diệp, Lý lên nhận phòng.

Sau một hồi tắm rửa sạch sẽ, cả hai người Diệp Nguyên và Lý Đình Nam đã xuất hiện dưới lầu với bộ trang phục màu trắng đực gọn gàng, nhìn qua cả hai có phần anh tuấn.

- Ha ha, không ngờ Diệp huynh còn trẻ như vậy? Lý Đình Nam lúc này mới nhìn rõ bộ dáng của Diệp Nguyên liền cất tiếng cười nói.

Diệp Nguyên nghe thế thì có chút ngẩn ra trầm nghĩ: “Tên họ Lý này đùa cũng không biết cách đùa, ta cũng gần hai mươi lăm cái xuân xanh rồi. So với hắn cũng đâu kém bao nhiêu.” Chỉ tiếc lúc này Diệp Nguyên không có gương soi, nếu không hắn cũng giật mình với bộ dáng lúc này của mình.

- Ta tháng tới đã tròn hai mươi lăm tuổi. Diệp Nguyên cười nói.

- Thật sao? Ta nhìn huynh chỉ như thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi. Ấy... ấy... ý ta là trông huynh còn rất trẻ. Lý Đình Nam nhận xét.

- Ha ha, Lý huynh lại đùa ta nữa rồi. Diệp Nguyên cười nói.

Lý Đình Nam nghe thế nghĩ thầm: “Xem ra Diệp huynh có thuật trụ nhan nên mới trẻ trung như vậy. Có cơ hội ta phải xin chỉ giáo mới được.”

Hai người nhanh chóng ngồi vào bàn rượu được chuẩn bị sẵn. Chỉ thấy trên bàn là một đĩa thịt rừng nướng đỏ mọng, tỏa ra mùi thơm phức. Bên cạnh là mấy món xào đẹp mắt cùng một món canh hầm tỏa khói nghi ngút. Nhìn qua đã biết người chế biến những món ăn này rất có nghề. Hai bầu rượu bằng sứ đặt ngay ngắn một bên cạnh bàn.

Lý Đình Nam rót đầy hai chén rượu rồi trình trọng nói:

- Lý nỗ kính Diệp huynh một chén.

- Được, mời Lý huynh. Diệp Nguyên nâng chén đáp lại

“Keng” Hai chén rượu chạm nhau rồi cả hai người uống cạn sau đó nhìn nhau cười lớn. Bỗng khuôn mặt Diệp Nguyên chợt có chút thất thần. Lý Đình Nam thấy lạ liền hỏi:

- Diệp huynh có chuyện gì sao?

Diệp Nguyên lúc này đang mải mê trong suy nghĩ: “Tại sao hành động của ta lại nước chảy mây trôi hài hòa như vậy? Sao ta cảm thấy quen thuộc với nhịp sống của thế giới này vậy???”

- Diệp huynh, Diệp huynh...

- Khiến Lý huynh chê cười, ta vừa nhớ lại chút chuyện buồn.

Lý Đình Nam nghe thế mỉm cười ra chiều thấu hiểu rồi nói:

- Đêm nay chúng ta quên hết muộn phiền uống một bữa vui vẻ.

Diệp Nguyên thấy y sáng khoái như vậy thì cười đáp:

- Được. Cạn!

Chén qua, chén lại chẳng mấy chốc mà nửa canh giờ đã trôi qua, năm sáu bầu rượu đã cạn. Lúc này hai người Diệp, Lý khuôn mặt đã đỏ bừng nhưng xem ra vẫn còn rất tỉnh táo.

Chỉ nghe Lý Đình Nam nói:

- Diệp huynh không phải là người ở nơi này.

Diệp Nguyên nghe thế thì cười nói:

- Lý huynh cũng không phải là người nuôi ngựa bình thường.

“A..ha ha..” Bỗng cả hai chỉ tay vào nhau cười lớn.

Lý Đình Nam bỗng chấp tay nói:

- Không giấu Diệp huynh, ta vốn là bộ khoái trong nha môn phủ Thiên Trường.

Diệp Nguyên nghe y giới thiệu nguồn gốc thì khẽ than:

- Còn ta là một kẻ lạc đường không biết phải đi về phương nào.

Lý Đình Nam nghe vậy lông mày khẽ nhíu hỏi:

- Ta vẫn chưa hiểu hết ý của Diệp huynh.

Diệp Nguyên cười xòa nói:

- Ta không biết mình đến đây bằng cách nào? Không biết mình đang sống ở thời đại gì? Không biết tương lai rồi sẽ đi về đâu? Không biết phải làm sao để quay về nhà.

Lý Đình Nam nghe thế thì đầu óc trở nên hồ đồ nghĩ: “Diệp huynh chắc là đã say rồi”. Rồi y giả vờ lim dim mắt nói:

- Diệp huynh, đêm cũng khuya rồi chúng ta nghỉ sớm mai còn lên đường.

Diệp Nguyên thấy Lý Đình Nam mắt đã sụp xuống thì gật đầu đồng ý.

Đêm tĩnh lặng.

Trong căn phòng nhỏ, Diệp Nguyên nằm trần trọc. Nhìn ánh trăng chiếu qua cửa sổ hắt vào phòng chút ánh sáng bàng bạc, đôi mắt hần đỏ hoe.

“Thật sự ta phải sống cuộc đời còn lại ở nơi này sao?” Diệp Nguyên mệnh mang suy nghĩ rồi thiếp đi lúc nào không hay biết.

Mặt trời ló rạng. Ngày mới lại bắt đầu.

Diệp Nguyên vươn mình ngồi dậy vươn vai hít thở không khí trong lành buổi sáng. Nhìn ánh nắng ấm áp chiếu qua khung cửa sổ hần nở nụ cười thường thức. Một đêm ngủ no giấc khiến tâm tình hần trở nên tốt hơn nhiều.

Đẩy cửa bước ra khỏi phòng chợt thấy tên tiểu nhị đã bung một chậu nước cùng đồ vệ sinh buổi sáng đến.

- Thì ra khách quan đã tỉnh. Tên tiểu nhị cười nói.

- Được rồi, để ta tự làm lấy. Diệp Nguyên nói rồi đón lấy chậu rửa mặt nhanh chóng vệ sinh buổi sớm.

Loay hoay một hồi hần mới có mặt ở tầng dưới. Bấy giờ Lý Đình Nam đã ngồi bên một chiếc bàn bên cửa sổ, có vẻ đang đợi Diệp Nguyên.

- Diệp huynh tỉnh rồi hả. Xem sắc mặt huynh hôm nay rất tốt. Lý Đình Nam cười nói.

- Khiến Lý huynh đợi lâu. Diệp Nguyên chấp tay nói.

- Không sao, thông thả mới tốt. Lý Đình Nam xua tay cười nói.

- Chúng ta ăn chút gì đó rồi tiếp tục lên đường.

- Được.

Một lát sau, hai người đã đứng trước hai con ngựa màu đen tuyền. Lúc này Diệp Nguyên mới được nhìn thấy màu lông thật sự của con Thiên Phong mã.

- Đây là...? Diệp Nguyên hỏi dò

Lý Đình Nam cười vỗ vỗ vào con ngựa bên cạnh nói:

- Ha ha...đây là món quà của ta dành cho Diệp huynh. Nó cũng là một con Thiên Phong mã nhưng so với con thuần chủng của ta thì có hơi kém chút. Ta nói mãi chủ quán trọ này mới chịu bán đi đó. Hi vọng Diệp huynh đừng chê.

Diệp Nguyên nghe thế thì vội nói:

- Ta làm sao có thể nhận...

Chưa để Diệp Nguyên nói hết lời Lý Đình Nam đã cắt ngang:

- Sao lại không thể. Chúng ta đâu sao cùng chung hoạn nạn, tuy quen biết chưa lâu nhưng Lý mã rất thương thức con người của Diệp huynh.

Diệp Nguyên nghe thế ngẩn ra rồi cười cười nói:

- Nhưng mà ta...

Lý Đình Nam lại cắt ngang:

- Không nhưng nhị gì cả. Món quà này Diệp huynh phải nhận lấy.

Thấy Lý Đình Nam cương quyết như vậy Diệp Nguyên đành chấp tay nói:

- Đã vậy ta xin nhận ý tốt của Lý huynh.

Thấy Diệp Nguyên chịu nhận ngựa, Lý Đình Nam cười nói:

- Chúng ta lên đường.

“Hây” Lý Đình Nam tung mình lên lưng ngựa rồi cầm cương ngồi ngay ngắn.

Diệp Nguyên thấy thế cũng đạp bàn đạp nhảy lên lưng ngựa. Con ngựa quẩy một cái rồi ngoan ngoãn đứng yên. “Xem ra lần đầu cưỡi ngựa cũng không quá tệ” Diệp Nguyên thầm nghĩ.

- Lý huynh chúng ta đi. Diệp Nguyên nói rồi khẽ gục “gia..gia” mấy tiếng, con ngựa hiểu ý lập tức nhắm đường lớn chạy tới.

“Ta cưỡi được ngựa thành thạo thế này từ bao giờ vậy?” Diệp Nguyên chợt ghim cương lại một chút rồi ngẩn ra thắc mắc.

- Diệp huynh đi nào. Lý Đình Nam phóng ngang qua gọi.

- Được, ta đến đây. Diệp Nguyên cúi lưng một chút rồi tay cầm dây cương điều khiển, con Thiên Phong mã nhanh chóng nhắm hướng Lý Đình Nam phía trước đuổi tới.

Ngựa tung vó cuốn bay cát bụi đầy đường, chỉ chớp mắt bóng hai người đã khuất dạng cuối đường.

Phía trước nhà trọ lúc này tên tiểu nhị nhìn theo bóng hai người lên tiếng hỏi:

- Bà chủ, sao lại bán con Thiên Phong mã cho họ vậy?

- Năm trăm lạng bạc đấy.

- Hà? Làm sao được nhiều thế?

- Người thì biết gì?

- Chẳng phải vị khách kia chỉ là một bộ khoái hay sao?

- Bộ khoái mà mang trong mình nhiều ngân phiếu thế sao. Người còn phải học hỏi nhiều.

- Lần này đúng là phát tài rồi.

Hai chủ tớ đứng trước cửa tiệm cười sung sướng.

Chương 3: Nghi Vấn

Trần Lâm Xuyên vốn là một trấn nhỏ nằm ở vùng biên ải phía Tây của Việt quốc. Tuy nhiên nơi đây lại là một địa phương có mậu dịch vô cùng phát triển. Bởi những trang trại ngựa xung quanh Lâm Xuyên chính là nơi cung cấp giống ngựa Thiên Phong đi khắp Việt quốc. Kỵ binh của hoàng gia cũng được xây dựng từ giống ngựa Thiên Phong thuần chủng ở nơi này.

Lúc này trời vừa điểm giờ Mùi.

Ánh nắng đã có phần bớt gay gắt.

Hai người mò hôi nhể nhại cười trên hai con Thiên Phong mã vừa chạy vào đường lớn của Lâm Xuyên trấn thì xuống ngựa. Hai người này không ai khác chính là Diệp Nguyên và Lý Đình Nam.

Lý Đình Nam vội vã đưa tay quệt vội mồ hôi trên trán nói:

- Diệp huynh, có lẽ chúng ta phải nói lời từ biệt ở nơi đây.

Diệp Nguyên nghe thế cảm thấy có chút mất mát hỏi lại:

- Lý huynh có việc trong người sao.

Lý Đình Nam đáp:

- Ta vừa thấy ám hiệu triệu tập của nha môn. Hôm nay chắc ta phải đi xuyên đêm để kịp về Thiên Trường phủ.

Diệp Nguyên nghe thế biết tiệc rượu đã đến lúc tàn, liền chấp tay nói:

- Đã như thế ta chúc huynh thuận buồm xuôi gió. Sau này nếu có duyên gặp lại chúng ta sẽ uống rượu trần không say không về.

Lý Đình Nam nghe vậy đặt tay lên vai Diệp Nguyên cười nói:

- Nhất định, nhất định là như thế.

Nói xong y tung mình lên lưng ngựa rồi chấp tay nói:

- Bảo trọng. Hẹn ngày tái ngộ

- Bảo trọng. Diệp Nguyên đáp lễ.

“Gia..” Lý Đình Nam nhanh chóng giục ngựa lao về phía trước chẳng mấy chốc mà thoát khỏi tầm nhìn của Diệp Nguyên.

Người đã đi rồi nhưng Diệp Nguyên vẫn ngơ ngác đứng nhìn về phía cuối con đường, một lúc sau hần mới thở ra một hơi rồi khẽ than:

- Buổi tiệc nào cũng đến lúc tàn, đã biết thế còn lưu luyến làm gì.

Sau đó hần lại lẩm bẩm một mình:

- Lý Đình Nam, Lý Đình Nam. . . người là người bạn đầu tiên của ta ở thế giới này.

Hít dài một hơi lương khí, Diệp Nguyên đảo mắt một vòng như muốn thu hết mọi cảnh vật vào trong mắt. Chỉ thấy trước mặt hần là một con đường lát gạch vuông vức đều tăm tắp trải dài không thấy đích. Hai bên đường trà lâu, tửu quán, người qua kẻ lại quần áo áo vô cùng tấp nập. Nhịp sống nơi đây trong mắt của Diệp Nguyên vừa mới mẻ lại vừa tươi đẹp.

Cầm lấy tay nài trên lưng ngựa, buộc lên vai, Diệp Nguyên dắt ngựa bước vào dòng người trước mặt. Vừa đi hần vừa ngắm nghía khắp nơi. Những mặt hàng thủ công cổ xưa tinh xảo đang được bày bán rất hợp với nhãn quang của một kẻ học về hội họa như hần. Lần đầu tiên khi đến thế giới này hần nở một nụ cười thích thú tràn đầy vẻ muốn khám phá.

- Đại gia, có cần quán trọ không? Một tên nhóc ăn mày tầm chín, mười tuổi quần áo lam lũ chạy đến đi bên cạnh hần hỏi.

Diệp Nguyên liếc mắt nhìn đứa nhỏ rồi hỏi:

- Người biết giá cả ở đây thế nào không?

Đứa nhỏ nhanh miệng đáp:

- Biết, biết! Ở một ngày một đêm thì phòng bình thường ba mươi đồng, phòng bậc trung năm mươi đồng, phòng thượng hạng tám mươi đồng. Giá ở các quán trọ không khác nhau mấy.

Diệp Nguyên nghe thế thì mỉm cười nói:

- Dẫn ta đến một quán trọ sạch sẽ, ta thưởng cho người năm đồng.

Đứa nhỏ ăn mày nghe thế thì vui mừng nói:

- Đại gia mau đi lối này.

Sau một hồi quanh co qua vài con đường lớn, đứa nhỏ dẫn Diệp Nguyên đến trước một quán trọ ba tầng khá sang trọng. Trên cánh cửa lớn đề ba chữ Dạ Hương Lâu mạ bạc lấp lánh.

“Dừng chân ở đây một vài hôm vậy” Diệp Nguyên nhìn quán trọ trước mặt tính toán. Sau đó lấy ra năm đồng tiền đưa cho đứa nhỏ ăn mày.

- Cảm ơn đại gia, cảm ơn đại gia. Đứa bé cất vội mấy đồng tiền vào trong áo rồi chạy đi.

“Ài, xã hội nào cũng có những mảnh đời như thế” Diệp Nguyên xẹt qua chút cảm thán rồi nhanh chóng dẫn ngựa bước đến trước cửa quán trọ.

Một tên tiểu nhị nhanh chóng xuất hiện bên ngoài cửa tiệm niềm nở nói:

- Khách quan muốn thuê phòng sao?

- Phải, ta muốn ở lại đây ít hôm.

- Khách quan muốn thuê loại phòng gì?

- Bình thường

- Khách quan thông cảm, hôm nay phòng bình thường đã đầy khách.

- Thế cho một phòng bậc trung đi.

- Được được! Mời khách quan.

- Người chăm sóc con ngựa này giúp ta.

- Khách quan yên tâm! Quán trọ chúng tôi có chỗ tốt để chăm sóc ngựa.

Sau một hồi nói chuyện Diệp Nguyên cũng nằm dài trên chiếc giường gỗ, trong một căn phòng bậc trung ở tầng hai. Còn con Thiên Phong mã thì đã được tiểu nhị dẫn ra chuồng ngựa lớn phía sau quán trọ.

“Ta đến đây bằng cách gì?”

“Ta làm sao biết được ngôn ngữ ở nơi này?”

“Tại sao ta luôn cảm giác thấy càng ngày hành động của mình càng trôi chảy giống dân bản xứ?”

“Mấy lần tự sát đều không thể chết được???”

“Làm sao để quay về đây?”

Hàng loạt câu hỏi dồn dập hiện ra trong đầu của Diệp Nguyên. Sau hơn ba tháng quẩn quại với sự thật lúc này hẳn mới chính thức tiếp nhận mọi thứ. Và lúc này cũng chính là lúc hắn cố gắng xâu chuỗi mọi chuyện để tìm cho mình một câu trả lời thích hợp nhất.

Bàn tay chạm lại day day trán, hắn cố mò mẫm trong kí ức một chi tiết nào đó đặc biệt để mong tìm ra chút manh mối mà không tài nào tìm được. Lắm lắm một lúc hắn lại rơi vào giấc ngủ lúc nào không hay biết.

- Hôm nay đến lượt người hay là ta?. Bỗng một giọng nói mơ hồ vang lên trong gian phòng của Diệp Nguyên.

- Đến lượt người. Một giọng nói khác lại vang lên trong hư vô.

- Không biết kiếp trước chúng ta nợ tiểu tử này thứ gì, mà lúc này lại phải chịu đày đoạ như vậy. Giọng nói có phần oan ức vang lên.

- Chúng ta có kiếp trước à?

- Không tranh cãi với lão đầu người nữa.

“Di Hồn” một tiếng hô vang lên khe khẽ sau đó chỉ thấy Diệp Nguyên thân thể lay động một chút rồi mờ to mất tinh lại. Lúc này đôi mắt hắn ẩn hiện tinh quang mà thần thái cũng thay đổi khác thường ngày.

- Cần thận một chút. Giọng nói thứ hai lại vang lên.

- Được rồi, được rồi. Bỗng Diệp Nguyên lâu bâu đáp.

“Cách” Cửa phòng rộng mở, Diệp Nguyên tiêu sái bước ra ngoài nhằm hướng lầu một đi xuống. Trong tay hắn lúc này còn phe phẩy một chiếc quạt màu đen khá cổ kính. Ngay cả quần áo trên người cũng đã đổi thành một bộ hắc bào lịch lãm, không biết hắn thay đổi y phục khi nào.

Tiểu nhị lúc này nhận ra hắn có chút ngẩn người vì thay đổi của hắn. Sau phút ngơ ngác gã tiểu nhị mỉm cười hỏi theo thông lệ:

- Khách quan xuống đường đi dạo sao?

- Đúng vậy, trước giờ Tuất ta sẽ quay về.

- Được, được. Chúc khách quan đi chơi vui vẻ.

Phe phẩy chiếc quạt bước tiêu sái trên đường, ánh mắt đảo liên tục xem xét mọi thứ, Diệp Nguyên lúc này chẳng khác nào một khách tham quan từ phương xa vừa đặt chân đến miền biển ải.

Sau mấy lần lượn qua vài con phố sầm uất, Diệp Nguyên rẽ vào một hẻm nhỏ vắng người. Tiếp sau đó là một màn quai dị diễn ra trong hẻm vắng. Chỉ thấy Diệp Nguyên ngồi xổm xuống đất, hai tay loạn động tồ tồ vẽ vẽ cái gì đó rồi lăm bằm:

- Thằng tiểu quỷ này hết lần này đến lần khác tính chuyện tự sát làm pháp lực của ta sắp cạn. Không ngờ lão Hắc ta lúc này phải nhờ đến phù chú của bọn đạo sĩ để tìm âm mạch.

Sau mấy câu lăm bằm kia của Diệp Nguyên thì không gian trong hẻm vắng chấn động một chút. Sau đó từ mấy đồ án ngoằn ngoèo trên mặt đất vài tia hắc khí bốc lên rồi tan biến.

Diệp Nguyên thấy hắc khí tan dần thì chau mày chút rồi lăm bằm:

- Ài...nơi đây không ngờ dương khí thịnh như vậy. Nhưng không làm khó được lão phu.

“Dịch Chuyển Càn Khôn” Diệp Nguyên hô khẽ rồi hai tay chia ra hai hướng trên mặt đất sau đó mỗi tay vẽ lên những đồ án khác nhau. Sát na sau đó một loạt đồ án đối xứng nhau đã được hình thành.

- Lão Hắc, người lại sử dụng mấy cái cấm pháp này. Bỗng một tiếng nói từ hư vô vang lên bên tai Diệp Nguyên.

- Lão Bạch à, người quên là chúng ta bị đày đến cái thế giới này sao. Làm gì còn ai quản lý chúng ta nữa. Hơn nữa mấy cái phù chú này vốn là của mấy tên đạo sĩ thú, không phải của chúng ta người sợ cái gì.

- Nhưng nếu bị người ta phát hiện thì sao?

- Cùng lắm thì giao quách thứ ấy cho tiểu quỷ này rồi chúng ta phá không trở về. Ta buồn chán khi phải ở chỗ này lắm rồi.

- Không được, việc gì cũng phải tùy duyên. Người lại muốn bị nhốt mấy vạn năm nữa hay sao.

- Được rồi, ta nghe người là được. Bây giờ ngủ đi để ta còn tu luyện, không thể để tu vi thụt lùi được.

- Cần thận với phép tắc nơi này đây...

- Biết rồi, biết rồi.

Sau khi tiếng rì rầm nói chuyện biến mất thì khung cảnh trong hẻm vắng cũng thay đổi. Chỉ thấy không gian vận vẹo hư ảo một cách khác thường. Chẳng khác nào mặt nước đang tĩnh lặng bị người ta ném vào một viên đá cuội. Bấy giờ thân hình Diệp Nguyên cũng hợp cùng dao động của không gian, uốn éo vận vẹo một lúc rồi biến mất tại chỗ. Không gian hẻm nhỏ trở lại bình thường, mấy đồ án dưới mặt đất cũng biến mất như chưa hề tồn tại.

Cùng lúc đó, khi thân hình Diệp Nguyên biến mất, ở trên một con phố lớn của Lâm Xuyên trấn, một lão già đáng vẻ tiên phong đạo cốt, mặc y phục đạo sĩ màu lam, lưng đeo cổ kiếm vừa đi vừa lăm bằm:

- Yêu nghiệt phương nào dám tác quái ở nơi đây? Giữa ban ngày ban mặt mà dám dùng yêu pháp hoành hành bá đạo. Hôm nay ta phải thể thiên hành đạo!

Nói rồi thân hình lão khẽ động sau đó nhẹ nhàng bước đi từng bước quý dị trên con đường lớn. Điều kỳ lạ là mỗi bước chân của lão chẳng khác nào thuần di, mỗi bước cách nhau hơn mười trượng, chẳng mấy chốc mà lão đã biến mất khỏi con đường nhộn nhịp.

Lại nói về Diệp Nguyên, lúc này hắn đang ngồi xếp bằng trong một ngôi nhà mồ tại nghĩa địa phía Tây của Lâm Xuyên trấn. Ngôi nhà mồ này vốn dùng để chứa những quan tài người chết chưa có người thân đến nhận. Lúc này trong nhà mồ tuy không có chiếc quan tài nào nhưng cái không khí âm u, lạnh lẽo cũng khiến lông tóc người thường dựng ngược.

Diệp Nguyên lúc này ở tư thế nhập định, hay tay bấm đốt và thủ ấn liên tục, dường như hắn đang tu luyện một môn công pháp nào đó. Giấy lát sau đó, từ xung quanh người hắn từng tia hắc khí bắt đầu hiện ra. Mới đầu chỉ là từng tia đơn lẻ nhưng chớp mắt sau đó cả thân thể hắn đã bao trùm một màn hắc khí quý dị dập dờn.

Diệp Nguyên ngồi tĩnh tọa như thế chừng vài chục hơi thở thì bỗng một tiếng nói như sét đánh ngang tai vang lên:

- Yêu nghiệt phương nào dám cả gan quấy phá giữa thanh thiên bạch nhật?

Diệp Nguyên nghe thấy giọng nói này thì bức dọc lông bảm:

- Vừa nhập định đã có người đến phá đám. Thật đúng là xui xẻo.

- Lão Hắc, bỏ đi. Hôm khác chúng ta lại tu luyện. Thanh âm thứ hai lại vang lên trong hư vô

- Lão Bạch, ngươi có phải bần đất hay không? Có kẻ dám phá chúng ta tu luyện mà lại bỏ qua dễ dàng như vậy sao.

- Chỉ là một tên đạo sĩ chưa chạm đến ngưng thần thì ngươi chấp làm gì?

- Không được, lâu rồi không được thư giãn gân cốt. Ta muốn đánh cho tên đạo sĩ này một trận.

- Đứng, đứng... Như thế là phạm vào thiên điều.

- Ngươi lại quên chúng ta vốn đang ở thế giới khác sao?

- Nhưng mà phép tắc nơi này chúng ta còn chưa rõ không nên làm càn.

- Ta mặc kệ, phải đánh một trận mới khiến ta thấy dễ chịu

- Ôi...

Diệp Nguyên hai tay đập nhẹ vào sàn nhà sau đó cả thân hình bật dậy xoay mấy vòng trên không rồi nhẹ nhàng đứng yên trên mặt đất. Từng đoàn hắc khí quanh thân thể nhanh chóng thu liễm. Lúc này chỉ còn khuôn mặt và đôi bàn tay hắn là còn tỏa ra hắc khí. Cũng chính vì thế trông hắn lúc này có chút dị hợm, người không ra người, quỷ không ra quỷ.

- Yêu nghiệt mau bỏ tay chịu trói. Một tiếng hét như sấm động ngang trời vang lên tiếp sau đó một lão già râu tóc bạc trắng mặc y phục đạo gia, lưng đeo cổ kiếm đã đứng ngay ngắn trước cửa nhà mồ chừng mười trượng.

Diệp Nguyên thân hình tựa như có gió nâng, hai tay chấp sau lưng huyền phù ra ngoài cửa chính cười “hắc..hắc” nói:

- Đạo sĩ thú, dám làm gián đoạn việc tu luyện của lão phu, thật là đáng đánh.

Lão đạo sĩ đối diện nhìn thấy thân hình Diệp Nguyên đang lơ lửng huyền phù trước cửa, khuôn mặt hắc khí bao phủ không nhận rõ dung nhan thì có chút chột dạ nghĩ: “Ma đầu này không ngờ đã tu luyện đến cảnh giới linh khí hóa hình, xem ra hôm nay không thể tránh được một trận chiến một mất một còn”. Nghĩ vậy lão liền nghĩ kế kéo dài thời gian rồi nói:

- Ngươi là yêu nghiệt phương nào?

Diệp Nguyên nghe vậy cười “ha ha” rồi nói:

- Chạy không chạy còn đứng nói nhảm

Lời nói chưa dứt thì một cự chưởng mang theo hắc ám dập dờn dài hơn trượng đã lao đến phía của lão đạo sĩ.

Lão đạo sĩ thấy đối phương ra tay nhanh chóng như vậy thì “hừ” một tiếng rồi hai bàn tay khoanh tròn trước ngực. Một đồ án thái cực màu xanh nhanh chóng hình thành rồi mở rộng ra xung quanh che chắn trước mặt lão.

“Ầm” Cự chưởng màu đen nhanh chóng đập mạnh vào đồ án thái cực. Không gian rung lên một chút rồi năng lượng nhanh chóng bị triệt tiêu. Chỉ có điều lão đạo sĩ bị đẩy lùi mấy chục bước chân mới dừng lại được. Lúc này đôi mắt lão có chút giật mình nhìn “ma đầu” trước mặt.

“Thật không ngờ, thế gian còn có ma công đáng sợ như vậy!” Trong đầu lão đạo sĩ cảm thán.

Diệp Nguyên thấy lão đạo sĩ đỡ được một chưởng vừa rồi của mình thì cười cười nói:

- Cũng có chút môn đạo.

Lão đạo sĩ nghe vậy thì lông mày khễ như rồng quát:

- Hôm nay ta phải thay trời hành đạo, tên ma đầu như ngươi sau này ắt là đại họa của nhân gian.

Diệp Nguyên nghe thế cười lớn:

- Thật là không biết tự lượng sức mình. Xem ta làm thế nào đánh cho ngươi không ngóc đầu lên được.

Nói là làm, chưa kịp để lão đạo sĩ kịp ra tay, thân hình Diệp Nguyên lách lư mấy cái đã đứng trước mặt lão đạo sĩ. Một thanh quý trao được huyền hóa bằng hắc khí vờ lấy thân hình lão. Lão đạo sĩ nguy mà không loạn, tay nhanh chóng bấm thủ quyết, ngay lập tức thanh cổ kiếm sau lưng tự động bay lên tỏa ra muôn đạo hào quang màu lục rồi nhắm quý trao chém tới. Không ngờ chỉ một kiếm mà chém bay quý trao.

Diệp Nguyên thấy thế đôi mắt có chút hưng phấn nhìn chằm chằm cây kiếm rồi lăm lăm:

- Không ngờ nơi này cũng có bảo vật như vậy!

Nói rồi hán cất tiếng hỏi:

- Kiếm này tên là gì?

Lão đạo sĩ lúc này cầm trong tay thanh cổ kiếm cả thân hình toát lên vẻ tang thương, cổ kính như thể dung nhập cùng thanh kiếm vậy. Chỉ nghe lão đáp với giọng trầm trầm:

- Trảm Tiên Kiếm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Gặp Gỡ

“Àm... âm...” Tiếng nổ vang vọng sau mỗi lần đấu pháp làm không gian nghĩa địa rung lên liên hồi.

Chỉ thấy Diệp Nguyên vừa đánh vừa la lớn:

- Dám phá hoại việc tu luyện của lão phu, hôm nay ta cho ngươi biết thế nào là đau khổ.

Lão đạo sĩ lúc này vừa thủ vừa công gần lên từng tiếng, nói:

- Ma đầu như ngươi nếu hôm nay không tru sát ắt mai này sẽ là đại họa. Hôm nay dù thí cái mạng già này cũng kéo ngươi đi cùng.

Sau một lúc đấu pháp, cả hai người dạt ra hai hướng lảng không lơ lửng phía trên nghĩa địa, đứng cách nhau hơn mười trượng. Lão đạo sĩ vẻ mặt căng thẳng còn Diệp Nguyên thì hắc khí che mặt khó mà nhìn ra biểu hiện.

- Lão Hắc, ngươi làm gì vậy? Giọng nói từ hư vô vang lên bên tai Diệp Nguyên

- Lão Bạch, ngươi ra đây làm gì?

- Lão Hắc, bỏ đi thôi. Ta xem tên đạo sĩ này không phải loại đèn cạn dầu đâu. Nhất là thanh cổ kiếm kia rất quý dị.

- Lão Bạch, danh dự của ngươi bỏ đi đâu rồi. Đang đánh sao có thể bỏ chạy chứ.

- Nhưng ta thấy tên kia quyết tru diệt ngươi đấy. Ngươi dù không bị tổn thương gì nhưng thân thể tên tiểu tử kia sao chịu được.

- Ách, ta quên mất đang dùng thân thể của tiểu tử kia.

- Ngươi thật là...

- Hắc hắc, được rồi, được rồi.

- Đạo sĩ thúì, lão phu hôm nay còn có việc bận không chơi với ngươi nữa. Diệp Nguyên nhìn lão đạo sĩ nói.

Lão đạo sĩ nghe thế không nói gì mà thân hình vẫn đứng yên trên không.

- Hừ, lần sau để lão phu gặp phải sẽ đánh cho ngươi bò lê bò càng. Diệp Nguyên thấy lão không trả lời thì hậm hực nói rồi chuyển mình bay đi.

- Ta đã bảo hôm nay phải tru diệt ma đầu ngươi! Âm thanh của lão đạo sĩ vang lên bên tai Diệp Nguyên.

Diệp Nguyên nghe thế thân hình chợt dừng lại nhú mày nhìn quanh rồi hô lên:

- Thái Cực Diệt Hồn Trận

Thì ra xung quanh không gian ba mươi trượng lúc này không biết từ lúc nào đã hình thành một vòng thái cực vô hình đem cả hai người vây vào bên trong.

Lão đạo sĩ nghe hán hô lên như vậy có chút ngoài ý muốn, liền nói:

- Không ngờ ma đạo như ngươi cũng biết đến trận pháp này.

Diệp Nguyên nghe thế thì cười “hắc hắc” nói:

- Ta không những biết mà còn có thể tự do đi ra khỏi trận này.

Lão đạo sĩ nghe thế thì giật mình nhưng sau đó lại cười lớn nói:

- Thật ngông cuồng, hôm nay ta..

Lời nói của lão chưa dứt thì đã thấy dưới chân Diệp Nguyên hiện ra một đồ án thái cực bằng hắc khí sau đó thân hình hán vận vẹo đôi chút rồi tan biến vào hư không.

Lão đạo sĩ ngơ ngác nhìn không gian trước mặt thì thào:

- Không thể nào, không thể nào.

-----oOo-----

Trong con hẻm nhỏ, Diệp Nguyên như ma quỷ thỉnh linh xuất hiện giữa ban ngày. Hắc khí trên người hán cũng đã tiêu biến. Tiếp đó hán đảo một vòng quanh các con phố rồi theo đường cũ quay trở lại Dạ Hương Lâu.

Tên tiểu nhị lúc trước đang đứng trước cửa thấy hán mới rời khỏi quán một canh giờ đã quay về thì có chút thắc mắc nhưng không hỏi mà chỉ tươi cười nói:

- Khách quan có cần đặt sẵn cơm chiều không?

- Không cần, hôm nay ta có chút mệt cần nghỉ ngơi chút.

Nói rồi Diệp Nguyên nhanh chóng bước lên lầu trở về phòng của mình, leo lên giường nằm ngủ. Quần áo của hán lúc này cũng tự động biến về bộ quần áo màu trắng đục ban đầu.

Thời gian trôi nhanh, chẳng mấy chốc mà màn đêm đã buông xuống.

Trên chiếc giường nhỏ, Diệp Nguyên trở mình tỉnh dậy, khẽ lắc lắc mình sau đó hán nhìn quanh một lượt chỉ thấy căn phòng tối om. Thở dài một cái hán đứng dậy mò mẫm rồi tìm đến bộ bàn ghế giữa phòng ngồi xuống.

- Xem ra bị chôn chân ở cái thế giới này mãi mãi rồi. Diệp Nguyên ngồi nói một mình.

- Phải làm gì để sống đây?

- Tương lai rồi sẽ đi về đâu?

- Không người thân thích, cuộc sống có ý nghĩa gì đây?

Lại thở dài một hơi, hán tựa lưng lên ghế rồi nhắm mắt lại, bàn tay đen xen vào nhau đặt trên đùi. Có vẻ mỗi lần thức giấc, hiện thực lại khiến hán trở nên chán nản.

“Cốc...cốc...” Tiếng gọi cửa vang lên.

Diệp Nguyên đứng dậy lần mò đến cửa phòng, mở cửa ra thì thấy một tên tiểu nhị đứng trước cửa.

- Khách quan có cần đồ ăn đêm không? Tên tiểu nhị hỏi.

- Mang cho ta thứ gì nhẹ bụng một chút. Diệp Nguyên nói.

Tên tiểu nhị nghe thế thì mỉm cười nói:

- Được! Để tiểu nhân đi chuẩn bị.

- À...khách quan có cần thắp đèn lên không? Thấy căn phòng tối om tên tiểu nhị hỏi dò.

- Ngươi thắp đèn ta. Diệp Nguyên nói.

Tên tiểu nhị nghe vậy thì rút từ trong người ra một thanh quạt dài như ngón tay rồi nói:

- Ban ngày chưa kịp sắp đặt đồ nhóm đèn trong phòng này, mong khách quan đừng giận.

Diệp Nguyên nghe thế mỉm cười nói:

- Không có gì. Dù có đồ ta cũng không biết thắp cách nào.

Tiểu nhị nghe thế tưởng hấn đùa thì tươi cười hỏi thêm:

- Khách quan có cần tắm rửa bây giờ luôn không, tiểu nhân sẽ chuẩn bị đầy đủ.

- Được!

- Vậy tiểu nhân sẽ đi chuẩn bị.

Khép lại cửa phòng, Diệp Nguyên tiến đến bên giường mở tay nải ra để lấy bộ quần áo khác mà Lý Đình Nam đã chuẩn bị cho hấn lúc sáng.

“Cộp” Bỗng tiếng va chạm với mặt giường vang lên, thì ra trong tay nải có mười nén bạc trắng được gói cẩn thận.

Diệp Nguyên thấy mười nén bạc lấp lánh dưới ánh đèn thì thoáng chút giật mình nghĩ: “Lý huynh thật là người tốt. Sau này có cơ hội ta phải báo đáp hấn.” Diệp Nguyên không hay biết rằng càng ngày hành động và suy nghĩ của hấn đã có phản thích nghi với thế giới này.

Một chốc sau, hấn đã ngâm mình trong bồn tắm bằng gỗ to dùng ở góc phòng. Thì ra ở Dạ Hương Lâu từ loại phòng bậc trung trở đi, khách thuê phòng có thể tắm gội thỏa thích ở trong phòng. Chỉ cần gọi một tiếng là đám tiểu nhị sẽ chuẩn bị đầy đủ. “Đúng là tiền nào của nấy” Diệp Nguyên ngâm mình trong làn nước mát thắm nghĩ.

“Mười nén bạc kia cũng có thể giúp ta ở trọ được ba năm là ít. Xem ra phải thích nghi với cuộc sống nơi đây rồi.” Diệp Nguyên bụng bảo dạ.

“Mình chỉ biết về vôi hoa lá, không biết nghề này có sống được ở nơi đây không?” Diệp Nguyên miên man suy nghĩ.

Sau một hồi tắm rửa và ăn uống chút cơm nước lót dạ, Diệp Nguyên sửa soạn quần áo gọn gàng rồi bước xuống lầu dưới. Lúc này hấn mặc một bộ bạch y thông thường nhưng không kém phần nho nhã. Đầu tóc hấn lúc này cũng đã dài ngang vai chỉ là hấn ghét việc chải chuốt nên cứ để tóc xỏa xuống tự nhiên như vậy.

Vừa xuống tới tầng dưới một tên tiểu nhị đã chạy đến hỏi:

- Khách quan đi dạo đêm sao?

Diệp Nguyên nghe vậy hỏi lại:

- Làm sao ngươi biết?

Tên tiểu nhị cười đáp:

- Đêm nay bên bờ hồ Bích Thủy vốn có hội thả đèn hoa đăng. Mọi người đã đến tham gia từ sớm.

Diệp Nguyên nghe thế ra chiều hứng thú liền hỏi:

- Ngươi biết đường đến hồ Bích Thủy chứ?

Tên tiểu nhị đáp:

- Dạ Hương Lâu nằm trên đường đến hồ Bích Thủy. Khách quan đi dọc theo con đường trước mặt Dạ Hương Lâu là có thể tìm được.

Theo hướng tay của tên tiểu nhị, Diệp Nguyên men theo con đường trước cửa quán trọ bước đi. Đi được một đoạn đã thấy nhiều người tốp năm, tốp ba vừa đi vừa nói chuyện cười đùa, trong tay mỗi người đều mang một chiếc đèn hình hoa sen chưa thắp. Vài chiếc xe ngựa chậm rãi chạy trên đường, đôi lúc lại thấy vài cánh tay thò ra bên ngoài chỉ chỉ trỏ trỏ về con đường trước mặt.

Chẳng tốn mấy chốc công phu thời gian, Diệp Nguyên đã đứng bên bờ hồ Bích Thủy. Xung quanh hồ đều là các cửa tiệm, lầu trà, tửu quán giăng đèn kết hoa lung linh. Lúc này rất đông người đã chọn cho mình một chỗ để bắt đầu đốt đèn thả trôi theo dòng nước.

- Tỷ tỷ, người hôm nay lại cầu ý trung nhân sao?

- Muội đừng có trêu ta nữa, ta cầu bình an cho mọi người mà thôi.

- Còn muội hôm nay định cầu thứ gì?

- Muội á, muội cầu cho tỷ cưới được lang quân tốt.

- Hích..hích...

Diệp Nguyên nhìn hai nữ tử tuổi chừng mười lăm, mười sáu vui đùa nói chuyện cách hân một đoạn thì khẽ mỉm cười. Sau đó ánh mắt hân lại buồn buồn nhìn về cảnh sắc hữu tình trước mắt.

Mấy khắc thời gian trôi qua, hân vẫn đứng lặng im bên bờ hồ như vậy. Dòng người thả đèn theo thời gian cũng thưa thớt dần.

- Công tử! Người có mua đèn không? Giọng nói vang lên bên tai làm Diệp Nguyên giật mình một chút. Thì ra là một người bán dạo.

Diệp Nguyên mỉm cười hỏi:

- Bao nhiêu một cái?

- Chỉ ba đồng thôi!

- Được! Cho ta một cái.

- Công tử có cần thắp đèn luôn không?

- Được! Người thắp giúp ta.

Cầm chiếc đèn hoa sen trên tay Diệp Nguyên mông lung suy nghĩ rồi khẽch vội nụ cười. Sau đó hân tiến đến bên mép bờ hồ thả xuống.

- Người ước nguyện điều gì vậy? Một giọng nói dễ nghe vang lên bên tai Diệp Nguyên.

Ngoảnh mặt sang bên cạnh thì thấy một nam tử đứng cạnh hân gần trước, thân mặc hắc y, tóc búi gọn gàng cũng đang thả đèn hoa đăng.

Diệp Nguyên đáp:

- Ta chẳng ước điều gì cả!

Nói rồi hân đứng dậy nhìn về xa xăm phía mặt hồ.

Nam tử kia thấy hân đứng dậy y cũng đứng dậy theo, ánh mắt cũng xa xăm nhìn về trước mặt.

- Còn người ước điều gì? Diệp Nguyên hỏi lại.

Nam tử kia nghe vậy đáp:

- Ta cũng chẳng ước điều gì cả!

Diệp Nguyên nghe y đáp vậy thì môi khẽ khẽch nụ cười nói:

- Ta vốn biết dù có ước cũng không thành sự thật nên không muốn ước.

Nam tử kia nghe hân nói như vậy thì quay sang nhìn hân một cái rồi nói:

- Ta cũng vậy!

Diệp Nguyên nghe thế thì tưởng hân trêu chọc mình nên lại im lặng nhìn ngắm cảnh sắc trước mặt.

- Mau tìm kỹ cho ta! Lọc soát tất cả mọi nơi quanh hồ! Tiếng hò hét vang lên làm Diệp Nguyên chú ý.

Chỉ thấy một đám quan binh đèn đuốc sáng trưng đang từ phía sau ập đến dò xét. Xung quanh hồ lúc này cũng có vài nhóm quan binh khác đang quát nạt ỉnh ỏi.

Diệp Nguyên chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì bỗng trước bụng cảm thấy lạnh lạnh. Quay mặt lại thì đã thấy tên nam tử đứng bên cạnh lúc nãy đã đứng trước người hắn, lưng dựa vào lồng ngực hắn.

Diệp Nguyên chưa kịp kêu lên hai chữ “biến thái” thì nam tử kia đã cất tiếng đe dọa:

- Đứng yên cho ta! Nếu cử động thì dao này sẽ tiến ngươi về địa phủ!

Diệp Nguyên nghe thế thì ngó người ra, bởi lúc này giọng nói nam tử kia có phần giống nữ tử. Một làn gió nhẹ thổi qua, mùi hương từ người nam tử kia toát ra khiến Diệp Nguyên có chút thất thần. “Nữ cái nam trang” Diệp Nguyên bụng bảo dạ.

Vốn đã quen với việc sống chết sau mấy lần “tự sát không thành” nên lúc này Diệp Nguyên tinh thần có chút bình thản. Hắn bình tĩnh hỏi:

- Ngươi là tội phạm của triều đình sao?

Nữ tử kia nghe hắn hỏi thế, đáp:

- Phải!

Diệp Nguyên có chút hứng thú nên hỏi tiếp:

- Giết người, cướp của?

- Không phải!

- Ám sát mệnh quan triều đình?

- Không phải!

- Hành thích vương hầu quý tộc?

- Không phải!

- Cưỡng hiếp dân nữ?

- Câm miệng!

Đúng lúc này một đám quan binh chạy đến chỗ Diệp Nguyên quát to:

- Các ngươi có thấy một người bị thương chạy qua đây không?

Mấy kẻ đang thả đèn hoa đăng thấy quan binh hùng hổ xông đến rồi rít thưa:

- Không có, không có. Tiểu nhân không hề nhìn thấy.

- Tiểu nhân cũng không hề nhìn thấy.

- Các ngươi lục xét cẩn thận, thấy ai khả nghi thì bắt hết về nha môn.

Diệp Nguyên nghe thế biết sắp có rắc rối liền nói:

- Giờ phải làm sao?

Nữ tử kia nghe thế nhếch môi hỏi lại:

- Ngươi sợ sao?

Diệp Nguyên đáp:

- Ta chỉ sợ cô bị người ta bắt đi thôi!

“Bụp”

- Sao lại đánh ta? Diệp Nguyên có chút đau vì vừa nhận một cái cùi chỏ vào bụng.

- Còn nói bấy nữa ta giết ngươi ngay! Nữ tử kia gần giọng.

Diệp Nguyên ghét nhất bị người tau y hiếp liền kề vào tai nữ tử kia nói:

- Cô còn uy hiếp ta lần nữa thì ta có chết cũng kéo cô đi cùng!

Nữ tử nghe hần thì thảo bên tai như thế khuôn mặt nóng lên giận dữ nói:

- Ngươi động đây lần nữa thì đừng trách ta vô tình!

Diệp Nguyên chưa kịp nói thêm câu “Ai cần cô có tình với ta” thì một tên quan binh một tay cầm đuốc, một tay cầm đao sáng loáng đã bước đến sau lưng hần một đoạn quát:

- Mau bước lại đây ta xem.

“Làm sao bây giờ” Diệp Nguyên loạn nghĩ.

- Tên kia, bị điếc hả, mau bước lại đây! Tên quan binh lại quát.

Đúng lúc này, khi tên quan binh kia định bước đến tóm cổ Diệp Nguyên thì bỗng cách chỗ Diệp Nguyên mười mấy trượng có tiếng phá nước vang lên.

- Bên này, bên này. Mau bao vây lại cho ta!

Tiếng hô vừa vang lên thì đám quan binh đã kéo nhau chạy tới, tên quan binh định kiểm tra Diệp Nguyên cũng nhanh chóng chạy lại.

- Là cô làm hả? Diệp Nguyên hỏi.

- Mau giúp ta tìm chỗ trị thương! Nữ tử giọng nói có chút đau đớn.

Diệp Nguyên thấy cả thân hình nữ tử dựa hần vào mình, có vẻ như đã đuối sức liền hỏi:

- Cô bị làm sao vậy?

Nữ tử kia cắn răng nói:

- Mau rời khỏi nơi này! Ta cần chỗ trị thương gấp! Đi mau!

Nói rồi nữ tử kia túm lấy áo Diệp Nguyên lôi hần đi như bay thoát khỏi bờ hồ Bích Thủy.

- Nhà ngươi ở chỗ nào? Nữ tử kia hỏi.

- Ta đang trọ tại Dạ Hương Lâu.

- Tốt! Ta đến chỗ ngươi!

- Hả!

- Không nói nhiều! Phản kháng thì chết!

Cứ thế Diệp Nguyên bị nữ tử kia lôi đi như bay về Dạ Hương Lâu. Chẳng mấy chốc mà hai người đã đứng trước cửa quán trọ.

- Khách quan đã về rồi sao? Một tên tiểu nhị quen mặt Diệp Nguyên liền hỏi.

- Ta vừa gặp lại bạn cũ, ngươi hãy thu xếp cho hần một phòng! Diệp Nguyên nói

- Khách quan thông cảm, từ lúc chiều tối các phòng đã đủ chỗ! Tên tiểu nhị áy náy đáp.

- Ta có thể chung phòng với hần được chứ? Bỗng nữ tử kia đổi giọng hỏi.

- Được, được! Chỉ là phải trả thêm phí ăn ở. Tiểu nhị cười đáp.

- Nén bạc này ngươi cầm lấy, ta trả luôn tiền ăn ở cho hần! Nữ tử kia lấy ra một nén bạc rồi ném cho tên tiểu nhị.

- Vậy được rồi! Chúng ta lên phòng trước. Nữ tử nói xong đánh mắt với Diệp Nguyên, sau đó cả hai nhanh chóng bước lên lầu hai.

“Cách” cửa phòng vừa mở nữ tử kia đã lao đảo người suýt ngã. Cũng may Diệp Nguyên đỡ kịp.

- Bỏ tay người ra khỏi người ta! Nữ tử kia quát rồi nhanh chóng ngồi xuống bộ bàn ghế giữa phòng.

Diệp Nguyên nghe thế bức mình quát:

- Tưởng ta thích ôm cô sao?

- Người...!

- Người..người cái gì? Đừng có đem cái chết ra dọa ta! Diệp Nguyên hậm hực nói rồi đi tới đóng cửa phòng lại.

“Phụt” Bỗng nữ tử kia phun ra một búng máu làm Diệp Nguyên giật mình. Nhìn khuôn mặt tái nhợt của nữ tử kia Diệp Nguyên quan tâm hỏi:

- Thương thế của cô thế nào rồi?

Nữ tử kia ngước mắt lên nhìn Diệp Nguyên một cái rồi đôi mắt nhắm lại gục xuống bàn không biết trăng sao gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Vẽ Tranh

Đặt nữ tử nằm lên giường ngay ngắn, Diệp Nguyên nhíu mày vì mùi máu nồng đậm. Hóa ra bên vai trái của nữ tử đã ướt đẫm. Lúc này khuôn mặt nàng trắng bệch, tuy vậy đường nét khuôn mặt vẫn có chút dễ nhìn.

Thấy máu ứa ra ngày càng nhiều, Diệp Nguyên nhanh chóng cởi áo của nàng để xem xét vết thương.

- Đừng...! Nữ tử thì thảo. Có vẻ vì Diệp Nguyên động vào vết thương khiến nàng tỉnh lại.

Diệp Nguyên nghe thế gắt:

- Đừng cái gì! Cô chảy nhiều máu thế này nếu không cầm máu thì chết chắc!

Nữ tử nét mặt bơ phờ cắn răng nói:

- Người dám làm ô uế ta, ta dù chết cũng làm ma ám người suốt đời.

Diệp Nguyên nghe thế chợt cảm thấy buồn cười, môi hấn nhếch lên nụ cười nói:

- Chết rồi hăng hay! Bây giờ ta phải đi tìm đại phu để cứu cô trước.

Nữ tử nghe thế ra chiều hoảng hốt, quát lên với giọng yếu ớt:

- Không được đi! Nếu người bước ra khỏi phòng ta sẽ chết cho người xem!

Nói là làm, không hiểu từ đâu trong tay nàng đã cầm một con dao sáng loáng rồi kê lên chiếc cổ trắng ngần làm Diệp Nguyên giật mình.

- Đừng làm liều! Đừng làm liều! Ta không đi là được chứ gì! Diệp Nguyên khuyên can.

- Nhưng vết thương của cô thì phải làm thế nào đây? Diệp Nguyên hỏi.

- Người đổ hết thuốc trong bình này ra rửa cho nhuyễn rồi đắp lên vết thương cho ta là được. Nữ tử bỏ con dao sang một bên, rút từ trong người một bình sứ nhỏ đưa cho Diệp Nguyên.

Diệp Nguyên chụp lấy con dao rồi nói:

- Ta tạm thời cắt đi, tránh cho cô làm ra chuyện điên rồ!

Nữ tử nhìn hành động của Diệp Nguyên thì nhếch lên nụ cười mỉa mai.

- Cô đừng cử động để ta xem vết thương!

- Đừng nhìn ta với ánh mắt như thế!

- Ta chẳng thích thú gì cô đâu!

- Lườm ta cái gì? Ta không coi áo ra sao giúp cô chữa thương được!

Sau một hồi “tranh đấu” Diệp Nguyên mới cởi được một bên áo phía trên vai của hắc y nữ tử. Nhìn vết thương trên vai nàng, Diệp Nguyên có chút chau mày. Bởi lúc này một đoạn mũi tên dài chừng ngón tay trở đang cắm sâu vào bả vai. Xung quanh vết thương được đắp vội một thứ thuốc dịch màu xanh đậm, tuy vậy máu vẫn âm ỉ chảy ra từ miệng vết thương thấm ướt cả bờ vai.

Chạy vội lại chiếc bàn giữa phòng, đổ mấy viên thuốc màu xanh đậm từ trong bình ngọc vào chén trà, Diệp Nguyên dùng tay ép nhuyễn đám thuốc.

“Xem ra phải rửa sạch vết thương trước nếu không sau này sẽ bị nhiễm trùng” Diệp Nguyên nhìn chăm chú vết thương của nữ tử trầm nghĩ.

Nghĩ vậy hắn liền tiến đến cửa phòng đi xuống lầu dưới để tìm dụng cụ chữa thương.

- Đừng đi! Cô gái thì thảo.

- Yên tâm, ta không bỏ cô ở lại đâu! Ta đi tìm nước nóng rửa sạch vết thương cho cô! Diệp Nguyên mỉm cười nhẹ giọng nói.

Gần một khắc sau, cửa phòng mở ra, Diệp Nguyên bung vào một chậu đồng đầy nước nóng, trên tay còn vắt một chiếc khăn dày màu trắng. Chỉ có điều vừa bước vào phòng thì đã thấy nữ tử kia nằm ngã dưới sàn nhà, xung quanh thấm đầy máu tươi. Mũi tên trên vai đã được rút ra từ lúc nào.

Đặt vội chậu nước nóng lên bàn Diệp Nguyên lăm bẫm:

- Ài! Có cần phải khổ thế này không chứ!

Thời gian trôi nhanh, trên giường lúc này nữ tử đã ngất đi, tuy nhiên hơi thở đã đều trở lại. Vết thương trên vai đã được Diệp Nguyên rửa sạch sẽ rồi đắp thuốc mới. Máu cũng đã ngừng chảy, có vẻ mọi thứ đã ổn thỏa.

Quyệt chút mồ hôi trên trán, Diệp Nguyên đắp tấm chăn mỏng lên mình nữ tử, hắn nở nụ cười thoải mái. Nhìn khuôn mặt nàng có chút máu khô dính phải hắn nhẹ nhàng dùng khăn ẩm lau sạch. Chỉ là khi chạm vào làn da của nàng thì làn da trở nên nhăn nhoe rồi tróc ra làm Diệp Nguyên giật thót.

“Chuyện gì thế này?” Diệp Nguyên tự hỏi.

Tò mò nhìn sát lại khuôn mặt nàng thì hắn mới thấy rõ, thì ra bên ngoài da mặt là một lớp mặt nạ mỏng như cánh ve được áp sát vào da mặt. Dùng khăn ẩm nhẹ nhàng bóc lớp mặt nạ ra Diệp Nguyên có chút thất thần nhìn ngắm dung nhan của nữ tử.

Môi anh đào, chiếc mũi nhỏ xinh, làn da trắng hồng, lông mày cong vút, ngũ quan cân đối thật đúng là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành. “Khi ngủ đã xinh đẹp thế này không biết lúc mở mắt sẽ thế nào?” Diệp Nguyên nghĩ thầm.

Sau phút thất thần Diệp Nguyên lăm bẫm: “Không nên rước họa vào thân a!”. Nói rồi hắn nhẹ nhàng đắp lại lớp mặt nạ cho nữ tử. Điều kỳ lạ là lớp mặt nạ này vừa đắp kín khuôn mặt nữ tử thì tự động gắn liền vào da mặt, ngay lập tức dung nhan của nữ tử đã thay đổi.

“Thuật cải trang này thật cao minh, không biết mặt nạ này làm bằng chất liệu gì?” Diệp Nguyên chắc lưỡi đánh giá.

Đêm cũng đã về khuya, sau một hồi chăm sóc cho nữ tử xa lạ kia, Diệp Nguyên bắt đầu cảm thấy buồn ngủ. Vặn nhỏ bắc đèn xuống cho ánh sáng dịu đi, sau đó hắn xếp gọn chiếc khăn tay vắt trên ghế thành chiếc gối mỏng rồi tiến đến góc phòng nằm xuống. Từ nhỏ hắn vốn không thể ngồi ngủ được nên bây giờ đành ngủ dưới sàn. Cũng may trời cuối hè, sàn nhà lại bằng gỗ nên cũng không có gì tệ lắm. Ít ra với hắn là như vậy.

...

“Cộc...cộc...” Tiếng gõ cửa phòng vang lên làm Diệp Nguyên tỉnh giấc.

Cựa mình tỉnh dậy thì chợt thấy trên mình đã được ai đó đắp một chiếc chăn mỏng. Diệp Nguyên nhanh chóng dời mắt sang bên giường thì chẳng thấy bóng dáng nữ tử kia đâu nữa. Ánh mặt trời xuyên qua khe cửa sổ chiếu sáng cả căn phòng, thì ra ngày mới đã bắt đầu từ lâu. Lật đặt đứng dậy, hắn chạy đến mở cửa phòng thì đã thấy một tên tiểu nhị đứng trước cửa.

Thấy Diệp Nguyên tên tiểu nhị nói:

- Khách quan đã tỉnh!!

Diệp Nguyên vừa thấy tên tiểu nhị liền hỏi:

- Có thấy bằng hữu của ta ở đâu không?

Tiểu nhị nghe thế đáp:

- Vị công tử kia đã rời khỏi đây từ sớm. Chỉ dặn chúng ta chuyển lại thư này cho khách quan.

Nói rồi tên tiểu nhị đưa cho Diệp Nguyên một phong thư mỏng sau đó lui xuống nhà.

Diệp Nguyên cầm phong thư trong tay nhướn mày một chút sau đó tiến đến bộ bàn ghế giữa nhà ngồi xuống, mở phong thư ra xem. Chỉ thấy mấy dòng chữ ngay ngắn viết:

“Số tiền ta để lại đủ cho ngươi kiếm một nơi yên bình sinh sống. Ngươi cũng nên mau chóng rời khỏi Lâm Xuyên trấn, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

Diệp Nguyên đọc xong lá thư ngẩn ngui thì vẻ mặt trở nên cổ quái, bởi đọc xong thư hắn chợt nghĩ đến mấy bộ phim cổ trang lúc trước hắn hay xem. Nam tử cứu sống nữ tử sau đó nữ tử bỏ đi, chỉ để lại một bức thư từ biệt với lời nhắn bảo nam tử phải tìm nơi yên bình sinh sống. Nam tử nghe theo lời nữ tử nhưng không ngờ vẫn bị người ta phát hiện rồi đuổi giết. Lúc sắp bị kẻ thù chém chết thì không biết từ đâu nữ tử lao ra ứng cứu. Tiếp sau đó là một màn chạy trốn xuyên rừng bạt núi của hai người. Kết cục sau bao nhiêu nguy hiểm tình cảm nảy sinh, nam tử cùng nữ tử thề non hẹn biển, suốt đời suốt kiếp.

Diệp Nguyên ngồi mơ mộng một lúc rồi chợt cười một mình. Xem ra với người mang tư tưởng hiện đại như hắn những chuyện thế này có phần khó tiếp nhận được. Tuy thế nào hắn vẫn xẹt qua một tia lí trí: “Xem ra cô nàng kia là tội phạm truy nã của triều đình rồi. Ta dù không liên quan gì đến nàng nhưng cũng phải để ý một chút kéo lại dính vào rắc rối.”

Đào mắt sang bên chiếc giường nhỏ, Diệp Nguyên nhanh chóng nhận ra mấy tờ ngân phiếu được đặt cẩn thận ở đầu giường. Bước đến cầm lên xem một lượt thì thấy hơn chục tờ ngân phiếu mới tinh, mỗi tờ mệnh giá trăm lượng bạc. Tình ra tài sản của hắn lúc này đã trên ngàn lượng. Nếu không tiêu xài hoang phí mà chỉ sống một cuộc đời bình thường như bao người thì sẽ không lo ăn lo mặc.

Diệp Nguyên cầm đám ngân phiếu trong tay nhếch lên nụ cười bụng bảo dạ: “Tiền bạc có được quá dễ dàng vốn không phải điều tốt. Người xưa thường nói: Cái gì dễ đạt được tất dễ mất đi.” Lắc lắc đầu một cái hắn nhét vào trong áo một tờ ngân phiếu, còn lại thì xếp gọn gàng rồi đút gọn vào phong thư, sau đó cất vào tay nải.

Một chốc thời gian sau khi vệ sinh buổi sáng hắn đã ngồi phía dưới tầng trệt ăn điểm tâm. Hôm qua hắn đã trả tiền ăn ở cho mười ngày tiếp theo nên lúc này đầu óc hắn cũng có phần thoải mái.

Nhìn đám người ngồi ăn uống trò chuyện buổi sáng, Diệp Nguyên có chút nao lòng. Dẫu sao thế giới này, thời đại này, hắn vẫn chưa hoàn toàn tiếp nhận. Đám khách trọ nói chuyện càng lúc càng lớn khiến Diệp Nguyên nhanh chóng bị cuốn vào câu chuyện của họ.

- Các ngươi biết đêm qua quan binh truy xét tội phạm mấy chục dặm quanh đây không?
- Thật thế sao? Ngươi có biết chuyện gì xảy ra không?
- Ta nghe người ta đồn là vậy bắt tội phạm vượt ngục.
- Vùng biên ải thế này cũng có tội phạm vượt ngục sao?
- Nghe nói là một đám phạm nhân vừa được chuyển đến nhà lao của Thiên Trường phủ thì có người giải cứu.
- Thật là nguy hiểm, chỉ mong quan binh mau chóng bắt hết bọn chúng.
- Đúng vậy! Những năm qua cuộc sống yên bình đã quen, ta rất sợ gặp phải cảnh loạn lạc.
- Triều đình năm nào chẳng truy quét phản loạn. Ngươi lo lắng bằng thừa.

...

Lắng nghe câu chuyện của đám khách trọ, Diệp Nguyên tự nhủ: “Chắc cô nàng kia dính dáng đến chuyện này rồi!” Suy nghĩ một lát hắn lại khẽ lắc đầu bụng bảo dạ: “Chuyện của ta còn lo chưa xong thời gian đâu quản việc của người khác!”

Mặt trời dần lên cao, trên một con phố buôn bán nhộn nhịp, Diệp Nguyên vừa đi vừa đeo trên vai một chiếc ống trúc to sẫm màu, dài hơn hai thước. Đây vốn là một ống đựng giấy mà hắn vừa mua ở một quầy sách ven đường. Bên trong là mấy chục tờ giấy trắng tinh loại tốt.

“Xem ra thời đại này khó mà tìm được cây bút chì” Diệp Nguyên mỉm cười nghĩ.

“Nếu có thể tìm được chút than chì mình có thể tự chế ra công cụ để vẽ rồi” Diệp Nguyên hứng thú với ý nghĩ của mình.

Cứ thế ngang dọc quanh các con phố hơn một canh giờ, cuối cùng Diệp Nguyên cũng tìm cho mình đủ bộ giá vẽ, giấy bút các kiểu. Lúc này nắng đã lên đỉnh đầu, hắn theo đường cũ quay về Dạ Hương Lâu.

Nhìn thấy một tên tiểu nhị đang gật đầu chào mình hắn bảo:

- Chút nữa mang lên phòng ta vài viên than củi.

Tiểu nhị nghe thế có chút ngẩn ra nhưng vẫn đáp:

- Được! Để tiểu nhân chuẩn bị.

Diệp Nguyên dọn dờ com nước xong, xách giá vẽ vội vã về phòng. Lúc này hắn đang muốn động chân động tay một chút cho đỡ buồn chán.

Sắp xếp giá vẽ cạnh cửa sổ xong xuôi thì tên tiểu nhị đã đem lên mấy cục than đen sì bọc trong một tờ giấy cũ. Nhìn thấy giá vẽ bên cửa sổ tên tiểu nhị tò mò hỏi:

- Công tử là họa sư sao? Lần này tên tiểu nhị thay đổi cách xưng hô.

- Phải!

Nghe hắn xác nhận tên tiểu nhị càng tò mò hỏi:

- Công tử định dùng mấy viên than củi này để vẽ sao?

- Đúng vậy!

Tiểu nhị nghe thế ra chiều khó hiểu nhưng cũng không hỏi thêm gì nữa mà nhanh chóng lui ra ngoài khép cửa phòng lại. “Vị công tử này thật lạ! Không dùng bút mực lại dùng than để vẽ.” Lúc bước xuống lầu trong đầu tiểu nhị còn lưu lại một tia tò mò.

Kéo vội chiếc ghế giữa phòng, Diệp Nguyên ngồi ngay ngắn trước giá vẽ cạnh cửa sổ. Bàn tay loạn động một chút một viên than đã được hắn tách, bẻ, rồi mài mòn thành hình dáng đầu bút. Xong xuôi, hắn nhìn qua khung cửa sổ ngắm nhìn cảnh sắc phố phường người qua kẻ lại bên dưới rồi bắt đầu nét vẽ đầu tiên.

Hai canh giờ sau.

“Cộc...cộc...” Tiếng gõ cửa vang lên.

- Vào đi!

- Công tử ta mang đồ ăn tới.

- Được rồi! Để trên bàn cho ta là được.

- Oa! Tranh này công tử vừa vẽ sao?

- Ngươi thấy thế nào?

- Thật chẳng khác nào cảnh thực!

- Ngươi thích chứ?

- Thích! Rất thích! Tiểu nhân chưa bao giờ thấy thủ pháp nào tỉ mỉ như vậy!

- Nếu thích thì ta tặng ngươi!

- Làm sao thế được!

- Được rồi! Ngươi thích thì cầm lấy!

- Cảm ơn công tử! Công tử cần gì thì gọi tiểu nhân một tiếng, tiểu nhân tên Trương Thường.

- Được! Ta họ Diệp

- Diệp công tử ăn ngon miệng! Tiểu nhân cáo lui!

Nhìn về mặt tên tiểu nhị vui mừng nhận bức tranh, Diệp Nguyên chợt thấy vui vẻ trong lòng. “Xem ra phong cách vẽ hiện đại đối với những người ở thế giới này là điều mới mẻ” Diệp Nguyên tự nhủ.

Tinh thần tốt thì làm việc gì cũng trôi chảy! Lúc này hắn ngồi vào bàn ăn như lang sói. Đây có lẽ là lần đầu tiên hắn cảm thấy thức ăn ngon miệng như vậy. Đường như một luồng gió mới đang thổi vào tâm hồn nghệ sĩ của hắn.

Đêm!

Ánh đèn được vặn hết cỡ soi sáng cả căn phòng.

Bấy giờ một làn gió nhẹ lượn qua khe cửa làm Diệp Nguyên khẽ rung mình một cái rồi lại thong thả tô điểm từng nét bút. Lúc này hắn đang ngồi họa gian phòng mình ở, từng chi tiết trong gian phòng dưới bàn tay của hắn được khắc họa rõ nét. Bóng đổ, ánh sáng, phối cảnh, mọi thứ đều rất hài hòa và tỉ mỉ.

Vươn vai đứng dậy mỉm cười nhìn thành quả của mình hắn lẩm bẩm: “Nếu có giáo sư phụ trách ở đây chắc mình sẽ được tốt nghiệp rồi”. Nói xong hắn cười “hắc..hắc” mấy tiếng sau đó vận nhỏ ngọn đèn, rồi leo lên giường nằm ngủ.

Cùng lúc đó ở trong một không gian màu trắng kỳ lạ, hai bóng người một đen một trắng không nhận rõ mặt mũi lơ lửng giữa tầng không.

- Lão Bạch! Khi nào tiểu tử này mới nhớ lại đây?
- Tùy duyên! Tùy duyên!
- Cắt cái “tùy duyên” của ngươi đi! Ta chán cảnh chờ đợi lắm rồi!
- Lão Hắc à! Bị giam ở Hư Vô Động mấy vạn năm ngươi còn chịu được. Lúc này chỉ đợi vài năm lại làm khó ngươi sao?
- Hừ! Lúc trước dù bị giam nhưng có thể dùng đám quỷ hồn tiêu khiển. Còn ở nơi này một cái tàn hồn cũng không có!
- Ngươi nói cũng phải! Thật lạ! Đến nơi này lâu thế rồi mà ta chưa gặp bất cứ tàn hồn nào!
- Giờ ngươi mới để ý sao? Ta thử thăm dò một lượt rồi nhưng không tìm ra manh mối nào cả!
- Chẳng lẽ người chết ở nơi này linh hồn đều tan biến?
- Làm sao có thể thế được!
- Thế ngươi bảo vì sao lại không thấy bất cứ tàn hồn nào?
- Ta nghi ngờ trăm dặm quanh nơi này đang có kẻ động tay chân.
- Ngươi muốn làm gì???
- Ta muốn điều tra một chút!
- Lão Hắc à! Đừng quản chuyện bao đồng!
- Hừ! Đến lúc ta kiếm được một tên quỷ hồn thì ngươi đừng tranh với ta!
- Cái này...! Được rồi! Nhưng ngươi cẩn thận thân thể của tiểu tử kia, đừng để hắn bị tổn thương là được.
- Biết rồi!

Gió đêm len lõi lùa vào phòng làm ánh đèn vụt tắt. Trên giường nhỏ, Diệp Nguyên bỗng trở mình tỉnh dậy, đôi mắt chớp động tinh quang rồi thu liễm. Sát na sau đó cửa sổ gian phòng rộng mở, Diệp Nguyên toàn thân đổi thành bộ hắc y, tay cầm quạt xếp màu đen cổ quái bay vút ra khỏi gian phòng như ma ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thái Âm Tự Hồn Trộn

Nghĩa địa phía tây Lâm Xuyên trấn.

Không gian âm u tĩnh lặng.

Trên cao trăng lúc tỏ lúc mờ.

Trong ngôi nhà mồ lạnh lẽo, Diệp Nguyên đang ngồi nhập định. Từng đoàn hắc khí bao quanh thân thể hắn rồi uốn thành từng vòng xoáy tụ lại trên đỉnh đầu, sau đó từ từ dung nhập vào thân thể hắn. Mọi thứ cứ lặp đi lặp lại như thế suốt nửa canh giờ liền.

Hít dài một hơi lương khí Diệp Nguyên mở to mắt lắm lắm

- Thân thể tiểu tử này quá yếu nhược không thể hấp thụ thêm âm khí!

Nói rồi thân hình hắn như ma ảnh, giữ nguyên tư thế nhập định, từ từ rời khỏi mặt đất rồi tà tà bay ra khỏi ngôi nhà mồ. Sau đó bàn tay hắn loạn động, chỉ thấy dưới ánh trăng mờ ảo từng đoàn hắc khí từ ngón tay hắn bùng ra theo từng phương vị khác nhau. Mỗi một đoàn hắc khí khi rời tay hắn đều huyền hóa thành những đồ án cùng kí tự vô cùng kì lạ.

“Thái Âm Tự Hồn Trận! Khai!” Diệp Nguyên hô khẽ một tiếng. Ngay lập tức chu vi mấy trăm trượng của khu nghĩa địa bốc lên từng đoàn hắc khí bao trùm lấy mọi góc ngách. Chỉ chớp mắt mà không gian nghĩa địa đã bị một màn hắc khí quỷ dị che lấp. Lúc này nếu nhìn từ trên cao có thể thấy cả một dải không gian mấy trăm trượng bị vây trong một đồ án thái cực tạo thành từ hắc khí.

- Lão Hắc! Ngươi làm trò gì vậy? Giọng nói vang lên bên tai Diệp Nguyên.

- Hắc hắc! Ta dùng Thái Âm Tự Hồn Trận thu hút hết tàn hồn trong chu vi trăm dặm trở lại.

- Ngươi...!

- Yên tâm, ta tự biết có chừng mực!

- Ài! Tinh ngươi từ trước đến nay vẫn vậy! Cứ thích quản chuyện của người khác.

- Hắc hắc!

Tàn hồn vốn không phải là linh hồn của người đã chết mà là một dạng năng lượng còn sót lại thoát ra từ thân thể của người chết. Dạng năng lượng này đôi lúc mang theo chút trí nhớ hoặc thói quen của người đã chết. Lũ cô hồn, dã quỷ thường tìm kiếm những loại tàn hồn này để hấp thu tăng thêm tu vi.

Từ viễn cổ xa xưa đã có nhiều môn phái biết đến cách sử dụng tàn hồn để tu luyện. Tuy nhiên trải qua thời gian việc tu luyện càng trở nên biến thái một cách lệch lạc. Nhiều tu sĩ đã giết người vô tội để thu thập tàn hồn tăng thêm tu vi. Sau này bọn họ sa chân vào ma đạo bị người người đuổi giết. Các loại công pháp tu luyện cũng bị tiêu hủy rồi biến mất theo dòng chảy của thời gian.

Lúc này, nương theo từng làn gió đêm thổi nhẹ, không gian quanh nghĩa địa bắt đầu biến đổi. Chỉ thấy từ xa xa trong đêm tối từng đốm sáng lập lờ như ma trời lúc ẩn lúc hiện đang nhắm hướng nghĩa địa bay tới. Lúc đầu chỉ là vài đốm sáng nhưng một khắc thời gian sau thì số lượng đốm sáng đã không còn đếm được nữa. Mỗi một đốm sáng lao vào không gian nghĩa địa đều mất hút trong màn hắc khí.

- Kì quái! Nhiều tàn hồn như vậy tại sao lâu nay ta không cảm nhận được? Diệp Nguyên lắm lắm

- Lão Bạch! Ngươi thấy thế nào?

- Ta đoán là do phép tắc nơi này khác với chỗ chúng ta.

- Cũng có thể!

Diệp Nguyên lặng không trên cao nhìn xuống lòng mày khẽ nhú, sau đó hắn từ từ hạ mình xuống rồi chìm dần trong màn hắc khí.

Bên trong màn hắc khí, hàng ngàn đốm sáng lơ lửng huyền phù tà tà mặt đất. Khung cảnh lúc này vừa ma quái lại vừa lung linh kỳ ảo. Diệp Nguyên thân hình chậm rãi lập tức nhắm mắt nhập định. Từ trên đỉnh đầu hắn, từng tia hắc khí toát lên rồi hội tụ thành một đồ án thái cực nằm song song với đỉnh đầu chừng nửa thước.

Đồ án thái cực màu đen này lúc thành hình lập tức xoay tròn theo một tiết tấu kì lạ. Cùng lúc đó hàng ngàn đốm sáng ma trời kia cũng động đậy rồi lao vào bao phủ quanh người của Diệp Nguyên. Quang cảnh lúc này có phần quỷ dị.

Thời gian trôi đi nhanh chóng, chẳng mấy chốc mà nửa canh giờ nữa lại trôi qua. Bấy giờ quanh thân Diệp Nguyên hàng ngàn đốm sáng đã tiêu thất mà đồ án thái cực trên đầu cũng bắt đầu chậm dần lại. Xem ra đám tàn hồn kia đã bị Diệp Nguyên thôn phệ sạch sẽ.

- Lão Bạch! Ngươi có thấy gì khác lạ không? Diệp Nguyên cất tiếng trầm trầm

- Hình như đám tàn hồn này mang theo chút năng lượng khác biệt.

- Ta cũng cảm thấy lạ nhưng không biết ở điểm nào?

- Ta nghĩ chúng vốn không phải là tàn hồn!

- Hà? Làm sao ngươi biết?

- Bởi vì lúc ngươi hấp thụ chúng thì không gian tinh thần của tiểu tử này cũng được mở rộng.

- Nói như vậy là...!

- Có kẻ luyện hồn để tăng tiến tu vi.
- Đáng chết! Không ngờ ở nơi này lại gặp phải ma đầu như vậy.
- Ngươi mau thu lại trận pháp rồi rời đi ngay!
- Được!

Diệp Nguyên thân hình nhanh chóng lảng không bay khỏi tầng hắc khí bao phủ nghĩa địa. Sau đó ngón tay búng ra mười mấy đoàn hắc khí lao vun vút về các phương vị khác nhau. Chớp mắt không gian nghĩa địa đã hiện rõ trở lại.

- Thì ra là người phá hỏng chuyện tốt của bốn quân. Bỗng từ phía dưới mặt đất một tiếng nói lạnh lẽo vang lên làm Diệp Nguyên có chút giật mình.
- Lão Hắc đi mau! Hiện tại chúng ta không thể đối phó được kẻ này!
- Được!

Diệp Nguyên thân hình lảng không hề động, ngay lập tức đã di chuyển ra xa hơn mười trượng. Cứ thế mỗi lần thân hình khẽ động lại chuyển đổi phương vị mất hút trong màn đêm.

- Muốn chạy? Giọng nói lạnh lẽo lại vang lên rồi một hư ảnh như thiểm điện lao vút về phương hướng của Diệp Nguyên.
- Dám phá hỏng chuyện tốt của bốn quân thì phải để mạng lại! Giọng nói lạnh lẽo lúc này kẻ sát bên tai Diệp Nguyên.

“Ma khí thật bá đạo!” Diệp Nguyên tốc lực vừa chạy vừa cảm thán.

- Đứng lại cho ta! Một tiếng quát vang lên rung động cả không gian, sau đó một ma ảnh màu đen cao hơn hai trượng phá không bay đến sau lưng Diệp Nguyên rồi hai bàn tay chụp lại như thể lưới kim kẹp Diệp Nguyên vào giữa.

“Ma khí hóa hình” Diệp Nguyên xẹt qua một tia kinh hoàng.

“Di Hồn Chương” Diệp Nguyên trong đầu hô một tiếng lập tức bàn tay ngập tràn hắc khí nồng đậm. Sát na sau đó hắn xoay người lại chém ra một cự chương đen ngòm dài hơn trượng đập thẳng vào ma ảnh phía sau.

“Bùng...” Một tiếng nổ trầm muộn vang lên. Diệp Nguyên bị phản chấn bay về sau mấy chục trượng liền thuận đà tăng tốc bay đi. Mà hư ảnh đằng sau cũng bám sát không rời.

Lúc này hắn chỉ muốn chạy thật nhanh bởi sau lưng hắn là kẻ có thể tế luyện hồn phách cực kỳ nguy hiểm. Nếu hắn không chạy thoát thì nguy cơ bị luyện hóa là rất cao. Dầu sao lúc này hắn đang mượn xác tiểu tử xui xẻo này.

Nếu ở thế giới kia hắn và lão Bạch chắc chắn không sợ bất cứ ai nhưng ở cái nơi quái quỷ này hắn chỉ là một tia hồn phách nhỏ nhoi. Nếu gặp phải cường địch ắt sẽ hình thần câu diệt.

- Lão Bạch, hôm nay đúng là xui xẻo. Diệp Nguyên than thở.
- Mau nói rộng khoảng cách rồi dùng bí pháp trở về.
- Được!

Diệp Nguyên thân hình lao vun vút giữa tầng không, cả thân thể toát ra một màn hắc khí dập dờn. Sau đó hàng loạt thủ ấn được thi triển, không gian quanh thân thể hắn bắt đầu rung động.

- Còn muốn chạy! Giọng nói lạnh lẽo kia lại vang lên bên tai như sét đánh ngang trời.

Tiếp sau đó, không gian gần trăm trượng xung quanh Diệp Nguyên chợt nhiễm một màu đỏ thẫm. Dường như kẻ thần bí kia đang thi triển một loại pháp trận nào đấy.

- Lão Hắc đi mau! Giọng nói hốt hoảng vang lên bên tai Diệp Nguyên.
- Chết đi cho ta! Tiếng quát vang lên, sau đó một màn máu đỏ tươi không biết từ đâu vây kín lấy không gian mấy chục trượng quanh người Diệp Nguyên, bịt hết mọi hướng đi. Làn sóng máu nhanh như chớp lao vào thân hình Diệp Nguyên như muốn xé nát hắn ra từng mảnh. Chớp mắt không gian như thể bị vặn xoắn lại rồi từ từ khôi phục. Chỉ có điều thân hình Diệp Nguyên đã biến mất.

Hư ảnh kia bay đến phương vị lúc này Diệp Nguyên vừa đứng khẽ “Hừ” một tiếng rồi thân hình nhanh chóng tiêu thất vào bóng tối.

Trong một hẻm nhỏ trong Lâm Xuyên trấn, một bóng người từ hư không hiện ra rồi nhanh chóng rời đi. Bóng người này không phải là Diệp Nguyên thì còn ai khác!

- Suýt nữa là bị ma đầu kia tóm được! Diệp Nguyên vừa đi vừa lẩm bẩm.
- Lão Hắc! Người nói xem vì sao lúc người thu lại trận pháp ma đầu kia mới xuất hiện?
- Ta làm sao biết được!
- Không ngờ thế giới này còn có nhiều điều cổ quái như vậy!
- Người nói xem có phải ma đầu kia tu luyện Thiên Ma Luyện Hồn không?
- Lão Bạch à! Đây đâu phải là thế giới kia, lấy đâu ra Thiên Ma Luyện Hồn.
- Nhưng khí tức của ma đầu kia khiến ta rất giống.
- Hừ! Chẳng qua tia hồn phách này của chúng ta xui xẻo bị kéo đến nơi này, nếu không với pháp lực của chúng ta thì sợ quái gì một tên ma đầu nhỏ nhoi.
- Người nói cũng phải!

Tầng hai của Dạ Hương Lâu, một bóng người bay vút vào một gian phòng để trống cửa sổ mà không ai hay biết. Màn đêm vẫn tĩnh lặng như tờ, chẳng ai có thể ngờ ở cách họ mấy dặm đường vừa xảy ra một màn chiến đấu quỷ dị.

...

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Nguyên vươn mình tỉnh giấc thì cảm thấy toàn thân thư thái, thần thanh khí sảng. Hắn nhún nhún vai làm vài động tác thể dục rồi lẩm bẩm: “Đạo này mỗi lần ngủ dậy thân thể cảm giác đều tốt lên nhiều, không biết có phải do ta quá mẫn cảm hay không?!”

Xuống giường, mở cửa phòng, nhìn sang bên cạnh đã thấy đồ rửa mặt được đặt ngay ngắn ở bệ gỗ trước cửa. Diệp Nguyên nhanh chóng rửa sạch mặt mũi, mặc quần áo gọn gàng rồi cuộn tròn bức tranh vẽ lúc tối đi xuống lầu.

Vừa bước xuống lầu đã thấy đám tiểu nhị đang vây quanh một chiếc bàn nói chuyện rôm rả. Một tên ngoảnh lại nhìn thấy Diệp Nguyên thì mỉm cười gọi:

- Chào buổi sáng, Diệp công tử!

Diệp Nguyên nghe thế có chút bất ngờ, không biết vì sao hôm nay tên tiểu nhị này lại niềm nở thế. Chưa kịp tìm hiểu nguyên nhân thì đám tiểu nhị đã quay sang nhìn hắn rồi nhao nhao nói:

- Diệp công tử, có cần chuẩn bị đồ ăn sáng không?
- Diệp công tử, có cần tiểu nhân dọn dẹp lại phòng bây giờ không?
- Diệp công tử, từ nay công tử cần gì cứ nói với tiểu nhân một tiếng!

Một tiếng “Diệp công tử”, hai tiếng “Diệp công tử” làm Diệp Nguyên ngẩn ra chả hiểu chuyện gì đang xảy ra. Sau chút ngẩn người Diệp Nguyên hỏi:

- Các người làm sao vậy?

Đám tiểu nhị nghe hắn hỏi thì cười cười. Một tên trong đó hỏi lại:

- Diệp công tử, bức tranh hôm qua công tử đem tặng Trương Thường là do chính tay công tử vẽ sao?

Diệp Nguyên nghe vậy nhớ đến tên tiểu nhị Trương Thường hôm qua liền đáp:

- Đúng vậy, có chuyện gì sao?

Đám tiểu nhị nghe hắn xác nhận thì tươi cười rồi một tên nói:

- Công tử có thể vẽ cho chúng tôi một bức không?

Diệp Nguyên cười đáp:

- Tưởng chuyện gì! Nếu các người thích ta sẽ vẽ tặng mỗi người một bức.

Đám tiểu nhị nghe thế thì nhao nhao nói:

- Làm sao thế được, bọn tiểu nhân sẽ trả tiền công cho công tử.

Diệp Nguyên cười xoa nói:

- Được rồi, ta còn ở đây lâu dài. Sau này sẽ vẽ tặng các nguoi mỗi người một bức.

Nói rồi hắn đem bức tranh vừa vẽ tới qua ra trước mặt rồi nói:

- Bức này ta vừa vẽ, nếu các nguoi thích cứ cầm lấy.

Đám tiểu nhị thấy hắn thoải mái như thế thì nhanh chóng cầm lấy bức tranh rồi nói:

- Diệp công tử mời ngồi bên này, bọn tiểu nhân sẽ chuẩn bị đồ ăn sáng cho công tử.

Diệp Nguyên thấy được chiều mà sợ liền xoa tay nói:

- Được rồi, được rồi, các nguoi cứ làm việc của mình đi.

Đám tiểu nhị nhanh chóng tụ lại một góc rồi mở tranh ra xem sau đó lại bàn tán gì đó lằng nhằng ra chiều rất thích thú. Diệp Nguyên nhìn thấy thế thì nở nụ cười vui vẻ, cảm giác đem đến niềm vui cho kẻ khác khiến tinh thần hắn phần chần hơn nhiều.

Đột nhiên lúc này tiếng nói chuyện lớn giọng từ một chiếc bàn nơi gần cửa sổ, cạnh góc nhà vang lên:

- Sáng nay các nguoi có nghe tin gì chưa? Một người lớn giọng hỏi.

- Chuyện gì vậy? Một người khác hỏi lại.

- Ta vừa từ đầu trấn về đây, nghe nói cách đây hơn mười dặm vừa xảy ra một vụ huyết sát chết rất nhiều người.

- Cái gì? Chuyện này là thật sao? Nguoi nghe ai nói vậy?

- Quan binh từ sớm đã bắt đầu phong tỏa mọi ngã đường đến phủ Thiên Trường rồi. Tin tức này vô cùng chính xác.

- Có biết bao nhiêu người bị giết không?

- Nghe nói hơn ba trăm người gả trẻ trai gái đều bị giết sạch.

- Trời ơi! Thật là độc ác.

- Thật quá độc ác!

- Có biết được thủ phạm là ai không?

- Ta nghe có người nói là sơn tặc.

- Sơn tặc làm sao lại giết nhiều người như vậy?

- Ta còn nghe một tin tức khác đáng sợ hơn.

- Lại chuyện gì nữa?

- Có người nói huyết sát hơn ba trăm mạng người kia là một ma đầu tàn ác.

- Cái gì? Có ma đầu xuất hiện sao?

- Có người còn bảo sáng nay đã trông thấy nhiều đệ tử của các môn phái trên giang hồ đã tụ họp về đây giúp quan phủ điều tra vụ án.

- Trời đất! Mấy chục năm rồi xung quanh Lâm Xuyên trấn chưa xảy ra vụ án nào lớn như thế này.

- Đúng vậy!

Diệp Nguyên nghe qua câu chuyện của đám người kia thì nhủ thầm nghĩ: “Thời đại này đúng là mạng người như cỏ rác. Không biết kẻ điên cuồng nào gây ra vụ án này?”

- Tiểu huynh đệ, ta ngồi cùng được chứ? Không biết từ bao giờ một nam tử mặc hắc bào đã đứng phía bên kia bàn đối diện với hắn rồi cất tiếng hỏi.

Diệp Nguyên đang trong cơn suy nghĩ thoáng giật mình một cái rồi cười đáp:

- Được! Mời...

- Ta họ Vạn. Nam tử kia giới thiệu.

- Mời vạn huynh! Diệp Nguyên đưa tay ra hiệu.

Nam tử họ Vạn mỉm cười ngồi xuống rồi hỏi:

- Ngươi tên là gì?

Diệp Nguyên nghe vậy vui vẻ đáp:

- Ta họ Diệp tên Nguyên.

Nam tử họ Vạn nghe vậy thì nhàn nhạt nói:

- Không ngờ tuổi trẻ như vậy mà có thể tránh được Huyết Lăng Phệ Hồn của ta.

Diệp Nguyên nghe nam tử kia nói thế ra chiều khó hiểu liền hỏi:

- Ta không hiểu ý của Vạn huynh là gì?

Nam tử họ Vạn không đáp mà cười nhạt nói:

- Tâm cảnh của ngươi thật tốt! Ngồi trước bàn quân mà vẫn điềm nhiên như vậy!

Diệp Nguyên lúc này cảm thấy cái gì đó không đúng nhưng không biết diễn tả thế nào đành cười nói:

- Vạn huynh có lẽ đã nhận nhầm người.

Họ Vạn nghe vậy cười khểnh nói:

- Huyết Lăng Phệ Hồn, ngươi là người đầu tiên trốn thoát. Bàn quân hôm nay muốn xem, rốt cuộc ngươi là thần thánh phương nào?

Diệp Nguyên lúc này xác định họ Vạn này đã nhận nhầm hắn với người khác rồi liền đứng dậy nói:

- Thật sự Vạn huynh đã lầm ta với người khác. Ta còn có việc, xin phép đi trước!

- Ngươi dám! Một tiếng quát như sấm động bên tai khiến Diệp Nguyên chết lặng. Cảm giác như thân thể đang bị lực lượng vô hình nào đó trói chặt không có cách nào di động.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ảo Cảnh

Dạ Hương Lâu vào buổi sáng khách trọ ra vào đông đảo, người thì trả phòng, người lại đến ở trọ. Tiếng trò chuyện rì rầm, cười cười nói nói làm không gian buổi sáng được phần sinh khí. Chỉ có điều ở một góc phòng nơi tiền sảnh của Dạ Hương Lâu lúc này, không gian có phần ảm đạm. Ấy vậy mà không có ai trong phòng nhận thấy có chuyện bất thường đang xảy ra.

Sau tiếng quát của gã họ Vạn, Diệp Nguyên cả thân mình đứng chết lặng. Lúc này thân thể hắn đã mất đi không chế, ánh mắt có phần hoảng sợ nhìn về phía nam tử họ Vạn. Trong đầu thì xẹt qua muôn vàn suy nghĩ: “Sao thân thể như bị tiêm thuốc tê thế này? Chẳng lẽ cái này là phép thuật sao? Ông trời đừng đùa ta như vậy chứ?”

Thấy biểu hiện “bất thường” của Diệp Nguyên nam tử họ Vạn nhíu mày nói:

- Ngươi cho rằng có thể diễn trò trước mặt bản quân?

Diệp Nguyên nghe vậy cố nở một nụ cười rồi đáp:

- Ta thật sự không hiểu Vạn huynh nói gì!

Họ Vạn lông mày nhũn chặt nhìn Diệp Nguyên rồi bàn tay khẽ động một chút, ngay lập tức Diệp Nguyên cảm thấy thân thể có thể cử động.

“Chạy” Một ý nghĩ đơn giản xẹt qua trong đầu Diệp Nguyên, sau đó hắn nhắm hướng cửa lớn chạy thực mạng ra bên ngoài quán trọ. Điều kỳ quái là khách khứa trong quán trọ hình như không ai để ý đến hành động bất thường của hắn. Đường như bọn họ đã xem hắn như là không khí vậy.

Họ Vạn nhìn biểu hiện của Diệp Nguyên thì đôi môi nhếch lên nụ cười khó hiểu rồi thân hình hắn nhanh chóng biến mất khỏi Dạ Hương Lâu.

“Thật là quý quái, mới sáng ra đã gặp ma rồi!” Diệp Nguyên vừa chạy như bay trên con đường lớn phía trước Dạ Hương Lâu vừa kêu khổ trong lòng.

- Cần thận! Cần thận!

- Làm gì mà chạy như ma đuổi thế hả?

- Coi chừng! Đổ hết hàng hóa của ta bây giờ.

- Tránh đường! Mau tránh đường!

Tiếng la ó vang lên nhưng không làm bước chân Diệp Nguyên chậm lại chút nào. Thân hình hắn đảo liên tục qua các ngõ hẻm, vừa chạy vừa thở hổn hển.

- Bốp! bốp! bốp! Ngươi đóng kịch thật lắm! Tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên bên tai Diệp Nguyên như âm hồn bất tán.

“Con bà nó! Chẳng lẽ thế giới này vốn tồn tại yêu ma quỷ quái?” Rẽ vọt vào một lối nhỏ vắng người, hắn lăm lăm chửi một câu trong đầu.

- Rốt cuộc ngươi là ai? Ta với ngươi không thù không oán, tại sao lại đuổi theo ta? Diệp Nguyên vừa chạy vừa hét lên.

- Thù vị! Thù vị! Đã lâu lắm rồi bọn quân chưa chơi trò đuổi bắt! Âm thanh tà mị lớn vờn bên tai Diệp Nguyên.

Diệp Nguyên nghe thế thì lông tóc dựng ngược, không hiểu vì sao lúc này hắn cảm thấy không gian xung quanh có chút âm hàn, lạnh lẽo. Mặc dù đã trải qua sống chết nhưng đối mặt với hoàn cảnh quỷ dị này hắn vẫn không thể tiếp nhận nổi.

Thở dốc liên hồi, bước chân cũng chậm dần lại, Diệp Nguyên lao vào một hẻm vắng sâu hun hút chạy thực mạng.

“Bịch” Đột nhiên thân hình hắn va phải một thứ gì đó như bao cát rồi ngã ngửa ra sau, ngồi bệt trên mặt đất.

Hoàng hôn nhìn lên thì lấy trước mặt là một hư ảnh cao gần trọng, lúc ẩn lúc hiện đứng trước mặt mình.

“Ma!” Trong đầu hắn hô lên một tiếng sợ hãi.

- Thế nào? Ngươi còn muốn giả vờ? Giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai Diệp Nguyên.

Diệp Nguyên nghe thế lắp bắp:

- Ngươi... là người... hay ma?

Hư ảnh kia nghe thế chợt cười tà mị nói:

- Chỉ cần nói ra xuất xứ của ngươi, ta sẽ tha cho ngươi một mạng!

- Ta không hiểu ngươi nói gì?

- Hừ! Công pháp đem qua ngươi dùng để thoát khỏi Huyết Lăng Phệ Hồn của ta là gì?

- Ta không biết!

Sau mấy câu đối đáp, rốt cuộc Diệp Nguyên cũng ngờ ngợ hiểu chuyện gì đang xảy ra. Chỉ là hắn làm sao biết được đêm hôm qua có người mượn xác hắn để tu luyện.

Hư ảnh kia thấy hắn không chịu nói liền cười tà mị nói:

- Chỉ cần ngươi dâng lên công pháp kia ta sẽ tha cho ngươi một mạng!

Diệp Nguyên đâu biết công pháp quý quý nào, nên đáp:

- Ta thật sự không biết công pháp gì cả!

Hư ảnh nghe vậy ra chiều giận dữ gầm lên từng tiếng:

- Trước mặt bọn quân còn dám buông lời lừa gạt! Hôm nay ta phải luyện tế hồn phách của ngươi tại nơi này!

Đường như vẻ cứng đầu của Diệp Nguyên làm y không nhận được nữa. Vốn bản thân y có hứng thú với công pháp mà tiểu tử trước mặt nắm giữ. Bởi Huyết Lăng Phệ Hồn của y vốn là một môn thượng cổ ma công bá đạo tuyệt luân. Những kẻ rơi vào tay y rất ít người sống sót. Dù có sống được thì cũng chịu tổn thương lâu dài. Nhưng thật không ngờ tiểu tử trước mặt y đêm qua có thể ung dung trước mặt y chạy trốn. Nếu không phải y có bí pháp tìm kiếm thì cũng không thể phát hiện ra tiểu tử này nhanh như vậy.

“Huyết Lăng Phệ Hồn”

Diệp Nguyên hoảng hốt nhìn không gian quanh mình biến đổi. Chỉ thấy con hẻm sâu lúc này tràn ngập một màu đỏ sẫm. Từng đợt âm hàn thấm thấu vào da thịt khiến vai hắn run lên. Lúc này hắn không phải là sợ hãi nữa mà là không thể tin vào mắt mình được. Cảm giác của hắn lúc này như thể bị ai đó vút vào một thế giới đầy yêu ma quỷ quái rồi bảo: “Tự thân ngươi lo liệu nhé!”

“Khốn kiếp! Lúc tự sát thì không thể chết! Lúc muốn sống thì lại bị ma quỷ đuổi giết!” Từ nỗi hoang mang, sợ hãi Diệp Nguyên chợt thay đổi bằng một ý nghĩ giận dữ. Sau đó không biết lấy đâu ra sức mạnh hắn bật người đứng dậy chạy bán sống bán chết vào phía sâu con hẻm.

- Muộn rồi! Mau dâng lên linh hồn của ngươi cho ta! Âm thanh như đoạt hồn cướp phách vang lên bên tai Diệp Nguyên.

Một màn sóng máu màu đỏ lấy tốc độ mắt thường không thể thấy được lao đến bao trùm lấy thân thể Diệp Nguyên. Bước chân của hắn chững lại, thân thể như bị áp lực đè nén bắt đầu uốn éo, dị dạng.

“Ặc... ặc...” Từng tia máu trào ra nơi miệng làm hắn cảm thấy tuyệt vọng. Con đau thấu tận tim can lan rộng toàn thân tựa như từng thớ thịt bị người ta dùng dao mổ xẻ. Cảm giác cái chết cận kề khiến hắn cảm thấy hoang mang tột độ.

Cùng lúc này trong một không gian màu trắng kỳ lạ. Hai bóng người một đen một trắng đang đuổi theo một ma ảnh màu đỏ trong suốt lúc ẩn, lúc hiện. Điều kỳ dị là mỗi lần ma ảnh này lướt qua chỗ nào thì không gian nơi đó nhuộm màu đỏ thẫm.

- Huyết Lăng Phệ Hồn này thật bá đạo! Không ngờ một tia ma khí mà có thể ẩn thân, giết người ngoài ngàn dặm! Người mặc bạch y vừa đuổi theo ma ảnh vừa cảm thán.

- Cũng may chúng ta phát hiện sớm nếu không tiểu tử này đúng là gặp đại họa! Người mặc hắc y nói.

- Cũng tại lão Hắc nhà ngươi! Nếu không quản chuyện của người khác thì làm sao tia ma khí kia có thể lọt vào không gian tinh thần của tiểu tử này.

- Biết rồi, biết rồi! Ngươi mau dùng Tòa Hồn Trận luyện hóa con ma kia đi!

- Được!

“Vút... vút... vút... vút...” Mấy chục đạo bạch khí như thể thuần di xé không lao đến trước mặt ma ảnh rồi tán ra theo nhiều phương vị, sau đó di chuyển cùng với tốc độ của ma ảnh. Chẳng mấy chốc một đám đồ hình cổ quái đã đem ma ảnh vây vào bên trong.

“Thái Dương Tòa Hồn Trận! Đi!” Một tiếng hô vang vọng không gian.

Ngay sau đó, những đồ án màu trắng vừa hình thành lập tức tỏa ra bạch khí nồng đậm, rồi tựa như được bàn tay người sắp đặt, từng đoàn bạch khí tự động nối liền với nhau tạo thành một đồ án thái cực màu trắng vây lấy ma ảnh vào bên trong.

“Diệt!” Một tiếng pháp quyết vang lên, đồ án thái cực lập tức xoay tròn quanh ma ảnh rồi đột nhiên nhu nhỏ lại. Sát na sau đó ma ảnh bị chấn nát thành bụi hư vô, không gian kì lạ lại trở về màu trắng tinh vốn có.

Tại thời điểm ma ảnh chia bị chấn nát, trong một nơi âm u lạnh lẽo, một giọng nói có phần nhọc nhằn xen lẫn chút cảm thán vang lên: “Có thể phá tan được ảo trận của ta, quả không đơn giản!”

Cùng thời gian đó bên tai Diệp Nguyên vang lên những tiếng la thất thanh:

- Diệp công tử! Diệp công tử!

- Diệp công tử người làm gì vậy!

- Diệp công tử mau buông tay ra đi!

“Bồng...!” Cảm giác đại não chấn động mãnh liệt, Diệp Nguyên mở to mắt ra thì giật mình hoảng hốt. Hóa ra lúc này đang đứng cạnh bàn trà, hai bàn tay bóp lấy cổ của chính mình. Một đám tiểu nhị đang cố sức kéo tay hắn ra, đám khách trọ thì nhìn hắn với đôi mắt kì quái xen lẫn chút sợ hãi.

“Không phải ta bị ma đầu đuổi giết sao?”

“Chẳng lẽ ta chết rồi?”

“Không đúng! Ta vẫn đứng trong Dạ Hương Lâu”

- Diệp công tử, có gì từ từ nói, đừng làm chuyện đại dột! Một tên tiểu nhị nói với giọng khuyên bảo.

Lúc này thì đám tiểu nhị đã kéo tay Diệp Nguyên ra khỏi cổ hắn, ánh mắt kì dị chăm chú nhìn hắn. Diệp Nguyên bây giờ cảm thấy cổ họng mình đau rất, đầu lưỡi thì cảm thấy vị mặn nồng của máu. Hắn giật mình nhìn quanh rồi hỏi:

- Ta vừa làm gì vậy?

Đám tiểu nhị nhao nhao đáp:

- Công tử đang ngồi uống trà thì tự nhiên đứng dậy bóp cổ của chính mình!

- Đúng vậy! Bọn tiểu nhân kéo mãi không ra!

Diệp Nguyên nghe thế thì giật thót mình bụng bảo dạ: “Rõ ràng ta gặp tên họ Vạn rồi sau đó bị một ma đầu đuổi giết mà???” Ánh mắt hắn nhanh chóng đảo quanh gian phòng nhưng không thấy hình bóng kẻ họ Vạn kia đâu.

Hắn có chút thất thần hỏi:

- Vị khách ngồi cùng ta đâu rồi?

Đám tiểu nhị nghe vậy ngẩn ra, một tên đáp:

- Lúc này công tử vừa xuống lầu thì ngồi ở đây một mình, làm gì có ai khác.

“Gặp ma rồi! Gặp ma rồi!” Diệp Nguyên trong đầu chạy loạn.

- Công tử không sao chứ?

- Ta không sao! Có lẽ ta bị mộng du thôi!

- Ta về phòng nghỉ một chút!

Đám tiểu nhị dõi theo bóng lưng Diệp Nguyên rồi quay lại nhìn nhau với ánh mắt khó hiểu. Một tên lầm bầm:

- Ngươi nói xem, Diệp công tử có phải bị ma nhập không vậy?

- Nhập cái đầu ngươi! Ban ngày ban mặt thế này lấy đâu ra ma quỷ!

- Được rồi, từ nay chúng ta chú ý phòng của Diệp công tử một chút!

Trong căn phòng lầu hai.

Diệp Nguyên ngồi bên bộ bàn ghế giữa phòng, rót chén trà rồi uống cạn sau đó lầm bầm:

- Chẳng lẽ ta vừa mộng du thật sao?

- Hay là ta bị...ma nhập!

Nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi toàn thân hắn không tự chủ được rung mình một cái. Không hiểu sao lúc này hắn lại nhớ đến mấy câu chuyện lủ bạn hay kể về ma dẫn đường, ma nhập thể. Lắc mình một cái cho bình tĩnh hắn lầm bầm:

- Có lẽ mấy hôm nay tinh thần chưa ổn định nên gặp ảo cảnh ban ngày!

Con người vốn là thế, khi gặp chuyện gì chưa thể giải thích được thì luôn cố tìm cho mình một lí do để bình tâm lại. Hắn cũng không ngoại lệ!

Ngẩng đầu nhìn ánh nắng ban mai ập ập chiếu sáng căn phòng, Diệp Nguyên thổi “phù” một hơi trọc khí rồi nhanh chóng cầm lấy giá vẽ, đeo ống trúc lên vai, rời khỏi gian phòng.

Bước lơ đãng trên con đường nhộn nhịp người qua lại, Diệp Nguyên vẫn không sao gạt được những hình ảnh ma quái kia ra khỏi đầu. Cái cảm giác vừa hư ảo, lại vừa chân thật ấy khiến hắn vừa tò mò lại vừa e sợ.

- Mẹ ơi! Mua cho con xôi kẹo kia đi mẹ!

Một giọng con nít trong trẻo vang lên bên tai Diệp Nguyên khiến hắn thoát khỏi dòng suy nghĩ. Thì ra phía trước hắn một đoạn bên một quán hàng rong, một bé trai chừng năm sáu tuổi đang đòi người mẹ mua quà.

- Xôi này nhé! Bà mẹ trẻ chỉ vào một xôi kẹo màu đỏ quánh nói.

- Xấu màu vàng đi mẹ! Đứa bé trai nũng nịu

- Cửa con này! Bà mẹ đổi nhanh râu kẹo khác cho đứa bé.

- Hi hi! Tiếng cười vui vẻ của đứa bé trai khiến người bán hàng cùng người mẹ trẻ đều nở nụ cười.

Phía bên kia đường, một bé gái xinh xắn tuổi chừng mười hai mười ba lúc này đang chạy lại quán hàng rong. Sau đó cô bé nở nụ cười thật tươi nói với người trung niên nói:

- Cha ơi! Tam thúc bảo hôm nay cha nên về sớm để đi viếng mộ.

Người trung niên bán hàng rong xoa đầu cô bé nói:

- Ta biết rồi! Con về nhà chơi với biểu ca, biểu muội trước đi.

Cô bé cười hép mắt nói:

- Con giúp cha bán hàng cho chóng hết nha!

Người trung niên nghe vậy nụ cười trên môi càng đậm nói:

- Tiểu nha đầu, sắp lớn rồi còn nghịch ngợm thế này! Đừng làm phiền ta bán hàng nữa, mau về đi!

Cô bé nghe thế cười "hì hì" sau đó gật đầu rồi chạy vội sang bên đường, rẽ vào một góc phố nhỏ. Còn người đàn ông trung niên đôi mắt nhìn theo đứa con gái nhỏ tràn đầy niềm yêu thương.

Diệp Nguyên nhìn khung cảnh bình dị trước mắt, sống mũi cay cay.

- Tiểu Nguyên à! Dậy ăn sáng kẻo muộn học bây giờ!

- Tiểu Nguyên à! Cố gắng học tốt nghe con!

- Tiểu Nguyên à! Con nhớ mặc ấm kẻo cảm lạnh đấy!

-

“Vì sao vậy? Vì sao lại là ta?”

Diệp Nguyên trong đầu lẩm bẩm liên hồi như vậy rồi ngửa mặt lên nhìn trời.

Bầu trời vẫn trong xanh như vậy!

Nắng vàng vẫn rực rỡ như vậy!

Chỉ là tâm hồn của ai đó đang mang nặng nỗi cô đơn!

- Vì sao??? Giữa nẻo đường người qua kẻ lại, một bạch y thiếu niên lưng đeo ống trúc, tay cầm giá vẽ, ngẩng đầu lên trời gào một tiếng thê lương.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Mục Tiêu

Thời gian trôi!

Thời gian trôi...!

Mặt trời mọc rồi lại lặn.

Trăng tròn rồi lại khuyết.

Cái nóng mùa hè cũng được thay thế bởi làn gió mát mùa thu.

Chớp mắt mà đã hơn một tháng kể từ ngày Diệp Nguyên đặt chân đến Lâm Xuyên trấn. Có lẽ bản thân hắn cũng không ngờ mình có thể thích nghi được với hoàn cảnh nơi này.

Con người đôi lúc thật lạ! Khi mất đi những thứ tưởng chừng như bình dị nhất thì mới bắt đầu cảm thấy tiếc nuối. Hắn cũng vậy! Chỉ có điều hắn khác mọi người là chọn cách chôn sâu những tiếc nuối, những kỉ niệm kia vào đầu đó trong sâu thẳm trái tim mình. Bởi hắn không có quyền lựa chọn. Bởi hắn vốn là một kẻ đáng thương không biết vì sao bản thân mình bị đẩy dọa đến nơi này.

Đêm nay bầu trời ngàn sao tỏa sáng. Diệp Nguyên lúc này đang vắt chân ngồi trên khung cửa sổ nhìn ngắm trời đêm. Bên ngoài hành lang gỗ, một vài khách trọ cũng chọn cách ngắm sao để tiêu khiển trong đêm thu gió mát.

Diệp Nguyên ngẩng đầu nhìn lên tinh không lấp lánh trên cao, lòng chợt dấy lên chút u buồn. Không buồn làm sao được khi thế giới này hắn chẳng có ai để nhớ đến. Không buồn sao được khi thế giới này hắn chẳng có chỗ để đi về.

Suốt một tháng nay hắn luôn trong tâm trạng như vậy. Khi thì thích thú với nhịp sống bình dị, mộc mạc của thời đại này, khi thì lại trầm buồn nhưng nhớ về nhịp sống sôi động ở thế giới thời hiện đại. Đôi lúc hắn còn tự hỏi bản thân, liệu sự tồn tại của mình có thật sự hay không?

“Rầm rập...” Tiếng bước chân đều đặn từ dưới lòng đường vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Diệp Nguyên.

Thì ra lúc này dưới lòng đường, một tốp quan binh chừng mười mấy người, mũ giáp chỉnh tề đang đi tuần tra. Diệp Nguyên đã quen với việc này từ lâu. Bởi cả tháng nay, sau vụ án huyết sát mấy trăm mạng người thì tất cả mọi nơi thuộc phạm vi Thiên Trường phủ đều được tăng cường binh lính tuần tra cả ngày lẫn đêm. An ninh của Lâm Xuyên trấn nhờ thế mà tăng lên mấy phần.

- Không ngờ vụ án huyết sát kia hơn một tháng rồi mà chưa tìm ra manh mối! Bỗng một khách trọ đứng ở cuối hành lang lên tiếng nói chuyện với người bên cạnh.

- Bạch huynh có biết người phụ trách điều tra vụ án này là ai không? Người bên cạnh hỏi lại.

Họ Bạch nghe vậy đáp:

- Ta nghe nói là Lý bộ đầu.

- Là Lý tổng bộ đầu của Thiên Trường phủ sao?

- Đúng vậy, nghe nói ít hôm nữa Lý bộ đầu sẽ dừng lại ở Lâm Xuyên.

- Ồ, làm sao huynh biết?

- Khách buôn trên đường đến Lâm Xuyên đều truyền tai nhau như vậy.

- Thì ra là thế!

Họ Bạch lại thờ dãi nói:

- Vì vụ án nghiêm trọng này mà cả tháng nay buôn bán trở nên ế ẩm!

- Huynh nói phải! Đạo này đi đâu cũng bị quan binh tra xét kĩ càng.

Diệp Nguyên loáng thoáng nghe qua câu chuyện của hai người khách trọ, bụng bảo dạ: “Ài, nếu là ở thế giới kia, những vụ án lớn kiểu này đã sớm tìm ra hung thủ”

Suốt một tháng nay hắn cũng biết được một chút về thế giới mình đang sống. Lúc này hắn đang ở tại biên ải của Việt quốc. Vùng biên ải này giáp với một dải núi non trùng điệp chưa có người khai phá. Hơn nữa hắn còn ngạc nhiên phát hiện ngoài Việt quốc ra thì không ai nhắc đến một quốc gia nào khác. Thử tìm hiểu thì hắn mới biết, các quốc gia lân cận đều bị ngăn cách bởi địa hình hiểm trở, vạn núi ngàn sông nên rất ít tiếp xúc với nhau. Quãng đường qua lại giữa các quốc gia cũng phải dùng đến thời gian trên dưới chục năm mới có thể hoàn thành. Nói như vậy đủ biết thế giới này rộng lớn đến nhường nào.

Với kiến thức sẵn có trong đầu nhiều giả thuyết được hắn đưa ra, trong đó giả thuyết về một thế giới song song với địa cầu nhưng khác biệt về mọi thứ từ không gian, thời gian đến lịch sử phát triển là giả thuyết hắn cảm thấy thuyết phục nhất.

Đi sâu vào tìm hiểu hắn biết được thế giới này thần tiên, yêu ma quỷ quái đều được người đời tin tưởng và thường nhắc đến. Những câu chuyện về thần tiên, yêu ma quỷ quái là đề tài không thể thiếu trong những câu chuyện thường ngày của người dân Việt quốc.

Nghe nói trên dãy Vạn Tiên Sơn trùng trùng điệp điệp phía Đông của Việt quốc có một con đường dẫn đến tiên cảnh. Tuy vậy từ xưa đến nay chẳng ai biết rõ vị trí chính xác của con đường ấy ở chỗ nào trên Vạn Tiên Sơn. Năm tháng mịt mờ trôi qua, rất nhiều kiếp người đã tìm đến Vạn Tiên Sơn cầu tiên duyên nhưng đều trắng tay trở về. Nhiều người còn bỏ mạng trong rừng thiêng nước độc. Tuy thế những câu chuyện huyền ảo, ly kỳ về Vạn Tiên Sơn vẫn được lưu truyền cho hậu thế.

Nhìn trời đêm rực rỡ ngàn sao hân nhếch lên nụ cười tự giễu, bụng bảo dạ: "Số phận đã đưa ta đến nơi này ta đành chấp nhận. Chỉ là lúc này ta vốn chưa có mục tiêu gì để bước về phía trước."

Đang mải suy nghĩ thì hai người khách trọ lúc nãy lại cất tiếng cười nói chuyện khiến Diệp Nguyên chú ý.

Chỉ nghe người họ Bạch hỏi:

- Kim huynh tháng tới có ghé qua thành Đông An?

Họ Kim nghe vậy hứng thú đáp:

- Tất nhiên là có rồi! Nghe nói tết trung thu năm nay thành Đông An tổ chức rất nhiều lễ hội.
- Ha ha! Năm nay lại có dịp tham gia những lễ hội đặc sắc của vùng biên ải.
- Đúng vậy! Đúng vậy! So với kinh thành thì tết trung thu ở thành Đông An không hề kém cạnh.
- Huynh còn nhớ Nguyệt Tiên Lâu bên hồ Vân Ngư chứ?
- Hắc hắc! Tất nhiên, tất nhiên!

...

Nghe qua câu chuyện của hai người Diệp Nguyên chợt nở nụ cười, nghĩ: "Những lễ hội của thời đại này chắc sẽ rất tuyệt, mình nên đến Đông An một chuyến mở rộng tầm mắt mới được". Nghĩ thế hân cảm thấy vui vẻ rồi đôi mắt chợt bừng sáng, sau đó lẩm bẫm:

- Ngao du thiên hạ! Ngao du thiên hạ! Ý tưởng này không tồi!

Như thế đã tìm được thứ gì đó quan trọng, Diệp Nguyên nhảy khỏi khung cửa sổ, bước ra ngoài hành lang. Bàn tay nắm chặt lan can gỗ, phóng tầm mắt nhìn xuống khu phố đèn hoa trước mặt, môi hân nhếch lên nụ cười thỏa mãn. Tỉnh không xa lắm trên cao, một ngôi sao băng vẽ nên một đường cong tuyệt mỹ rồi lao vút về phía chân trời. Nhìn theo ngôi sao băng kia trong đáy mắt Diệp Nguyên lúc này dường như cũng toát lên chút tinh quang kì lạ.

....

Trời thu trong xanh, gió mát.

Trên một khu phố buôn bán sầm uất của Lâm Xuyên trấn.

Một nhóm người đang vây quanh một quầy hàng nhỏ rì rầm nói chuyện. Quầy hàng này như bao quán hàng khác không có gì đặc biệt lắm. Một chiếc bàn dài bằng gỗ, bên trên phủ một tấm vải trắng đặt ngay ngắn bên lề đường. Phía trên bàn đặt một đồng giấy trắng tinh và vài dụng cụ vẽ kì quái. Một chiếc cột nhỏ gắn cạnh bàn treo gần chục bức tranh phong cảnh vô cùng bắt mắt. Một thiếu niên mi thanh mục tú, dáng vẻ thư sinh tuổi chừng mười tám ngồi trên chiếc ghế dài, tay cầm một chiếc bút kỳ lạ đang tỉ mỉ chấm từng nét mực.

- Những bức tranh này là người vẽ sao? Một người khách hỏi.

Thiếu niên nghe thế ánh mắt vẫn không rời nét vẽ mà chỉ vui vẻ đáp:

- Đúng vậy!
- Thủ pháp thật mới mẻ!
- Ta nhìn cứ như thật vậy!
- Ta cũng lần đầu thấy phong cách vẽ tinh xảo đến nhường này!
- Thật là được mở rộng tầm mắt.

Thiếu niên thoáng mỉm cười, ngừng bút, ngước đầu lên hỏi:

- Các vị mua một bức chứ?

Đám người nghe thế thì nhìn nhau ra vẻ tiếc nuối rồi một người nói:

- Chúng ta xem cho biết thôi!
- Đúng vậy! Những bức tranh thế này không thích hợp với lối buôn như chúng ta.

Thiếu niên nghe thế không lấy làm buồn mà nở nụ cười nói:

- Nếu vậy mong các vị có thể giới thiệu khách đến mua giúp ta.

Đám lái buôn nghe thế thì cười cười đáp:

- Được! Được! Nếu gặp người nào yêu thích tranh vẽ ta sẽ giới thiệu họ đến chỗ cậu.

Nhìn đám lái buôn rời khỏi thiếu niên lắc đầu một cái rồi lại chăm chú vào bức vẽ của mình. Thiếu niên không ai khác chính là Diệp Nguyên.

Sau khi hào hứng với ý tưởng “ngao du thiên hạ” thì hắn nghĩ ngay đến việc kiếm tiền lộ phí. Thật ra tài sản hắn lúc này cũng có hơn ngàn lạng bạc nhưng để thực hiện mục tiêu “cao cả” kia thì chắc chắn sẽ không đủ.

Tính đi tính lại nhiều đường cuối cùng hắn vẫn chọn cách vẽ tranh kiếm tiền. Chọn một góc phố sầm uất, đóng đủ thuế má cho đám quan sai, mua một chiếc bàn cùng một chiếc ghế dài, thế là hắn có cho mình một quán hàng nhỏ.

Chỉ có điều mấy hôm mở hàng rồi mà chỉ bán được ba bức tranh với giá rẻ mạt, mỗi bức một trăm đồng tiền. Lúc đầu hắn tính giá một lạng bạc một bức nhưng chẳng ai mua. Càng vẽ sau hắn càng giảm giá, đến lúc còn một trăm đồng thì mới có vài vị khách ghé mua.

Ngừng bút một chút nhìn đám tranh của mình, Diệp Nguyên bụng bảo dạ: “Mỗi bức phải mất ba đến bốn ngày mới hoàn thành thế mà phải bán với giá rẻ mạt. Xem ra kiếm tiền ở thời này chả dễ dàng gì”

Suy nghĩ lung tung một chút hắn lại đặt bút vẽ tiếp. Bức tranh mà hắn đang vẽ lúc này chính là cảnh con phố trước mặt hắn. Vì không có các loại bút vẽ như thời hiện đại nên hắn phải tự chế ra mấy loại bút vẽ khác nhau. Tỷ như dùng cây đũa vót thật nhọn một đầu sau đó chấm mực để vẽ những chi tiết nổi bật, tỷ như cây bút khác thì bọc ở đầu bút một chút vải mềm thấm nước rồi chấm mực để tạo bóng đổ cho cảnh vật. Tỷ như dùng ngón tay chấm chút mực loãng để tạo nền mặt nước. Rất nhiều thủ thuật đã được hắn thử nghiệm trong suốt một tháng qua. Bên cạnh đó vì không tẩy xóa được nên mỗi nét vẽ đều phải chính xác và dứt khoát nếu không bức vẽ sẽ hỏng. Nhưng cũng nhờ thế mà thời gian này hắn cảm thấy khả năng vẽ của mình tiến bộ rõ rệt.

- Những bức tranh này bán thế nào? Một giọng nữ dễ nghe vang lên bên tai làm hắn dừng bút lại.

Ngẩng đầu nhìn lên thì thấy trước quầy hàng một bạch y nữ tử mặt che khăn mỏng chỉ để lộ đôi mắt đen láy đang nhìn ngắm mấy bức tranh. Nữ tử này da tay trắng ngần, thân hình vừa cân đối lại pha chút nóng bỏng, tóc huyền buông tự nhiên trên bờ vai nhỏ, một bên đầu tóc cài một đóa quỳnh hoa màu trắng, cả người nàng toát lên khí chất vừa ưu nhã lại vừa thành thực của nữ nhân.

Diệp Nguyên có chút kinh diễm nhưng nhanh chóng thu lại ánh mắt “thường thức cái đẹp”, hắn mỉm cười đáp:

- Mỗi bức một lạng bạc!

Nữ tử nghe thế đôi mắt thoáng qua chút ngạc nhiên hỏi lại:

- Mỗi bức một lạng bạc sao?

Diệp Nguyên nghe thế tưởng nàng chê đắt liền giả vờ nhăn nhó nói:

- Cô nương đừng ép giá ta nữa! Một lạng bạc là giá thấp nhất rồi.

Nữ tử nghe thế đôi mắt ánh lên nụ cười nói:

- Được rồi, ta mua hết!

Diệp Nguyên nghe thế trong lòng mừng rỡ nhanh chóng cuộn lại bảy bức tranh đang treo trên cột gỗ bỏ vào một ống trúc nhỏ trao cho bạch y nữ tử.

Nữ tử trao cho hắn bảy lạng bạc rồi cầm lấy ống trúc, sau đó hỏi:

- Xin hỏi quý danh công tử?

- Tại hạ Diệp Nguyên

- Diệp công tử, lần sau ta lại đến!

Nhìn bóng dáng bạch y nữ tử chìm vào biển người trước mặt Diệp Nguyên bụng bảo dạ: “Cuối cùng cũng kiếm được chút tiền từ tranh vẽ của mình”

Dọn dẹp quầy hàng gói vào một tiệm bên cạnh hắn rảo bước đến một tú lầu bên bờ hồ Bích Thủy. Một tháng nay hắn đã thông thuộc những con đường nổi tiếng trong trấn. Tỷ như con đường dẫn đến hồ Bích Thủy này chẳng hạn. Đây vốn là con đường chuyên bán các mặt hàng thủ công của Lâm Xuyên trấn. Hoặc là con đường trước mặt Dạ Hương Lâu là con đường có rất nhiều quán trọ.

Lúc này hắn đang muốn đến một tú lầu để ăn mừng thành quả vừa rồi của mình. Ít ra với hắn đây là lần đầu tiên hắn kiếm ra chút tiền bạc tại thế giới

này.

Đào qua một vòng quanh hồ hân chọn cho mình một tủ lâu hai tầng thanh nhã, trước cửa đề ba chữ Túy Thiên Lâu. Tầng trệt với lối bày biện đơn giản nhưng không kém phần tinh tế. Còn tầng hai lại là một không gian mở với dãy cửa sổ lớn đối diện với hồ Bích Thủy. Từ dãy cửa sổ thoáng đảng này có thể thả tầm mắt ngắm cảnh sắc hồ Bích Thủy. Có vẻ tủ lâu này thường phục vụ những khách hàng thích một nơi yên tĩnh, thoáng đảng ngồi thưởng rượu.

Chọn cho mình một bàn cạnh cửa sổ trên tầng hai, Diệp Nguyên kê mấy món ăn với bầu rượu rồi ngồi nhâm nhi nhìn ngắm cảnh sắc thơ mộng trước mặt. Nước hồ xanh biếc lấp lánh ánh dương quang. Xung quanh hồ là những dãy kiến trúc với những mái vòm xanh đỏ vô cùng đẹp mắt.

“Ai...! Làm sao ngờ được có ngày ta lại ngồi ở một nơi xa lạ thế này, sống một cuộc sống xa lạ thế này chứ!” Diệp Nguyên vừa nhâm nhi chén rượu vừa tự giễu. Cảm giác cay cay nơi khóe miệng làm hân hít hà vài hơi thưởng thức. Không biết từ bao giờ hân đã quen với cái nhịp sống bình dị ở nơi này.

Bấy giờ từ dưới cầu thang gỗ một trung ấn mặc khá sang trọng tay cầm một cuộn giấy dài bước lên lầu rồi hướng đến một vị khách ngồi cách Diệp Nguyên mấy bàn nói:

- Luru lão bản, đã khiến huynh phải đợi lâu.

Vị khách họ Luru cười vẫy tay nói:

- Không sao! Không sao! Ta cũng vừa mới đến! Trình lão bản mau qua bên này, mau qua bên này!

Họ Trình vui vẻ bước đến đặt cuộn giấy lên bàn rồi nói:

- Khiến Luru huynh chê cười! Ta vừa có chút việc bận nên đến trễ.

- Ha ha! Không sao! Chúng ta còn nhiều thời gian mà.

- Luru huynh nói phải! Để ta kính huynh một chén!

Sau khi cạn chén, họ Trình cười nói:

- Luru huynh, ta vừa mua được thứ này, mời luru huynh xem qua!

Họ Luru nghe thế về mặt hứng thú hỏi:

- Là vật gì mà khiến Trình huynh vui vẻ vậy?

Họ Trình đáp:

- Là một bức tranh rất đặc biệt!

Họ Luru nghe vậy nhìn cuộn giấy trên bàn hỏi:

- Là thứ này sao?

- Đúng vậy! Nào, để ta cho huynh xem.

- Ồ! Bức tranh này huynh làm sao có được?

- Luru huynh cảm thấy thế nào?

- Chà! Thủ pháp tinh xảo, mới lạ. Đặc tả đến từng chi tiết, nhìn vô cùng sống động, chẳng khác nào cảnh sắc đang hiện ra trước mắt.

- Huynh còn chưa nói cho ta biết làm sao huynh có được bức tranh này? Họ Luru hỏi.

Họ Trình nghe vậy có chút đắc ý đáp:

- Ta vừa dùng năm mươi lạng bạc mua lại từ một lái buôn đấy!

...

Diệp Nguyên ngồi bên cạnh lắng nghe câu chuyện của hai người một lúc, đến khi nghe giá của bức tranh liền tò mò tự hỏi: “Không biết thế loại gì mà đến năm mươi lạng bạc một bức?”. Hân nhanh chóng quay người lại để nhìn xem rốt cuộc là bức tranh thế nào, chỉ là khi nhìn thấy bức tranh trên tay họ Luru thì ngẩn ra thì thào:

- Không phải chứ? Tranh của mình cũng bán được giá năm mươi lạng bạc sao? Rõ ràng bức này mình bán với giá một trăm đồng tiền mà!!!

Chương 9: Triệu Nhã Nhi

Chiều tà buông thông xuống từng con phố.

Từng làn gió thu lay động tà áo người đi.

Trên con đường sạch sẽ hướng về Dạ Hương Lâu, một bạch y thiếu niên tuổi chừng mười bảy, mười tám, lưng đeo ống trúc, tay cầm bầu rượu nhỏ, khuôn mặt đỏ ửng đang chậm rãi bước đi. Ánh mắt thiếu niên đôi lúc lại đảo quanh nhìn ngắm cảnh vật sau đó đưa bầu rượu lên miệng uống một ngụm, bộ dáng có phần hưởng thụ. Đôi lúc lại thấy hắn cười cười như thể đang nghĩ đến chuyện gì đó vui vẻ. Thiếu niên này tất nhiên là Diệp Nguyên rồi!

Hôm nay hắn đã ngồi mấy canh giờ liên tục ở Túy Thiên Lâu để uống rượu. Mãi đến lúc chiều tà mới bắt đầu rời khỏi. Cái cảm giác lâng lâng của men rượu ngấm dần làm hắn cảm thấy cuộc sống lúc này có phần ý vị. Tâm hồn nghệ sĩ của hắn lại thả trôi theo khung cảnh bình dị mộc mạc của thế giới này. Chính vì thế càng uống hắn càng cảm thấy tỉnh táo.

- Người ta lấy rượu giải sầu còn Diệp Nguyên ta càng uống càng cảm thấy cuộc đời tươi đẹp. Hắn vừa đi vừa lải nhải, bước chân lúc này cũng có chút lạch lạch.

Mấy người qua lại trên đường nghe hắn lải nhải như vậy kẻ thì mỉm cười, kẻ thì lắc lắc đầu, mỗi người một biểu cảm khác nhau. Diệp Nguyên đâu có tâm trạng để ý người ta nghĩ gì về hắn bởi lúc này hơi men mới ngấm. Hắn cảm giác đường về Dạ Hương Lâu hôm nay đẹp hơn bình thường. Hình như ánh đèn thấp sớm từ các cửa hiệu cũng lung linh hơn thường ngày mấy phần.

- Nếu lúc này có đám Tiểu Nam, Tiểu Kiệt ở đây thì tốt biết bao. Hắn lại nhớ về đám bạn học cùng rồi cất tiếng lẩm nhẩm, bước chân lại loạng choạng.

Từng luồng khí nóng bốc nhanh lên đầu làm ánh mắt hắn hoa một đôi chút, cũng may phía trước đã là Dạ Hương Lâu. Cười cười mấy cái hắn rào bước nhanh về phía trước, lúc này hắn chỉ muốn về phòng ngủ một giấc thật ngon.

- Diệp huynh! Một tiếng gọi có phần vui mừng vang lên bên tai hắn.

Diệp Nguyên vừa đến trước cửa Dạ Hương Lâu thì đã thấy một nam tử mặc lam y chỉnh tề đang giơ bàn tay lên vẫy hắn. Đầu óc lúc này có phần ong ong nên hắn không nhận ra là ai chỉ thấy vẻ hình dáng y có vẻ quen thuộc. Hắn loạng choạng bước vào cửa lớn rồi chấp tay lão đạo nói:

- Xin hỏi huynh đài là ai?

Nam tử kia thấy khuôn mặt hắn đỏ lừ, thân hình thì như sắp ngã liền nở nụ cười nói với giọng trêu chọc:

- Diệp huynh không phải vừa được cô nương nào tiếp đãi đầy đủ chứ?

Diệp Nguyên đầu óc lúc này quay mòng mòng nào nghe nam tử trước mặt mình nói gì nữa, hắn nhai một câu:

- Ta không xong rồi...!

Nói rồi cả người nhào về phía trước lão đạo ngã xuống.

Nam tử kia thấy thế bước vội đến đỡ lấy hắn, rồi khẽ khịt mũi cười lẩm bầm:

- Không ngờ Diệp huynh lại có hứng thú với rượu như vậy!

- Mau giúp ta đưa hắn về phòng! Nam tử mặc lam y nói với một tên tiểu nhị.

Nếu Diệp Nguyên lúc này còn tỉnh táo chắc sẽ vui mừng nhận ra đây chính là kẻ đã đồng hành cùng hắn đến Lâm Xuyên trấn, Lý Đình Nam.

Nửa khắc thời gian sau

Bên một bàn trà dưới tầng trệt của Dạ Hương Lâu.

- Lý huynh, hắn là người quen của huynh sao? Một gã mặc lam y giống với Lý Đình Nam vừa uống trà vừa hỏi

Gã mặc lam y này vốn cũng là một bộ đầu danh tiếng của Thiên Trường phủ, tên Ân Thường Chí.

- Đúng vậy! Ta với hần có chút giao tình! Lý Đình Nam đáp.

- Ô! Người có giao tình với Lý huynh chắc không phải người thường! Ân Thường Chí nhận xét

- Ha ha! Cũng có thể coi như vậy! Lý Đình Nam ánh mắt có chút vui vẻ đáp.

Hai người trao đổi vài câu rồi lại ngồi nhâm nhi mấy tách trà. Một chốc thời gian, Lý Đình Nam về mặt có chút âm trầm nói:

- Ân huynh, đã hơn một tháng rồi mà vụ án mấy trăm mạng người kia còn chưa tìm ra đầu mối! Thật là khiến người ta phải đau đầu!

Ân Thường Chí nghe vậy đôi mắt cũng nhíu lại đáp:

- Quả thật khiến người ta lâm vào bế tắc. Ta còn chưa biết phải báo lên với cấp trên thế nào đây!

Lý Đình Nam gõ gõ bàn tay xuống bàn rồi nói:

- Ta chỉ sợ đây lại là một vụ “kỳ án”.

Ân Thường Chí nghe vậy động dung hỏi lại:

- Lý huynh cho rằng vụ án này giống những kỳ án không thể phá giải đang được lưu giữ ở nha môn?

- Đúng vậy! Đó vốn là những vụ án được xem là “không nên tra xét”.

- Nếu vụ án này quả thật là “kỳ án” thì chúng ta làm sao ăn nói với dân chúng đây? Ân Thường Chí cau mày.

- Số mệnh tại trời! Những vụ án thế này vốn không phải người thường như chúng ta có thể tra xét. Lý Đình Nam giọng có phần bất lực.

“Kỳ án” mà Lý Đình Nam nhắc tới là gì? Thật ra đó vốn là mấy chục vụ án “kì quái” được ghi chép trong trăm năm trở lại đây của Việt quốc. Những vụ án này số người chết rất nhiều và điểm chung là không thể tìm ra manh mối. Dường như tất cả nạn nhân chết đi đều là do chính họ gây ra. Có vụ thì nạn nhân lại biến mất như chưa hề tồn tại sau đó lại được tìm thấy xác ở một nơi khác cách rất xa hiện trường vụ án. Có vụ thì thân thể các nạn nhân chỉ còn lại một phần, có vụ rùng rợn hơn khi tất cả người trong một thôn đều hóa thành vũng máu. Điều tra bế tắc, không chứng cứ nào được tìm ra vì thế những vụ án thế này đều được nha môn ghi chép lại cẩn thận và đề hai chữ “Kỳ Án”.

...

Cuối giờ Tý. Màn đêm tĩnh mịch!

Trong căn phòng nhỏ, Diệp Nguyên trở mình tỉnh dậy, đôi mắt bạch sắc quang mang luân chuyển rồi nội liễm. Thân hình từ trên giường như thể mảnh giấy nhỏ trôi đi trong gió, cả người hần cứ thế bồng bềnh nhằm hướng cửa sổ bay khỏi Dạ Hương Lâu.

- Lão Bạch, mau mau đến xem có chuyện gì!

- Lão Hắc à! Người vẫn nóng nảy như vậy!

- Hắc hắc! Trú ngục trong mình tiểu tử này quá buồn chán, ta không chịu nổi!

- Ài! Đội không gian tinh thần của hần khôi phục lại hoàn toàn chúng ta sẽ phá không trở về. Người chịu khó một chút đi!

- Hừ! Đến giờ ta vẫn chưa hiểu vì sao tiểu tử này có thể kéo được chúng ta đến nơi đây.

- Là duyên phận! Là duyên phận!

- Người có thời mấy cái đạo lý kia không?

- Thì vốn là thế mà!

- Hừ! Mau tăng tốc, ta muốn xem bên kia có chuyện gì!

Cao cao trên bầu trời, một bóng trắng như ma ánh lao đi vùn vụt về hướng tây của Lâm Xuyên trấn.

- Cẩn thận một chút khi đi qua nghĩa địa! Ta không muốn gặp lại tên ma đầu kia!

- Yên tâm! Dù gặp lại hần cũng không làm gì được chúng ta nữa!

- Lão Bạch? Người không phải rất sợ hần sao?

- Hắc hắc! Đó là lúc trước, người không để ý thấy không gian tinh thần của tiểu tử này sắp bình phục sao? Nếu gặp lại ma đầu kia ta không ngại câu

thông huyền lực đánh với hán một trận.

- Ách! Nếu thế ngươi phải để ta ra mặt! Cục giận kia ta còn chưa phát tiết được!

- Được rồi, được rồi! Lúc đó sẽ đến lượt ngươi!

...

Cách Lâm Xuyên trấn mười dặm về phía tây là một sơn thôn hẻo lánh, chỉ có điều lúc này không gian quanh sơn thôn toát lên vẻ âm hàn khó tả. Thì ra đây vốn là hiện trường vụ huyết sát mấy trăm mạng người hơn một tháng trước.

Diệp Nguyên từ trên trời lao thẳng xuống một khu đất trống trong thôn rồi đảo mắt nhìn quanh, sau đó lẩm bẩm:

- Quái lạ, rõ ràng lúc này còn cảm thấy năng lượng dị thường, bây giờ lại biến mất?

- Lão Hắc! Ngươi có nhận ra điều gì bất thường không?

- Không có!

- Kì quái! Chẳng lẽ cảm ứng của chúng ta lại sai lầm sao?

Diệp Nguyên lẩm bẩm vài câu sau đó thân hình như thể con thoi lướt đi như tên bắn đảo hết ngõ ngách trong sơn thôn. Một lúc lại thấy hán bay lên trời đảo thêm mấy vòng rồi mới dừng lại, sau đó lắc đầu nhắm hướng Lâm Xuyên trấn bay trở lại. Một khắc thời gian sau, khi bóng Diệp Nguyên đã mất hút trong màn đêm thì từ giữa sơn thôn một mảnh hồng quang chợt bùng lên rồi vụt tắt.

...

Sáng sớm hôm sau.

Diệp Nguyên lúc này đang ngồi ăn sáng ở một chiếc bàn cạnh cửa ra vào của Dạ Hương Lâu. Thời gian này hán đã quen thuộc với nhịp sống ở nơi này nên cảm giác xa lạ lúc trước đã biến mất không còn dấu vết.

Vừa uống ngụm nước trà sau khi ăn xong thì một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai hán:

- Diệp huynh, còn nhớ bằng hữu này không?

Diệp Nguyên nghe vậy ngoảnh đầu sang một bên thì thấy một nam tử mặc lam y gọn gàng, khuôn mặt có phần anh tuấn đang cười nhìn hán. Diệp Nguyên vừa thấy nam tử này thì khuôn mặt nở nụ cười mừng rỡ hỏi:

- Lý huynh đến Lâm Xuyên khi nào vậy?

Thì ra nam tử kia là Lý Đình Nam. Chỉ nghe y đáp:

- Ha ha, ta đến đây từ sáng qua.

Nói rồi y nhanh chóng bước đến ngồi vào bàn của Diệp Nguyên.

Diệp Nguyên thấy phong thái y vẫn thân thiện như vậy thì cười híp mắt nói:

- Hóa ra người họ Lý hôm qua mấy tiểu nhị nhắc đến lại là huynh.

Lý Đình Nam nghe vậy cười ha ha nói:

- Hôm qua Diệp huynh ngủ ngon chứ?

- Khiến Lý huynh chê cười! Hôm qua ta có phần quá chén.

- Không sao, không sao! Ta rất thưởng thức bộ dáng say rượu của Diệp huynh.

Diệp Nguyên nghe Lý Đình Nam trêu đùa vui vẻ như thế thì chợt cảm thấy lòng ấm áp. Lúc này hán mới có cảm giác là mình đang sống thật sự. Rót vội tách trà đẩy sang phía Lý Đình Nam rồi hán khẽ hỏi:

- Không biết Lý huynh đến Lâm Xuyên trấn làm việc gì?

Lý Đình Nam tươi cười đáp:

- Ta đến vì công vụ cũng là ghé qua thăm hỏi huynh một chút.

Diệp Nguyên nghe vậy có chút cảm động hỏi:

- Làm thế nào huynh biết ta ở đây?

- Ha ha, ta bảo thủ hạ điều tra danh sách các quán trọ ở Lâm Xuyên trấn.

- Thì ra thế!

- Huynh đến vì vụ án mấy trăm mạng người kia? Diệp Nguyên giờ cũng xác định Lý bộ đầu chắc chắn là Lý Đình Nam rồi.

- Thì ra Diệp huynh đã biết! Không giấu Diệp huynh, lần này ta đến để kết thúc vụ án kia. Lý Đình Nam giọng có chút chán nản.

Diệp Nguyên thấy biểu tình của y như vậy ngạc nhiên hỏi:

- Đã tìm được thủ phạm rồi sao?

Lý Đình Nam lắc đầu đáp:

- Không có! Chi là vụ án này không có đầu mối, không nhân chứng, hiện trường lại quá quỷ dị, chúng ta không có cách nào điều tra được.

Diệp Nguyên nghe thế cũng đành gật gật đầu ra chiều đã hiểu.

Nói chuyện với Lý Đình Nam một lúc thì có người nha môn đến gọi y đi. Diệp Nguyên đành tiếc nuối hẹn y hôm khác đến Túy Thiên Lâu uống rượu. Lý Đình Nam vui vẻ nhận lời rồi nhanh chóng rời khỏi Dạ Hương Lâu.

Đang định lên lầu lấy đồ nghề chuẩn bị tìm nơi vẽ tiếp vài bức tranh thì một giọng nữ ngọt ngào vang lên:

- Trương Thường, người treo bức tranh này ở chiếc cột bên trái.

- Tiểu Tinh, người treo bức này ở chiếc cột bên phải.

- Tiểu Phụng, người treo ba bức này ở sau quầy tính tiền. Nhờ tìm chỗ nào cao ráo một chút!

Ba tên tiểu nhị vừa nghe thấy âm thanh của nữ tử này thì đồng thanh đáp:

- Vâng, cô chủ!

Thì ra lúc này đứng ở phía cầu thang là một bạch y nữ tử vô cùng xinh đẹp, tóc huyền xõa dài bên vai, một bên đầu cài một đóa quỳnh hoa, da như bạch ngọc, đôi mắt to tròn đen láy, môi hồng răng trắng, ngũ quan xinh xắn, dáng người cân đối nóng bỏng. Giọng nói nàng vừa cất lên đã khiến không ít khách trọ để ý tuy nhiên vừa nhận ra nàng thì ánh mắt mọi người đều lần tránh không dám nhìn lâu. Không biết vì sao bạch y nữ tử xinh đẹp này lại khiến họ e ngại như vậy.

Ba tên tiểu nhị nhanh chóng chạy nhận lấy mấy bức tranh đem đi treo. Vừa cầm lấy bức tranh tên tiểu nhị Trương Thường đã kêu lên:

- Ủa! Đây không phải là tranh của Diệp công tử sao?

Bạch y nữ tử nghe vậy có chút ngạc nhiên hỏi:

- Người biết người vẽ bức tranh này sao?

Trương Thường cười gật đầu rồi cánh tay chỉ về phía Diệp Nguyên đang ngồi. Bạch y nữ tử nhìn theo tay của gã thì bắt gặp ánh mắt ngơ ngẩn của Diệp Nguyên đang nhìn mình. Môi nàng khẽ nở một nụ cười vừa quyến rũ lại vừa có chút e lệ, sau đó nàng nhẹ cất bước chân về phía bàn trà của Diệp Nguyên.

Đám khách trọ nhìn thấy thế thì trong đầu mỗi người đều than thở:

“Tội nghiệp tiểu tử kia, chắc lần đầu trọ tại Dạ Hương Lâu”

“Không biết tiểu tử này có nguyên vẹn sống ra khỏi Dạ Hương Lâu không?”

“Nhìn hần thư sinh yếu đuối thế này chắc không chịu đựng nổi”

“Sau hôm nay chắc hẳn không dám nhìn chằm chằm người ta như vậy nữa”

Diệp Nguyên đang kinh diễm nhìn nàng, nữ tử này xinh đẹp không thua gì nữ tử hần từng ra tay cứu giúp lần trước. Hơn nữa nữ tử trước mắt hẳn lúc này còn là sự pha trộn giữa vẻ thanh cao thoát tục và vẻ thành thực quyến rũ chết người của nữ nhân. Diệp Nguyên tuy không phải chưa nhìn thấy mỹ nữ bao giờ nhưng cũng phải toát lên sự kinh diễm khó tả.

Đang mãi mê đánh giá nữ tử này thì bước chân nàng đã đến bên cạnh bàn trà rồi cất tiếng nhẹ nhàng như oanh yến:

- Thì ra Diệp công tử lại trợ ngay tại Dạ Hương Lâu, thật khiến tiểu nữ ngạc nhiên muôn phần.

Đám nam khách trọ đang ăn uống nghe nàng nói thế thì động tác dừng lại, có kẻ còn suýt phun hết thức ăn ra khỏi miệng. Bởi vì màn kịch mà họ mong chờ đã không xảy ra.

“Không phải ta nghe lầm chứ, cô chủ “danh tiếng” của Dạ Hương Lâu mà lại xưng là tiểu nữ trước mặt tên tiểu tử này sao?” Trong đầu đám người này đều chung một suy nghĩ.

Diệp Nguyên vội thu lại ánh mắt rồi mỉm cười nói:

- Cô nương là...

Chưa để hắn nói hết lời bạch y nữ tử đã dịu dàng đáp:

- Tiểu nữ Triệu Nhã Nhi, ra mắt Diệp công tử!

“Phụt” lúc này thì có kẻ đã phun nguyên ngum trà vừa uống ra khỏi miệng.

Nhã Nhi mắt phượng khẽ quét sang năm tử kia một cái rồi hướng về một tên tiểu nhị nói:

- Tiểu Hùng, mau giúp vị công tử kia lau sạch nước trà đi!

- Vâng, cô chủ! Tên tiểu nhị tên Tiểu Hùng gật đầu rồi nhanh chóng bước đến bàn của tên vừa phun nước kia.

- Triệu cô nương, tha cho ta, là ta sai, là ta sai! Tên kia bỗng hét lên rồi nhanh chóng bật người dậy chạy lùi ra sau liên tục.

Triệu Nhã Nhi nở nụ cười kiêu mị rồi nói:

- Lần sau chú ý một chút đừng để bàn ghế trong tiệm ta vấy bẩn.

Diệp Nguyên lúc này có chút chột dạ nhưng vẫn tươi cười nói:

- Hình như ta đã gặp cô nương ở đâu rồi thì phải...

Nhã Nhi không đáp mà chớp hàng mi khẽ trách:

- Công tử không mời tiểu nữ ngồi xuống sao?

Diệp Nguyên chưa kịp thích ứng với hoàn cảnh này liền vội vã nói:

- Xin lỗi ta quên mất! Mời Triệu cô nương ngồi!

Triệu Nhã Nhi nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện với hắn, trên môi nàng vẫn giữ nụ cười xinh như hoa chớm nở làm tim Diệp Nguyên có chút đập loạn nhịp. Hắn lúc này không hiểu sao nữ tử xinh đẹp trước mặt lại khiến hắn trái tim hắn có chút rung rinh như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Thần Thức Hóa Hình

Một làn gió sớm mai lùa vào cửa tiệm làm người ta cảm thấy sáng khoái. Diệp Nguyên khẽ hít một hơi dài tận hưởng cái cảm giác khoan khoái này. Hơi thở tự nhiên như thấm vào da thịt hắn rồi lan tỏa khắp toàn thân, làm hắn có cảm giác thật khác lạ. Sau đó nhân thần hắn lập tức tỉnh lặng như mặt nước hồ không gợn sóng. Cái nhìn về phía Triệu Nhã Nhi cũng trở nên thuần khiết như nhìn một bức tranh tuyệt đẹp vậy.

Ngồi đối diện với Diệp Nguyên, Triệu Nhã Nhi đáy mắt chớp động một tia kinh ngạc, rồi nàng lại cất tiếng nhỏ nhẹ:

- Diệp công tử thật khác người thường a!

Diệp Nguyên nghe vậy có chút buồn cười, ánh mắt đảo một chút quanh phòng. Lúc này đám nam khách trọ đang lén lút nhìn về phía bàn của hắn mà

mục tiêu chính là Triệu Nhã Nhi.

Như thể hiểu được ánh mắt của Diệp Nguyên, Nhã Nhi cười nhạt nói:

- Nếu công tử không chê, mời công tử đến phòng ta nói chuyện!

Tiếng của nàng tuy nhỏ nhưng cả đám người trong tiệm đều nghe thấy rõ ràng. Khuôn mặt mỗi người đều hiện lên những biểu tình khác nhau nhưng có thể gộp chung thành bốn chữ: “Không thể tin được!”

Diệp Nguyên có chút bất ngờ nhưng lại cảm thấy chẳng có gì ngại ngần nên hắn nhanh chóng gật đầu đáp:

- Được! Nếu Triệu cô nương đã mời ta làm sao dám từ chối!

Bóng hai người nhanh chóng khuất sau chiếc cầu thang gỗ, bỏ lại sau lưng nhiều ánh mắt vừa hâm mộ lại vừa ghen ghét.

Cùng thời điểm này bên trong một không gian màu trắng, hai bóng người một đen một trắng đang lơ lửng đứng nhìn một hư ảnh của một mỹ nữ tuyệt sắc. Diệp Nguyên nếu có thể đứng ở đây lúc này chắc chắn sẽ nhận ra mỹ nữ này vốn là Triệu Nhã Nhi.

- Lão Bạch! Làm thế nào tiểu tử kia có thể “hóa hình” ngay trong không gian tinh thần của hắn vậy?

- Cái này...có chút kì lạ!

- “Thần Thức Hóa Hình” vốn là bí kĩ trong một vài công pháp tu tiên thất truyền, không ngờ tiểu tử này lại học được! Bóng người màu đen nói.

- Ta thấy hắn cũng không biết đâu, bởi hư ảnh này cũng chỉ là đồ chơi mà thôi!

Bóng người màu trắng nói rồi bàn tay vẫy nhẹ, một tia bạch khí đâm xuyên qua hư ảnh mỹ nữ tuyệt sắc kia. Ngay lập tức hư ảnh mỹ nữ lập tức tan thành vạn điểm sáng màu trắng li ti rồi biến mất.

- Thấy chưa? Đến một tia tinh thần lực cũng không có để phản kháng! Bóng người màu trắng lại cất tiếng nhận xét.

- Lão Bạch! Chúng ta có nên dạy hắn chút phương pháp tu luyện không?

- Không được! Tiên duyên chỉ có thể ngộ không thể cầu! Đây vốn là quy tắc từ xa xưa!

- Hắc hắc! Nhưng đây đâu phải là thể giới của chúng ta? Dù có dạy hắn trở thành ma đầu pháp lực thông thiên cũng chẳng ai quản được. Giọng nói đầy hứng thú của bóng người màu đen vang lên.

- Ngươi định làm gì? Bóng người màu trắng giọng nói có phần lo ngại.

- Hà hà! Ta để hắn tu luyện Âm Dương Vô Cực Quyết. Cho hắn kế thừa y bát của chúng ta!

- Lão Hắc! Ngươi lại giờ trò gì đây? Âm Dương Vô Cực Quyết vốn người thường không thể học được. Ngươi quên nguồn gốc xuất xứ của chúng ta rồi ư?

- Vậy lão Bạch nhà ngươi nói đi! Có thể dạy hắn thứ gì? Dù ta rất bức vì bị hắn kéo đến nơi này nhưng dẫu sao ở cùng tiểu tử này một thời gian cũng có chút cảm tình.

- Ha ha ha! Ngươi có cảm tình với tiểu tử này sao? Thật nói dối không biết ngượng!

- Hay ta đem Đạo thuật, công pháp, của đám đạo sĩ ngày trước cướp được dạy cho hắn.

- Không được!

- Vậy ngươi đem công pháp Phật gia ngươi sưu tầm được dạy cho hắn.

- Không được!

- Thế thì ta đem mấy cuốn ma công thượng thừa trộm được trong Hư Vô Động cho hắn lựa chọn.

- Càng không được!

- Chậc...! Cái này cũng không được cái kia cũng không được! Thật chán chết!

...

Bước theo Triệu Nhã Nhi lên một căn phòng rộng rãi ở lầu ba của Dạ Hương Lâu, Diệp Nguyên có chút hiếu kỳ đánh giá căn phòng này. Chỉ thấy căn phòng này so với các phòng trọ còn lại phải rộng gấp ba lần là ít. Gian phòng lớn được chia tách thành nhiều gian nhỏ nối thông với nhau bằng những lối

đi rộng rãi, bày trí trong gian phòng có phần đơn giản nhưng lại toát lên hơi thở thân thiện của tự nhiên .

Diệp Nguyên cùng nàng lúc này đang ngồi bên một bàn trà cạnh cửa sổ, bên cạnh bàn trà là hai chậu tùng cảnh cắt tỉa tinh tế làm cho khung cảnh bên cửa sổ thêm phần ý vị. Ngồi đối diện với Triệu Nhã Nhi, Diệp Nguyên khẽ rót tách trà đưa đến trước mặt nàng rồi nói:

- Không ngờ Triệu cô nương lại là chủ của Dạ Hương Lâu

Nhã Nhi cười nhẹ đáp:

- Chỉ là một quán trọ nhỏ vùng biên ải không có gì đáng nhắc đến!

Diệp Nguyên nghe nàng nói vậy nảy sinh hảo cảm nói:

- Ta còn chưa cảm ơn việc cô nương đã mua giúp ta mấy bức tranh này.

Nói rồi ánh mắt hần đảo qua hai bức tranh được treo ở một góc phòng.

Nhã Nhi nghe vậy nói:

- Là Nhã Nhi thích những bức tranh do công tử vẽ mới ra tay mua thôi!

Diệp Nguyên thấy nàng xưng hô thân mật như thế có chút không theo kịp nhưng vẫn cười đáp:

- Triệu cô nương thật biết cách làm người khác nảy sinh hảo cảm.

Nhã Nhi nghe vậy nụ cười trên môi càng lộ rõ nói:

- Chắc chỉ một mình Diệp công tử mới có thể thoát lên lời này!

Diệp Nguyên nghe vậy ngạc nhiên hỏi lại:

- Sao Triệu cô nương lại nói như vậy?

Nhã Nhi môi hồng nhếch lên nụ cười mê người đáp:

- Sau này có cơ hội Diệp công tử sẽ biết!

Diệp Nguyên nghe vậy thì không truy hỏi nữa mà chỉ mỉm cười gật đầu sau đó khẽ nhấp một ngụm trà nóng thưởng thức .

- Diệp công tử từ xa đến Lâm Xuyên sao? Triệu Nhã Nhi hỏi.

- Đúng vậy! Tại hạ lưu lạc đến nơi này cũng được hơn tháng rồi.

- Lưu lạc? Thử hỏi cho Nhã Nhi chưa hiểu hết ý của công tử!

- À! Dù nói ra Triệu cô nương cũng không hiểu hết!

Triệu Nhã Nhi thấy hần không muốn nhắc đến xuất xứ của mình nên thôi không hỏi nữa mà mỉm cười nói:

- Công tử cứ gọi ta là Nhã Nhi được rồi! Không cần phải khách sáo gọi ta là Triệu cô nương này nọ.

Diệp Nguyên nghe thế có chút động dung, bụng bảo dạ: “Mới gặp có hai lần mà cô nương này đã tỏ ra thân thiết như vậy? Cảm giác này khiến ta khó mà tiếp nhận ngay được! Không biết Triệu cô nương này đang có chủ ý gì trong đầu???”

Thấy Diệp Nguyên có chút thất thần như vậy, Triệu Nhã Nhi giờ giọng trêu đùa cười nói:

- Chẳng lẽ Diệp công tử không muốn kết giao một người bằng hữu như Nhã Nhi sao?

Diệp Nguyên nghe vậy đành cười nói:

- Có được vị bằng hữu như Nhã Nhi cô nương thật là cầu chẳng được, làm sao ta có thể không muốn!

Nhã Nhi nghe hần nói vậy khẽ nâng chén trà lên trước mặt nói:

- Dùng trà thay rượu, Nhã Nhi cạn cùng Diệp công tử một chén để tỏ lòng ngưỡng mộ!

Diệp Nguyên nghe thế thì như lạc vào mây mù, trong lòng tự hỏi: “Ta có cái gì đáng ngưỡng mộ vậy?” Bụng nghĩ thế nhưng hần vẫn nâng chén đáp:

- Không dám! Không dám! Diệp Nguyên ta vẫn vô đầu không thông, thật không dám nhận hai chữ ngưỡng mộ của cô nương.

Hai người nhấp ngụm trà rồi Nhã Nhi cười nói:

- Tài vẽ của công tử chẳng lẽ không đáng để người ta ngưỡng mộ sao?

Diệp Nguyên nghe thế thì có chút hiểu ra đành cười xòa nói:

- Chỉ là chút tiêu xáo nho nhỏ mà thôi!

- Chỉ là tiêu xáo sao? Vậy công tử có thể dạy cho Nhã Nhi một chút chứ?

- Cô nương muốn học thật sao?

- Là thật! Nếu không hôm nay Nhã Nhi làm sao lại phiền đến công tử như vậy!

Diệp Nguyên lúc này mới vỡ lẽ, hóa ra nàng muốn học kiểu vẽ tân thời của mình. Hắn đành cười sáng khoái đáp:

- Ta cứ tưởng chuyện gì! Nếu cô nương muốn ta sẽ tận tình chỉ dạy.

Nhã Nhi thấy hắn đồng ý thì vui vẻ nói:

- Từ nhỏ Nhã Nhi đã yêu thích vẽ tranh. Hôm đó nhìn thấy bút pháp của công tử vừa mới mẻ lại vừa độc đáo khiến Nhã Nhi vô cùng thích thú. Sau khi trở lại Dạ Hương Lâu, Nhã Nhi đã nghĩ ngay đến việc tìm nơi ở của công tử để mong học nghệ. Không ngờ công tử lại trọ ngay tại Dạ Hương Lâu này.

Diệp Nguyên nghe vậy có chút thắc mắc liền hỏi:

- Nhã Nhi cô nương vừa từ xa trở về ư? Ta trọ ở đây hơn tháng rồi mà chưa một lần gặp mặt.

Nhã Nhi đáp:

- Đúng vậy! Nhã Nhi vừa từ kinh thành trở về nơi này.

Diệp Nguyên nghe nàng xác nhận thì gật gật đầu ra chiều đã hiểu.

Thời gian trôi đi, hắn cùng nàng ngồi hàn huyên trò chuyện về việc vẽ tranh, càng trò chuyện hắn lại càng cảm thấy hứng thú với kiến thức của nàng. Qua buổi trò chuyện này hắn cũng hiểu hơn nhiều điều về thế giới này. Tỷ như việc đến kinh thành Việt quốc cũng không phải tốn mất nửa năm đường ngựa như lời Lý Đình Nam nói. Nếu đi đường sông rồi qua nhiều đường tắt thì chỉ mất gần hai tháng hành trình. Tỷ như thế giới này phụ nữ không hề bị cấm cửa như hắn nghĩ mà có thể đi lại tự nhiên như nam giới, có thể đọc sách, học hành từ tế. Tỷ như nhiều câu chuyện thần kỳ về thần tiên đều được sử sách xác nhận là có thật. Càng nói chuyện cùng nàng Diệp Nguyên càng tò mò hơn về thế giới này.

Rời khỏi phòng nàng lúc trời đã lên quá đỉnh đầu, Diệp Nguyên có chút lảng lảng khó tả. Buổi nói chuyện sáng nay cùng Triệu Nhã Nhi làm hắn có cảm giác cuộc sống của mình vừa được thổi vào một luồng gió mới. Bước chân nhanh dần hắn nhanh chóng bước vội xuống cầu thang hướng về tầng trệt để kiểm thử gì lót dạ.

- Diệp công tử, mời qua bên này! Giọng nói của một tên tiểu nhị vang lên khiến Diệp Nguyên chú ý.

- Gọi ta có việc gì không?

- Bọn tiểu nhân đã chuẩn bị sẵn đồ ăn cho công tử!

- Là cô chủ dặn dò, mời công tử dùng bữa!

...

Bờ hồ Bích Thủy.

Đầu giờ Mùi.

Mặt hồ Bích Thủy lấp lánh ánh dương quang, soi bóng hàng dương liễu.

Bên một ụ đá sạch sẽ dưới bóng một cây liễu lớn, Diệp Nguyên đang ngồi chăm chú với từng nét vẽ của mình. Hắn không muốn mình trở nên lười nhác, hắn muốn mình phải hoạt động cho tinh thần luôn minh mẫn. Đã xác định phải sống thì cái mong muốn sống thật tốt, sống thật vui vẻ càng được hắn hướng tới.

Ngừng bút một chút nghỉ ngơi, hắn cầm bầu nước bên cạnh uống một ngụm cho đỡ khát. Nhìn làn nước trong xanh hiền hòa trước mặt hắn lại chợt nhớ đến hình ảnh Triệu Nhã Nhi lúc sáng. Sự xuất hiện của nàng làm hắn có chút mơ mộng. Điều này cũng dễ hiểu vì ai gặp một nữ tử xinh đẹp như thế chẳng nảy sinh lòng ái mộ.

“Mỹ nhân là mồ chôn anh hùng a! Ta không phải là anh hùng nên càng dễ bị chôn sống!” Diệp Nguyên thoáng qua một tia “kinh nghiệm” rồi cười cười.

Nghĩ đến chuyện tình cảm hắn lại cười nhạt nhớ về tình trường của hắn lúc trước. Bản thân hắn vốn thích tự do, không muốn gò bó vào bất cứ quan hệ nào nên những mối tình đi qua của hắn đều như gió thoảng. Hắn luôn tự bào chữa cho bản thân mình bằng câu nói quen thuộc: “Duyên phận chưa đến!”. Cứ như vậy càng ngày hắn càng cắm đầu vào việc vẽ vời, du ngoạn đây đó, những mối quan hệ vừa được nhen nhóm đã bị hắn dập tắt. “Còn trẻ mà! Việc gì phải quan trọng hóa vấn đề như vậy?” Đây là câu nói cửa miệng của hắn với đám bạn thân.

Ngay cả lúc này đây cũng vậy! Chút cảm giác vừa chớm nở với Triệu Nhã Nhi cũng bị hắn dập tắt nhanh chóng. Hắn nhận ra bản thân vốn không nên nghĩ đến những chuyện “lĩnh tinh” này quá sớm. Cuộc sống bình thường vừa trở lại với bản thân, hắn không muốn bị xáo trộn bởi bất cứ điều gì. Như thể đã giải tỏa xong chút vướng mắc trong lòng, Diệp Nguyên lại nắn nót điểm chấm từng nét vẽ.

...

Tại một không gian khác.

- Lão Bạch! Rốt cuộc ngươi có chịu để ta dạy hắn phương pháp tu luyện không?

- Ngươi định dạy hắn thứ gì?

- Âm Dương Vô Cực Quyết!

- Hắn là người làm sao tu luyện được Âm Dương Vô Cực Quyết!

- Hắc hắc! Chúng ta biến hắn thành ma là được!

- Không được! Cách thất đức như vậy mà ngươi cũng nghĩ ra được sao?

- Ha ha! Sao lại không được? Không phải chúng ta vẫn dùng “Di Hồn” để mượn xác hắn sao?

- Hừ! “Di Hồn” chỉ dùng để tạm thời phong ấn hồn phách của hắn cho chúng ta sử dụng thân xác. Còn nếu biến hắn thành ma thì phải rút hồn phách hắn ra khỏi thân xác, lúc đó nếu hắn có mệnh hệ gì chúng ta làm sao trở về được!

- Ai bảo phải rút hồn phách hắn ra?

- Vậy ngươi muốn làm gì?

- Câu thông huyền lực, giúp thân thức của hắn tiến vào không gian tinh thần!

-Ồ...! Cách này...cách này...!

- Thế nào? Lão Bạch ngươi còn lưỡng lự điều gì?

- Ngươi thật sự muốn đem Âm Dương Vô Cực Quyết truyền lại cho hắn?

- Tất nhiên! Ta muốn một ngày nào đó lại thấy Vô Cực Thần Quang tái hiện nhân gian.

- Nếu như vậy sẽ đi ngược với quy tắc của tự nhiên!

- Đây đâu phải thế giới của chúng ta? Quy tắc chó má gì ta không quan tâm!

- Ngươi muốn hắn học Âm Dương Vô Cực Quyết để sau này tiến vào nơi đó sao?

- Thế nào? Chúng ta không vào được nhưng kẻ kế thừa của chúng ta chưa chắc đã không vào được!

- Vậy ngươi chuẩn bị đi, đêm nay chúng ta sẽ câu thông huyền lực, giúp tiểu tử này mở ra tiền lộ.

- Hắc hắc, ta biết ngươi cũng không thể cưỡng lại được mà.

- Ha ha...!

Diệp Nguyên lúc này đang ngồi say sưa vẽ tranh làm sao biết được có hai kẻ xa lạ sắp sửa thay đổi vận mệnh của hắn, khiến hắn từ nay về sau bước đi trên một con đường mà hắn không bao giờ có thể ngờ tới được.

..

Đêm khuya!

Diệp Nguyên nằm ngay ngắn trên giường, từng làn gió đêm thổi qua khung cửa sổ nhanh chóng ru hấn say giấc nồng. Chẳng mấy chốc tiếng thờ đều đều đã vang lên trong căn phòng vắng.

Một khắc sau!

- Lão Bạch! Mau tìm chỗ nào đó vắng người!

- Được!

- Hắc hắc! Không biết tiểu tử này có bị dọa chết không nữa!

“Vù...” Một làn gió mạnh lùa qua khung cửa, một bóng trắng nương theo làn gió bay vút khỏi Dạ Hương Lâu. Diệp Nguyên lúc này đáy mắt sáng như sao, thân hình bay vút lên cao rồi nhắm hướng dãy đồi núi trùng điệp phía xa lao tới.

“Xoạt” Lầu ba Dạ Hương Lâu, rèm cửa của một căn phòng lớn được kéo sang một bên. Khuôn mặt tuyệt mỹ của Triệu Nhã Nhi hiện ra nơi khung cửa rồi nàng khẽ nhú đôi lông mày lăm lăm:

- Không phải ta hoa mắt chứ? Vừa có người bay ra khỏi Dạ Hương Lâu sao?

Nói rồi nàng nhìn về màn đêm phía xa sau đó thân hình nàng như cánh yến nhỏ lao vút ra khỏi cửa sổ. Bàn chân chạm nhẹ trên vòm nhà cổ kính rồi ánh mắt nàng đảo quanh một lượt. Sau đó thân hình nàng đột nhiên lao thẳng lên bầu trời cao, nhắm hướng dãy đồi núi phía xa bay vút đi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Câu Thông Huyền Lực

Trời đêm bốn bề lạnh lẽo.

Không gian tĩnh lặng như tờ.

Trong một sơn cốc âm u không dấu chân người, một bóng người màu trắng đang huyền phù cách mặt đất chừng hai trượng. Nếu không có chút ánh sáng mờ mờ ảo ảo của vầng trăng trên cao thì chẳng ai có thể nhận ra bóng người này.

Một làn gió nhẹ thổi qua, bạch khí quanh bóng người này tan mát đi một ít rồi lộ ra khuôn mặt của một thiếu niên tuổi chừng mười tám, mi thanh mục tú, đôi mắt chớp động tinh quang có phần quỷ dị. Đây không phải Diệp Nguyên thì còn ai khác!

Chỉ thấy lúc này thân hình Diệp Nguyên lơ lửng như một bóng ma không hề động đậy. Đôi mắt vô hồn mờ to nhìn về trước mặt. Làn bạch khí bao bọc quanh thân thể hắn lúc này cũng dần tiêu tán, chỉ còn lại chút bạch khí luân chuyển quanh đôi bàn chân giúp hắn huyền phù trong không khí.

Cùng lúc này trong một không gian màu trắng, hai bóng người một đen một trắng đang ngồi xếp bằng giữa không trung.

- Lão Hắc! Bao lâu rồi chúng ta chưa họp thể?

- Hắc hắc! Từ lúc bị nhốt vào Hư Vô Động đến giờ, chúng ta làm gì có cơ hội để họp thể!

- Tiếc là tiểu tử này chỉ mang được một tia hồn phách của chúng ta đến nơi đây!

- Nếu hắn mang được bản thể của chúng ta theo thì lúc này chúng ta còn ngồi đây để chuẩn bị dạy hắn tu luyện sao?

- Ha ha! Lão Hắc ngươi nói phải! Chỉ có điều đến lúc này ta vẫn chưa hiểu nổi...?

- Ngươi lại thắc mắc đồ án kia?

- Đúng vậy! Không biết tiểu tử này lấy từ đâu ra đồ án quái quỷ đó?

- Được rồi! Tỷ nữa sẽ tra hỏi hắn.

- Lão Bạch! Đến giờ rồi!

- Được!

..

Bên ngoài sơn cốc, một bạch y nữ tử đang lơ lửng không bay đến. Lúc nàng vừa vào trong phạm vi sơn cốc thì cả người sững lại bởi trước mặt nàng đang xảy ra một quan cảnh khiến nàng chấn động. Dù bản thân nàng cũng không phải người thường nhưng cảnh tượng trước mặt vẫn khiến hơi thở nàng có phần gấp gáp.

Xa xa bên trong trung tâm của sơn cốc, một dải tinh vân đầy màu sắc đang trôi lơ lửng cách mặt đất chừng hai trượng, bao phủ quanh chu vi trăm trượng. Từng luồng hư vô chi khí từ dải tinh vân này đang tỏa ra nồng đậm, linh khí lưu chuyển xung quanh đều bị thôn phệ sạch sẽ. Chính giữa dải tinh vân kỳ lạ này, từng đốm sáng nhỏ li ti đầy màu sắc bắt đầu bay lên, sau đó bám vào thân thể của một nam tử đang nhắm mắt huyền phù trên cao.

Bạch y nữ tử nhìn thấy hình dáng nam tử kia thì khẽ lẩm bẩm:

- Người kia trông rất giống...

Lời của nàng chưa hết thì một điểm tinh quang màu lục từ dải tinh vân lấy tốc độ như thể thuận di bắn thẳng vào ấn đường của nàng. Bạch y nữ tử thân hình chấn động một cái rồi đôi mắt chớp qua một tia lục sắc, sau đó nàng xoay người lại, nhắm hướng ngoài sơn cốc bay đi.

- Thì ra nha đầu kia cũng là người tu tiên! Từ bên trong dải tinh vân một giọng nói trầm trầm vang lên.

Cùng lúc này trong không gian màu trắng, hai bóng người đen trắng đã biến mất. Tuy nhiên chính giữa không gian màu trắng lại xuất hiện một viên châu trong suốt, to như nắm tay người, đang tỏa ra năng lượng dập dờn. Nếu nhìn sâu vào bên trong viên châu sẽ thấy một dải tinh vân đang trôi lơ lửng giữa bao la vũ trụ. Xung quanh dải tinh vân này là hàng ngàn hàng vạn vì sao đang tỏa sáng. Dường như viên châu này đang thu lấy một phần không gian của vũ trụ bao la vô tận vậy.

“Bồng...” Một luồng hư vô năng lượng từ viên châu lan tỏa ra xung quanh, sau đó lấy viên châu làm trung tâm, một vòng tròn năng lượng nhanh chóng được hình thành. Vòng tròn năng lượng này luân chuyển một dải màu sắc vô cùng huyền ảo, như có như không.

Cùng thời điểm này bên ngoài thân thể Diệp Nguyên một vòng tròn năng lượng lấy thân thể hắn làm tâm điểm cũng được hình thành. Lúc này nếu có người đứng trước mặt hắn sẽ thấy một vòng tròn năng lượng mờ ảo đang xoay quanh phần hông của hắn, cứ như muốn chia tách thân thể hắn thành hai nửa.

Hợp với từng vòng xoay của vòng năng lượng kia, dải tinh vân đầy màu sắc nhanh chóng bị cuốn vào vòng xoáy. Chẳng mấy chốc mà dải tinh vân đã bị vòng tròn này thôn phệ sạch sẽ. Quang mang bảy sắc nhanh chóng lưu chuyển dập dờn quanh vòng tròn năng lượng.

“Bồng...” Một loạt chấn động năng lượng từ thân thể của Diệp Nguyên bùng phát. Sát na sau đó từ vòng tròn năng lượng bảy sắc kia hai đồ án thái cực một đen một trắng nhanh chóng hình thành rồi tách ra thành hai hướng. Đồ án thái cực màu đen xuất hiện dưới bàn chân hắn rồi xoay tròn theo một tiết tấu kỳ lạ. Đồ án thái cực màu trắng thì xuất hiện trên đỉnh đầu hắn rồi tỏa ra quang mang bạch sắc dập dờn. Cùng thời điểm hai đồ án thái cực hình thành rồi chia tách ra hai hướng, vòng tròn bảy sắc cũng tiêu tán thành vạn điểm quang mang rồi biến mất.

Cỏ cây lay động!

Không gian trong sơn cốc toát lên vẻ thần bí khó lường!

“Rào...rào...” Bỗng từ dưới chân của Diệp Nguyên, đồ án thái cực màu đen rung lên liên hồi rồi một cột lốc xoáy cuốn theo cát bụi hiện ra dưới chân của Diệp Nguyên. Cùng lúc đó, phía trên đỉnh đầu của hắn, một tia sáng mang theo năng lượng kỳ bí thoát ra từ đồ án thái cực màu trắng bắn thẳng lên trời cao rồi vụt tắt. Từ xa nhìn lại có thể thấy trong một sát na ngắn ngủi, đầu đó trong dải đồi núi trùng điệp một cột sáng nhỏ nhoi hiện ra như nổi lên thiên địa.

“Àm...!” Sát na tia sáng từ đỉnh đầu Diệp Nguyên bắn lên tinh không xa xăm thì đại não hắn chấn động mãnh liệt làm hắn bừng tỉnh. Mở to đôi mắt nhìn về phía trước, hắn chưa kịp xác định xem chuyện gì đang xảy ra với mình thì tầm mắt nhòa đi. Sát na sau đó hắn đã thấy mình đứng giữa một không gian màu trắng kỳ lạ. Chính giữa, phía trên cao của không gian màu trắng một viên châu trong suốt đang tỏa ra từng đoàn màu sắc khác nhau, luân chuyển không ngừng.

Cùng thời điểm này, không gian trong sơn cốc tĩnh lặng trở lại. Những dị biến quanh thân thể Diệp Nguyên cũng biến mất như chưa hề tồn tại. Màn đêm lại bao phủ sơn cốc.

Trong không gian màu trắng.

Đang ngờ ngác chưa ổn định tâm thần thì một giọng nói có phần vui vẻ đã vang lên bên tai Diệp Nguyên:

- Cuối cùng cũng kéo được tiểu tử nguoi vào nơi này!

Diệp Nguyên nghe vậy nhìn quanh quẩn rồi hỏi với giọng tò mò:

- Ngươi là ai? Ta đang ở đâu thế này?

Giọng nói kia lại vang lên:

- Hà hà hà...! Ngươi đang ở trong chính thân thể ngươi!

Diệp Nguyên nghe vậy ngẩn ra rồi đưa tay lên tát tai mình một cái rồi cười nói:

- Thì ra là mơ! Mau tỉnh lại nào...!

- Ha hà! Ngươi muốn tỉnh cũng không được! Giọng nói kia lại vang lên

Diệp Nguyên nghe thế nghĩ thầm: “Xem ra giấc mơ này chưa đến hồi kết!”.

- Ngươi là ai? Diệp Nguyên hỏi

- Ta là...

Giọng nói chưa hết câu thì không gian đã chấn động một cái, ngay lập tức viên châu trong suốt trên cao hóa thành vạn điểm tinh quang bắn về muôn hướng của không gian màu trắng.

- Khặc...khặc...! Lão Bạch! Ta không chịu đựng nổi nữa! Một bóng người màu đen bỗng xuất hiện giữa tầng không khó khăn nói.

- Ách! Tia hồn phách này của chúng ta quá yếu ớt không thể hợp thể lâu được! Cũng may mọi thứ đã xong hết! Một bóng người màu trắng nhanh chóng hiện ra cạnh bóng người màu đen.

Diệp Nguyên bất ngờ thấy hai bóng người này, lập tức hỏi:

- Các ngươi là ai?

Bóng người màu đen đáp:

- Ta là Hắc Vô Thường!

Bóng người màu trắng đáp:

- Ta là Bạch Vô Thường!

Sau đó hai người đồng thanh đáp:

- Chúng ta là Hắc Bạch Vô Thường!

Diệp Nguyên nghe hai người giới thiệu không hiểu sao lại phì cười “hắc hắc”.

Hắc Bạch Vô Thường thấy hắn cười như vậy thì quay sang nhìn nhau rồi hỏi:

- Tiểu tử ngươi cười cái gì?

Diệp Nguyên chợt xua tay đáp:

- Không gì! Không gì!

Thật ra hắn phì cười bởi cách giới thiệu của hai kẻ này khá giống lời thoại trong một bộ phim ăn khách ngày nhỏ hắn với đám bạn hay xem. Trong bộ phim đó có đoạn: “Ta là siêu nhân đỏ! Ta là siêu nhân xanh! Ta là siêu nhân vàng! Ta là...! Chúng ta là năm anh em siêu nhân!”

Sau chút buồn cười Diệp Nguyên chợt nghĩ đến điều gì đó chợt hét lên:

- Cái gì? Các ngươi...là Hắc Bạch Vô Thường?

- Đúng vậy!

- Nói như vậy là ta sắp chết??? Diệp Nguyên lăm lăm. Trong trí nhớ của hắn ai gặp phải Hắc Bạch Vô Thường thì chắc chắn sẽ chết.

- À! Thật ra lúc này có thể xem như ngươi đã chết! Hắc Vô Thường đáp.

Diệp Nguyên nghe thế thì có chút thất thần thì thào:

- Chết cũng tốt! Chết cũng tốt! Dẫu sao ta cũng không có ai thân thích ở thế giới này!

Bạch Vô Thường nghe vậy thì nói:

- Tiểu tử ngươi chỉ xem như chết giả thôi! Thần thức ngươi bị chúng ta kéo vào không gian này nên bên ngoài ngươi không khác người chết mấy!

Diệp Nguyên nghe thế mù mờ không hiểu liền hỏi:

- Thần thức là cái gì? Không gian này là cái gì? Cả các ngươi nữa?

Hắc Vô Thường đáp:

- Sau này ngươi tự mình thử nghiệm sẽ hiểu. Thần thức cũng giống như một dạng suy nghĩ của ngươi vậy, chỉ có điều nó ở một hình thức cao cấp hơn ngươi tưởng tượng.

- Ta không hiểu! Diệp Nguyên nói.

- Được rồi! Không hiểu thì sau này sẽ hiểu! Bây giờ ta muốn hỏi ngươi một chuyện! Hắc Vô Thường giọng đều đều nói.

- Chuyện gì?

- Rốt cuộc ngươi làm thế nào đem được chúng ta đến thế giới này? Bạch Vô Thường hỏi.

Diệp Nguyên nghe vậy ngẩn ra nói:

- Đem các ngươi đến thế giới này? Ta không hiểu rốt cuộc các ngươi muốn nói gì?

Hắc Bạch Vô Thường thấy biểu tình của hắn như vậy thì quay sang nhìn nhau, sau đó cả hai gật đầu rồi đột ngột bắn về phía Diệp Nguyên một tia năng lượng kì quái. Diệp Nguyên chưa kịp phản ứng thì tia năng lượng này đã đâm thẳng vào ấn đường của hắn rồi tan biến.

“Àm...” Từng đoàn tin tức hiện lên dồn dập làm Diệp Nguyên đứng chết trân không nhúc nhích.

“Vũ trụ bao la rộng lớn, một đoàn tinh vân chứa đựng nòng đậm hư vô chỉ khi đã tồn tại không biết qua bao nhiêu năm tháng tuế nguyệt của thời gian. Vào một ngày nọ, từ giữa đoàn tinh vân này bỗng xảy ra dị biến. Hàng ngàn hàng vạn luồng năng lượng không biết từ nơi đâu hình thành rồi bắt đầu va chạm với nhau. Cả một dải tinh vân rung chuyển rồi bị xé nát. Sau đó trải qua vô tận năm tháng thời gian, từ cát bụi hư vô của vũ trụ một tinh cầu mới hình thành.

Tuế nguyệt xoay vần, theo dòng chảy bất tận của thời gian vạn vật trên tinh cầu đó bắt đầu sinh sôi. Thiên địa pháp tắc bắt đầu hình thành từ một nhánh trong vạn vạn tỷ tỷ nhánh của vũ trụ pháp tắc. Từ đó trên tinh cầu này bắt đầu vòng tuần hoàn mới của tạo hóa, thần tiên, yêu ma quỷ quái xuất hiện và ngự trị thế giới. Trong đám thần tiên quỷ quái đó có hai kẻ được tạo ra từ hư vô chỉ khi chia thành hai cực âm dương chính là hai kẻ đang đứng trước mặt Diệp Nguyên lúc này...”

Diệp Nguyên mở to mắt thì thào:

- Thì ra các người...à không phải..., hai vị tiền bối là thần tiên?

- Theo cách nhìn của ngươi thì cứ cho là vậy đi! Bạch Vô Thường đáp.

Diệp Nguyên nghe vậy bỗng quỳ xuống nói:

- Xin hai vị tiền bối giúp ta trở về nhà!

Hắc Bạch Vô Thường thấy hắn cầu xin như vậy thì ngẩn ra, Bạch Vô Thường từ tốn hỏi:

- Tiểu tử, ngươi rốt cuộc đã làm cách nào để đưa chúng ta đến nơi này!

Diệp Nguyên nghe thế thì rơi vào mây mù, nói:

- Ta kéo hai vị tiền bối đến nơi này sao? Ta còn tưởng hai vị tiền bối đưa ta đến nơi này chứ?

Hắc Vô Thường nghe vậy cười “hắc hắc” rồi nói:

- Được rồi, tiểu tử! Ngươi mau nói cho ta biết ngươi từ đâu có đồ án này?

Nói rồi bàn tay Hắc Vô Thường vẫy nhẹ, ngay lập tức giữa không trung hiện ra một đồ án kì lạ. Từng đoàn hoa văn, cổ ngữ đan xen chằng chịt, chính giữa đồ án là hai chòm thất tinh bắc đầu nằm đối xứng với nhau qua một vòng tròn lớn. Toàn cục của đồ án toát lên vẻ vừa cổ xưa lại vừa ma quái.

Diệp Nguyên vừa nhìn thấy đồ án kia thì ánh mắt lóe lên, một đoạn kí ức bị lãng quên hiện ra trong đầu hắn:

“Vào một buổi chiều tẻ nhạt trong thư viện trường, hắn đang ngồi trước một bức tranh vẽ dở. Trên bức tranh là hình hoa văn cổ xưa trông vô cùng kì bí.

Đây vốn là bài về tốt nghiệp của hần năm nay. Bỗng nhiên bầu trời bên ngoài chợt tối dần đi, từng đám mây đen mau chóng che bớt ánh mặt trời.

Hần xoay giá vẽ ra hướng cửa sổ để tăng thêm nguồn sáng, đột nhiên hần thấy từng đoàn ánh sáng màu vàng xuyên thủng tầng mây chiếu thẳng vào gian phòng hần đang ngồi. Sau đó từng tia sáng rơi lên bức tranh của hần đang vẽ dở. Điều kỳ lạ là những tia sáng này hợp thành một đồ án khác chồng lên đồ án hần đang vẽ dở.

Như thể có người dẫn dắt, hần bắt đầu vẽ theo từng đồ án ánh sáng trên bức tranh. Càng vẽ hần càng cảm thấy thích thú với những đồ án vừa được tạo ra. Khi nét bút cuối cùng hoàn thành hần liền nghĩ về ngày nhận bằng tốt nghiệp thì bức tranh đột nhiên bùng sáng làm hần không mở nổi mắt. Sát na sau đó khi hần mở mắt ra thì thấy mình đã nằm giữa rừng cây âm u cổ quái”

- Cái này...cái này....! Diệp Nguyên sau phút thất thần chợt lấp bắp không nói nên lời. Bây giờ hần đã biết làm cách nào mình lại đến được nơi này.

- Thế nào? Đồ án này nguoi từ đâu mà có? Bạch Vô Thường hỏi.

Diệp Nguyên nghe thế không biết trả lời thế nào đành nặn ra một nụ cười khó coi rồi đáp:

- Hình như là...do ta vẽ ra!

- Hà??? Hắc Bạch Vô Thường đồng thanh thốt lên.

Diệp Nguyên cười cười đáp:

- Ta cũng không chắc nữa nhưng vừa rồi ta nhớ ra một số chuyện cũ. Đồ án này vốn trong lúc vô tình ta đã vẽ ra.

- Không thể nào! Không thể nào! Hắc Bạch Vô Thường lắc bả.

Diệp Nguyên nghe thế ra chiều khó hiểu hỏi:

- Cái gì không thể? Hai vị tiền bối không tin ta sao?

Hắc Vô Thường hướng về phía hần rồi cười “ha ha” nói:

- Lão Bạch! Chẳng phải nguoi vẫn thường nói tiền duyên chỉ có thể ngộ không thể cầu sao?

Bạch Vô Thường cười nhạt đáp:

- Đúng vậy! Xem ra tiểu tử này không cần chúng ta mở ra tiền lộ nữa mà tự hần đã mở ra tiền lộ cho riêng mình.

Diệp Nguyên nghe hai lão đối thoại thì rơi vào sương mù chả hiểu gì. Hần lần nữa lên tiếng hỏi:

- Hai vị tiền bối không thể giúp ta trở về nhà sao?

Hắc Vô Thường không đáp mà cười cười, rồi hỏi:

- Tiểu tử, nguoi muốn thành tiên không?

Diệp Nguyên nghe thế ngẩn ra nhìn hai bóng hình mờ ảo lúc này đang huyền phù trước mặt hần.

“Trở thành thần tiên? Thế giới này có ai không muốn?” Trong đầu Diệp Nguyên xẹt qua một tia suy ngẫm.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Truyền Thụ

Trăng treo lơ lửng trên đầu soi bóng một thiếu niên đang lững thững bước trên đường vắng. Đây vốn là một con đường nhỏ hướng về thẳng Lâm Xuyên trấn. Thiếu niên này tất nhiên là Diệp Nguyên rồi. Chỉ là không biết tại sao lúc này hần lại xuất hiện ở nơi đây.

- Hai lão đừng khuyên ta nữa! Ta là người phạm không thể chịu đựng được đau khổ như thế! Diệp Nguyên vừa đi vừa nói, bàn chân đá bay một viên sỏi trên mặt đường.

- Tiểu tử, ta sống không biết bao nhiêu năm tháng rồi, hôm nay mới gặp một kẻ khác người như ngươi!

- Lão Bạch nói phải! Tiểu tử này thật khiến ta tức chết!

Giọng nói của Hắc Bạch Vô Thường vang lên bên tai Diệp Nguyên.

...

Một canh giờ trước.

Trong không gian màu trắng kỳ lạ.

- Ta có thể thành tiên sao? Diệp Nguyên hỏi.

Hắc Vô Thường đáp:

- Tất nhiên! Ngay khi ngươi vẽ ra đồ án này thì bản thân ngươi đã bắt đầu bước trên con đường tu tiên rồi.

Diệp Nguyên nghe vậy hỏi:

- Tại sao lại như vậy? Đồ án này có gì đặc biệt sao?

Bạch Vô Thường đáp:

- Chúng ta cũng không rõ bởi ngay cả chúng ta cũng không dám chắc vào suy đoán của mình.

Diệp Nguyên nghe thế càng tò mò gấp hỏi:

- Vậy tại sao hai vị tiên bối lại bảo ta đã bước đi trên con đường tu tiên?

Hắc Vô Thường nghe hẳn hỏi vậy cười đáp:

- Bởi nhờ đồ án kia mà ngươi mới mở ra được không gian tinh thần này!

- Không gian tinh thần? Diệp Nguyên lăm lăm.

Bạch Vô Thường giải thích:

- Cái gọi là không gian tinh thần chính là một dạng không gian đặc biệt trong cơ thể mỗi người. Chỉ có người tu luyện công pháp tu tiên sau thời gian tu luyện mới có thể mở ra không gian này.

Diệp Nguyên nghe thế thì thào:

- Vậy ta lúc này chính là đã...

Hắn chưa nói xong phán đoán của mình Hắc Vô Thường đã trả lời:

- Đúng vậy! Ngươi chính là đã được đồ án kia mở ra không gian tinh thần. Còn chúng ta thì câu thông huyền lực giúp ngươi tiến vào nơi đây!

Diệp Nguyên nghe vậy có chút hiểu ra rồi lại hỏi:

- Huyền lực là gì?

Bạch Vô Thường giọng trầm trầm đáp:

- Thế gian có một loại lực lượng kỳ bí gọi là huyền lực. Đó vốn là một loại lực lượng được hình thành cùng thiên địa pháp tắc. Lực lượng này có người bẩm sinh đã có, có người phải trải qua gian nan tu luyện mới đạt được. Hơn nữa huyền lực của mỗi người lại khác nhau, không ai giống ai.

Diệp Nguyên nghe thế gật gù ra vẻ đã hiểu. Dẫu sao với một kẻ tư tưởng tân tiến như hắn những kiến thức “thần thoại” kiểu này quá mới lạ.

- Thế nào tiểu tử? Ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của chúng ta? Hắc Vô Thường nói.

- Thành tiên có thể giúp ta trở về nhà không? Diệp Nguyên hỏi.

- Về nhà? Bạch Vô Thường không đáp mà hỏi lại.

- Phải! Ta muốn về nhà, muốn sống cuộc sống như trước kia! Diệp Nguyên nói.

- Không thể! Hắc Vô Thường đáp.

- Tại sao? Diệp Nguyên hỏi.

- Từ khi ngươi đến thế giới này thì xem như đã đoạn tuyệt mọi nhân quả với thế giới kia! Bạch Vô Thường nói.

- Đoạn tuyệt nhân quả??? Diệp Nguyên lẩm bẩm.

- Cái gọi là đoạn tuyệt nhân quả chính là mọi thứ về ngươi ở thế giới kia đã bị xóa sạch khỏi thế gian. Thậm chí ngươi còn không tồn tại trong tâm trí của những người thân thuộc! Hắc Vô Thường giải thích.

Diệp Nguyên nghe thế giật mình thốt lên:

- Cái gì? Sao lại như thế được?

Bạch Vô Thường thấy biểu hiện của hắn như vậy thì cười nhạt nói:

- Tiểu tử, ngươi cho rằng thiên địa phép tắc sinh ra để làm trò đùa sao? Những thứ mất đi thì phải bỏ khuyệt! Không bỏ khuyệt được thì phải xóa bỏ mọi “nhân”, “quả”. Từ xưa tới nay, đó là phép tắc tối cao để duy trì sự tồn tại của thế gian.

Diệp Nguyên nghe vậy có chút hiểu điều Bạch Vô Thường muốn nói, hắn lúc này như rơi vào mây mù không lối thoát. Vừa gặp được “thần tiên” những tưởng có thể trở về thì lại bị dội một gáo nước lạnh dập tắt mọi hi vọng.

- Tiểu tử, ngươi đã không còn đường quay về rồi. Theo chúng ta tu luyện thôi! Hắc Vô Thường nói.

Diệp Nguyên nhìn hai bóng người đen trắng lơ lửng trên cao chợt nở một nụ cười chán nản. “Cái này gọi là số mệnh sao?” Diệp Nguyên tự hỏi chính mình.

“Đoạn tuyệt nhân quả? Thế giới kia ta không hề tồn tại!!!”

“Quá khứ, gia đình, bè bạn... mọi thứ đều mất hết?”

“..”

Diệp Nguyên đôi mắt vô hồn nhìn xuống bàn chân mình rồi lặng đi với những dòng suy nghĩ. Lúc này hắn mới cảm thấy tuyệt vọng thật sự. Những ngày qua dù đã cố gắng thích nghi với cuộc sống mới nhưng hắn vẫn xem như đó chỉ là “một giấc mơ dài”. Hắn vẫn mong đến lúc tỉnh dậy sẽ lại được sống cuộc sống trước kia của hắn. Nhưng lúc này thì “giấc mơ hắn đang mơ” sẽ khiến hắn không bao giờ tỉnh lại được.

Hắc Bạch Vô Thường thấy hắn lặng đi như vậy cũng không làm phiền. Hai bóng người nhanh chóng hạ xuống trước mặt Diệp Nguyên đứng im lặng.

Một lúc lâu sau, Diệp Nguyên ngước mắt lên bình tĩnh hỏi:

- Hai người muốn dạy ta tu tiên sao?

Hắc Vô Thường đáp:

- Đúng vậy! Chúng ta muốn ngươi làm người kế thừa của chúng ta!

Diệp Nguyên nghe thế có gát buồn phiền sang một bên, môi nhếch lên nụ cười hỏi:

- Người kế thừa?

Bạch Vô Thường đáp:

- Hà..! Xem như ngươi may mắn đi, chúng ta sẽ truyền cho ngươi một bộ công pháp quán tuyệt thiên hạ. Sau này ngươi sẽ đạt được thành tựu vô cùng to lớn.

- Đúng vậy! Sau này ngươi có thể trở thành một kẻ có pháp lực thông huyền, hô mưa gọi gió chuyện gì cũng có thể làm được! Hắc Vô Thường oang oang nói.

Diệp Nguyên nghe thế thì ánh mắt tràn đầy nghi ngờ nhìn về phía hai bóng người trước mặt. Thấy ánh mắt của Diệp Nguyên tràn đầy vẻ không tin như vậy Hắc Vô Thường lại oang oang nói:

- Hừ! Tiểu tử thú! Ngươi không tin hai chúng ta sao?

Diệp Nguyên cười đáp:

- Không phải thế! Chẳng qua lúc này ta có chút bối rối. Làm sao ta xác định được những lời của hai người là thật chứ? Hơn nữa với ta lúc này, thành tiên

hay không vốn không khác nhau mấy!

Bạch Vô Thường nghe hấn nói vậy hỏi:

- Tại sao lại không khác nhau? Chẳng lẽ ngươi không thích làm thần tiên?

Diệp Nguyên chợt cười nhạt nói:

- Ta từ nhỏ đã có một gia đình êm ấm, có một cuộc sống vui vẻ nhưng giờ đây mất đi tất cả! Lúc này thành tiên hay không với ta cũng không có gì khác biệt.

Hắc Bạch Vô Thường nghe hấn nói vậy chuẩn bị lên tiếng thì Diệp Nguyên lại nói tiếp:

- Chỉ có điều nếu hai người có thể dạy ta phương pháp tu tiên thì cũng không tệ, có thể giúp ta giết thời gian sống qua ngày tháng sau này.

- Ngươi...! Hắc Bạch Vô Thường nghe xong đều chỉ tay vào Diệp Nguyên nói không ra lời.

“Tên tiểu quỷ này xem tu tiên để giết thời gian sao? Thật là tức chết!” Hắc Bạch Vô Thường cùng chung suy nghĩ.

- Tiểu tử, con đường thành tiên không phải là trò đùa, ngươi nếu từ đầu đã không xem trọng việc tu luyện thì sau này sẽ như ếch ngồi đáy giếng, không bao giờ có thể nhìn thấy bầu trời rộng lớn bên ngoài. Bạch Vô Thường nói.

Diệp Nguyên nghe thế thì lại cười nhàn nhàn nói:

- Ta cũng đâu mong thành tiên, thành thần chứ! Tại hai người hỏi nên ta mới nói thôi!

- Ngươi...! Hắc Bạch Vô Thường lần nữa chỉ tay vào Diệp Nguyên. Cái vẻ mặt bất cần của Diệp Nguyên lúc này khiến hai lão không chịu được.

Thật ra lúc này Diệp Nguyên có chút tò mò về những điều Hắc Bạch Vô Thường đưa ra. Tỷ như xuất thân của hai người này là âm dương chi khí đã khiến hấn vô cùng ngạc nhiên. Mọi kiến thức tân thời, hiện đại của hấn đều bị bẻ cong bởi những kiến thức “thần thoại” của Hắc Bạch Vô Thường. Tuy là thế nhưng hấn cũng không phải người dễ bị dụ dỗ. Dầu sao tâm trạng hấn lúc này không tốt, làm sao hấn có hứng thú với chuyện tu tiên, tu thần.

- Lão Bạch! Nói nhiều với tiểu tử này làm gì! Hấn không muốn học chúng ta cũng bắt hấn học! Hắc Vô Thường oang oang nói.

Có vẻ lúc này Hắc Vô Thường bị Diệp Nguyên làm cho bức mình nên giọng nói lại vang lên khiến Diệp Nguyên cảm thấy đầu óc ong ong:

- Tiểu tử thôi! Lần đầu tiên Hắc Bạch Vô Thường chúng ta truyền thụ công pháp này cho người ngoài, thế mà ngươi lại xem thường như vậy!

- Lão Hắc bình tĩnh, bình tĩnh! Bạch Vô Thường cười cười nói.

Diệp Nguyên thấy Hắc Vô Thường lớn giọng như vậy không hiểu sao lại cảm thấy bức xúc trong lòng, liền hậm hực nói:

- Hừ, các ngươi không phải thần tiên pháp lực vô biên sao? Thế mà cũng khác gì ta đâu? Cũng bị kéo đến thế giới này, lại trốn trong cơ thể ta nữa!

Hắc Vô Thường nghe thế thì sùng sộ nói:

- Ngươi nói cái gì? Nếu không có chúng ta thì ngươi còn sống đến ngày hôm nay sao? Mấy lần ngươi tự sát nếu không có pháp lực của chúng ta chống đỡ thì ngươi còn sống được sao?

Diệp Nguyên nghe thế thì giật mình hiểu ra vì sao mình tự sát mãi không chết. Nghĩ đến đây hấn ngập ngừng nói:

- Thì ra... hai người đã cứu sống ta! Thật... cảm ơn!

Hắc Vô Thường thấy hấn thay đổi thái độ như vậy ra chiều đắc ý định nói: “Không có gì, từ nay ngươi theo chúng ta tu luyện là được.” Lời nói của Hắc Vô Thường chưa kịp thốt lên thì tiếng hét của Diệp Nguyên đã vang lên rung động không gian:

- Tại sao các người không để cho ta chết? Tại sao còn cứu ta làm gì? Lúc này ta chẳng còn gì trên đời nữa! Mọi thứ đã mất hết, ta sống để làm gì.

Đôi mắt hấn đỏ hoe, từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má, chỉ là lúc này hấn không phải là thực thể nên những giọt nước mắt này vô cùng khác biệt. Mỗi một giọt đều dập dòn chút năng lượng kì lạ như có như không.

“Tĩnh thần lực!” Hắc Bạch Vô Thường quay sang nhìn nhau ngạc nhiên, chung một suy nghĩ. Lúc này hai lão chỉ chú ý đến những tia tinh thần lực kia chứ không để ý nhiều đến thái độ của Diệp Nguyên.

Hắc Vô Thường truyền âm nói:

- Lão Bạch! Tiểu tử này ngày càng quái dị a! Không hề tu luyện mà lại có thể sản sinh tinh thần lực như người đã trải qua tu luyện.

Bạch Vô Thường truyền âm đáp lại:

- Ngươi nói phải! Chẳng lẽ tiểu tử này là trời sinh thiên phú tự mình lĩnh ngộ thiên đạo?

Hắc Vô Thường nghe vậy nói:

- Lão Bạch à! Ngươi mơ giữa ban ngày sao? Hắc là phạm nhân, dù thiên phú có là tuyệt thế đi nữa thì cũng không thể nào sánh được với hỗn độn sinh linh như chúng ta.

- Vậy ngươi nói xem tại sao hắc có thể tạo ra tinh thần lực? Bạch Vô Thường hỏi

- Ta đoán chắc lại do đồ án quái quỷ kia gây ra. Hắc Vô Thường đáp rồi nhìn lên đồ án kì lạ đang lơ lửng trên cao.

- Có lẽ ngươi đoán đúng! Chúng ta nghiên cứu nhiều ngày rồi mà vẫn chưa rõ đồ án này xuất xứ từ đâu. Ta thì không tin được là do tiểu tử kia vô tình vẽ nên. Bạch Vô Thường nhìn lên đồ án trên cao nhận xét.

- Hmm..! Nếu bản thể chúng ta ở đây chắc chắn sẽ mở được bí mật của đồ án này. Hắc Vô Thường trịnh trọng nói.

Trong lúc Hắc Bạch Vô Thường đang nói chuyện thì Diệp Nguyên đã ngừng khóc lóc. Xem ra khóc một trận hắc mới cảm thấy nhẹ lòng. Con người mà! Uất ức, đè nén nhiều ngày thì nên khóc một trận cho nó thỏa cơn lòng, sau đó sẽ ngẩng cao đầu đứng dậy để bước về phía trước. Diệp Nguyên cũng vừa trải qua hoàn cảnh đó.

- Hai vị sư phụ, xin nhận của đệ tử một lạy! Bỗng Diệp Nguyên tiến đến trước mặt Hắc Bạch Vô Thường rồi quỳ xuống hô to.

- Hắc...hắc...! Tiểu tử ngươi không cần đa lễ như vậy! Chúng ta cũng không quen với ba cái lễ nghĩa này. Hắc Vô Thường thấy hắc quỳ gối như vậy thì cười nói.

Bạch Vô Thường cười nhẹ nói:

- Diệp tiểu tử, ngươi đứng lên đi! Từ nay gọi chúng ta là Bạch lão, Hắc lão là được, không cần câu nệ tiểu tiết.

Diệp Nguyên nghe thế vội đứng dậy chấp tay hô khẽ:

- Bạch lão! Hắc lão!

Hắc Vô Thường cười vang nói:

- Tốt! Từ nay chúng ta sẽ truyền thụ công pháp cả đời của chúng ta cho ngươi!

Diệp Nguyên nghe thế mỉm cười hỏi:

- Các lão sẽ truyền cho ta thứ gì?

Bạch Vô Thường giọng trầm trầm đáp:

- Âm Dương Vô Cực Quyết!

Diệp Nguyên dù không biết Âm Dương Vô Cực Quyết ngang dọc thế nào chỉ là lúc này hắc tò mò muốn biết rốt cuộc tu tiên là thế nào mà thôi. Cơ hội ở trước mắt hắc sao lại bỏ qua được.

Gạt u buồn sang một bên, Diệp Nguyên hướng hai lão hỏi:

- Đó là công pháp tu tiên sao?

Bạch Vô Thường đáp:

- Đây là công pháp chúng ta trải qua tuế nguyệt thời gian mới ngộ ra. Ngươi là người đầu tiên có may mắn được truyền thụ.

- Được rồi, được rồi! Sau khi được chúng ta truyền thụ lại công pháp ngươi sẽ từ từ hiểu hết tất cả! Hắc Vô Thường nói, vẻ rất nôn nóng.

- Lão Bạch! Mau mau làm phép! Ta không thể chờ lâu như vậy được. Hắc hắc! Lúc này ta chỉ muốn xem Âm Dương Vô Cực Quyết vào tay tiểu tử này sẽ luyện ra cái gì?

Bạch Vô Thường nghe vậy khẽ cười hướng Diệp Nguyên nói:

- Diệp tiểu tử! Bây giờ ngươi thả lỏng tinh thần, chúng ta sẽ đem công pháp truyền lại cho ngươi!

- Được! Diệp Nguyên đáp.

Hắc Bạch Vô Thường hai tay duỗi về phía trước rồi bàn tay co lại chỉ còn ngón trỏ duỗi thẳng ra. “Bá” hai đồ án thái cực một đen một trắng nhỏ như miệng chén trà hiện ra trước ngón trỏ một tắc. Sau đó bàn tay hai lão khẽ động, hai đồ án thái cực nhanh chóng lao thẳng đến án đường của Diệp Nguyên rồi hợp thành một đồ án thái cực đen trắng hoàn chỉnh. Sát na sau đó đồ án thái cực vừa hình thành chớp động quang mang bảy sắc rồi tan biến vào bên trong án đường của Diệp Nguyên.

“Bồng...bồng...” Không gian màu trắng bỗng chấn động. Lúc này từ đỉnh đầu của Diệp Nguyên từng đoàn hoa văn cổ ngữ cùng với những tia “đạo khí” nhanh chóng thoát ra rồi lan tỏa khắp không gian tĩnh lặng.

Hắc Vô Thường nhìn không gian bị bao phủ bởi tâm pháp của Âm Dương Vô Cực Quyết thì cười nói:

- Lão Bạch! Người nói xem tiêu tử này từ Âm Dương Vô Cực Quyết sẽ luyện ra thứ gì?

Bạch Vô Thường cười đáp:

- Hà..! Huyền lực của mỗi người mỗi khác, ta cũng không nắm rõ được!

- Có lẽ hần cũng như chúng ta, sau này sẽ tách thành hai phân thân âm dương khác biệt!

- Cũng có thể!

Trong lúc này, Diệp Nguyên lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là con đường thành tiên. Những đồ án cổ quái đang bay lượn trên đầu hần đều mang theo một loại “đạo lý” huyền diệu mà hần lúc này không thể tiếp nhận được. Cảm giác của hần bây giờ như đang đứng giữa giao điểm của muôn vạn nẻo đường, không biết con đường nào là con đường của riêng mình.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Đồ Án Quỷ Quái

Hoa văn bay lượn vờn vũ trong không gian màu trắng, mỗi một đoàn hoa văn đều mang theo chút năng lượng kì dị. Diệp Nguyên lúc này đôi mắt đã nhắm chặt ngồi ở tư thế nhập định. Vì lúc này thân thể hần do thần thức hóa thành nên khi công pháp Âm Dương Vô Cực Quyết vừa nhập thân thì đã bao phủ lấy tinh thần hần.

Một khắc thời gian trôi qua.

“UU...uuu” Từng đợt âm thanh không biết xuất phát từ nơi đâu vang vọng không gian màu trắng. Cùng lúc này án đường của Diệp Nguyên cũng hiện lên một đồ án thái cực đen trắng đang tỏa ra kim sắc quang mang chói mắt.

Hắc Vô Thường thấy thế cao giọng:

- Lão Bạch! Chuyện gì xảy ra vậy?

Bạch Vô Thường lúc này cũng đầy ngạc nhiên đáp:

- Hình như thần thức của hần tự bài trừ tâm pháp

- Cái gì? Sao có thể như thế được?

- Đừng hỏi ta! Ta cũng không hiểu tại sao!.

Lúc này không ai biết rằng đồ án kì lạ đã đưa Diệp Nguyên đến thế giới này đang tỏa sáng trên cao. Từng đoàn hoa văn kì quái trên đồ án đang bắt đầu vận chuyển theo một quỹ tích khó hiểu.

“Bồng...” Đúng lúc này không gian chấn động. Từ giữa án đường của Diệp Nguyên đồ án thái cực đen trắng tự động tách ra thành hai đồ án thái cực một đen một trắng rồi lao thẳng về phía Hắc Bạch Vô Thường. Không những thế, những hoa văn cổ ngữ đang vờn vũ bay lượn trên cao cũng tự động biến thành từng điểm sáng nhỏ rồi tiêu tán vào hư vô.

Khi hai đồ án thái cực bay trở về nhập vào thân thể của Hắc Bạch Vô Thường thì thân hình hai lão đều giật mình một cái rồi đứng chết lặng không hề có chút dị động. Dường như hai lão vừa gặp phải chuyện gì đó không thể lý giải được.

- Âm Dương Vô Cực Quyết không thể dạy cho hắc!!! Hắc Vô Thường sau chút ngờ ngàng lên tiếng.

- Đúng vậy! Bạch Vô Thường xác nhận.

- Làm sao lại như thế được! Hắc lẽ ra phải bị thiên địa phép tắc xóa đi linh hồn chi tâm rồi chứ???. Hắc Vô Thường nói.

- Ta cũng không hiểu tại sao linh hồn chi tâm của hắc vẫn còn nguyên vẹn! Bạch Vô Thường nói.

Hắc Vô Thường nghe vậy thì lâm bầm:

- Thật là tức chết! Vốn định dạy cho hắc vô thượng công pháp không ngờ lại thành công cốc.

Bạch Vô Thường nghe thế cười đáp:

- Ài! Xem như cũng là duyên...!

Hắc Vô Thường nghe thế hậm hực nói:

- Ngươi còn nói như thế sao? Người đầu tiên được chúng ta truyền pháp lại thất bại. Việc này nếu để người khác biết thì ta còn đâu mặt mũi.

- Ngươi lại lâm nhảm gì thế! Chúng ta đến nơi này chỉ sợ chưa có ai biết được! Bạch Vô Thường cười đáp.

- Dẫu sao ta cũng cảm thấy buồn bức không chịu được. Ngươi nói xem, vô thượng công pháp của chúng ta lại bị một tên tiểu tử chối bỏ không chịu học. Càng nghĩ càng khiến ta uất ức! Hắc Vô Thường lâm bầm.

- Được rồi! Đợi hắc tỉnh lại rồi tính! Bạch Vô Thường nói.

- Hắc đang ở chỗ kia?

- Phải! Hắc đang đi tìm chính bản thân hắc!

...

Đây là một tinh không kì lạ, muôn ngàn ngôi sao nhấp nháy tỏa sáng trong bao la vũ trụ. Diệp Nguyên bấy giờ đang lơ lửng huyền phù giữa tinh không. Hắc không biết bản thân đang lạc vào nơi nào nên đành đảo mắt nhìn quanh.

“Ta vừa ở không gian tinh thần tại sao lại xuất hiện ở nơi này?” Diệp Nguyên trầm tư.

Bỗng lúc này hắc chợt ngoảnh đầu lại nhìn về một tinh cầu đang phát sáng ở xa. Trong tầm mắt của hắc, tinh cầu này cũng như bao ngôi sao khác, hình dáng không có gì khác biệt. Ở khoảng cách này tinh cầu kia chỉ nhỏ như nắm tay người. Điều khiến Diệp Nguyên chú ý là tinh cầu kia làm cho hắc có cảm giác vô cùng thân thiết như thể một bộ phận trên thân thể hắc.

“Ước gì có thể chạm vào nó” Diệp Nguyên chợt có suy nghĩ ngây ngô như vậy.

“Không thể nào!!!” Diệp Nguyên thốt lên một câu. Bởi vì lúc này tinh cầu kia đang bay về phía hắc. Hắc không biết khoảng cách từ hắc đến tinh cầu kia là bao xa nhưng lúc này hắc nhận thấy rõ ràng tinh cầu kia đang bay về phía hắc càng lúc càng nhanh. Chẳng mấy chốc thời gian mà tinh cầu phát sáng đã huyền phù trước mặt Diệp Nguyên. Như thể được ai đó nhắc nhở, hắc đưa bàn tay phải ra phía trước đón lấy tinh cầu kì lạ kia. Ngay cả vì sao tinh cầu này vẫn giữ nguyên hình dáng nhỏ bé như vậy hắc cũng không để ý.

“Ông...ong...” bàn tay vừa chạm vào tinh cầu, ánh sáng vụt tắt, âm thanh kì lạ vang vọng tinh thần hắc. Lúc này tinh cầu nằm trong bàn tay hắc chẳng khác nào một viên châu đẹp đẽ, trong suốt vô ngần.

“Linh Hồn Chi Tâm” Trong đầu Diệp Nguyên xẹt một tia tin tức như vậy.

Ánh mắt của hắc lúc này nóng bỏng nhìn vào viên châu trong lòng bàn tay mình. Cảm giác thân thiết, quen thuộc lan tỏa toàn thân hắc.

“Đây là linh hồn của ta sao?” Diệp Nguyên tự hỏi.

Như thể đáp lại câu hỏi của hắc, viên châu trong suốt bùng lên ánh sáng màu bạc chói mắt bao phủ lấy tầm nhìn của Diệp Nguyên. Từng đoàn hình ảnh như thước phim quay chậm hiện ra trong đáy mắt hắc.

Năm tháng vô tận của thời gian, không biết bắt đầu từ khi nào, lục đạo luân hồi bắt đầu luân chuyển. Từng kiếp người như thể cỏ cây hoa lá, trải qua sinh lão bệnh tử rồi tan biến vào cát bụi. Bình dị có! Đau thương có! Sung sướng có! Kiếp này nối tiếp kiếp khác trôi theo dòng chảy của thời gian.

Trên một đỉnh núi mờ sương trắng, một lão già đứng cạnh một tiểu đạo sĩ đang dùng tay khắc vào đá những hoa văn kì lạ. Lão già cất tiếng hỏi:

- Tiểu đạo sĩ, ngươi vẽ cái gì vậy?”

Tiểu đạo sĩ ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao đáp:

- Ta vẽ đạo của đất trời!

...

Trong một căn nhà gỗ đơn sơ mộc mạc, ánh đèn đêm rọi sáng một góc phòng. Một lão bà đến bên cạnh một lão ông hỏi:

- Lão gia, khuya rồi người còn chưa ngủ!”

Lão ông đáp:

- Ta đang vẽ lại cuộc đời ta!”

...

Trước sân nhà đầy tuyết rơi, một đám trẻ con đang nghịch tuyết. Một bé gái cất tiếng trong trẻo hỏi bé trai đang ngồi xỏm dưới đất:

- Ca ca, người vẽ gì vậy?

Đưa bé trai ngẩng đầu lên cười hồn nhiên đáp:

- Ta không biết, ta tự nhiên nghĩ ra mấy cái hoa văn này!

...

Sa mạc mênh mông cát bụi, một nhóm người trai trẻ đang ngồi trò chuyện. Phía xa bên xe ngựa một trung niên khuôn mặt dài dàu mura nắng đang luyện kiếm, từng đợt kiếm quang vẽ lên trên cát nóng những đồ án kì lạ. Một chàng trai trẻ bước tới cất tiếng hỏi:

- Đại thúc, người đang luyện thư pháp sao?

Người trung niên đôi mắt toát lên tinh quang nhàn nhạt đáp:

- Ta truy cầu kiếm đạo!

...

Thảo nguyên bao la rộng lớn, từng đoàn ngựa trắng phi như bay trên đồng cỏ xanh mướt. Dưới một gốc cây ven đường, một thư sinh quần áo gọn gàng đang ngồi vẽ những nét cuối cùng của bức họa. Chỉ có điều bức họa của hắn không phải khung cảnh tươi đẹp trước mắt mà là các kiểu văn hoa cổ xưa vô cùng kì quái. Một kẻ qua đường nhìn thấy cất tiếng hỏi:

- Huynh đài đang vẽ đồ án gì vậy?

Thư sinh nho nhã đáp:

- Ta đang họa giang sơn!

...

Trong một thư viện hiện đại, một chàng trai trẻ đang ngồi vẽ một đồ án kì lạ. Mỗi một nét bút của hắn vừa xong thì đồ án lại sáng lên một chút. Cảm giác như hắn đang vẽ thứ gì đó vô cùng huyền diệu.

...

“A...” Diệp Nguyên kêu lên một tiếng rồi giật mình tỉnh lại. Sau đó hắn bật người dậy rồi mơ màng nhìn lên trên cao thì thào:

- Là đồ án kia...đúng là đồ án kia!

Bạch Vô Thường thấy hắn tỉnh lại rồi thì thào như người mất hồn như vậy thì lên tiếng hỏi:

- Tiểu tử, người vừa thấy được gì?

Diệp Nguyên hạ ý thức đáp:

- Ta...hình như thấy chính ta!

Hắc Vô Thường nghe thế cười “ha ha” rồi hậm hực đáp:

- Xem ra ngươi vừa tiến vào không gian linh hồn rồi!

Diệp Nguyên nghe thế lâm bầm:

- Không gian linh hồn...?

Bạch Vô Thường cười nói:

- Não hải chia làm nhiều không gian khác nhau, trong đó không gian linh hồn là kì bí nhất. Ngươi có thể tiến vào cũng là đại cơ duyên.

Diệp Nguyên lúc này có chút bình tĩnh rồi nhìn thân thể mình hỏi:

- Sao ta không có cảm giác gì khác lạ vậy?

Hắc Vô Thường không đáp mà có chút hậm hực nói:

- Khác lạ gì? Ngươi có học được Âm Dương Vô Cực Quyết đâu mà đòi khác lạ!

Diệp Nguyên nghe thế ngẩn ra hỏi:

- Ta không học được sao? Không phải các lão lúc nãy đã truyền thụ cho ta sao?

Bạch Vô Thường đáp:

- Chúng ta muốn truyền cho ngươi Âm Dương Vô Cực Quyết nhưng ngươi lại không có khả năng học được.

Hắc Vô Thường chen vào nói:

- Hừ! Ông trời đối xử với ngươi không tệ nhưng lại đối xử với chúng ta rất tệ!

Diệp Nguyên nghe thế không hiểu ngơ ngác nhìn hai lão.

Bạch Vô Thường nói:

- Chúng ta tưởng ngươi đã bị xóa đi linh hồn chi tâm rồi nên mới truyền cho ngươi công pháp nhưng không ngờ linh hồn chi tâm của ngươi vẫn tồn tại.

Hắc Vô Thường lại nói:

- Tiểu tử, ngươi coi như xui xẻo đi! Nếu ngươi không còn linh hồn chi tâm thì sẽ luyện thành Âm Dương Vô Cực Quyết. Chỉ tiếc linh hồn chi tâm của ngươi vì nguyên nhân nào đó vẫn không bị xóa bỏ.

Diệp Nguyên sau một hồi nghe hai lão giảng giải cũng hiểu vì sao mình không thể học được Âm Dương Vô Cực Quyết. Thì ra Âm Dương Vô Cực Quyết vốn là một công pháp chỉ thích hợp với hồn độn sinh linh. Còn con người vì dính vào luân hồi nhân quả nên không thể tiếp thụ. Hắc Bạch Vô Thường cho rằng hắn đã bị cắt đứt mọi nhân quả nên mới dạy hắn tu luyện nhưng không ngờ linh hồn chi tâm của hắn vẫn không hề mất đi nên việc giúp hắn tu luyện Âm Dương Vô Cực Quyết là vô vọng.

Lại nói thêm về "Linh Hồn Chi Tâm", nó vốn là một viên châu được hình thành bằng hư vô năng lượng trong trời đất. Mỗi người đều có riêng cho mình một viên châu như vậy. Viên châu này luôn tồn tại trong không gian linh hồn của mỗi người. Khi một kiếp người chết đi, viên châu này lại tự động theo lục đạo luân hồi chuyển thế. Những kí ức của tiền kiếp đều được chất lọc và lưu giữ trong viên châu này.

Diệp Nguyên lúc này lại ngẩng đầu nhìn lên đồ án trên cao định nói gì đó nhưng lại không thể nói ra được. Hắn muốn nhắc về đồ án kì lạ kia nhưng không thể thốt nên lời. Hắc Bạch Vô Thường thấy hắn nhìn lên đồ án kia cũng nhìn theo rồi cũng lâm vào tình trạng tương tự. Lúc này hai lão đang cố nhớ xem mình đang muốn nói điều gì. Một sát na ngẩn ngui trôi qua cả ba người rồi tầm mắt khỏi đồ án trên cao như chưa hề hình thấy nó.

- Hình như ta vừa quên đi thứ gì đó? Hắc Vô Thường lâm bầm

- Ta cũng vậy! Bạch Vô Thường nói.

- Có phải chúng ta tiêu hao quá nhiều pháp lực nên đầu óc có vấn đề không?

- Lão Hắc ngươi thật thích đùa!

Diệp Nguyên lúc này có vụn điều thắc mắc nhưng không thể nói ra được. Hắn đành hướng hai lão già trước mặt nói:

- Lúc này ta cũng không học được công pháp rồi hai lão nên cho ta ra khỏi nơi này thôi.

Hắc Vô Thường nghe thế thì cười "hắc hắc" nói:

- Ngươi đang ở trong chính bản thân ngươi. Ra vào thế nào thì tự ngươi làm đi!

Diệp Nguyên nghe thế ngẩn ra nói:

- Ta không biết cách nào để thoát khỏi nơi này!

Bạch Vô Thường cười nói:

- Tiểu tử, xem ra ngươi không có duyên với Âm Dương Vô Cực Quyết! Ta dạy cho ngươi một môn tu luyện tinh thần lực đơn giản vậy.

Nói rồi Bạch Vô Thường bắn về ấn đường của hắn một tia bạch khí nhàn nhạt, ngay lập tức Diệp Nguyên thân thể rung lên một cái như bị sét đánh. Sau đó hắn ổn định thân mình rồi thì thào:

- Đơn giản như vậy?

Bạch Vô Thường cười nói:

- Tại vì ngươi đã mở ra không gian tinh thần nên không cần pháp quyết gì phức tạp. Lúc này ngươi có thể tự do điều khiển thần thức của mình.

Diệp Nguyên nghe thế thì có chút muốn thực nghiệm, chỉ thấy hắn nhanh chóng ngồi xếp bằng rồi nhắm mắt lại cảm nhận thân thể mình. Một tia sáng bùng lên trong đầu hắn, ngay lập tức hắn thấy cả thân thể mình trở nên trong suốt, bên trong thân thể đang lưu động những tia năng lượng kì lạ đan xen với nhau.

“Thì ra cái này là thần thức” Diệp Nguyên lẩm bẩm rồi mở mắt ra nở một nụ cười vui vẻ.

- Ta làm cách nào ra khỏi nơi này? Diệp Nguyên hướng Bạch Vô Thường hỏi

Bạch Vô Thường đáp:

- Đem thân thể ngươi phân giải ra thành hàng vạn tia thần thức rồi thẩm thấu xuyên qua không gian này.

Diệp Nguyên nghe thế giật mình hỏi:

- Phân giải ra sao? Thế khác nào tự sát!

Hắc Vô Thường cười a a đáp:

- Thân thể ngươi đang ở trạng thái tạo thành từ thần thức! Là thần thức hóa hình, có muốn chết cũng không được! Mau làm đi!

Diệp Nguyên nghe thế mới nhớ ra thân thể mình vốn đang trong trạng thái “bất thường” nên nhanh chóng tập trung tinh thần. Vài chớp mắt sau đó, từ bên trong thân thể của Diệp Nguyên từng điểm sáng màu trắng bỗng bay ra rồi bắt đầu phân giải cơ thể của hắn thành hàng tỷ đốm sáng. Sau đó từng đốm sáng bắt đầu lao về muôn hướng trong không gian tinh thần rồi biến mất.

“Àm.” đại não chấn động! Diệp Nguyên quay trở về với bản thể ngoài thế giới thực. Lúc này hắn thấy mình đang lơ lửng giữa không trung, dưới chân đang được nâng đỡ bằng một lực lượng vô hình. Không gian âm u xung quanh khiến hắn có chút rùng mình.

- Được rồi! Quay vào đây đi! Bỗng tiếng của Hắc Vô Thường vang lên bên tai hắn.

- Ta làm sao vào lại được? Diệp Nguyên hỏi.

- Chỉ cần ngươi nghĩ đến không gian này thì lập tức vào được! Bạch Vô Thường lên tiếng.

Diệp Nguyên nghe thế thì nhắm mắt lại, tập trung tinh thần nghĩ tới không gian kì lạ kia. Một điểm sáng màu trắng lóe lên trong đầu hắn. Sát na sau đó hắn đã thấy trước mắt mình là không gian màu trắng nhưng không thấy thân thể của mình.

- Tự lại hình dáng đi! Hắc Vô Thường giọng có chút hàm tiếu.

Diệp Nguyên nghe thế chợt hiểu Hắc Vô Thường muốn ám chỉ cái gì liền tập trung tinh thần hình dung ra hình dáng của mình. Ngay sau đó hàng vạn tia thần thức từ muôn hướng hội tụ lại thành thân thể hắn. Khung cảnh thật vô cùng quý dị.

Diệp Nguyên vừa thấy thân thể mình được tạo ra thì ra chiều thích thú. Ánh mắt hắn chớp động tinh quang rồi môi hắn nở một nụ cười quái dị, sau đó thân thể hắn lại hóa thành muôn vạn điểm sáng bay về muôn hướng của không gian tinh thần.

- Tiểu tử ngươi làm trò gì thế? Hắc Vô Thường hỏi.

- Ta thực hành một chút! Diệp Nguyên giọng nói có phần vui vẻ vang lên.

Ngay sau đó thần thức của hắn lại tiến vào không gian tinh thần rồi tụ lại thành hình dáng, sau đó bước đến trước mặt hai lão chấp tay nói:

- Cảm ơn hai lão chỉ điểm!

Bạch Vô Thường nghe thế cười nói:

- Người tuy không có tu vi gì nhưng có thể điều khiển thần thức nhanh chóng như vậy có thể xem như thiên phú không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đồ Án Quỷ Quái [2]

Diệp Nguyên lúc này có phần hưng phấn quá độ, vừa chào hỏi hai lão già xong thì đã biến đi biến lại mấy chục lần liên tục. Hắn có cảm giác cái trò điều khiển thần thức đi từ thế giới bên ngoài vào không gian tinh thần rất mới lạ và vui vẻ.

- Diệp tiểu tử, người có ngừng biến ra biến vào không? Hắc Vô Thường quát lên.

Diệp Nguyên nghe thế cười cười rồi tiến vào không gian tinh thần nói:

- Các lão đừng giận, ta chỉ muốn thực hành cho thành thạo thôi.

Hắc Vô Thường nghe thế thì cười vang hỏi:

- Trò trẻ con này khiến người vui như vậy?

Diệp Nguyên đáp:

- Tất nhiên, ta lần đầu tiên mới biết đến cái gì gọi là tiên thuật.

Thời gian trôi qua, Diệp Nguyên được hai lão giảng giải rất nhiều thứ về tu luyện chỉ có điều hắn nghe cho biết chứ bản thân hắn lúc này không thích hợp tu luyện công pháp của các lão. Tinh tò mò nổi lên càng khiến Diệp Nguyên tra hỏi rất nhiều thứ về “thế giới tu tiên”, hai lão cũng cố gắng giải đáp hết cho hắn hiểu. Có thể nói đêm hôm nay Diệp Nguyên đã tiếp nhận rất nhiều kiến thức mới lạ và quỷ quái khiến đầu óc hắn có chút ăn không tiêu. Tuy vậy hắn vẫn rất thích thú với những kiến thức mới mẻ này.

Một lúc sau, Bạch Vô Thường cười nói:

- Tiểu tử, từ nay người tu luyện công pháp tinh thần lực này là được, sau này nếu gặp được cơ duyên người lại có thể bước trên con đường tu tiên.

Diệp Nguyên nghe thế đành gật đầu đồng ý.

- Được rồi! Ta đưa người trở lại quán trọ!

Thần thức Diệp Nguyên chợt chấn động mãnh liệt, sau đó hắn cảm giác từng luồng năng lượng vô hình chảy dọc theo từng tia thần thức rồi lan tỏa đi khắp cơ thể. Lúc này hắn cảm giác thân thể tràn đầy lực lượng, dường như có thể nhắc bổng núi non.

- Người thả lỏng tâm thần là được! Bạch Vô Thường nhắc khẽ.

Diệp Nguyên phân giải thần thức rồi trở về không gian thực tại. Lúc này hắn thấy mình đang cười mây đạp gió lao vun vút về phía trước.

“Cảm giác này thật tuyệt” Diệp Nguyên trong đầu cảm thán một câu.

Nương theo ánh sáng mờ mờ ảo ảo của vầng trăng trên cao, từng dải núi non trùng điệp lướt đi vùn vụt dưới tầm mắt của hắn. Lần đầu tiên phi hành khiến Diệp Nguyên dâng lên cảm giác lâng lâng khó tả.

- Sau này ta có thể bay lượn như thế này không?

Hắc Vô Thường cười đáp:

- Nếu người có thể tu luyện được một môn công pháp nào đấy thì không có gì là không được!

Diệp Nguyên cười hỏi lại:

- Các lão ngoài Âm Dương Vô Cực Quyết ra chẳng lẽ không còn công pháp nào khác?

Bạch Vô Thường đáp:

- Chúng ta chỉ có vô thượng công pháp mà ngươi lúc này thì không có cơ hội để tu luyện.

- Tại sao? Diệp Nguyên lại tò mò hỏi.

- Hà...! Nói đơn giản là cốt cách của ngươi không đủ. Hắc Vô Thường đáp.

Diệp Nguyên lăm bầm:

- Cốt cách không đủ sao?

Bạch Vô Thường cười giải thích:

- Tiên thuật có thể giúp ngươi cường đại cũng có thể khiến ngươi hồn phi phách tán. Cốt cách không đủ thì lúc tu luyện sẽ tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Diệp Nguyên nghe thế càng thắc mắc hỏi lại:

- Vậy tại sao các lão lại lúc trước lại truyền cho ta Âm Dương Vô Cực Quyết?

Hắc Vô Thường đáp:

- Âm Dương Vô Cực Quyết có thể hấp thu hư vô chi khí để bồi bổ cốt cách chỉ tiếc ngươi không có duyên học được.

- Tuy nhiên nếu ngươi có thể chịu đựng được một chút đau khổ, chúng ta có thể giúp ngươi cải tạo lại cốt cách. Giọng nói của Bạch Vô Thường vang lên trong đầu Diệp Nguyên.

- Cải tạo lại cốt cách sao? Diệp Nguyên thì thầm.

- Đúng vậy! Chúng ta có thể giúp ngươi đoạt thiên địa linh khí sau đó giúp ngươi nuôi dưỡng lại thân thể. Bạch Vô Thường đáp.

Diệp Nguyên nghe thế có chút hứng thú liền hỏi:

- Làm thế nào để bồi bổ cốt cách?

- Cái này thật ra rất đơn giản! Chỉ cần tìm một nơi thâm sơn cùng cốc sau đó chúng ta giúp ngươi bày một trận pháp đoạt tinh hoa của thiên địa, tiếp theo ngươi chỉ cần sống ở trong trận pháp này hai mươi đến ba mươi năm. Lúc đó thân thể ngươi sẽ được gột rửa sạch sẽ, trở thành một mầm mống tốt để tu tiên.

Diệp Nguyên nghe thế giật nảy mình nói:

- Cần đến hai mươi đến ba mươi năm? Ta có nhiều thời gian như thế sao?

Hắc Vô Thường cười “hắc hắc” nói:

- Ngươi cho rằng ai cũng có thể tu tiên, ai cũng có thể thành tiên? Không vượt qua được đau khổ thì làm sao có ngày tu thành chính quả.

Diệp Nguyên cười đáp:

- Ta chỉ là người trần mắt thịt không tiếp nhận nổi phương pháp này.

Bạch Vô Thường cười đáp:

- Tiểu tử ngươi cứ suy nghĩ cho kĩ rồi quyết định.

Diệp Nguyên dứt khoát nói:

- Bỏ đi! Ta thích cuộc sống bình thường hơn.

“Vù...vù...” Từng làn gió thổi tạt vào khuôn mặt khiến hắn cảm thấy khoan khoái, cảm giác buồn buồn trong tâm dường như cũng vui đi phần nào. Đột nhiên lúc này thân thể hắn từ trên tầng không chợt lao như tên bắn xuống con đường nhỏ bên dưới. Thay đổi đột ngột khiến hắn có chút hoảng hốt kêu lên:

- Các lão làm gì thế?

- Tiểu tử, im lặng! Cứ bước về phía trước đi! Giọng nói của Hắc Vô Thường vang lên rồi im bật.

Diệp Nguyên không biết chuyện gì xảy ra nhưng gọi mãi không thấy tiếng trả lời đành lặng lẽ bước đi trên con đường nhỏ. Đúng lúc này đầu óc hắn chợt thoáng qua một trận đau nhức, cảm giác như vừa bị thứ gì đó đè nén. Cùng lúc này trên cao mấy trăm trượng, ba bóng người đang phi hành lao vút về phương xa.

- Hình như xung quanh đây có tu sĩ tồn tại? Trên cao một bóng người lên tiếng.

- Chắc là một con thú sống lâu năm sinh ra chút lực lượng thôi! Một người khác lên tiếng.

- Đúng vậy! Ở những vùng đất chết như thế này làm sao tồn tại tu sĩ được! Người thứ ba lên tiếng.

- Các đệ nhanh chóng tìm kiếm dấu vết của Hóa Lang, đừng để nó chạy thoát lần nữa.

- Sư huynh yên tâm, lần này nó mọc cánh cũng đừng mong chạy thoát.

Bên dưới con đường nhỏ, Diệp Nguyên lúc này thở ra khó nhọc lắm lắm:

- Vừa rồi ta tưởng như bị cả quả núi đè lên vậy!

- Hắc hắc! Chỉ là thần thức uy áp thôi! Tiểu tử ngươi thấy thế nào? Giọng của Hắc Vô Thường vang lên có chút điều cợt.

- Là các lão làm sao? Diệp Nguyên hỏi.

Bạch Vô Thường cười nói:

- Vừa rồi có mấy tên tu sĩ dùng thần thức để tra xét gì đó! Thần thức của ngươi quá yếu đuối nên mới sinh ra phản ứng như vậy!

Diệp Nguyên nghe thế hiểu ra rồi nhũn mày nhăn nhó:

- Là các lão muốn ta bị thế đứng không?

- Hắc hắc! Tiểu tử ngươi cũng không đến nỗi ngu ngốc!

Diệp Nguyên dờ khóc dờ cười hỏi:

- Các lão muốn ta chết sao? Lúc này cảm giác đầu óc ta như muốn nổ tung!

Bạch Vô Thường đáp:

- Chỉ muốn cho ngươi thực hành một chút thôi!

Hắc Vô Thường nghe thế cũng cười đáp:

- Đúng vậy! Chỉ là giúp ngươi biết thế nào là thế giới tu sĩ.

Diệp Nguyên nghe thế thì buồn cười nói:

- Ta sẽ sống một cuộc đời bình thường đảm bảo cả đời sẽ không gặp cái đám tu sĩ này.

Hắc Vô Thường nghe thế hỏi:

- Ngươi vẫn không muốn cải tạo lại cốt cách để tu tiên sao?

Diệp Nguyên hờ hững đáp:

- Không muốn! Ta dành mấy chục năm để vui chơi còn có ý nghĩa hơn!

Diệp Nguyên vừa bước trên đường nhỏ vừa đá bay những viên đá nhỏ lăn lông lốc trên đường. Lúc này đầu óc hắn một mảnh lộn xộn, dù hắn đã cố gắng áp chế xuống nhưng cái cảm giác mơ hồ hỗn độn đôi lúc lại hiện ra trong đầu hắn. Dường như đầu đó trong tiềm thức có một lực lượng vô hình nào đó đang chạy loạn trong tâm trí hắn.

Trong không gian màu trắng.

- Lão Bạch! Tiểu tử này thật không muốn tu tiên?

Bạch Vô Thường không đáp mà nhìn lên đồ án kì lạ trên cao. Hắc Vô Thường thấy thế cũng chăm chú hướng ánh mắt lên đồ án kia.

Một lúc sau cả hai người quay sang nhìn nhau, Hắc Vô Thường nói:

- Ngươi cũng nghĩ giống ta?

- Phải! Bạch Vô Thường đáp.

- Xem ra tiên duyên của tiểu tử này không cạn. Chỉ tiếc chúng ta lúc này chỉ là một tia linh hồn nhỏ nhoi không tham thấu được đồ án này. Hắc Vô Thường nói

- Không sao! Có lẽ đây cũng là duyên. Bạch Vô Thường nhàn nhạt nói.

Bước chân đều đều trên đường nhỏ, gần hai khắc thời gian sau Diệp Nguyên cũng về tới Dạ Hương Lâu rồi trở về phòng của mình. Dạ Hương Lâu đèn đóm sáng suốt đêm, cửa quán trọ luôn mở đón khách bất cứ lúc nào. Lúc Diệp Nguyên trở lại Dạ Hương Lâu hai tên tiểu nhị trực đêm còn tưởng hắn vừa đi chơi ở chốn nào vui vẻ nên giờ này mới trở về.

- Các lão vẫn ở trong đầu ta sao? Diệp Nguyên nằm trên giường hỏi

Không có tiếng đáp lại mà lúc này Diệp Nguyên chợt cảm thấy thân thể như bị rút hết tinh lực, cảm giác buồn ngủ nhanh chóng kéo tới, chẳng mấy chốc hắn đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Trong căn phòng tối hai bóng người đen trắng từ thân thể Diệp Nguyên thoát ra rồi huyền phù bên cạnh giường.

- Lão Bạch! Chúng ta trở về bây giờ sao?

- Trở về thôi! Không gian tinh thần của hắn đã hoàn toàn bình phục.

- Còn đồ án kia thì sao?

- Không liên quan đến chúng ta! Có lẽ đó là cơ duyên của hắn.

- Cũng đúng! Ta cũng muốn trở về để xem lại rốt cục đồ án kia là thứ gì.

- Ngươi không muốn xem qua một vòng thế giới này sao? Hắc Vô Thường lại hỏi.

- Chỉ là một trong vô vàn “thế giới tu tiên” mà thôi có gì đáng xem! Bạch Vô Thường đáp.

- Lão Bạch ngươi nói cũng đúng!

- Tiểu tử này xem như một đoạn nhân duyên của chúng ta! Chỉ tiếc hắn vô duyên với Âm Dương Vô Cực Quyết. Bạch Vô Thường nhàn nhạt nói.

- Ngươi vẫn muốn giúp hắn cải tạo cốt cách sao? Hắc Vô Thường hỏi.

- Xem tạo hóa của hắn vậy! Bạch Vô Thường nói rồi bàn tay loạn động, một loạt hoa văn màu trắng huyền phù trên người Diệp Nguyên rồi nhập vào từng bộ phận riêng biệt trải khắp từ đầu đến chân.

Hắc Vô Thường nhìn những đồ án đang nhập vào người Diệp Nguyên thì chợt cười “hắc hắc” nói.

- Ách! Những đồ án này không phải là...

Chưa để Hắc Vô Thường nói hết câu Bạch Vô Thường đã gạt đầu đáp:

- Đúng là nó! Xem như tặng tiểu tử này một cơ hội.

Hắc Vô Thường cười nói:

- Lão Bạch ngươi giấu cũng quá kĩ. Chỉ là không biết tiểu tử này lúc nhận ra thân thể hắn có thay đổi sẽ phản ứng thế nào?

Bạch Vô Thường cười nhẹ đáp:

- Dù thế nào thì cách này cũng khiến hắn không phải chịu đau khổ!

- Cũng phải! Chỉ là..”hắc..hắc...với tính cách của tiểu tử này thế nào cũng nguyên rủa chúng ta một trận.

- Được rồi chúng ta trở về thôi!

Hai bóng người như ma ảnh lao vút ra khỏi căn phòng nhỏ rồi nhắm hướng dải núi đồi trùng điệp lao tới. Mấy khắc thời gian sau đó, trong một sơn cốc âm u heo lánh, cuồng phong gào thét, lôi điện giăng kín một mảnh sơn cốc. Cuối cùng một luồng hư vô năng lượng xé nát hư không tạo thành một hố đen năng lượng nhỏ như chiếc mâm tròn. Tiếp sau đó hai viên châu trong suốt bị hố đen năng lượng kia thôn phệ rồi biến mất vào hỗn độn hư không. Một

mảnh sơn cốc bị hóa thành tro bụi không còn sinh vật nào sống sót.

Cùng thời gian đó, trên lầu ba của Dạ Hương Lâu, bên cạnh cửa sổ lớn Triệu Nhã Nhi chợt mở to đôi mắt rồi lảo đảo:

- Tại sao ta lại ngồi ở đây? Chẳng phải ta vừa đuổi theo...

Nói rồi thân hình nàng nhanh chóng di chuyển xuống tầng hai rồi đi một vòng quanh các phòng trọ sau đó chỉ thấy nàng khẽ lắc đầu rồi mắt hút phía cuối cầu thang nhỏ.

Trong căn phòng nhỏ, Diệp Nguyên đang đều đều hơi thở. Bỗng lúc này cả người hắn bùng lên ánh sáng màu trắng kì dị như một lớp màng mỏng bao quanh thân thể hắn. Từ giữa ấn đường của hắn, một đồ án kì quái xuất hiện huyền phù trên người hắn. Giấy lát sau đó, đồ án kia bắt đầu chia tách ra làm nhiều phần nhỏ, mỗi phần lại tự động hóa thành nhiều đồ án hoa văn nhỏ hơn. Những hoa văn này bắt đầu di chuyển trên thân thể hắn rồi tất cả nhanh chóng hội tụ lại thành hình dáng của hắn. Bấy giờ nhìn từ bên ngoài sẽ thấy hai Diệp Nguyên, một đang say giấc ngủ, một được tạo thành từ muôn vàn đồ án kì quái đang huyền phù trên người hắn vài tấc.

Ánh sáng màu bạc bắt đầu lan tỏa khắp các hoa văn kì lạ, chẳng mấy chốc mà thân thể được tạo thành từ hoa văn kia đã bùng lên ánh sáng dập dờn quỷ dị. Từ giữa ấn đường của thân thể hư ảo này một viên châu trong suốt chợt hiện ra, tiếp theo đó hai đồ án thất tinh bắc đầu đối xứng với nhau qua viên châu cũng hiện rõ trong đáy mắt của Diệp Nguyên. Khung cảnh lúc này vô cùng quỷ dị.

“Bồng...” Không gian trong phòng chấn động mạnh, tuy nhiên các phòng trọ xung quanh lại không cảm nhận được dao động gì kì lạ. Thân thể được tạo thành từ đồ án kia bắt đầu hạ dần xuống rồi từ từ nhập vào thân thể của Diệp Nguyên chẳng khác nào hồn nhập xác. Chỉ vài cái chớp mắt, cả hai thân thể đã hòa thành một như thể từ trước vốn đã là như thế. Diệp Nguyên trên giường cũng say giấc ngủ không có biểu hiện gì khác thường.

Một đêm yên tĩnh trôi qua.

Giờ Thìn, ánh sáng xuyên qua khung cửa chiếu thẳng vào chiếc giường nơi Diệp Nguyên ngủ. Một lúc sau hắn mới đưa tay lên mặt che đi ánh nắng rồi chống người ngồi dậy.

“Ai...” Hắn thốt lên một tiếng than văn bởi lúc này cảm giác vô lực lan tràn tứ chi khiến hắn cảm thấy bất lực.

“Thân thể ta làm sao thế này?” Diệp Nguyên tự hỏi.

Cố gắng rời khỏi giường, hắn bước từng bước thất thủ đến bộ bàn ghế giữa phòng rồi thở ra khó nhọc nhìn lại cơ thể mình.

“Thân thể ta trở nên thiếu sức sống thế này từ bao giờ???” Diệp Nguyên đầy nghi hoặc.

Thời gian qua hắn ăn được, ngủ được, thân thể chưa bao giờ rơi vào trạng thái ốm yếu thế này. Vậy mà hôm nay hắn lại cảm thấy dường như mỗi khớp xương như nhào ra không thể điều khiển được.

- Bạch lão, Hắc lão! Hai lão có biết chuyện gì xảy ra với thân thể ta không? Diệp Nguyên thì thảo hỏi.

Không có tiếng đáp trả. Diệp Nguyên cố gọi mấy lần nữa nhưng không có hồi âm. Hắn tập trung tinh thần rồi theo thần thức lao vào không gian tinh thần. Chỉ thấy không gian tinh thần một mảnh trắng xóa nhưng không thấy hình dáng của hai lão già kia đâu.

- Hắc lão, Bạch lão! Các lão ở nơi nào rồi? Diệp Nguyên gọi.

Vẫn không có tiếng trả lời. Diệp Nguyên gọi thêm mấy lần nữa nhưng không gian vẫn im ắng không tiếng động. Hắn chuẩn bị rời khỏi không gian tinh thần thì bỗng một tia sáng không biết từ nơi nào chui thẳng vào mi tâm của hắn. Một loạt tin tức nhanh chóng được hắn tiếp nhận. Chỉ là khuôn mặt hắn lúc này trở nên cực kỳ khó coi, nhăn nhó như thể bị người ta chèn ép thứ gì.

Bỗng Diệp Nguyên khuôn mặt như cười như khóc rồi hét oang:

- Con bà nó, hai lão đi rồi thì thôi còn để lại cho ta công pháp quái quỷ này!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Hồng Quang Ngập Trời

“Diệp tiểu tử, trong vòng mười năm cơ thể ngươi sẽ tự động hấp thu âm dương chi khí sau đó cốt cách của ngươi sẽ dần được thay đổi. Tuy không tạo ra một mầm mống tu tiên đích thực nhưng sẽ giúp ngươi sau này có cơ hội bước trên con đường tu luyện.”

“Chỉ cần bổ sung đủ âm dương chi khí người sẽ không phải chịu đựng mệt nhọc. Đây vốn không phải là công pháp gì cao thâm chỉ là một bộ pháp trập luyện thân thể mà chúng ta dành tặng cho người. Sau này nếu có cơ hội gặp lại cũng không cần người báo đáp” Giọng nói của Hắc Vô Thường vang lên trong đầu Diệp Nguyên.

Diệp Nguyên lão đảo thân hình bước đến cạnh cửa sổ, đón lấy ánh nắng ấm áp, một lúc sau hắc mới thì thào:

- Mười năm! Hai lão này thật thích trêu đùa kẻ khác!

Sau một hồi ngồi dưới ánh dương quang Diệp Nguyên mới thấy thân thể khá lên chút. Dường như ánh nắng giúp bản thân hắc tăng cường thêm sức lực. Lắc lắc mình vài cái hắc bắt đầu nhớ lại những chuyện vừa xảy ra tối hôm qua.

Một lúc sau hắc lắc đầu lẩm bầm:

- Cô độc a!

Nói rồi hắc đẩy cửa ra khỏi phòng, vệ sinh sạch sẽ rồi đi thẳng xuống tầng dưới. Tuy thân thể đã có chút khá hơn nhưng bước chân hắc vẫn như người mang bệnh.

Một tiểu nhị thấy Diệp Nguyên lão đảo liền nhanh miệng hỏi:

- Diệp công tử, người không sao chứ?

- Ta không sao? Diệp Nguyên cười cười đáp.

Diệp Nguyên gọi mấy món ăn sáng rồi nhâm nhi chén trà sau đó hướng một tên tiểu nhị hỏi:

- Triệu cô nương đâu rồi?

Tên tiểu nhị nghe thế thì chạy lại rồi cười đáp:

- Suýt nữa tiểu nhân quên mất! Sáng nay cô chủ có việc đã rời khỏi Dạ Hương Lâu, phải mười ngày nữa mới trở lại.

Diệp Nguyên nghe thế nhíu mày hỏi:

- Triệu cô nương có nhắn lại gì cho ta không?

Hắc hỏi điều này bởi Triệu Nhã Nhi hẹn hắc hôm nay bắt đầu dạy nàng phong cách vẽ của hắc.

- Cô chủ bảo ngày sau trở về sẽ làm phiên công tử! Mọi sinh hoạt của Diệp công tử cô chủ đã giao phó cho bọn tiểu nhân lo liệu.

Diệp Nguyên nghe thế thì gật đầu rồi tiếp tục nhâm nhi chén trà nóng.

- Gần nửa năm rồi a! Cuộc sống có chút quen thuộc...! Hắc lẩm bầm một mình.

- Diệp huynh! Trước cửa lớn của Dạ Hương Lâu, Lý Đình Nam không biết xuất hiện từ bao giờ cất tiếng gọi Diệp Nguyên.

- Thì ra là Lý huynh! Mau ngồi, mau ngồi! Diệp Nguyên nhìn ra phía cửa chính rồi vẫy tay.

- Ha ha! Diệp huynh xem ra đã quen với cuộc sống ở nơi này? Lý Đình Nam giọng nói tự nhiên thân thiết, vô cùng thoải mái.

- Cảm ơn Lý huynh quan tâm! Cuộc sống lúc này không đến nỗi tệ! Diệp Nguyên cười đáp.

Mỗi lần nói chuyện cùng Lý Đình Nam đều khiến Diệp Nguyên có cảm giác vui vẻ. Rót vội tách trà đầy sang phía bàn Lý Đình Nam, Diệp Nguyên hỏi:

- Lý huynh hôm nay rảnh rồi đến thăm ta sao?

Lý Đình Nam cười “hắc hắc” nói:

- Diệp huynh quên chúng ta có cái hẹn Túy Thiên Lâu sao?

Diệp Nguyên nghe vậy chợt nhớ tới hôm trước chính mình đã mời Lý Đình Nam liền có chút xấu hổ rồi đứng dậy nói:

- Đi! Chúng ta đến Túy Thiên Lâu!

- Được! Lý Đình Nam gật đầu rồi bá vai Diệp Nguyên bước ra khỏi Dạ Hương Lâu.

Hai người nhanh chóng hướng về Túy Thiên Lâu ven hồ Bích Thủy. Vì thân thể có chút rối loạn nên Diệp Nguyên bước đi có chút buồn cười. Lý Đình

Nam thấy thế quan tâm hỏi:

- Diệp huynh mang bệnh trong người sao?

Diệp Nguyên cười đáp:

- Không có gì! Chúng ta mau đến Túy Thiên Lâu.

Hai người dọc theo con đường lát gạch thẳng tắp bước nhanh tới bờ hồ Bích Thủy. Hai bên đường lúc này hàng quán đã tấp nập người mua bán, cảnh sắc vô cùng náo nhiệt.

- Có người tự sát! Có người treo cổ tự sát! Bỗng một tiếng hét vang lên làm mọi người đều giật mình.

- Mau tới bên này, có người tự sát! Tiếng hét sợ hãi làm náo động một góc phố.

Diệp Nguyên cùng Lý Đình Nam đều nhú mào, Lý Đình Nam nói:

- Diệp huynh, huynh đến Túy Thiên Lâu trước ta sẽ đến sau.

Y nói rồi chả thèm xem phản ứng của Diệp Nguyên đã lao như bay về khu vực xảy ra án mạng.

Diệp Nguyên nhìn theo bóng lưng Lý Đình Nam bụng bảo dạ: “Ta cũng đến xem thế nào”. Hắn nhanh chóng theo dòng người đổ về hiện trường vụ án.

Chen vào đám người trước mặt, Diệp Nguyên chỉ kịp trông thấy thi thể của một cô gái đang được hai người trung niên hạ xuống từ một chiếc thòng lọng đang treo lủng lẳng trên một nhánh cây to. Đây là một cây cổ thụ xum xuê mọc trước cửa của một trang viên khá bề thế, từng cảnh lá vurun dài che phủ bóng mát cho cả một đoạn phố dài.

Tiếng khóc lóc vang lên làm lòng người thương cảm. Thì ra cô gái này là con của một gia đình khá giả, học thức đầy đủ nhưng lại bị ép lấy một kẻ ăn chơi trác táng, mê đắm bên ngoài không đếm xuể. Vì quá phần uất mà cô gái tìm đến cái chết. Lúc này cha mẹ cô gái đang quỳ gối bên cơ thể cô gái khóc không ngớt.

Diệp Nguyên thờ dãi một cái. Chuyện như thế này trong dòng lịch sử xảy ra đã quá nhiều. Hắn lúc này chỉ cảm thấy thương cho số phận cô gái tội nghiệp kia. Bỗng lúc này một luồng khí mát rượi lan khắp thân thể khiến hắn run lên một cái thoải mái. Nhưng đến lúc nhìn về trước mặt thì da đầu hắn trở nên tê dại.

Lúc này từ thân thể cô gái, từng tia từ khí âm hàn đang theo một quỹ tích nào đó bắt đầu chảy vào thân thể hắn. Nói chính xác là hắn đang hấp thu đám từ khí âm hàn này.

“Không thể nào! Đừng nói với ta là mười năm tới ta phải hấp thu âm khí dạng này” Diệp Nguyên trong lòng hét loạn.

- Diệp huynh! Huynh làm sao vậy? Bỗng tiếng nói của Lý Đình Nam vang lên bên tai Diệp Nguyên khiến hắn giật mình.

- Lý huynh! Huynh có thấy gì không? Diệp Nguyên hỏi. Bởi lúc này từng tia từ khí vẫn đang nhập vào thân thể hắn.

Lý Đình Nam đáp:

- Ý Diệp huynh là cô gái kia! Ài! Thật tội, nàng tự sát vì không muốn thành thân.

Diệp Nguyên nghe thế thì thở ra một cái yên tâm bởi không ai nhìn thấy điều hắn đang thấy. Hắn bá vai Lý Đình Nam nói:

- Chúng ta mau đến Túy Thiên Lâu!

- Được! Lý Đình Nam gật đầu rồi bước tới. Chỉ có điều hắn không lời được Diệp Nguyên đi theo.

- Diệp huynh làm sao vậy? Lý Đình Nam hỏi.

Diệp Nguyên lúc này trông mắt như thể lòi ra bởi trước mặt hắn, nơi thi thể cô gái đang nằm, một bóng mờ thoát ra rồi tụ lại thành hình của cô gái.

“Hồn ma” Diệp Nguyên trong đầu lăm lăm hai chữ.

Dù hắn đã được Hắc lão cùng Bạch lão khai thông đầu óc về thế giới ma quỷ nhưng hắn vẫn cảm thấy tay chân có chút run rẩy.

- Đừng sợ, ta không có hại huynh! Bỗng Diệp Nguyên nghe hồn ma của cô gái nói chuyện với hắn.

“Không thể nào, đây là thần thức nói chuyện” Diệp Nguyên giật mình bởi thần thức của hắn có phản ứng với lời của cô gái.

- Cảm ơn huynh giúp ta sớm siêu thoát! Cô gái lại lên tiếng.

Diệp Nguyên lúc này bình tĩnh lại rồi cất tiếng hỏi:

- Sao lại cảm ơn ta?
- Vì huynh đuổi đi đám xú khí kia khiến linh hồn ta nhanh chóng thoát khỏi thế giới này.
- Tại sao cô lại chọn cái chết, còn nhiều cách khác để thay đổi thực tại mà?
- Diệp huynh! Huynh làm nhầm gì vậy? Lý Đình Nam lúc này đang bá vai Diệp Nguyên cũng lạnh người bởi Diệp Nguyên đôi mắt đang mơ hồ nhìn về xác chết của cô gái.

Hồn ma của cô gái nở một nụ cười thật đẹp rồi nói:

- Kiếp sau ta sẽ không để ai làm chủ vận mệnh của mình!

Nói rồi hồn ma cô gái hóa thành một viên châu nhỏ rồi bay vút lên trời cao. Một cái chớp mắt, viên châu kia mất hút trong nền trời xanh thẳm.

- Kiếp sau ta sẽ không để ai làm chủ vận mệnh của mình! Diệp Nguyên lăm lăm lại lời cô gái nói.
- Diệp huynh! Diệp huynh! Lý Đình Nam vừa lắc người vừa gọi to bên tai Diệp Nguyên.

Diệp Nguyên bừng tỉnh quay mặt lại cười cười nói:

- Ta vừa thất thần một chút! Khiến Lý huynh chê cười!

Nói rồi hân hoan giọng:

- Chúng ta mau đến Túy Thiên Lâu!

Kéo Lý Đình Nam rời khỏi đám đông, Diệp Nguyên đi như bay về phía bờ hồ Bích Thủy. Lúc này thân thể hắn không những sinh long hoạt hổ mà thần thái cũng tốt hơn lúc sáng nhiều.

“Thật là tà môn! Hấp thu xong cái đám tử khí âm hàn kia thì người lại khỏe mạnh hơn trước” Diệp Nguyên trong đầu lăm lăm.

Nửa khắc thời gian sau.

Trên lầu hai Túy Thiên Lâu, Diệp Nguyên cùng Lý Đình Nam đang ngồi cạnh khung cửa sổ lớn cạnh nhau. Hai người vừa uống vừa cười nói rất vui vẻ.

Chỉ nghe Lý Đình Nam nói:

- Ngày mai ta phải trở lại Thiên Trường phủ phục mệnh vì thế hôm nay phải cùng Diệp huynh uống no say một bữa.

Diệp Nguyên nghe vậy cười đáp:

- Được! Hôm nay chúng ta không say không về!
- Cạn!!!
- Cạn!!!

Hai người chén qua chén lại chẳng mấy chốc mà mấy canh giờ trôi qua. Khuôn mặt mỗi người đều đỏ bừng, trên bàn hơn chục bầu rượu nhỏ cùng thức ăn đã chén sạch. Hai người nhìn nhau cười cười có vẻ rất cao hứng.

Lý Đình Nam lúc này có vẻ ngà ngà liền hướng Diệp Nguyên hỏi:

- Diệp huynh có phải xuất thân từ môn phái nào đó?

Diệp Nguyên nghe thế ngạc nhiên hỏi lại:

- Tại sao Lý huynh lại hỏi vậy?
- Ha hã! Ta thấy Diệp huynh trẻ trung như vậy chắc có “thuật trụ nhan” của đạo gia rồi.
- Ách! Ta làm gì có, Lý huynh lại đùa ta!
- Ha hã!

Lý Đình Nam cứ thế hỏi han Diệp Nguyên một hồi về “thuật trụ nhan” khiến hắn dở khóc dở cười. “Xem ra tên này rất chú trọng bề ngoài của mình”

Diệp Nguyên trong lòng phán một câu như vậy.

Lúc chiều buông hai người mới từ Túy Thiên Lâu bá vai nhau bước ra, lúc này có vẻ hai người đã ngấm men rượu, bước chân đều lảo đảo.

- Ha ha, thật là sảng khoái! Lâu rồi ta mới uống một bữa no say như vậy! Lý Đình Nam bước cao bước thấp cao giọng nói.

- Ta cũng vậy! Lâu lắm rồi mới có cảm giác thân thuộc như vậy. Diệp Nguyên thì thào.

Cứ thế hai người bá vai nhau ê a nói chuyện rồi hướng về Dạ Hương Lâu. Đúng lúc này một tên nha sai cười trên một con tuấn mã lao như bay đến trước mặt hai người rồi thẳng cương lại. Con ngựa giơ vó “Hĩ” lên một tiếng làm cả hai người giật mình.

- Có chuyện gì? Lý Đình Nam lắc đầu một cái cho tỉnh táo rồi hỏi.

- Bẩm đại nhân! Hiện trường vụ án xảy ra dị biến. Tên nha sai quỳ một chân bẩm báo.

- Chuyện gì xảy ra? Lý Đình Nam vội hỏi.

- Sơn thôn lúc này hồng quang ngập trời vô cùng quỷ dị. Nha sai giọng có chút run run.

- Cái gì? Điều người nói là thật? Lý Đình Nam giọng nghiêm nghị

- Là thật! Mong đại nhân xem xét! Tên nha sai nói.

- Được! Ta đến hiện trường vụ án ngay bây giờ!

Lý Đình Nam nói xong quay sang bảo với Diệp Nguyên:

- Diệp huynh! Lúc này ta phải theo công vụ gấp không thể đưa huynh về quán trọ.

Diệp Nguyên nghe thế thì cười nói:

- Lý huynh mau đến hiện trường vụ án xem xét! Cần thận!

Lý Đình Nam dặn tên nha sai đem Diệp Nguyên về Dạ Hương Lâu rồi quát ngựa lao như bay ra khỏi Lâm Xuyên trấn.

Diệp Nguyên hơi men vừa ngấm bước chân lảo đảo không vững bước vội về phía trước. Tên nha sai thấy thế chạy đến đỡ hán rồi cười nói:

- Diệp công tử lại bên này! Tiểu nhân đã thuê xe cho công tử!

Đi Diệp Nguyên nằm ngay ngắn trong xe ngựa, nha sai bảo người đánh xe đưa Diệp Nguyên về thẳng Dạ Hương Lâu. Bây giờ Diệp Nguyên men say đã ngấm, nằm trong xe ngựa thờ phỉ phò say ngủ.

“Lộc...cộc” Tiếng xe ngựa chạy đều đều trên đường, chẳng mấy chốc đã thấy tám biển Dạ Hương Lâu ở phía xa. Đột nhiên lúc này một nam tử mặc bộ lam y tiêu chuẩn của nha môn không biết từ đâu nhảy lên đầu xe quát:

- Mau xuống xe, nha môn phủ Thiên Trường!

Nam tử mặc lam y quát xong giơ ra trước mặt người đánh xe một lệnh bài bằng bạc sáng lóa. Chẳng đợi người đánh xe kịp phản ứng, một cổ nhu kinh đã được lam y nam tử đánh ra. Người đánh xe chỉ kịp kêu một tiếng rồi cả thân hình bị ném xuống một bên đường, may mắn hán rơi vào gò đất mềm nên không bị thương tích.

“Gia...gia...” Lam y nam tử thúc ngựa chạy như bay, chỉ chớp mắt đã đã khuất bóng cuối con đường.

- Quan gia, trên xe còn có người...! Tên đánh xe sau phút sợ hãi vội gọi lại nhưng làm gì còn thấy bóng dáng chiếc xe ngựa.

Lam y nam tử điều khiển xe ngựa chạy một mạch ra khỏi Lâm Xuyên trấn rồi nhằm một con đường nhỏ hướng Tây lao tới. Diệp Nguyên lúc này nằm lẩn lóc dưới hàng ghế trong xe ngủ mê mị không biết bản thân đang rời khỏi Lâm Xuyên trấn.

Chếch về phía tây, cách Lâm Xuyên trấn hơn mười dặm là một sơn thôn hẻo lánh. Sơn thôn này chính là hiện trường vụ án huyết sát mấy trăm mạng người hơn một tháng trước. Lúc này cả sơn thôn đang ngập trong một màn hồng quang quỷ dị. Mấy chục tên quan binh mũ giáp chỉnh tề đang đứng phía ngoài sơn thôn nhìn ngó, khuôn mặt mỗi người đều hiện lên nét lo lắng kèm theo chút sợ hãi.

- Người nói xem hồng quang này là thứ gì? Một tên quan binh hỏi người bên cạnh.

- Ta làm sao biết được! Lần đầu ta gặp cảnh quỷ dị thế này. Một người khác đáp.

- Ta thấy chúng ta nên rời khỏi đây xa một chút đề phòng có chuyện xảy ra. Một người khác lên tiếng.

Hơn khắc thời gian trôi qua phía ngoài con đường núi tiếng ngựa phi nước đại truyền tới. Thì ra lúc này Lý Đình Nam đã kịp chạy đến.

Một tên quan binh vội chạy đến bẩm báo:

- Đại nhân mau nhìn! Toàn bộ sơn thôn bị một mảnh hồng quang bao phủ.

Lý Đình Nam nhảy vội xuống ngựa, ánh mắt nghiêm trọng nhìn bao quát sơn thôn rồi ra lệnh:

- Tất cả lui về phía sau trăm trượng. Có dị biến nào ngoài tầm kiểm soát thì mau chóng rút lui khỏi nơi này.

- Rõ!

Lý Đình Nam ra lệnh xong nhanh chóng bước đến con đường dẫn vào cửa sơn thôn. Ánh mắt y nhú chặt nhìn chăm chú vào màn hồng quang trước mặt.

Bước từng bước cẩn trọng y lăm bẫm:

- Xem ra có yêu nghiệt hoành hành quay đây nên mới xảy ra dị tượng này.

Đám quan binh ở phía xa nhao nhao nói:

- Các người không vào cùng đại nhân sao?

- Người yên tâm! Đại nhân là đệ tử của một vị tiên sư lừng danh chắc chắn không bị gì nguy hiểm.

- Không phải là quốc sư đương triều chứ?

- Đúng vậy! Người vừa gia nhập Thiên Trường phủ nên không biết là phải!

- Thì ra thế!

Lý Đình Nam từng bước chậm rãi bước vào cửa sơn thôn, chỉ cách mười bước chân nữa là hần chạm vào màn hồng quang kia. Lúc này cả người hần toát lên chút phong thái khó tả. Tà áo khẽ lay động, một tấm bùa màu vàng vẽ đầy hoa văn màu đỏ xuất hiện trong bàn tay hần. Bước chân hần vừa chạm vào màn hồng quang thì cả người hần đột nhiên dừng lại bởi lúc này từ giữa sơn thôn một tia quang mang màu đỏ như máu bắn thẳng lên nền trời.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Âm Binh

Hồng quang bắn thẳng lên cao rồi bắt đầu tản ra xung quanh tạo nên một cảnh tượng vô cùng quý dị. Đám quan binh ở phía xa lăm lăm đảo kiếm trong tay nhưng vẫn cảm thấy run rẩy.

- Đại nhân cẩn thận! Bên ngoài gần trăm trượng đám quan binh hô lớn.

Lý Đình Nam giơ tay ra hiệu an toàn rồi lại ra hiệu cho đám quan binh lùi về phía sau, tiếp đó hần bước từng bước cẩn thận xuyên qua mảnh hồng quang đi vào sơn thôn.

- Chúng ta không thể để đại nhân mạo hiểm như vậy được! Phía xa một tên quan binh lên tiếng.

- Đúng vậy! Chúng ta nên cùng đại nhân tiến vào xem xét hiện trường! Một tên quan binh khác lên tiếng.

- Không được! Các người theo đại nhân chưa lâu không hiểu được cách làm việc của đại nhân. Cứ đứng yên ở đây chờ đại nhân ra lệnh là được!

- Chúng ta nên đến gần hơn một chút, có chuyện gì xảy ra còn nhanh chóng tiếp cứu đại nhân! Một tên quan binh khác đề nghị!

- Được! Mấy chục tên quan binh nhất trí, sau đó hơn ba mươi tên quan binh nhanh chóng thu ngắn phạm vi cách sơn thôn chưa đến hai mươi trượng mới dừng lại.

Bên trong sơn thôn, Lý Đình Nam tay trái cầm mấy chiếc bùa màu vàng chi chít hoa văn màu đỏ đang tiến từng bước vô cùng cẩn trọng. Nhìn kiểu cách của hần có vẻ hần đã đối mặt với nhiều trường hợp như thế này. Đôi mắt hần đảo liên tục nhìn bao quát tất cả mọi nơi trong tầm mắt.

“Đã hơn một tháng rồi mà từ khi còn nồng đậm như vậy? Chẳng lẽ dân thôn nơi này vẫn chưa siêu thoát?” Lý Đình Nam trong đầu lẩm bẩm.

Từ nhỏ hắn đã theo một vị tiên sư danh tiếng lẫy lừng Việt quốc học đạo thuật, mãi đến đến năm mười tám tuổi mới xuất môn sau đó trở thành bộ đầu của Thiên Trường phủ. Những việc yêu ma quỷ quái thế này với hắn vốn không có gì xa lạ. Tuy thế đạo hạnh của hắn vẫn ở mức trung bình, chỉ có thể dùng được những đạo bùa cấp thấp chuyên để trấn áp cô hồn, dã quỷ. Nếu đạo hạnh hắn đạt đến mức cao hơn một chút có lẽ lúc sáng đã nhận thấy biểu hiện bất thường của Diệp Nguyên.

“Vù...vù...” Từng đợt âm phong rít nhẹ qua tai Lý Đình Nam làm lông mày hắn nhú chặt. Cảm giác đè nén bắt đầu bao phủ tinh thần hắn.

“Xoẹt” một tiếng xé gió vang lên. Lý Đình Nam vội lách người tránh né. Một mảnh vải trên vai áo bị cắt đứt rơi tà tà xuống nền đất. Lý Đình Nam hít dài một hơi trấn định, tay phải đưa ra sau lưng rút vội trường kiếm, tay trái nhanh chóng đưa một chiếc bùa màu vàng rồi dính chặt giữa ấn đường.

“Âm Dương Nhân! Khai!” Lý Đình Nam hô khẽ một tiếng, chiếc bùa trên trán như thể sinh vật sống lay động một cái rồi tỏa ra ánh sáng màu vàng, sau đó chiếc bùa biến thành hai chùm sáng nhỏ lao vào đáy mắt của Lý Đình Nam.

“Không thể nào!” Lý Đình Nam trong đầu hô lên một tiếng bởi xung quanh hắn lúc này là hơn mười bóng ma đang cầm đao kiếm vây lấy hắn. Nhờ khai mở âm dương nhân mà hắn mới có thể nhìn thấy được những bóng ma này.

“Có kẻ thao túng biến nạn nhân thành âm binh!” Lý Đình Nam nhanh chóng đưa ra phán đoán.

“Xem ra đây đúng là một vụ ‘kỳ án’ rồi” Lý Đình Nam lại lẩm bẩm trong đầu.

“Xoẹt...xoẹt...” Ba bốn tên âm binh lại cầm vũ khí lao vào chém Lý Đình Nam, động tác của chúng đơn giản chẳng khác nào con rối. Tuy nhiên nếu không nhìn thấy chúng thì người thường chắc chắn bỏ mạng.

Lý Đình Nam khẽ “hừ” một tiếng, tay trái nhanh như cắt dán lên lưỡi kiếm một tấm đạo phù màu vàng. Lưỡi kiếm ngân lên một tiếng sau đó bay khỏi tay của Lý Đình Nam rồi huyền phù trước ngực hắn.

“Trảm” Lý Đình Nam hô một tiếng, thanh trường kiếm như thể có linh hồn rung lên một cái sau đó vẽ lên một vòng kiếm quang bao phủ lấy thân thể Lý Đình Nam. Cùng lúc đó đao kiếm của đám âm binh chạm tới vòng kiếm quang lập tức hóa thành khói đen tan biến. Thanh trường kiếm xoay lại quanh Lý Đình Nam một vòng rồi bắt đầu chém ra một vòng tròn kiếm quang chu vi gần ba trượng, ngay lập tức mười mấy tên âm binh đều bị hóa thành khói đen tan biến vào hư vô.

Bên ngoài đám quan binh trợn mắt há mồm không tin được nhìn quang cảnh bên trong sơn thôn. Mặc dù họ không thấy được đám âm binh nhưng những luồng khói đen bị kiếm quang chém phải thì họ đều thấy rõ.

- Đại nhân đang trảm ma sao? Một tên lính trẻ có vẻ sợ hãi hỏi.

- Hừ! Chuyện này có gì lạ! Đi theo đại nhân một thời gian sẽ quen! Một tên lính khác có vẻ già dặn hơn nói.

- Thật là mở rộng tầm mắt a! Một người khác lên tiếng.

Trong màn hồng quang Lý Đình Nam chém xong mười mấy âm binh thì tinh thần giãn ra một chút sau đó hắn ngược đầu lên nhìn trời lẩm bẩm: “Thật là vô lý, hồng quang này dương khí thịnh như vậy sao lại xuất hiện âm binh?”

“Chẳng lẽ có kẻ bày trận nhốt âm binh ở chỗ này?” Lý Đình Nam lại tự hỏi.

“Bồng...” Đúng lúc này không gian lại chấn động một lần nữa, từ xung quanh sơn thôn hồng quang lại bùng lên nồng đậm. Lần này hồng quang dường như kết thành từng đợt sóng nhỏ đập dềnh trong không khí rồi dung nhập vào mảnh hồng quang đang bao vây lấy sơn thôn.

“Rít...rít...rít...” Tiếng âm phong lại gào rú bên tai Lý Đình Nam khiến hắn giật mình.

“Không ổn!” Lý Đình Nam trong đầu hét lên một tiếng sau đó bàn chân đạp mạnh nền đất tung người lên cao gần ba trượng. Ngay khi bàn chân hắn vừa rời khỏi mặt đất, gần trăm tên âm binh đột nhiên từ dưới nền đất vọt lên, thương đao cung kiếm bằng âm khí đều nhắm Lý Đình Nam chém tới.

“Trấn Hồn” Lý Đình Nam hét lên một tiếng, xoay mũi kiếm hướng xuống dưới, bàn tay phải úp vội lên bàn tay trái rồi kết thành một loại thủ ấn đánh thẳng vào chuỗi kiếm. Thanh trường kiếm từ độ cao gần ba trượng lúc này chẳng khác nào một tảng đá lớn vô hình ép thẳng xuống đám âm binh bên dưới.

“Phập” Lưỡi kiếm cắm ngập vào nền đất chỉ chừa lại chuỗi. Một vòng năng lượng vô hình lấy chuỗi kiếm làm tâm lan tỏa ra chu vi hơn mười trượng. Đây là chiêu thức “Trấn Hồn” mạnh mẽ nhất của Lý Đình Nam. Đám âm binh bị đánh bay ra xung quanh, sau đó hóa thành từng làn khói đen chui thẳng vào nền đất.

Lý Đình Nam hạ người xuống đứng ngay ngắn trên chuỗi kiếm, ánh mắt nghiêm trọng đảo qua một vòng rồi lẩm bẩm:

- Xem ra có cao nhân bày trận trấn áp âm binh. Lúc này ta nên rút lui trước rồi tính sau vậy!

Thân hình xoay nhẹ, hai mũi bàn chân kẹp lấy thanh trường kiếm, Lý Đình Nam uốn người trên không mấy vòng rồi đạp trên mây nóc nhà lao thẳng ra

ngoài sơn thôn. Hành động của hắn lúc này vô cùng quyết đoán.

“Àm...” Một nóc nhà bị xé toang sau đó một lưỡi đao đen kịt dài hơn ba trượng chém xéo về phía Lý Đình Nam, tốc độ vô cùng mau lẹ.

“Không tốt!” Lý Đình Nam trong đầu hô lên một tiếng, thân hình đang lao về phía trước vội xoay ngược lại. Hai tay giơ thanh trường kiếm ra phía trước chặn lại lưỡi đao đen kịt kia.

“Rầm...” Lưỡi đao to lớn kia chém thẳng vào lưỡi kiếm, tuy không chém đứt thanh kiếm nhưng lại khiến Lý Đình Nam bị đánh bay ngã đập lưng xuống nền đất đá.

“Răng...rắc...” Tiếng xương gãy vang lên khiến khuôn mặt Lý Đình Nam vô cùng thống khổ. Lúc này hắn chỉ còn cách màn hồng quang chừng trăm bước chân nữa nhưng không thể thoát được. Nhìn về tên âm binh phía trước mặt chừng ba trượng hắn giật mình hoảng hốt bởi trước mặt hắn là một tên âm binh khổng lồ cao khoảng ba trượng đang lăm lăm trong tay một cây âm đao đen kịt.

“Đây là loại âm binh gì?” Lý Đình Nam trong đầu vô cùng chấn động. Lần đầu tiên hắn nhìn thấy một tên âm binh to lớn như thế này.

“Rút...” Không để hắn phục hồi tinh thần thanh đao khổng lồ lại chém xuống vị trí của hắn. Lý Đình Nam tay trái lấy hết sức mình đập mạnh một cái xuống nền đất, cả thân thể hắn phản chấn bay lùi về cửa sơn thôn một đoạn. Cùng lúc đó lưỡi đao chém xuống chỗ hắn vừa dõng khỏi tạo thành một hố sâu gần trượng. Lúc này hắn chỉ còn cách cửa sơn thôn chừng ba mươi bước chân.

Nói thì lâu chứ sự việc xảy ra rất nhanh, từ lúc Lý Đình Nam quyết định trở ra ngoài sơn thôn đến lúc này chỉ hơn mười hơi thở mà thôi. Đám quan binh bên ngoài mấy chục trượng thấy Lý Đình Nam bị thương thì không quản hy hiểm cùng nhau lao vào bên trong màn hồng quang ứng cứu.

- Tất cả lui ra ngoài mau! Lý Đình Nam nhện đau hét lớn. Hắn biết nếu để đám quan binh này bước vào chắc chắn sẽ chết sạch.

Đám quan binh nghe hắn ra lệnh nhưng vẫn không quay ra mà có gần mười tên lao thẳng vào bên trong màn hồng quang chạy đến chỗ hắn.

- Mau ra ngoài!

Lý Đình Nam hét lên nhưng đã muộn. Mười mấy mũi tên tràn đầy hắc khí không biết từ đâu bay tới găm thẳng vào trái tim của gần mười tên quan binh vừa lao vào bên trong màn hồng quang. Mấy mũi tên còn sót lao vào màn hồng quang rồi biến mất. Gần mười tên quan binh ngã gục xuống, ánh mắt còn mở to không biết vì sao mình lại chết. Vết khủng hoảng còn hiện rõ trên khuôn mặt mỗi người.

- Khốn kiếp! Lý Đình Nam hét vang. Lúc này hắn đang ngã ngửa trên mặt đất, xương sườn gãy mấy cái đâm vào da thịt khiến hắn không thể ứng cứu đám quan binh kia.

Tên âm binh cao lớn lúc này lại giơ cao thanh âm đao khổng lồ sau đó một đao nữa lại chém xuống vị trí của Lý Đình Nam.

“Phụt” Lý Đình Nam trong cơn nguy cấp vội phun thẳng vào thanh trường kiếm trên tay phải một búng máu. Sau đó bàn tay trái rút vội ra trong người một tấm bùa màu vàng rồi dán lên đỉnh đầu của mình sau đó hô lớn: “Kiếm Linh! Khai!”

Trong một sát na ngắn ngủi, thanh trường kiếm lóe lên kim quang sáng chói sau đó thanh trường kiếm cắm thẳng vào nền đất rồi huyền hóa thành một thanh cự kiếm cao gần ba trượng tỏa ra kim quang dập dờn che chắn trước mặt Lý Đình Nam.

“Àm...” Thanh âm đao chém thẳng vào thanh cự kiếm, không gian chấn động mãnh liệt sau đó mọi thứ bị triệt tiêu trở về trạng thái ban đầu. Lý Đình Nam nhân cơ hội này lấy hết sức lực đập mạnh vào thanh trường kiếm đang cắm trước người hắn, thân hình hắn nương theo lực phản chấn văng ra ngoài cửa thôn. Tên âm binh khổng lồ nhìn bước vài bước đến sát màn hồng quang thì dừng lại không đuổi theo nữa.

Dùng tinh huyết của bản thân để dẫn động kiếm linh, đây là chiêu bảo mạng cuối cùng của Lý Đình Nam. May mắn là có màn hồng quang này áp chế lũ âm binh, nếu không lúc này hắn đã hồn lìa khỏi xác.

Đám quan binh chưa hết bàng hoàng vì cái chết của gần mười tên quan binh lúc nãy. Khuôn mặt mỗi người còn hiện rõ vẻ hoang mang cực độ. Khi Lý Đình Nam vừa ra khỏi màn hồng quang mấy tên quan binh thân cận đã chạy vội đến lôi hắn về phía sau.

- Đại nhân người không sao chứ? Một tên quan binh hỏi.

- Ta không sao! Chỉ gãy vài cái xương sườn mà thôi! Lý Đình Nam mặt đầy mồ hôi đáp.

Sau đó hắn quát lớn:

- Ta bảo các ngươi không được xông vào thế mà vẫn không nghe theo mệnh lệnh!

Đám quan binh nghe thế thì quỳ rạp xuống đồng thanh nói:

- Đại nhân thứ tội! Những huynh đệ kia là người của Lâm Xuyên trấn.

Lý Đình Nam nghe thế thở dài nặng nhọc nói:

- Mau báo tin về Thiên Trường phủ, cấp tốc mời các vị tiên sư đến hỗ trợ.
- Rõ! Một tên quan binh nhận lệnh rồi leo lên ngựa phóng như bay về con đường phía xa.
- Đại nhân mau xem xét vết thương!
- Không có gì, ta tự mình lo liệu được.

Lý Đình Nam mò trong ngực lấy ra một bình thuốc nhỏ sau đó đổ ra lòng bàn tay ba viên thuốc màu đen nhánh rồi nhanh chóng cho vào miệng.

- Nấn xương lại giúp ta! Lý Đình Nam nói với một tên quan binh.

Tên quan binh này có vẻ là người nhiều kinh nghiệm, lập tức đỡ lấy Lý Đình Nam rồi bàn tay ấn nhẹ sau lưng mấy cái, tiếng “lốp khớp” vang lên khiến Lý Đình Nam hít hà một cái đau đớn.

- Được rồi! Dừng trại đơn giản! Đêm nay chúng ta canh chừng tại đây! Lý Đình Nam ra lệnh.

Chẳng mấy chốc đám quan binh đã dựng lên một cái lều nhỏ rồi đem Lý Đình Nam vào nằm dưỡng thương.

Lúc này trên con đường dẫn đến sơn thôn, một chiếc xe ngựa đang chạy tới. Đối diện cùng chiếc xe ngựa một tên quan binh đang cười tuấn mã lao như bay trên đường.

- Có chuyện gì xảy ra? Lam y nam từ đánh xe hỏi lớn.

Tên quan binh cười ngửa không dừng lại mà lao qua xe ngựa rồi nói lớn:

- Ân đại nhân mau đến hiện trường! Lý đại nhân vừa bị trọng thương!

Thì ra kẻ đang đánh xe ngựa chính là Ân Thường Chí, một bộ đầu khác của Thiên Trường phủ.

“Gia..gia..” Cát bụi mịt mờ, chiếc xe ngựa lao nhanh về hiện trường vụ án.

Diệp Nguyên lúc này say rượu nằm ngủ như chết dưới gầm ghế trong xe. Mặc cho xe ngựa lao như bay trên đường hằn vằn phi phò đều đều ngủ.

Ân Thường Chí chả tốn mấy công sức đã đến được sơn thôn dưới chân núi. Hắn dừng xe rồi nhảy xuống chạy vội đến chiếc lều nhỏ sau đó cất tiếng hỏi:

- Lý bộ đầu bị làm sao?

Một tên quan binh nhanh miệng đáp:

- Lý đại nhân bị thương đang nằm ở bên trong!

Ân Thường Chí vội vã lao vào hỏi:

- Lý huynh không sao chứ?

Lý Đình Nam lúc này thần sắc đã khá hơn nói:

- Không sao! Ta có mang theo phương thuốc giữ mạng, không thể chết được.

Ân Thường Chí nghe thế thì thở phào, hắn biết rõ phương thuốc này vốn được xem là “tiên đan” của Việt quốc, có thể cứu sống người sắp chết. Đây vốn là phương thuốc được quốc sư đương triều luyện chế.

Xem xét tình hình của Lý Đình Nam xong, Ân Thường Chí hỏi:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mảnh hồng quang này là thế nào?

Lý Đình Nam mặt nghiêm trọng đáp:

- Là âm binh! Hơn ba trăm mạng người bị biến thành âm binh!

Ân Thường Chí nghe thế giật nảy mình lắp bắp nói:

- Mau.. mau mời tiên sư tới!

Lý Đình Nam thấy phản ứng của hắn như vậy cũng không lấy làm lạ bình tĩnh nói:

- Ta đã cho người đi mời tiên sư đến! Chúng ta ở đây canh giữ hiện trường là được rồi!

Ân Thường Chí gạt đầu rồi ánh mắt có chút e sợ nhìn mảnh hồng quang trước mặt. Lúc này trời đã tắt nắng, vài khắc thời gian nữa là màn đêm sẽ buông xuống, ấy vậy mà một mảnh không gian quanh sơn thôn lại rực rỡ hồng quang quý dị.

Tại một không gian khác, ba bóng người đang phi hành cực tốc lao về phía trước. Trên khuôn mặt mỗi người đều lộ ra vẻ lo lắng.

- Hi vọng chúng ta đến kịp! Nếu để nó hóa ma thì đúng là đại họa! Giọng nói có phần trầm trọng vang lên giữa tầng không.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đến Từ Đông Châu

Ánh tà dương khuất bóng.

Hắc ám bắt đầu che đi từng khoảng trời rộng lớn.

Tại một sơn thôn lạnh lẽo dưới chân núi, hồng quang quý dị bao phủ lấy một mảnh không gian hơn mấy trăm trượng. Bên ngoài màn hồng quang một đám quan binh đang quây quần bên một chiếc lều nhỏ. Ánh lửa bập bùng lúc chiều tối soi sáng khuôn mặt đầy lo lắng của đám quan binh.

Lý Đình Nam lúc này đang ngồi nhìn xa xăm vào mảnh hồng quang trước mặt, dường như hắn đang suy nghĩ đến việc gì đó. Một lúc sau hắn thở ra một hơi rồi lẩm bẩm:

- Năm xưa nếu ta chịu khó tu luyện thì lúc này đã có thể vì mọi người giải tỏa nguy nan.

Ân Thường Chí nghe vậy vỗ vai hắn nói:

- Lý huynh đừng xem thường bản thân như thế! Đạo thuật của Lý huynh đã không kém các vị tiên sư trong triều.

Lý Đình Nam cười nhạt đáp:

- Đại đạo mệnh mông, đời này ta vốn không có duyên ngộ đạo.

Ân Thường Chí nghe vậy đành lắc đầu cười bởi năm xưa chính hắn cũng không có cơ hội bước trên con đường tu luyện đạo thuật. Mười mấy năm trước chỉ có mình Lý Đình Nam là được quốc sư chọn làm đệ tử. Những người khác đều bị loại bỏ vì không đủ căn cơ.

- Các ngươi là ai mau đứng lại! Bỗng một tên quan binh quát lên làm mọi người chú ý.

Thì ra ở phía đường nhỏ dẫn vào sơn thôn có ba người đang đi tới, trang phục của cả ba rất đơn giản, một bộ bạch y đã bạc màu năm tháng. Cả ba người tuổi đều đã già, có lẽ đã ngoài thất thập, tuy nhiên thần khí vẫn vô cùng sung túc.

- Ba vị nên rời khỏi nơi này! Đây là hiện trường vụ án vô cùng nguy hiểm! Lý Đình Nam đứng dậy bước ra nói lớn.

Ân Thường Chí hô khẽ:

- Lý huynh cẩn thận vết thương!

Lý Đình Nam cười nhẹ nói:

- Không sao! Ta không còn gì đáng ngại!

Ân Thường Chí nghe vậy thì giật mình bụng bảo dạ: “Tiền đàn của quốc sư luyện chế thật khiến người khác ao ước”

Bên ngoài mười mấy trượng, một tên quan binh đã chạy đến trước mặt ba lão già quát lớn:

- Không muốn chết thì mau rời khỏi đây ngay!

Ba lão già đứng thành hàng ngang trước con đường nhỏ dường như không nghe thấy tiếng quát của tên quan binh. Bấy giờ ánh mắt của ba người chỉ chăm chăm nhìn vào mảnh hồng quang trước mặt. Trên khuôn mặt mỗi người đều hiện lên vẻ nghiêm nghị khác thường.

- Tất cả các ngươi mau rời khỏi nơi này! Giọng nói trầm trầm vang lên từ miệng của lão già đứng giữa. Giọng nói của lão tuy vừa đủ nghe nhưng lại vang

vọng bên tai mỗi người như sóng dậy.

Lý Đình Nam vừa nghe vậy giật mình nhìn lại ba lão già trước mặt, dù cách mấy chục trượng nhưng cảm giác của hắn lúc này mơ hồ như nhìn vào trắng trong nước, không thể nắm bắt được thần vận của ba lão.

Đạp vội bộ pháp độc môn, thân hình hắn lướt vội đến cách ba lão già mấy trượng rồi chấp tay nói:

- Xin hỏi ba vị từ “son môn” nào đến?

Lúc này hắn đoán chắc ba lão già này là người từ “son môn” tới bởi nhìn ba lão lúc này hắn có cảm giác “sâu không lường được”, chẳng khác nào sư phụ của hắn.

Một lão già không đáp mà nhìn thẳng Lý Đình Nam nói:

- Các ngươi muốn bảo mạng thì nhanh chóng rời khỏi nơi này!

Lý Đình Nam nghe xong câu này thì đầu óc ong ong bởi một lực đạo vô hình đè ép lên thân thể hắn, nhất là khu vực đại não bị chấn động mãnh liệt. Bây giờ hắn biết ba lão này đạo hạnh không kém gì sư phụ hắn, có lẽ còn cao thâm hơn. Hít nhẹ một hơi lương khí hắn bình tĩnh hỏi:

- Ba vị tiền bối có thể cho vãn bối biết quý tính đại danh!

Một lão già nhàn nhạt nhả ra mấy chữ khiến Lý Đình Nam chấn động:

- Đến từ Đông Châu!

“Đến từ Đông Châu” bốn chữ này khiến Lý Đình Nam trong lòng dậy sóng. Đông Châu là gì? Đó là nơi được mệnh danh là tiên cảnh, là nơi mà bất cứ người tu đạo nào cũng muốn hướng về. Từ nhỏ hắn đã được sư phụ kể nhiều kỳ tích về Đông Châu nên lúc này tinh thần hắn vô cùng rung động.

Lý Đình Nam ánh mắt như sao nhìn chăm chăm ba lão già trước mặt rồi cung kính hỏi:

- Ba vị tiền bối đến từ Đông Châu thật sao?

Ba lão già không đáp lại mà cả ba bước lên phía trước một bước, không gian như bị đè nén áp súc đến cực độ rồi không biết làm cách nào thân ảnh ba người như thể thuận di biến xuyên qua màn hồng quang tiến vào bên trong sơn thôn. Một tiếng thở dài kèm theo giọng nói vang lên bên tai Lý Đình Nam:

- Tiểu tử, các ngươi sớm rời khỏi nơi đây! Chút nữa âm binh đại loạn các ngươi vốn không thể chống lại được!

Lý Đình Nam còn chưa hết chấn kinh vì thần thông của ba lão, lúc này nghe thế thì thân thể lướt như bay lùi lại bên lề nhỏ ra lệnh cho đám quan binh mau rút lui khỏi sơn thôn.

- Đại nhân! Chúng ta không ở lại canh chừng sao? Một tên quan binh hỏi

- Lúc này chúng ta muốn quân cũng không được! Các ngươi mau lui về Lâm Xuyên trấn! Lý Đình Nam cao giọng.

- Lý huynh, có chuyện gì xảy ra? Ba lão già kia sao lại tự nhiên biến mất? Ân Thường Chí đi cùng Lý Đình Nam tới chỗ mấy con ngựa hỏi.

- Tiên nhân! Lý Đình Nam thốt lên hai chữ khiến Ân Thường Chí im bật không hỏi nữa.

“Àm... ăm... ăm...” Đúng lúc này bên trong sơn thôn tiếng nổ cùng tiếng gầm rống vang lên làm đám người Lý Đình Nam giật mình hoảng hốt.

“Hí... hí...” đám quan binh nhanh chóng nhảy lên ngựa phóng như bay rời khỏi hiện trường vụ án.

- Ân huynh mau rời khỏi nơi này! Lý Đình Nam thấy Ân Thường Chí đang ngồi trên xe ngựa thì hét lớn.

Ân Thường Chí tuy là con nhà võ nhưng tiếng gầm rống kinh thiên động địa vừa rồi khiến hắn không bình tĩnh được. Hắn vung kiếm chém đứt dây nối ngựa, nhảy lên lưng ngựa ngồi ngay ngắn rồi theo Lý Đình Nam lao nhanh ra khỏi khu vực sơn thôn.

- Lý huynh bên trong rốt cuộc có thứ gì? Ân Thường Chí hỏi lớn.

- Thứ mà người thường như chúng ta không không chế được! Lý Đình Nam đáp, hắn đoán chắc trong sơn thôn có thứ gì đó cực kỳ nguy hiểm mà người thường không thể tiếp cận.

Cùng lúc này bên trong sơn thôn tiếng gầm rống lại vang lên, âm thanh vọng lại từ những dãy núi càng khiến lòng người run sợ. Không những thế, mảnh hồng quang bao phủ sơn thôn ngày càng nồng đậm, lúc này một mảng trời đã nhuộm đỏ.

Không gian bên trong sơn thôn.

Ba lão già lúc này như thần tiên hạ phàm lơ lửng giữa sơn thôn, tà áo cũ màu bay lất phất trong gió càng khiến thần vận của ba lão phiêu nhiên xuất trần.

Ba lão già tên lần lượt là Hòa Nhất, Hòa Nhị, Hòa Tam, là ba người có địa vị cao tại Hòa Liên Sơn. Tên thật của ba lão vốn không ai biết, chỉ biết ba lão cùng nhau tu luyện một bộ công pháp nên lấy tên lần lượt là Nhất, Nhị, Tam theo bối phận từ trên xuống.

- Nghiệt súc, mau theo chúng ta trở về Hòa Liên Sơn! Một tiếng quát mang theo âm ba xoáy sâu vào lòng đất.

“Grừ...Grào...” Đáp lại ba lão là một tiếng gầm gừ mang đầy địch ý từ dưới lòng đất sâu vọng lên.

- Lão Nhị! Lão Tam! Hòa Nhất đứng giữa hô lớn.

- Được! Hai lão già bên cạnh gật đầu sau đó mỗi người bay về một hướng khác nhau trong sơn thôn.

Từ ba phương vị khác nhau, ba lão già bắt đầu thi triển pháp quyết. Một loạt thủ ấn liên tục được ba lão biến hóa rồi đánh vào không trung theo một quỹ tích kì lạ. Chỉ chớp mắt, không gian đã bị một lực lượng vô hình cầm cố.

- Lão Nhất! Mau giam cầm nó! Hòa Tam hô lớn.

“Hòa Thiên Vồng! Đốt!” Hòa Nhất hét lớn, đầu ngón trỏ chọt bùng cháy một ngọn lửa màu đỏ tiếp theo lão bắn ra một chỉ vào một phương vị trong trận pháp.

“Bùng!” Từ giữa tầng không một chiếc lưới rực đỏ như có tính mạng lao thẳng xuống nền đất bên dưới. Chớp mắt chiếc lưới đã chìm vào lòng đất, sát na sau đó từ trong lòng đất vang lên những tiếng động chói tai như thể sơn mạch bị bẻ gãy. Sát na sau đó một tiếng rống long trời lở đất vang lên rồi một luồng năng lượng phá đất xông ra. Một tên âm binh khổng lồ chui lên khỏi mặt đất cầm trong tay một thanh âm đao to quá khổ chém thẳng lên không gian trên cao.

“Rít...gào...” Cuồng phong nương theo lưới đao xé nát mọi thứ cản trở, lưới đao đen kịt chém thẳng vào không gian đang bị cầm cố trên cao. Không có tiếng nổ vang trời chỉ có năng lượng bị áp súc cực hạn rồi phản tán về mọi hướng.

“Ào..ào...” Một trận cuồng phong lấy lưới âm đao làm tâm điểm, phá tan mọi kiến trúc quanh chu vi hai mươi trượng. Tuy vậy không gian vô hình đang cầm cố trên cao vẫn không bị phá vỡ. Không những thế âm binh to lớn kia còn bị phản chấn lại rồi hóa thành khối đen lao vào nền đất sâu.

Cùng lúc này phía bên ngoài sơn thôn, nơi chiếc xe ngựa cũ, Diệp Nguyên cựa mình tỉnh dậy. Thân thể bứt rứt, khó chịu khiến hắn tỉnh lại từ giấc ngủ. Quần áo của hắn lúc này ướt nhẹp, mùi rượu bốc lên nồng nặc.

Mở mắt ra nhìn khắp một lượt thân thể Diệp Nguyên ngẩn người bụng bảo dạ: “Ai vừa vút ta vào chum rượu sao?”

Nói rồi hắn chuyển mình ngồi dậy lẩm bẩm: “Sao ta còn nằm trong xe ngựa thế này?”

Một luồng gió mạnh thổi qua, chiếc rèm cửa của xe ngựa hé ra một khoảng trống. Diệp Nguyên ngẩng đầu nhìn ra ngoài thì ngẩn người, bởi trước mặt hắn là một mảnh hồng quang nồng đậm. Không những thế, thân thể hắn trở nên nhộn nhạo, từng luồng khí vô hình chạy khắp kinh mạch hắn như thể đang tìm kiếm thứ gì đó.

Diệp Nguyên nhảy vội xuống xe, tò mò tiến tới con đường dẫn vào sơn thôn. Mỗi một bước chân về phía trước hắn lại cảm thấy cơ thể có chút dị thường. Dường như mảnh hồng quang kia đang vẫy gọi hắn vậy. Bước chân hắn nhanh dần, một bước, hai bước rồi hắn như người mộng du chạy như bay về phía trước.

Mảnh hồng quang lúc này tỏa ra nồng đậm dương khí khiến cơ thể hắn không còn nghe theo sự điều khiển của hắn nữa. Một loạt đồ án trên người hắn từ những phương vị trên người từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân chọt bùng sáng. Lực hấp dẫn của mảnh hồng quang kéo cơ thể hắn lao vùn vụt trên con đường nhỏ.

Mấy chục hơi thở dốc, Diệp Nguyên đã lao thẳng vào mảnh hồng quang. Lúc này trước cửa sơn thôn, Diệp Nguyên đang bị dính chặt vào mảnh hồng quang kì dị. Thân thể hắn chấn động mãnh liệt, từng tia dương khí âm áp từ mảnh hồng quang bắt đầu dung nhập vào thân thể khiến hắn cảm thấy khoan khoái. Cảm giác như đang ngâm mình trong dòng ôn tuyền trong ngày đông giá lạnh.

“Lại hấp thu dương khí sao?” Diệp Nguyên lúc này dở khóc dở cười bởi hắn phát hiện từ bên trong thân thể, hàng loạt đồ án hoa văn như kẻ đói ăn lâu ngày đang tham lam thôn phệ từng luồng dương khí.

“Hổng...!” Đúng lúc này một tiếng rống rai vang lên bên trong sơn thôn rồi không gian trong sơn thôn tràn ngập hắc ám.

- Cái gì? Là âm mạch? Hòa Nhất lăng không trên cao giật mình hô lớn.

- Lão Nhất! Hòa Lang đang hóa ma, mảnh hồng quang này là chí dương chi khí bị nó đẩy ra khỏi cơ thể. Hòa Tam lên tiếng.

- Mau kéo nó ra khỏi âm mạch!

Hòa Nhất hét lớn rồi thân hình lao thẳng xuống mặt đất đứng vững vàng như một ngọn núi. Sau đó lão dậm chân phải thật mạnh xuống nền đất, lúc này bàn chân lão như thái sơn áp đỉnh làm mấy chục trượng xung quanh vang lên những tiếng nổ ồ ồ vang trời. Hai lão Hòa Nhị, Hòa Tam lúc này cũng dùng chân mình đạp tan nền đất bên dưới. Sát na ngắn ngủi, ba người đã phá tan gần trăm trượng mặt đất trở thành một hố sâu gần mười trượng. Diệp Nguyên lúc này nhìn thấy thì tròn mắt há mồm, ánh mắt không thể tin được.

“Đây là tu sĩ a!” Diệp Nguyên trong lòng thốt lên một câu.

“U..uu..rít...rít...” Từ dưới hố sâu, âm phong cuồng khiêu, từng tia âm khí đen kịt thoát ra từ dưới lòng đất bắt đầu bay lên ngưng tụ thành đủ loại âm binh. Chớp mắt một đám âm binh mấy trăm mạng đã đao kiếm lăm lăm bay lên lao vào ba lão già trên mặt đất.

“Hừ, muốn chết!”

Hỏa Nhất hét lớn, bàn tay phải lão vung lên cao rồi bùng cháy một ngọn lửa màu đỏ như máu. Sau đó lão đập thẳng bàn tay xuống đám âm binh đang trời dậy. Pháp quyết được thi triển, một bàn tay lửa dài gần hai trượng được huyền hóa rồi từ trên cao lao xuống đập mạnh vào lũ âm binh. Tiếng “xì xèo” vang lên, gần trăm tên âm binh lao tới chỗ lão bị hóa thành khói trắng. Cùng lúc đó hai lão Hỏa Nhị, Hỏa Tam cũng thi triển pháp quyết tương tự đánh tan đám âm binh đang lao tới, chỉ là màu sắc ngọn lửa của hai lão lần lượt là lục và lam.

- Nghiệt súc! Còn muốn chống cự? Hỏa Nhất hướng đáy sâu bên dưới hét vang.

“Grào...” Từ bên dưới hố sâu, một tiếng gầm rống vang lên sau đó hai con mắt đỏ như máu hiện ra. Tiếp đó một luồng lửa màu đen từ dưới phun lên rồi chia thành ba hướng nhắm tới ba lão già. Mỗi một luồng lửa màu đen lúc bay lên đều huyền hóa thành ba con sói khổng lồ dài gần ba trượng, nhe nanh múa vuốt chộp tới ba lão già.

- Cái gì? Sao lại là hắc hỏa? Hỏa Nhị giật mình hô lớn.

- Nó đã hóa ma! Đây là âm hỏa! Hỏa Tam lên tiếng.

Bấy giờ ba con sói hình thành từ âm hỏa đã chồm móng vuốt vồ về phía của ba lão già. Chỉ thấy trong một sát na, ngấn gối, ba lão già tâm ý tương thông cùng nhau thi triển một loại pháp quyết. Cánh tay phải của ba lão chọt bùng lên màu sắc khác nhau, đây là màu sắc chân hỏa của mỗi người. Hỏa Nhất cánh tay trần ngập màu đỏ rực, Hỏa Nhị cánh tay màu lục, Hỏa Tam cánh tay màu lam.

“Hỏa Thiên Quyền! Phá!” Ba lão hét lên rồi đẩy ra một quyền như bài sơn đảo hải. Một luồng lực lượng mãnh liệt tuôn trào từ cánh tay phải của ba lão. Chân hỏa hóa hình thành năm đám dài hơn trượng đối kháng trực tiếp với ba con sói được tạo thành từ âm hỏa. Âm dương vốn khắc chế nhau, khi năm đám của ba lão chạm vào ba con sói âm hỏa kia ba tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, sau đó mọi thứ tiêu tán vào hư vô. Không gian chỉ còn lưu lại những dao động dập dờn trong không khí.

- Linh thú trần sơn lại hóa ma! Thật là đại họa! Hỏa Nhất giọng nói mang đầy vẻ không cam lòng.

- Lão Nhất! Bây giờ chúng ta phải làm thế nào? Hỏa Nhị hỏi

- Lão Nhất! Nếu Hỏa Lang đã hóa ma thì chúng ta làm sao ăn nói với sư môn?

Hỏa Nhất nhìn hố sâu đang nòng nặc âm khí, lão nhủ chặt đôi mày rồi nói:

- Giết!

Hỏa Nhị, Hỏa Tam nghe thế giật mình. Hỏa Tam nói:

- Lão Nhất! Nó là linh thú trần sơn đã hơn ngàn năm!

Hỏa Nhất lông mày dựng ngược trầm giọng nói:

- Dù là linh thú trần sơn vạn năm hôm nay cũng phải giết! Nó đã hóa ma, sau này ắt sẽ gây nên đại họa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Hỏa Ma Lang

“Hồng...” Từ dưới hố sâu tiếng rống mang theo âm ba cuộn cuộn lại nhằm hướng ba lão già đứng trên cao đánh tới. Một con cuồng phong kéo theo vô tận đất đá cùng âm hỏa mãnh liệt quét về phía ba lão. Chỉ chớp mắt con cuồng phong đã trùm lấy thân thể của ba lão già.

“Bùng...bùng...bùng...” Ba tiếng nổ trầm muộn vang lên trên miệng hố. Ba luồng lực đạo như thể dùi non lấp biển từ bên trong trận cuồng phong tràn ra bên ngoài. Một con bão năng lượng cỡ nhỏ nhanh chóng hình thành rồi thôn phệ hết lực lượng của trận cuồng phong này. Cát bụi tán mát, thân hình ba lão già hiện ra như thể chiến thần chuyển thể. Bên ngoài thân thể ba lão lúc này đang dập dờn từng đoàn ánh sáng đỏ, lục, lam khác nhau.

“Chân Hòa Biến!” Ba lão hai tay chấp vào nhau xiết chặt trước ngực rồi cùng hét lên một tiếng chấn động không gian.

“Bồng...!” Quang mang chói mắt từ người ba lão lóe lên sau đó thân hình ba lão bắt đầu lớn dần lên. Một cái chớp mắt cả ba lão đã biến thành một người khổng lồ cao hơn ba trượng.

Diệp Nguyên lúc này đang bị dính vào màn hồng quang hấp thu dương khí nên không nhìn thấy quang cảnh trong màn hắc ám. Nhưng sát na ba lão già biến thân to lớn tạo ra quang mang chói mắt thì ánh mắt hần dờ ra nhìn ba lão già trở thành người khổng lồ.

“Cái này là thần thông a!” Diệp Nguyên trong đầu xẹt qua một loạt thông tin về thể giới tu tiên rồi cảm thán.

Mà đúng lúc này màn hồng quang chợt xảy ra dị động, từng tia năng lượng đỏ như máu bắt đầu chảy ngược từ dưới nền đất lên trên cao. Chỉ dương chi khí nồng đậm lan tỏa ra xung quanh như nước lũ tràn bờ.

“Không ổn!” Diệp Nguyên trong lòng hô lên một tiếng bởi lúc này chỉ dương chi khí đang chảy liên tục vào cơ thể hần ngày một mãnh liệt. Hàng loạt hoa văn khắc trên cơ thể hần đang lay động rồi xoay tròn với tốc độ ngày càng cao. Mỗi một vòng xoay của đám hoa văn kì lạ lượng chỉ dương chi khí bị Diệp Nguyên thôn phệ vào thân thể ngày càng dày đặc. Chẳng mấy chốc mà hần cảm thấy máu của mình dường như đang nóng dần lên, cảm giác có thể sôi trào bất cứ lúc nào.

“A! Đừng nói với ta là sẽ bị đám dương khí này nướng chín” Diệp Nguyên lúc này có phần hốt hoảng!

Bên trong sơn thôn, ba lão già lúc này cũng nhận ra dị tượng. Hóa Nhất trầm giọng quát:

- Là kẻ nào???

Tiếng quát của lão xuyên qua màn hắc ám dội vào tai Diệp Nguyên khiến đầu óc của hần ong ong.

- Cứu ta! Diệp Nguyên lấy hết sức mình hét to bởi lúc này quần áo hần đã bắt đầu bốc lên từng làn khói trắng. Cảm giác máu đang sôi lên khiến hần sợ hãi.

“Xoẹt” Một bóng người cao lớn như thiểm điện bắn đến trước mặt Diệp Nguyên, thì ra là Hòa Nhất. Lão nhìn qua Diệp Nguyên một cái rồi con mắt ẩn hiện sát khí trầm giọng quát:

- Người là kẻ nào???

Diệp Nguyên lúc này đầu tóc rối bời, trên đỉnh đầu bốc lên từng đoàn khói trắng như thể đỉnh thuốc. Chưa kịp cất tiếng trả lời thì bên trong màn hắc ám đã vang lên những tiếng nổ liên tiếp.

- Lão Nhất cẩn thận! Tiếng của Hòa Nhị vang lên.

“Grào...” Một luồng lực đạo âm hàn như thể đến từ địa ngục lan tràn đến vị trí của Hòa Nhất. Tiếp sau đó một con vật thể to lớn kéo theo âm khí nồng đậm chồm tới người lão. Móng vuốt đen sì nhắm đỉnh đầu của lão chụp xuống.

- Nghiệt súc! Hòa Nhất hét lên một tiếng rồi cả người quang mang đỏ rực tung ra một quyền phô thiên cái địa chặn lấy móng vuốt to lớn kia.

“Ầm” Cú va chạm làm mặt đất run lên bần bật, Hòa Nhất lùi về sau mấy bước, mỗi bước chân của lão đều lún vào nền đất gần nửa trượng.

Chưa kịp để lão trấn định, một móng vuốt màu đen không biết từ lúc nào đã huyền hóa phía sau lưng lão rồi vồ lấy thân thể lão. Hòa Nhất ánh mắt thất kinh chỉ kịp dùng chân hóa hộ thể, chớp mắt móng vuốt đen sì kia đã đập mạnh vào thân hình to lớn của lão. Lực đạo nặng như núi khiến thân thể lão bị đánh văng sang một bên. Cả thân hình cao hơn ba trượng của lão kéo một đường dài trên mặt đất, kiến trúc trong sơn thôn đều bị đè nát.

Diệp Nguyên mặc dù đang trong con nguy hiểm nhưng trông mắt lúc này cũng lòi ra nhìn khung cảnh trước mặt. Lúc này một con sói dài chừng bốn trượng, cao lớn như ngôi nhà đang đứng chắn trước mặt hần. Điều kì lạ là con sói khổng lồ này nửa trên thân là một màu đen kịt còn nửa dưới đang tản mát ra hồng quang dập dờn. Không những thế những tia hồng quang còn theo chiếc đuôi to lớn của nó chảy ra khỏi cơ thể nó.

- Lão Nhất! Hòa Nhị, Hòa Tam đồng thanh hét lên một tiếng rồi lao đến vị trí của Hòa Nhất.

- Ta không việc gì! Hòa Nhất thân hình nhanh chóng bật dậy huyền phù cách mặt đất chừng một trượng.

Khung cảnh trong sơn thôn lúc này đã vượt qua khỏi kiến thức của người thường. Ba lão già khổng lồ đang đứng đối đầu với một con sói khổng lồ. Phía sau con sói, một thiếu niên đang bị một màn hồng quang bao phủ, trên mặt thiếu niên hiện lên vẻ đau đớn khó chịu.

“Ặc..Ặc...” Diệp Nguyên bắt đầu cảm thấy khó thở. Dương khí chảy vào cơ thể quá nồng đậm khiến hần không tài nào hấp thu nổi. Từng tia máu đã bắt đầu theo lỗ chân lông rỉ ra bên ngoài. Thân thể hần có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

“Cứu... mạng...” Diệp Nguyên lắp bắp kêu lên.

- Hòa Ma Lang! Hòa Nhất kêu lên một tiếng mang theo vẻ ngạc nhiên.

- Đúng vậy! Nó không hóa ma mà biến thành Hỏa Ma Lang! Hỏa Nhị cau mày nói
- Không thể nào! Hỏa Ma Lang chẳng phải là dòng dõi Thiên Lang sao? Hỏa Tam thốt lên.
- Hừ! Không ngờ linh thú của Hỏa Liên Sơn chúng ta lại có nguồn gốc như vậy! Hỏa Nhất trầm giọng nói.
- Lão Nhất! Bây giờ phải làm thế nào?

Trong lúc ba lão đang trầm trọng nhìn Hỏa Ma Lang thì thân thể Diệp Nguyên bắt đầu phát ra những tiếng xì xèo kèm theo mùi cháy khét.

“Ta chết mất!” Diệp Nguyên trong đầu thoáng qua một ý nghĩ

Bỗng lúc này âm phong nổi lên, màn hắc ám bắt đầu di động rồi từng tia âm khí từ màn hắc ám bắt đầu nhằm hướng Diệp Nguyên lao tới. Chẳng mấy chốc từ dưới lòng bàn chân của hắn, âm khí đã tràn vào cơ thể. Một cảm giác mát mẻ bắt đầu xua đi cái nóng cháy của dương khí nồng đậm. Diệp Nguyên mở to mắt nhìn về trước mặt thì giật mình bởi con Hỏa Ma Lang đang dùng một chân trước của nó tóa ra hắc ám quang mang điều khiển dòng âm khí.

Phía xa ba lão già cũng dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn về hành động của Hỏa Ma Lang.

- Tiểu tử kia có quan hệ gì với Hỏa Ma Lang? Hỏa Tam nheo mắt hỏi.
- Hình như Hỏa Ma Lang đang giúp hắn giảm bớt đau khổ. Hỏa Nhất nói
- Làm thế nào tiểu tử kia thôn phệ được chí dương chi khí nồng đậm như vậy? Hỏa Nhị nhíu mày.
- Cái này...! Hỏa Nhất cũng nhíu mày không hiểu.

Vừa rồi ba lão vây bắt Hỏa Ma Lang không để ý tới Diệp Nguyên, lúc màn hồng quang xảy ra dị biến mới chú ý tới sự xuất hiện của hắn.

- Tiểu tử này thôn phệ nhiều chí dương chi khí như vậy chắc không sống lâu được! Hỏa Nhị nói.

Hỏa Nhất trầm giọng hướng về Diệp Nguyên nói:

- Tiểu tử ngươi là kẻ nào? Vì sao lại xuất hiện ở nơi này!

Diệp Nguyên lúc này thân thể khá hơn chút liền đáp:

- Vãn bối chỉ đi qua nơi này, không ngờ bị màn hồng quang này hút lấy!

Mấy lão già đang muốn hỏi thêm thì Hỏa Ma Lang lúc này thân hình chợt thu nhỏ lại một nửa, lúc này chiều dài thân hình nó chỉ còn chừng hai trượng.

“Hồng!” Một tiếng rống lớn vang lên, xung quanh thân thể Hỏa Ma Lang một luồng năng lượng xoáy tròn bao phủ lấy thân thể nó, sau đó màn hồng quang trên cao cùng âm khí đang lan tỏa trong không khí đều bị vòng xoáy năng lượng này thôn phệ.

- Chuyện gì xảy ra? Dường như sinh mệnh của nó đang mất dần? Hỏa Tam ngạc nhiên hỏi.
- Ài! Sách cổ nói không sai! Hỏa Nhất chợt thở dài một tiếng.
- Lão Nhất! Ý ngươi là gì?
- Hỏa Thiên Lang thọ mệnh sắp tàn sẽ hấp thu âm khí trở thành Hỏa Ma Lang! Sau đó sẽ trở về nơi nó sinh ra!
- Nói như vậy nó...!
- Đúng vậy, nó thọ nguyên sắp hết. Hỏa Nhất đáp.
- Lão Nhất! Bây giờ chúng ta làm sao?
- Để nó rời đi thôi! Chúng ta bắt nó về cũng vô dụng! Hỏa Nhất thở dài nói.

Hai lão Hỏa Nhị, Hỏa Tam nghe thế gật đầu, sau đó cả ba nhanh chóng triệt tiêu pháp quyết, thân thể biến nhỏ lại bình thường. Cả ba huyền phù trong gió lặng lặng nhìn biến hóa của Hỏa Ma Lang.

Bên dưới mặt đất, thân hình của Hỏa Ma Lang lúc này lại biến nhỏ lại chỉ dài hơn trượng, đây là hình thể vốn có của nó. Lúc này đôi mắt nó tràn đầy hắc ám nhưng lại không phát ra chút sát khí nào mà hiện lên một mảnh từ tịch, âm đạm. Hắc ám cùng hồng quang đan xen với nhau dập dờn trên thân thể nó sau đó hồng quang biến mất, thay vào đó là hắc khí nồng đậm bao phủ thân thể nó.

- Không phải nó lại hóa ma chứ? Hỏa Tam hỏi.

- Không phải! Nó hấp thu âm khí để tìm về lang mộ! Hỏa Nhất đáp.

- Không ngờ nghìn năm nay Hỏa Liên Sơn chúng ta nuôi dưỡng một con Hỏa Thiên Lang! Hỏa Tam giọng nói có vẻ tiếc nuối.

- Không hẳn là Hỏa Thiên Lang! Chỉ là có chút huyết dịch của Hỏa Thiên Lang thôi! Hỏa Nhất trầm trầm nói.

Cùng lúc Hỏa Ma Lang biến hóa, thân thể Diệp Nguyên lại cảm thấy từng đợt khó chịu từ bên trong. Âm khí vừa đưa vào thân thể hắn lúc này không còn mà chỉ dương khí chưa được trung hòa hết nên bắt đầu cháy khắp kinh mạch của hắn. Từng đợt nóng cháy khó chịu lại khiến hắn cảm thấy đầu óc hoa lên.

- Tiểu tử kia xảy ra vấn đề! Hỏa Nhị nhìn biểu hiện của Diệp Nguyên nói.

- Cứu hắn trước rồi nói sau! Hỏa Nhất nheo mắt rồi thân hình quỷ dị tạo thành một đường vòng cung lao thẳng đến chỗ Diệp Nguyên, muốn đưa hắn bay đi.

“Hú...!” Đúng lúc này Hỏa Ma Lang bỗng ngược đầu lên cao hú lên một tiếng kinh thiên. Từ chiếc miệng đen ngòm của nó, một chùm hắc ám quang mang bắn thẳng tới phương vị của Hỏa Nhất khiến lão phải lùi về phía sau một đoạn.

- Sinh mệnh của nó sắp cạn! Hỏa Tam đứng phía xa hô lên một tiếng.

Sau tiếng hú động trời kia, Hỏa Ma Lang toàn thân toát ra từ khí âm hàn lạnh lẽo, lúc này nó trông chẳng khác nào một xác chết.

Bấy giờ đứng phía sau Hỏa Ma Lang, Diệp Nguyên hai tay ôm lấy đầu, khuôn mặt vặn vẹo. Bên trong cơ thể hắn, dương khí như thủy triều quét qua từng lộ kinh mạch như muốn đem hắn nướng chín. Những đồ án trên người hắn lúc này lại bắt đầu xoay tròn theo một tiết tấu khác. Ánh mắt hắn mờ dần rồi như thế kẻ mộng du, hắn bước từng bước khó khăn về phía Hỏa Ma Lang.

- Tiểu tử kia làm gì vậy? Hỏa Nhị ngạc nhiên nhìn hành động của Diệp Nguyên.

- Hắn bị tẩu hỏa nhập ma rồi! Hỏa Tam đáp.

- Cứu hắn một mạng đi! Hỏa Nhị nói.

Hỏa Nhất lúc này vừa bị chặn bởi luồng lực đạo hắc ám đã xoay chuyển thân thể rồi lại nhắm hướng Diệp Nguyên lao tới, cánh tay chụp lấy bờ vai hắn, muốn kéo hắn cách xa Hỏa Ma Lang. Chỉ có điều lúc bàn tay Hỏa Nhất vừa chụp lấy Diệp Nguyên thì lão giật mình một cái bởi không hiểu bằng cách nào thân hình Diệp Nguyên tránh khỏi bàn tay hắn. Sau đó Diệp Nguyên như thể đã thú chồm lên cao nhắm thẳng lưng của Hỏa Ma Lang vồ tới.

Sát na ngắn ngủi, cả thân hình hắn đã nằm sấp trên lưng Hỏa Ma Lang, hai tay hắn nắm chặt lấy lớp lông dày cộm bên dưới. Cùng lúc này, khi thân thể Diệp Nguyên vừa bám vào lưng Hỏa Ma Lang thì âm khí nhanh chóng bao phủ lấy thân thể hắn. Chớp mắt hắn và Hỏa Ma Lang như hòa cùng một thể.

“Hồng!” Như thể một tín hiệu đặc biệt, Hỏa Ma Lang rống lên một tiếng rồi thân hình nhắm hướng đỉnh núi phóng đi. Tốc độ lúc của nó khiến ba lão già trong lòng ngạc nhiên không thôi.

“Vèo...vèo...” Mấy cú nhảy như thể thuận di, Hỏa Ma Lang đã mang Diệp Nguyên biến mất ở lưng chừng núi.

- Đuổi theo! Hỏa Nhất hô lên rồi bay vút lên cao nhắm hướng Hỏa Ma Lang đuổi tới.

Hỏa Nhị, Hỏa Tam cũng nhanh chóng đuổi theo.

Xuyên rừng bạt núi, cuội gió đập mây, không biết thời gian trôi qua bao nhiêu lâu thần trí Diệp Nguyên mới hồi tỉnh. Từng cơn gió thổi tạt vào mặt đau rát khiến hắn không mở nổi mắt.

“Ta ở đâu thế này?” Diệp Nguyên tự hỏi.

Cảm giác mềm mại dưới thân làm hắn ngạc nhiên, sau đó hắn cố hé mắt nhìn ra phía trước thì bỗng giật mình hoảng hốt, suýt nữa đã kêu thành tiếng. Trước mặt hắn là một cái đầu to lớn tỏa ra hắc khí nồng đậm đang lao vùn vụt về phía trước. Thân thể hắn thì đang ôm chặt lấy lưng của con vật này. Đào một vòng trí nhớ Diệp Nguyên toát mồ hôi bụng bảo dạ: “Ta cười lên con ma lang này từ khi nào???”

Sau khi xác định được tình hình của bản thân, Diệp Nguyên nheo mắt nhìn xung quanh xem xét tình hình. Chỉ là tốc độ con ma lang quá nhanh hắn không nhìn rõ được cảnh vật xung quanh, chỉ thấy cây cối lướt qua vùn vụt không dứt. Hắn muốn nhảy xuống khỏi lưng con ma lang nhưng tốc độ của nó lúc này như thiểm điện khiến Diệp Nguyên không dám manh động.

“Không biết nó đem ta đến nơi nào?” Diệp Nguyên trong lòng có chút sợ hãi nhưng cũng cố trấn định lại.

Nhớ lại cảm giác bị màn hồng quang bao phủ, hắn rung mình một cái rồi rửa thầm: “Hai lão già chết dẫm, không biết cái pháp trận trên mình ta là loại cổ quái gì?” Lúc này dù có ngu ngốc đi nữa hắn cũng nhận ra những việc vừa xảy ra với mình liên quan đến pháp trận “cải tạo cốt cách” của hai lão Hắc Bạch.

Cảm nhận một vòng thân thể, hắn nhận ra cảm giác đau đớn đã mất sạch thay vào đó là cảm giác ôn hòa, ấm áp lan tỏa khắp toàn thân. Cảm tưởng như thân thể vừa trải qua một lần gột rửa về cả thể xác lẫn tinh thần.

Nở một nụ cười khó coi, Diệp Nguyên bụng bảo dạ: “Mười năm tới phải chịu đau đớn kiểu này đúng là số khổ a!” Nói rồi hai tay hắn nắm chặt lớp lông dày, đầu cúi xuống áp vào lưng ma lang, neho mắt nhìn cảnh vật lướt qua trước mặt. Không hiểu tại sao lúc này hắn cảm giác con ma lang này không gây hại gì đến hắn. Đây là một cảm giác xuất phát từ trong tiềm thức vô cùng kì lạ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Cổ Lão

Đêm đen bao phủ nhân gian.

Núi rừng một màu hắc ám, tĩnh mịch đến thê lương.

Diệp Nguyên đôi mắt khó khăn mở ra nhìn khung cảnh đang trôi vụt qua hai bên đường. Đã mấy ngày liên tục hắn nằm lì trên lưng con ma lang, cảm giác tê dại lan tỏa khắp toàn thân nhưng hắn không dám rời khỏi lưng nó. Càng ngày tốc độ của con ma lang càng tăng lên, cảm giác nó lúc này như đang bay đi trong gió vậy.

Diệp Nguyên biết lúc này mình đã bị nó mang đi lạc vào đâu đó trong thâm sơn cùng cốc. Bây giờ hắn muốn xác định phương vị của mình cũng không thể nào làm được. Mấy ngày không ăn uống, thân thể lại cố định một chỗ khiến hắn cảm tưởng bản thân ngày càng mất đi sức sống. Đôi bàn tay bám vào lớp lông dày của ma lang lúc này đã cứng lại vì tê dại.

“uu...uu...” Âm thanh như gió lùa khe cửa vang lên bên tai Diệp Nguyên. Thân thể mệt mỏi nên hắn cũng không có thời gian để suy nghĩ vì sao âm thanh đặc biệt này có thể len lỏi vào lỗ tai của hắn trong khi âm thanh của gió đang thét gào bên tai. Cố ngẩng đầu lên, hé mắt nhìn về phía trước, một dải ánh sáng màu bạc như cầu vồng vắt ngang trời hiện ra trong tầm mắt của hắn.

“Ta lại lạc đến nơi quái quỷ nào đây?” Diệp Nguyên tự hỏi mình một câu sau đó mắt hắn nhắm chặt lại. Luồng ánh sáng màu bạc nhanh chóng bao phủ lấy thân thể con ma lang, tất nhiên là bao phủ luôn cả bản thân hắn.

“Ta đang rơi xuống!” Đây là cảm giác cuối cùng Diệp Nguyên nhận ra, sát na sau đó mọi tri giác của hắn bị gián đoạn. Hắn nhanh chóng lâm vào hôn mê không biết trăng sao gì nữa.

...

Ba ngày sau khi mảnh hồng quang nơi sơn thôn biến mất, hàng trăm tên quan binh vẫn đang tìm kiếm thứ gì đó trong phạm vi mấy dặm xung quanh sơn thôn.

Trước cửa sơn thôn lúc này, Lý Đình Nam ánh mắt man mác buồn nhìn vào hồ sâu giữa sơn thôn. Đứng thất thần một lúc y lẩm bẩm:

- Diệp huynh, hi vọng huynh cát nhân thiên tướng, thoát khỏi nguy hiểm.

Thì ra ba hôm trước, sau khi rời khỏi sơn thôn Lý Đình Nam cùng đám quan binh không rời khỏi hiện trường mà vẫn đứng ở phía xa quan sát. Những tiếng động ầm ầm từ trong sơn thôn truyền ra khiến đám người bọn họ lông tóc dựng đứng. Điều quan trọng là Lý Đình Nam dùng đạo thuật thi triển “thiên nhãn” nhìn vào trong sơn thôn mờ mờ thấy được hình dáng của Diệp Nguyên, tuy nhiên lúc đó hắn không dám chắc chắn. Hôm sau y đến Dạ Hương Lâu tìm Diệp Nguyên mới biết Diệp Nguyên không có trở về quán trọ. Lúc này y mới điều động quan binh tìm kiếm khắp nơi nhưng đều vô vọng.

Ân Thường Chí đến bên cạnh Lý Đình Nam vỗ vai nói:

- Là tại ta đã hại Diệp huynh vướng vào kiếp nạn này.

Ân Thường Chí cũng tự trách mình, bởi sau khi điều tra hắn biết chiếc xe ngựa kia chở Diệp Nguyên bên trong.

Lý Đình Nam cất giọng buồn bã:

- Chỉ sợ lành ít dữ nhiều!

Ân Thường Chí nghe vậy chỉ biết thở dài nói:

- Hi vọng Diệp huynh hóa nguy thành an, vượt qua được nguy hiểm.

Đúng lúc này ba người tuổi ngoài ngũ tuần mặc bộ đạo bào màu trắng đi tới chỗ Lý Đình Nam. Lý Đình Nam chấp tay hỏi:

- Các vị tiên sư, có phát hiện gì không?

Thì ra đây là ba vị tiên sư của Thiên Trường phủ được phái đến, chỉ có điều ba ngày trước lúc họ đến nơi sơn thôn đã thành một mảnh hoang tàn. Mấy ngày hôm nay Lý Đình Nam đều mời họ đến xem xét từng tấc đất một. Nếu y không phải là đệ tử của quốc sư thì chắc những vị tiên sư này đã không nề mặt.

Bấy giờ một vị tiên sư lắc đầu nói:

- Người thường không thể sống sót!

Nói rồi ba người thi triển bộ pháp rồi nhanh chóng biến mất khỏi hiện trường.

...

Mông lưng hắc ám mịt mờ.

Rất lâu, rất lâu, Diệp Nguyên mới bắt đầu cảm nhận lại được cơ thể. Đôi mắt hấn nặng trĩu, phải cố gắng lắm mới hé ra được một chút. Đập vào mắt hấn là trần nhà bằng gỗ đã phai màu năm tháng. Vì thân thể vừa lấy lại được cảm giác nên hấn cứ nằm ngửa như thể nhìn chăm chăm lên trần nhà bắt đầu sắp xếp lại suy nghĩ.

“Ta đang ở đâu thế này?”

“Không phải ta đang nằm trên lưng sói sao?”

Diệp Nguyên tự hỏi mình vài câu rồi bắt đầu cử động thân thể, cảm giác nhức mỏi vẫn còn hiện hữu. Sau một hồi cựa quậy hấn mới ngồi dậy được, thả lỏng bàn chân xuống bên cạnh giường. Nhìn một vòng xung quanh hấn nhận ra mình đang ở trong một ngôi nhà gỗ đơn sơ mộc mạc. Giữa nhà là một chiếc bàn tròn và hai chiếc ghế cũ đặt ngay ngắn hai bên. Chiếc giường hấn nằm cũng không có chăn nệm gì, chỉ là một tấm gỗ nguyên bản đẽo thành chiếc giường nhỏ.

Lắc lắc người vài cái cho giãn gân cốt, Diệp Nguyên xuống giường, hướng cửa chính đi tới. Mở cửa bước ra ngoài, ánh nắng ấm áp tràn vào bên trong khiến hấn cảm thấy sáng khoái. Nheo nheo mắt vài cái thích ứng với môi trường bên ngoài Diệp Nguyên bắt đầu quan sát mọi thứ.

Trước sân nhà, một mảnh vườn nhỏ trồng đầy hoa thơm cỏ lạ. Một vài loại cây ăn quả cùng một vài loài rau củ sinh sôi tươi tốt ở một góc vườn. Từng trái cây chín mọng trên những cây ăn quả này khiến bụng Diệp Nguyên sôi lên sùng sục.

“Không biết đây là loại cây ăn quả gì?” Diệp Nguyên tò mò tự hỏi.

- Tiểu tử, nguoi tỉnh rồi?! Một giọng nói già nua vang lên bên tai Diệp Nguyên.

Diệp Nguyên giật mình nhìn sang bên phải căn nhà thì thấy dưới một dàn hoa lớn, một lão già mái tóc pha sương, khuôn mặt nhăn nheo nhưng toát lên nét phúc hậu, cát tường, đang cười cười nhìn hấn. Lão đang ngồi cạnh một bộ bàn ghế bằng đá, trên chiếc bàn đá nhẵn nhụi, một ấm trà đang tỏa hơi nóng nghi ngút.

Diệp Nguyên vội vàng bước tới chấp tay rồi từ tốn hỏi:

- Chào lão bá! Là người cứu ta về chỗ này sao?

Lão già giữ nụ cười hiền lành trên môi đáp:

- Ta thấy nguoi nằm hôn mê dưới chân núi nên đem nguoi về đây chữa trị.

Diệp Nguyên nghe thế nhìn lại thân thể mình một lượt rồi nói:

- Cảm ơn lão bá cứu mạng!

Lão già xua xua tay rồi chỉ vào chiếc ghế đá đối diện nói:

- Không có gì, chỉ là tiện tay thôi! Nguoi ngồi xuống đi!

Diệp Nguyên nở nụ cười hiền lành rồi ngồi xuống, sau đó hỏi:

- Xin hỏi lão bá đây là nơi nào?

Lão già không đáp mà rót một tách trà đầy sang phía Diệp Nguyên nói:

- Ngươi uống đi, sẽ tốt cho ngươi!

Diệp Nguyên thấy vậy liền cầm chén trà lên từ từ nhấp một ngụm. Nước trà vừa vào trong miệng đã tan thành từng đoàn noãn khí dung nhập thẳng vào cơ thể hắn. Từng khối cơ nhục trong cơ thể nhanh chóng bị dòng noãn khí này xua tan một mối. Diệp Nguyên giật mình ngạc nhiên bởi vì hắn thông qua thần thức cảm nhận được sự biến đổi này. Hơn nữa hắn còn nhận ra thần thức của mình nhạy bén khác ngày thường.

Diệp Nguyên sau chút ngạc nhiên hắn lầm bầm:

- Trà này là...

Lão già cười nhẹ đáp:

- Là một vị thuốc tốt cho thân thể mà thôi!

Diệp Nguyên thấy thế giờ tách trà lên uống ực một cái hết sạch. Sau đó lại dùng thần thức cảm nhận sự thay đổi của thân thể. “Quả thật có thể xua tan một mối a!” Diệp Nguyên bụng bảo dạ.

Lão già thấy hành động của hắn thì cười cười rồi hỏi:

- Ngươi vì sao lại lạc đến nơi này!

Diệp Nguyên lúc này tinh thần thoải mái hơn nên mỉm cười rồi thành thật đáp:

- Ta nói lão bá chắc cũng không tin! Ta cười một con ma lang rồi bị lạc đến nơi này!

Lão già nghe thế cũng không lấy làm ngạc nhiên rồi nói:

- Tại sao lại không tin ngươi! Dù ngươi nói cười rỗng bị lạc đến nơi này ta cũng hoàn toàn tin tưởng!

Diệp Nguyên nghe thế tưởng lão bá này đang cười mình nên hỏi lại:

- Lão bá tin ta thật sao?

Lão già gật đầu.

Diệp Nguyên nhìn xung quanh một cái rồi lại hỏi:

- Xin hỏi tôn tính đại danh của lão bá?

Lão già cười đáp:

- Tên sớm đã quên! Ngươi cứ gọi ta là Cỗ lão đi!

Diệp Nguyên nghe thế thì càng thấy lão bá này có chút khác lạ nhưng nhìn đi nhìn lại thế nào cũng không nhận ra được điểm kì lạ đó là gì. Hắn chấp tay lễ phép nói:

- Văn bối Diệp Nguyên, ra mắt Cỗ lão!

Cỗ lão xua tay nói:

- Ngươi không cần câu nệ tiểu tiết!

Diệp Nguyên mỉm cười gật đầu.

Tiếp sau đó câu chuyện của hắn và Cỗ lão bắt đầu. Thì ra mười ngày trước hắn hôn mê dưới một chân núi gần đây, cả người thương tích trầm trọng, may mà Cỗ lão đi ngang qua mới cứu hắn trở về. Theo lời Cỗ lão thì lão là một lang y nghèo không có thân thích sống một mình trong sơn cốc này đã được mấy chục năm. Diệp Nguyên cũng là người đầu tiên đặt chân đến sơn cốc này. Tuy nhiên sâu trong cảm giác của hắn vẫn thấy có điều gì đó không đúng. Cỗ lão cho hắn cái cảm giác như cao nhân lánh đời hơn là một lang y cô độc.

Sau một hồi tìm hiểu tình hình Diệp Nguyên cất tiếng hỏi:

- Cỗ lão bá! Ta phải làm thế nào để ra khỏi sơn cốc này?

Cỗ lão cười nói:

- Ngươi không ra được!

Diệp Nguyên nghe vậy ngẩn người rồi nói:

- Xin lão bá chỉ cho một con đường!

Cổ lão nhàn nhạt nói:

- Mấy chục năm rồi ta chưa rời khỏi nơi này! Đường trở ra vốn đã quên từ lâu!

Nhìn thẳng Diệp Nguyên Cổ lão lại cười hiền hòa hỏi:

- Ngươi mang việc quan trọng trong người sao?

Diệp Nguyên nghe vậy ngẩn ra đáp:

- Không phải!

“Ta có gì vương bận ở thế giới này đâu!” Diệp Nguyên lúc này thất thần suy nghĩ. Lạc đến thế giới này, gặp gỡ Hắc Bạch nhị lão, quen biết Lý Đình Nam, sống ở Lâm Xuyên trấn một thời gian, tất cả mọi thứ với hắn ở thế giới này chỉ có bao nhiêu kỉ niệm đáng nhớ.

Dường như nhận ra suy nghĩ trong lòng Diệp Nguyên, Cổ lão cất giọng đều đều:

- Từ nay ngươi ở lại đây với ta! Khi nào muốn rời khỏi thì tùy ngươi quyết định!

- Được! Diệp Nguyên hạ ý thức trả lời.

...

Non xanh nước biếc, không khí trong lành, mặt trời bùng sáng phương đông rồi vội vã chạy trốn sau từng dãy núi trùng trùng điệp điệp. Với Diệp Nguyên lúc này thời gian chợt mất đi ý nghĩa. Hắn không biết mình đã sống ở sơn cốc này bao nhiêu lâu rồi. Có lẽ là ba tháng, bốn tháng, cũng có lẽ nhiều hơn. Lâu rồi hắn đã quên việc đếm ngày tháng thời gian trôi đi.

Lúc đầu hắn nghĩ rằng mình chỉ sống ở đây một thời gian rồi rời khỏi nhưng ngày tháng trôi đi một mảnh đất trời nơi đây đã níu chân hắn ở lại. Kề cũng buồn cười! Một kẻ sinh ra ở thời hiện đại như hắn lúc này lại đầu đội nón trúc, thân thể trần, suốt ngày chăm sóc vườn hoa quả rồi lại ra suối bắt cá nấu ăn. Mà cũng chỉ có hắn mới thích nấu nướng linh tinh chứ Cổ lão chẳng bao giờ động đến chút thức ăn hắn làm. Với lão một tách trà thuốc mỗi ngày là đủ.

- Diệp tiểu tử! Ngươi suốt ngày chạy lung tung coi chừng bị lạc! Cổ lão ngồi thư giãn bên chiếc bàn đá cất giọng vui vẻ.

Diệp Nguyên lúc này đang nhổ mấy đám rau củ ngoài vườn cười cười nói vọng vào:

- Cổ lão yên tâm! Ta dạo này đã quen thuộc với đường đi nước bước quanh đây, không thể nào bị lạc được.

Cổ lão thấy hắn nói vậy thì cười cười rồi nhấp ngụm trà thưởng thức.

Diệp Nguyên từ lâu đã quen với nhịp sống nơi này, hắn cũng không bao giờ hỏi vì sao Cổ lão không bao giờ chịu ăn uống gì mà chỉ xem đó là chuyện bình thường. Còn Cổ lão từ ngày có hắn ở cùng lão cũng cảm thấy có phần bớt cô độc. Hai người một già một trẻ cứ như vậy an lành sống trong sơn cốc.

- Cổ lão ta ra suối! Diệp Nguyên nói to rồi chạy như bay ra khỏi khu vườn nhằm hướng một con đường mòn nhỏ lao tới.

Cổ lão nhìn theo bóng lưng hắn mỉm cười, đôi mắt tưởng chừng đã đục lại loáng thoáng chút tinh quang như đang nghĩ đến điều gì đó.

Xuyên qua một mảng rừng thưa thớt, Diệp Nguyên nhanh chóng đến bên một hồ nước khá rộng. Hồ nước này xung quanh bờ đều là đá tảng xếp thành từng khối lớn bao bọc lấy hồ nước. Hai bên bờ hồ là dãy tùng nhiều tuổi thân cây uốn lượn vô cùng bắt mắt. Một dòng thác nhỏ chảy xuống từ gò đá trên cao là nơi cung cấp nước cho chiếc hồ này.

Diệp Nguyên đầu đội nón trúc, thân thể trần, tay cầm một cái xiên cá đeo cẩn thận bằng gỗ lăm lăm đến bên mép nước. Dưới làn nước trong xanh lúc này là một đàn cá màu bạc chừng trăm con đang tụ lại với nhau kiếm mồi. Mỗi con cá màu bạc này đều to bằng bắp tay vô cùng béo tốt. Diệp Nguyên nhẹ nhàng bước chân tránh khỏi những bóng nắng rọi xuống nước rồi bắt ngờ dùng xiên cá đâm thật mạnh xuống làn nước.

Chẳng tốn bao nhiêu công phu thời gian, Diệp Nguyên đã ngồi trước một đồng lửa quay tròn mấy con cá màu bạc. Loại cá này da thịt đều thơm phức, không cần gia vị mà vẫn cảm nhận đủ vị mặn ngọt khác thường. Diệp Nguyên vì không biết tên gọi của loại cá này là gì nên vẫn thường gọi chúng là “Bạch Ngư”.

Sau một hồi đánh chén no say, hắn cởi hết quần áo tung mình lao xuống hồ nước. Lúc này trời đang trưa nhưng hắn lại rất thích cảm giác này. Bởi đây là thời gian hắn hấp thu âm dương nhị khí tốt nhất. Đứng lặng lẽ trong làn nước mát mẻ, Diệp Nguyên hai mắt nhắm chặt, thần thức bắt đầu tràn xa bên ngoài rồi tiến về từng bộ phận khác nhau trên cơ thể. Sau đó từng tia thần thức bắt đầu kích hoạt từng đóa án hoa văn khác nhau trên người.

Thời gian qua hắn đã quen dần với việc tu luyện tinh thần lực, từ bên trong không gian tinh thần của hắn, từng tia năng lượng mịn mờ hư vô đã dần được hình thành rồi kết tinh thành một viên cầu năng lượng vô hình. Hắn bằng thần thức của mình có thể cảm nhận được viên cầu này tràn đầy những dòng năng lượng kì lạ, đó vốn là “tinh thần lực”.

Sau một thời gian tu luyện hắn bắt đầu dung nhập từng tia tinh thần lực vào thần thức của hắn. Một tháng trước đây sau nhiều ngày tháng thực nghiệm hắn mới thành công dung nhập được tinh thần lực vào bên trong thần thức.

Lúc này từng đồ án trên người hắn bắt đầu được kích hoạt rồi bắt đầu chuyển động theo từng tiết tấu khác nhau. Từ trên đỉnh đầu từng tia dương khí bắt đầu đi vào thân thể hắn. Ở bên dưới lòng bàn chân nơi đang tiếp xúc với nền đất thì từng tia âm khí cũng bắt đầu nhập thể. Một vòng tuần hoàn kì lạ bắt đầu chuyển động trong thân thể hắn, đi qua từng lộ kinh mạch khác nhau rồi bắt đầu gột rửa cốt cách của hắn.

Diệp Nguyên đôi mắt vẫn nhắm chặt nhưng trên môi nhếch lên nụ cười rồi lẩm bẩm:

- Cái trò bồi bổ cốt cách này của Hắc Bạch nhị lão cũng không tồi a!

Bên bàn đá trước ngôi nhà nhỏ, Cô lão nhâm nhi tách trà rồi ngẩng đầu lên nhìn về hướng hồ nước phía xa, môi lão nở một nụ cười hiền hòa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Huyền Ảnh Bộ Pháp

Bầu trời ngàn sao khoe sắc.

Từng làn gió vi vu lay động hoa cỏ lúc đêm về.

Trên mái nhà gỗ, Diệp Nguyên nằm ngửa chấp hai tay sau gáy, đôi mắt mở to nhìn lên tinh không lấp lánh trên cao. Muốn vờ suy nghĩ mông lung xẹt qua trong đầu hắn trong chốc lát rồi tan biến như chưa hề tồn tại.

Môi nhếch nụ cười sáng lạng, hắn giơ bàn tay phải lên cao, ngón tay trở bắt đầu vẽ theo hình dáng của từng chòm sao một. Đây là cách giết thời gian của hắn mỗi lúc đêm về, nhìn qua vô cùng nhàm chán nhưng không hiểu sao hắn lại cảm thấy đầy ý vị.

Cô lão nhìn hành động của hắn thì mỉm cười nhấp vội chén trà nóng rồi cũng đôi mắt nhìn lên bầu trời đầy sao sáng. Trong chốc lát ánh mắt lão cũng mông lung như đang nhớ về kỉ niệm nào đó.

- Cô lão! Lão nói xem vì sao con người phải sinh ra? Diệp Nguyên ngón trỏ vẫn loạn động trong không khí nhẹ giọng hỏi.

Cô lão nghe vậy cười nhạt hỏi lại:

- Tiểu tử nguoi vì sao lại hỏi điều này?

Diệp Nguyên vẽ những nét cuối cùng của chòm thất tinh bắc đầu rồi đáp:

- Ta chỉ cảm khái chút mà thôi! Sinh lão bệnh tử, tuế nguyệt xoay vần, chẳng mấy chốc mà tan vào cát bụi.

Cô lão nghe vậy đẩy mắt xẹt qua chút tinh quang rồi cười nói:

- Tiểu tử nguoi còn trẻ mà đã muốn lánh đời sao?

Diệp Nguyên cười đáp:

- Chỉ là chút suy nghĩ của ta sau thời gian ở đây thôi! Đời người như cây cỏ vậy, đơm hoa kết trái rồi lại tàn cùng năm tháng.

Cô lão hỏi lại:

- Vậy nguoi nghĩ mình đã đơm hoa kết trái chưa?

Diệp Nguyên ngón tay khẽ dừng lại chút rồi lại tiếp tục vẽ theo những chòm sao khác, hắn dịu giọng:

- Ta thấy mình như cây con bị chặt mất gốc rễ, có thể khô héo bất cứ lúc nào.

Cổ lão nghe vậy nụ cười càng đậm cười nói:

- Thân do tâm sinh, cảnh vì tâm chuyển! Có lẽ đã đến lúc tiểu tử ngươi rời khỏi sơn cốc này nhìn ngắm thế giới bên ngoài!

Diệp Nguyên nghe vậy nói:

- Ta chưa muốn đi!

Cổ lão có chút ngạc nhiên hỏi:

- Ngươi còn muốn ở lại đây bao lâu?

Diệp Nguyên cười đáp:

- Đến khi nào ta thấy mình thuộc về thế giới này.

Cổ lão nghe vậy lông mày khẽ nhúc nhích sau đó ánh mắt lóe lên như thể đang quyết định điều gì đó. Một lúc sau lão cất tiếng hỏi Diệp Nguyên:

- Ngươi có biết cái gì gọi là tu sĩ?

Diệp Nguyên không ngờ Cổ lão lại hỏi điều này liền đáp:

- Ta biết!

Cổ lão gật đầu hỏi tiếp:

- Ngươi đã từng gặp tu sĩ nào chưa?

Diệp Nguyên đáp:

- Đã từng! Thậm chí còn tiếp xúc rất gần!

Diệp Nguyên chợt nhớ tới Hắc Bạch nhị lão.

- Ngươi cảm thấy tu sĩ là người thế nào? Cổ lão hỏi.

Diệp Nguyên xét qua một chút kiến thức về tu tiên của Hắc Bạch nhị lão rồi đáp:

- Nghe nói họ là những kẻ đoạt tinh hoa của thiên địa bồi bổ cho thân thể mình, tu luyện những bộ công pháp huyền diệu có thể sinh ra thần thông vô thượng.

Cổ lão cười nói:

- Cũng xem như là vậy.

Nói rồi lão lại hỏi:

- Ngươi có muốn bước đi trên con đường tu luyện?

Diệp Nguyên nghe vậy chợt bật cười, bởi Cổ lão lúc này giọng nói có phần giống với Hắc Bạch nhị lão lúc trước đã hỏi hắn. Hắn thành thật trả lời:

- Ta nghĩ mình không thích hợp với việc tu luyện lắm.

Cổ lão nói:

- Cũng phải! Ngươi cầm lấy cuốn sách này mà đọc!

Nói rồi Cổ lão không biết từ đâu lấy ra một cuốn sách cổ vút lên mái nhà cho hắn. Lực đạo của lão tinh chuẩn khiến Diệp Nguyên ngạc nhiên. Cuốn sách xé gió xoay mấy vòng rồi nằm ngay ngắn trên ngực hắn.

- Ta nghĩ cuốn sách này sẽ phù hợp với ngươi! Nói rồi lão chuyển mình bước ra khỏi khuôn viên của căn nhà.

- Lão lại đi? Diệp Nguyên hỏi.

Cổ lão không đáp mà chỉ để lại sau lưng tiếng cười hiền hòa rồi biến mất trong màn đêm.

Diệp Nguyên nằm trên mái nhà nở nụ cười nhìn theo hướng đi của Cổ lão. Hắn biết lão không phải người thường nhưng cũng không nói ra. Nếu lão muốn nói thì sẽ chẳng đợi hắn hỏi đến. Thời gian này tâm cảnh của hắn tĩnh lặng hơn nhiều, dường như khung cảnh nơi sơn cốc này đang gột rửa tinh thần.

của hắn.

Cầm cuốn sách cổ trên tay Diệp Nguyên ngẩn ra vì cuốn sách này hóa ra là một khối gỗ nhẹ đen nhánh được điêu khắc thành hình cuốn sách. Trên mặt cuốn sách bằng gỗ này khắc chìm một loạt hoa văn kì lạ mà Diệp Nguyên xem không hiểu được.

“Làm sao đọc được thứ này???” Diệp Nguyên tự hỏi.

Giờ cuốn sách lên cao, neho mắt nhìn kĩ Diệp Nguyên càng tò mò không biết vì sao Cổ lão lại đưa cho hắn cuốn sách này. Bỗng lúc này một vì sao trên trời cao lóe sáng rồi vụt tắt làm Diệp Nguyên chú ý. Sát na sau đó một tia sáng cũng lóe lên trong đầu hắn như một con đường vừa được khai mở. Thần thức hắn tràn ra bên ngoài sau nó nương theo cánh tay dung nhập vào cuốn sách cổ.

“Àm!” Đại não chấn động bởi nhiều luồng tin tức tràn ngập não hải của hắn. Sau giây lát đầu óc lộn xộn hắn mới nhận ra trong đầu mình xuất hiện một bộ công pháp kì lạ. Một hình ảnh thân thể người trong suốt có thể nhìn xuyên thấu. Bên trong thân thể này từng lộ kinh mạch được chỉ ra rõ ràng rồi được nối với nhau hết sức vi diệu. Bên cạnh hình ảnh thân thể người này là một bộ tâm pháp chỉ chít chữ.

“Huyền Ảnh Bộ Pháp” Diệp Nguyên nhận được một tia tin tức như vậy.

Chú tâm đọc hết bộ pháp này Diệp Nguyên bỗng nở nụ cười như vừa đạt được thứ gì quý giá.

- Đây không phải là điều ta muốn sao? Bước chân trái khắp thiên hạ! Diệp Nguyên ngẩng đầu nhìn lên tinh không xa xăm rồi tự nói một mình.

...

Nửa năm sau.

Trong một mảnh rừng thưa, một thiếu niên lưng trần, mũ trúc, đạp nhẹ nhàng trên từng tán cây lao đi vun vút. Phía trước là một con gà rừng đang hoảng hốt đập cánh chạy trốn. Chỉ tiếc loại gà rừng này bay lượn quá tệ, thiếu niên chẳng mấy chốc mà chụp được con mồi. Tiếng cười ha hả vang lên sau đó thiếu niên lại thi triển bộ pháp chạy liên tục trên rừng cây hướng về phía có âm thanh nước chảy.

“Ừm...!” Âm thanh phá nước vang lên, mặt hồ rộng lan tỏa những vòng tròn lớn trên mặt nước. Từ giữa hồ nước thiếu niên lúc nãy tay cầm con gà rừng bơi vào bờ rồi nằm lăn trên bờ đá.

Mùi thịt nướng thơm phức nhanh chóng tràn ngập không gian ven hồ nước. Thiếu niên ngon lành xé từng miếng thịt chín mọng đưa lên miệng vừa ăn vừa hít hà.

“Meo...meo!” Tiếng mèo kêu không biết từ đâu vang lên.

- Tiểu Miêu mau lại đây! Thiếu niên cất tiếng gọi.

“Meo...!” Một tiếng mèo kêu thật dài vang lên rồi từ sau một gốc tùng lớn một con mèo rừng dài chừng ba thước, bộ lông đen tuyền, lao đến bên cạnh thiếu niên. Sau đó cọ cọ chiếc đầu to của nó vào lưng của thiếu niên này. Thiếu niên này tất nhiên là Diệp Nguyên rồi. Chỉ có điều hình dáng hắn vẫn không có gì thay đổi, vẫn là một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi, thậm chí còn có vẻ trẻ hơn trước đây nhiều.

- Mày không chịu ở cùng tao mà hôm nào cũng đòi tao thức ăn sao? Diệp Nguyên vuốt đầu con mèo rừng cười nói.

Ba tháng trước khi thân pháp hắn có chút nhanh nhẹn hắn bắt đầu bắt gà rừng làm thức ăn. Những con gà rừng quanh đây vừa béo lại vừa chậm chạp nên hắn bắt được rất nhiều. Cũng kể từ lúc hắn nướng thịt gà rừng ven hồ nước này thì một con mèo rừng cũng thập thò đến trộm đồ ăn. Sau nhiều lần đuổi đánh không được cuối cùng hắn lại làm bạn với con mèo rừng này. Hắn còn đặt cho nó cái tên Tiểu Miêu cho dễ gọi.

Tiểu Miêu không biết có hiểu Diệp Nguyên nói gì không nhưng đuôi nó quẫy quẫy như chó nhà rồi lại cọ đầu vào lưng Diệp Nguyên ra chiều nũng nịu.

- Được rồi! Ăn đi! Diệp Nguyên nói rồi vớt một nửa con gà nướng sang bên cạnh cho Tiểu Miêu.

Tiểu Miêu nhanh như cắt đón lấy nửa con gà rồi bắt đầu chén sạch. Sau một lúc no nê nó lại cạnh Diệp Nguyên rồi nằm xuống đuôi đuổi cái chân cọ vào người Diệp Nguyên.

Diệp Nguyên vuốt bộ lông đen tuyền của nó rồi cười hỏi Tiểu Miêu:

- Khi nào mày mới chịu về nhà ở cùng tao?

Tiểu Miêu đôi mắt lim dim nằm cạnh “meo meo” mấy tiếng rồi thong thả ngủ. Diệp Nguyên thấy thế lắc lắc đầu cười. Hắn cũng lấy làm lạ, con mèo này quá tình ranh. Hắn làm cách nào cũng không mang được nó về nhà để nuôi dù đã rất thân cận với nó. “Xem ra mèo rừng khác mèo nhà a! Thật khó thuần hóa!” Diệp Nguyên nhiều lần thốt lên như vậy.

Mặt trời lên tới đỉnh đầu, Diệp Nguyên đứng dậy cời sạch đồ trên người, thi triển bộ pháp sau đó lao mình xuống hồ nước. Vẫn như thường lệ hắn lại chủ động kích hoạt những hoa văn trên người sau đó bắt đầu hấp thu âm dương chi khí. Thời gian gần đây hắn thấy nhờ phương pháp này mà bản thân trở nên linh hoạt hẳn lên, khí lực cũng dồi dào hơn trước nhiều lần. Không những thế mỗi lần hấp thu âm dương chi khí tinh thần hắn cũng trở nên thanh tĩnh vô ngần, như thể linh hồn cũng được gột rửa, mọi phiền muộn đều bị thổi bay theo làn gió.

“Mười năm a! Không biết sau mười năm thân thể sẽ biến đổi như thế nào?” Diệp Nguyên mỉm cười lẩm tự nhủ.

Thói quen không phải muốn là có mà phải trải qua thời gian dài luyện tập. Việc tu luyện cũng vậy, hơn nửa năm thời gian tu luyện Huyền Ảnh Bộ hắn mới nhận ra tiềm lực của con người lớn đến nhường nào. Kèm theo đó hắn bắt đầu cảm thấy thích thú với việc tu luyện. Tuy buồn chán, cô tịch thậm chí nhiều phen đau đớn nhưng thành quả đem lại khiến hắn thấy mãn nguyện. Ít ra với một người thường như hắn như thế là đủ.

Dù vậy hắn vẫn không hiểu vì sao lúc trước Hắc Bạch nhị lão bảo hắn không có cốt cách tu tiên. “Chẳng lẽ con đường ta đang tu luyện không phải để thành tiên?” Hắn nhiều lần tự hỏi mình như thế. Hơn nữa Cổ lão còn bảo với hắn rằng: “Thời đại Thần Ma đã biến mất trong dòng lịch sử.” điều đó càng khiến hắn khẳng định suy luận của mình.

Mấy khắc thời gian trôi qua, mặt hồ yên tĩnh bỗng vang lên tiếng phá nước, Diệp Nguyên hai tay đập mạnh lên mặt nước sau đó thân hình lặn không lộn mấy vòng rồi mũi bàn chân như được gió nâng đỡ, đập nhẹ nhàng trên mặt nước lướt đi trên hồ sau đó nhàn nhả bước lên bờ hồ.

“Không biết tốn bao lâu mới đạt đến cảnh giới huyền ảnh?” Diệp Nguyên tự hỏi.

“Meo..!” Tiểu Miêu nhìn thân thể trần truồng của Diệp Nguyên thì kêu to.

- Kêu cái gì? Chưa thấy tao cởi truồng bao giờ sao? Diệp Nguyên giả vờ quát.

Tiểu Miêu nghe vậy chả thèm để ý đến hắn lại ngáp dài một cái ngủ tiếp.

Một lúc sau, Diệp Nguyên sấy khô người rồi mặc vội chiếc quần, đeo nón trúc sau lưng sau đó tiến đến bên cạnh Tiểu Miêu nhỏ giọng nói:

- Tiểu Miêu! Về ở với đại ca, đại ca ngày nào cũng cho mày ăn gà nướng!

Nói rồi hắn cúi xuống vòng tay ôm lấy Tiểu Miêu nhưng bàn tay hắn chưa kịp chạm vào thân thể nó thì Tiểu Miêu đã bật người dậy nhảy mấy bước thật dài rồi mất hút sau những cây tùng già cổ.

Diệp Nguyên hậm hực quát lên với giọng sùng sộ:

- Đợi tao luyện thành Huyền Ảnh Bộ thì mày có chạy đằng trời!

Nói rồi hắn nở nụ cười vui vẻ sau đó thì triển bộ pháp biến mất khỏi hồ nước.

...

Đêm nay là một đêm đặc biệt bởi bầu trời trăng sao cùng tỏa sáng. Vàng trắng tròn vành vạnh treo lơ lửng ngang trời soi sáng một dải nhân gian hoa lệ. Muôn ngàn ánh sao vây quanh vàng trắng lung linh tỏa sáng càng khiến bầu trời đêm thêm phần tú lệ.

- Cổ lão! Đông Châu ở phương nào? Diệp Nguyên như thường lệ vẫn nằm ngửa, gối tay trên nóc nhà hỏi.

Cổ lão ánh mắt có chút xa xăm đáp ngắn gọn:

- Xa!

Diệp Nguyên nghe thế càng tò mò hỏi:

- Nếu ta luyện thành Huyền Ảnh Bộ thì mất bao nhiêu thời gian phi hành?

Cổ lão cười đáp:

- Khoảng ba mươi năm đi!

Diệp Nguyên nghe vậy giật mình bật người thốt lên:

- Lão không đùa ta chứ? Ba mươi năm mới đến được Đông Châu sao?

Cổ lão thấy phản ứng của hắn thì cười hỏi lại:

- Thế nào? Ngươi muốn đến Đông Châu?

- Chẳng phải lão bảo ta sau này nên dạo một vòng Đông Châu sao? Diệp Nguyên nói

Cổ lão nụ cười vẫn giữ trên môi nói:

- Ba mươi năm chẳng qua là một cái chớp mắt, sau này ngươi sẽ hiểu!

Diệp Nguyên nghe thế thì không hỏi thêm gì nữa. Hắn không biết Cổ lão bao nhiêu tuổi rồi nhưng theo phán đoán của hắn thì Cổ lão cũng thuộc hàng ngũ những lão bất tử trường tồn với thời gian. “Lão không nói thì thôi ta cũng không ép!” Diệp Nguyên trong lòng nói một câu thoải mái như vậy.

Thấy Diệp Nguyên im lặng nằm ngấm sao, Cổ lão nheo nheo mắt cười hỏi:

- Ngươi có muốn sau này trở thành một người khiến kẻ khác phải run sợ?

Diệp Nguyên nghe thế hỏi lại:

- Tại sao phải khiến người khác sợ? Sau này ta chỉ thích một cuộc sống an nhàn, tiêu điều tự tại!

Cổ lão cười nhạt nói:

- Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi! Thế giới tu sĩ muốn an nhàn thì phải tìm cho mình một chỗ đứng thật cao, cao hơn tất cả những người còn lại. Lúc đó ngươi mới có thể an nhàn sinh sống!

Diệp Nguyên vẫn không tiếp nhận được cái lý luận này của lão nên đáp:

- Sau này ta đến Đông Châu làm một lữ khách nay đây mai đó, không động chạm đến người nào hết. Lão đừng lo lắng!

Cổ lão nghe vậy lắc lắc đầu, đều đều nói:

- Ngươi dù tâm cảnh có chút thành tựu nhưng lịch duyệt lại trống rỗng, sau này nhớ phải giữ mình!

Diệp Nguyên nghe trong lời Cổ lão có chút ý nghĩa khác nhưng nhất thời không hiểu nên hắn đành nhẹ giọng đáp:

- Ta sẽ chú ý!

Hắn tuy nói thế nhưng trong lòng hắn không để ý lắm. Lúc này hắn chỉ muốn luyện thành Huyền Ảnh Bộ sau đó có thể một mình du lịch khắp nơi nhìn ngắm một lần thế giới kì lạ này.

Cổ lão nhìn lên bầu trời, ánh mắt mông lung một chút rồi trầm giọng nói:

- Ngày mai ta đưa ngươi đến một nơi tốt để tu luyện!

Diệp Nguyên nghe vậy ngạc nhiên hỏi lại:

- Ta ở đây tu luyện không được sao?

Cổ lão cười đáp:

- Nơi này chỉ thích hợp với việc ẩn cư lánh đời! Không thích hợp với việc tu luyện!

Diệp Nguyên nghe vậy gật đầu đáp:

- Được! Cứ theo ý lão!

Cổ lão nhìn Diệp Nguyên nằm vẹo vẹo lên nền trời, ánh mắt toát lên nụ cười rồi thân hình như quỷ mị chìm vào màn đêm tĩnh lặng. Diệp Nguyên ngoảnh đầu lại nhìn xuống bộ bàn ghế đá trống trơn môi cũng nhếch lên nụ cười như thường lệ.

- Huyền Ảnh Bộ a! Luyện đến đại thành ta có thể thỏa mãn ước nguyện của mình! Diệp Nguyên lẩm bẩm.

Đáy mắt thu trọn cả bầu trời vào trong, mắt hắn ánh lên nét cười như thể vừa nghĩ thông suốt được chuyện gì rồi hắn lẩm bẩm: “Cha, mẹ, em gái... mọi người giờ này vẫn sống tốt chứ?! Cầu chúc những điều tốt đẹp nhất sẽ đến với gia đình mình”

Một ngôi sao băng xẹt qua nền trời như đáp lại lời cầu nguyện của hắn. Trên gò má một giọt nước mắt nhẹ nhàng lăn dài rồi tan biến. Diệp Nguyên nở nụ cười vui vẻ rồi nhắm mắt lại. Từng làn gió đêm nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt hắn, chẳng mấy chốc hắn đã chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ngộ Đạo

Nắng vàng phủ khắp một dải núi đồi trùng điệp, cỏ cây hoa lá lại vươn mình lên cao đón chào một ngày nắng mới. Chim kêu riu rít chuyển cảnh, muôn thú cũng rục rịch bắt đầu đi kiếm thức ăn. Đây đó từng tiếng gầm rú của đôi loài hung thú càng khiến khung cảnh sơn cốc đượm nồng sinh khí.

Trên một con đường mòn mọc đầy cỏ dại, hai bóng người một già, một trẻ đang bước từng bước chậm rãi vô cùng thong thả. Hai người này không ai khác mà chính là Cô lão và Diệp Nguyên.

- Người không hỏi vì sao lại đi bộ sao? Cô lão giọng nói đầy tiêu ý vang lên.

Diệp Nguyên bước theo sau cười đáp:

- Lão không nói thì tại sao ta phải hỏi!

Cô lão nghe thế cười “ha ha” rồi lại rảo bước về phía trước. Diệp Nguyên lưng trần, nón trúc lẹo đeo theo sau. Lúc này nhìn qua hai người trông thật giống hai ông cháu miền sơn cước.

Đây là một hành trình xuyên rừng bạt núi vô cùng chậm chạp. Đôi chân trần của hai người không biết đã đạp qua bao nẻo đường, đã leo qua bao ngọn núi, chỉ biết rằng hai người cứ thong thả đi như thế đã bảy ngày bảy đêm. Mỗi lần dừng lại ăn uống ngủ nghỉ không quá hai canh giờ, mà cũng chỉ có Diệp Nguyên mới thích thú chuyện ăn uống chứ Cô lão chẳng thèm để ý đến. Mỗi lần nghỉ ngơi lão chỉ ngồi đã tọa.

Ngày thứ mười, hai người đã leo lên đỉnh một ngọn núi cao chót vót tầng mây. Lúc này Cô lão ra hiệu dừng lại nơi này rồi bắt đầu ngồi đã tọa. Diệp Nguyên thì thi triển bộ pháp chạy vọt lên một ụ đá lớn đứng nhìn quang cảnh xung quanh đỉnh núi.

Mây mù uốn lượn, gió nhẹ vờn quanh, xa xa là mấy dòng sông lớn ẩn hiện dưới làn sương mù dày đặc, vắng vắng đâu đó trong làn gió là tiếng suối reo trong trẻo, một dải giang sơn cẩm tú hiện ra trước mắt Diệp Nguyên làm tâm cảnh của hắn trở nên tĩnh lặng, yên bình một cách kì lạ.

Hắn nhắm mắt lại nhập định, toàn bộ thần thức của hắn lúc này đều tự động tràn ra ngoài cơ thể. Nếu có thể nhìn thấy bằng mắt thường thì lúc này sẽ thấy rõ, bao quanh thân thể Diệp Nguyên là muôn vạn tia năng lượng dập dờn đang thả trôi theo làn gió.

“Dụng tâm nhập đạo, dụng đạo tu tâm, đạo khả đạo, phi thường đạo, danh khả danh, phi thường danh...”

Không biết từ nơi nào trong sâu thẳm linh hồn của hắn, từng dòng tâm pháp như thể thấm vào từng tầng máu thịt, xuyên qua từng lỗ kinh mạch sau đó chuyển hóa thành từng “đạo” “lý” gột rửa tâm cảnh của hắn. Không những thế từ bên trong không gian tinh thần, viên châu vô hình chứa đựng “tinh thần lực” bắt đầu rung động rồi xoay tròn theo một quỹ tích kì lạ. Mỗi một vòng xoay viên châu lại lớn thêm một chút. Đến lúc thể tích của nó lớn gấp mười lần lúc đầu thì vòng xoay mới từ từ chậm lại.

Đây là một sát na vĩnh hằng!

Một khoảnh khắc dung nhập cùng tự nhiên chi đạo!

Cùng thời điểm này, Cô lão đang ngồi đã tọa hai mắt chợt mở to, hai tia tinh quang bắn ra bên ngoài sáng rực. Lão khẽ quay đầu lại nhìn biến đổi của Diệp Nguyên, lông mày lão nhướng lên một chút rồi lão nở một nụ cười hiền hậu.

Nửa canh giờ sau, Diệp Nguyên tỉnh lại từ nhập định, đôi mắt hắn mở to rồi ánh lên nét cười. Ngẩng đầu lên nhìn trời rộng bao la bát ngát, hắn chấp hai tay sau lưng rồi hít dài một hơi lương khí. Nếu ai nhìn thấy hắn lúc này chắc sẽ phì cười bởi họ sẽ được thấy một thiếu niên lưng trần rám nắng, đầu đội mũ trúc, tóc để ngang vai, hai tay chấp sau lưng nhìn trời như thể cao nhân ẩn thế.

Diệp Nguyên sau phút xuất thần thì bừng tỉnh rồi gãi gãi đầu tự nói:

- Ai! Vừa rồi cảm giác thật là khác lạ a!

Đạp nhẹ lên ụ đá, thân hình hắn nhẹ bằng bay vút lên cao gần ba mươi trượng. Thân pháp hắn lúc này đã thoát khỏi khinh công bình thường. Giật mình vì sự biến đổi độ cao đột ngột Diệp Nguyên lắp bắp kêu lên:

- Cứu mạng a!

Nói rồi không làm chủ được chân khí chạy loạn trong người hắn lao đảo trên không mấy vòng rồi đâm nhào xuống đỉnh núi.

Cô lão nhìn lên cao cười nhạt một cái rồi vẫy nhẹ tay, một luồng lực lượng tràn ra rồi tạo thành một lốc xoáy nhỏ lao vút đến đến rồi nhanh chóng bao phủ lấy thân thể Diệp Nguyên. Lốc xoáy quay tít trên độ cao hơn hai mươi trượng mấy trăm vòng rồi bắt đầu hạ xuống theo hình tròn ốc. Tất nhiên lốc xoáy này kéo luôn cả Diệp Nguyên an toàn hạ xuống đỉnh núi.

Diệp Nguyên thân hình lao đảo trên mặt đất thờ dốc nói:

- Suýt nữa ngã tan xác rồi!

Nói rồi hần ngồi bệt xuống ụ đá vuốt mồ hôi trên trán.

Cổ lão thấy vậy cười nói:

- Xem ra ngươi thật sự thích hợp với Huyền Ảnh Bộ!

Diệp Nguyên nghe thế nhìn Cổ lão hỏi:

- Sao lão lại nói vậy?

Cổ lão đáp:

- Vừa rồi tâm cảnh ngươi vừa đột phá một bước quan trọng. Không những thế thân thể ngươi từ nay có thể hấp thu linh khí chính thức bước trên con đường tu luyện. Lúc này bộ pháp của ngươi biến đổi như thế bởi vì trong cơ thể của ngươi lúc này chân khí bình thường đang được thay thế dần bởi linh khí. Chỉ cần ngươi sau này theo tâm pháp của Huyền Ảnh Bộ chăm chỉ tu luyện thì sẽ sớm đạt được thành tựu.

Diệp Nguyên nghe Cổ lão giải thích một hồi cuối cùng cũng hiểu ra. Hần dùng thần thức đảo một vòng cơ thể thì nhận thấy bên trong dường lộ kinh mạch, ngoài chân khí đang tồn tại còn có nhiều tia năng lượng kì lạ khác.

“Cái này là ngũ hành linh khí sao?” Diệp Nguyên hứng thú tự hỏi.

Lúc này Cổ lão lại hỏi:

- Tâm pháp tu luyện tâm cảnh vừa rồi là ai dạy ngươi?

Diệp Nguyên nghe thế ngần ra đáp:

- Ta không biết! Lúc này chỉ cảm thấy...

Nói đến đây đầu óc hần chợt trống rỗng. Hần nhú mày ra vẻ khó hiểu rồi sau đó nở nụ cười xấu hổ nói:

- Ta tự nhiên quên mất định nói gì!

Cổ lão thấy vậy đáy mắt ánh lên chút dị dạng rồi gật gật đầu không hỏi thêm gì nữa.

Thời gian trôi dần, Diệp Nguyên cũng không hỏi vì sao Cổ lão không đi tiếp mà hần chọn một ụ đá bằng phẳng rồi ngồi nhập định. Tâm pháp của Huyền Ảnh Bộ hiện ra trong đầu hần, từng dòng tâm pháp đều toát lên những lý giải sâu sắc về tự nhiên chi đạo.

“Ngự Phong Thuật! Đây đúng là thứ ta hằng ao ước!” Diệp Nguyên vừa say sưa đắm chìm trong từng dòng tâm pháp vừa cảm thán.

Không biết trải qua bao lâu bên ngoài thân thể Diệp Nguyên bắt đầu xảy ra dị động, từng tia linh khí từ bốn phương tám hướng lao vùn vụt về thân thể của hần. Chẳng mấy chốc tâm pháp Huyền Ảnh Bộ đã tự động đảo mấy ngàn vòng chu thiên trong cơ thể hần, từng tia linh khí bắt đầu dung hòa cùng với chân khí rồi sau đó đồng hóa tất cả chân khí trong cơ thể Diệp Nguyên thành linh khí.

Đây là một quá trình biến đổi về chất của người tu luyện, thoát khỏi gông cùm xiềng xích của thân thể bình thường để bước trên con đường hấp thu ngũ hành linh khí của thiên địa, cải tạo bản thân. Mỗi một luồng linh khí nhập thể, Diệp Nguyên có cảm giác sinh mệnh khí tức của mình càng được tăng cường. Hần lúc này như thể cây non khô héo lâu ngày nay gặp được cơn mưa rào tưới tắm. Cứ như thế, hần ngồi nhập định liên một lúc hơn sáu canh giờ mới bắt đầu thu công.

Thở ra một hơi trọc khí, Diệp Nguyên mở mắt ra nhìn về phía trước chợt ngẩn ra vì lúc này trăng đã treo lơ lửng trên đỉnh đầu.

- Ta ngồi nhập định hơn nửa ngày rồi sao? Diệp Nguyên lẩm bẩm.

- Được rồi! Đi thôi! Cổ lão như ma ảnh đã xuất hiện bên cạnh Diệp Nguyên.

Diệp Nguyên đứng dậy nói:

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

Cổ lão ôn tồn đáp:

- Đưa ngươi đến nơi cần đến!

Nói rồi bàn tay lão tóm lấy vai Diệp Nguyên, sau đó bước chân lão nhăm hừ không bước tới. Chẳng mấy chốc mà lão đã đem Diệp Nguyên lướt như bay trên không rời khỏi đỉnh núi. Diệp Nguyên tròn mắt há mồm nhìn bộ pháp của lão.

“Đây là Huyền Ảnh Bộ đại thành sao?” Diệp Nguyên tự hỏi.

“Không đúng! Đây là Huyền Ảnh Ngự Phong Thuật!” Diệp Nguyên cảm giác không gian xung quanh như bị bẻ cong, áp súc đến cực hạn rồi lực phản chấn đẩy thân hình hắn lao đi vùn vụt. Đây là một cảm giác vô cùng kích thích và mới lạ.

Cổ lão dường như nhận ra ý nghĩ của Diệp Nguyên truyền âm nói:

- Huyền Ảnh Bộ chỉ là cội rễ của tâm pháp. Sau này ngươi có thể sáng tạo một bộ pháp cho riêng mình.

Diệp Nguyên nghe thế tò mò hỏi:

- Thật có thể tạo ra bộ pháp cho riêng mình?

Cổ lão cười nhạt đáp:

- Đại đạo vô hình mà hữu hình, hữu hình mà lại vô hình. Mọi công pháp đều có thể lấy làm cội rễ để phát triển một công pháp mới. Đây là con đường của cường giả. Tuy nhiên sau này thành tựu như thế nào còn tùy thuộc vào việc ngươi đốn ngộ ra sao!

Diệp Nguyên nghe thế thì tràn đầy cảm kích nói:

- Cảm ơn lão chỉ bảo!

“Huru! Huru!” Cổ lão bộ pháp thay đổi, thân hình lúc này chẳng khác nào thuận di xuyên qua hư không mà bước tới. Lúc này Diệp Nguyên hiểu rõ đây không đơn giản là ngự phong thuật nữa mà đã là “đạo” riêng của Cổ lão. Mấy cái chớp mắt Diệp Nguyên không biết mình đã được Cổ lão mang đi bao xa chỉ thấy sông núi dưới mặt đất trôi vùn vụt.

“Bá!” Sát na ngắn ngủi thân hình hai người từ trên tầng mây như sét giập ngang trời xuất hiện cạnh một chiếc hồ nhỏ dưới mặt đất. Diệp Nguyên sau khi ổn định lại tâm thần bắt đầu nhìn ngắm xung quanh.

Chỉ thấy đây là một hồ nước hình tròn chu vi chừng trăm trượng trong vắt sâu không thấy đáy, lúc này ánh trăng chiếu rọi mặt hồ tỏa ra ánh sáng màu bạc lấp lánh vô cùng hư ảo. Cách bờ hồ chừng mấy chục trượng là một căn nhà gỗ nhỏ, một vườn hoa hình tròn bao quanh căn nhà này. Một lối đi bằng đá hoa cương trắng, vô cùng bằng phẳng xuyên qua vườn hoa thông thẳng đến tận bờ hồ. Bốn phía xung quanh đều là tuyết tùng già cổ cảnh lá xum xuê.

Diệp Nguyên đảo mắt một vòng rồi hỏi Cổ lão:

- Lão muốn ta ở đây tu luyện?

Cổ lão gật đầu.

Diệp Nguyên lại nhìn một lượt xung quanh nhưng không thấy gì đặc biệt. Nơi này thật sự giống với một nơi ẩn cư thâm sơn cùng cốc, thậm chí còn hẻo lánh, cô tịch hơn cả vùng sơn cốc của Cổ lão.

Cổ lão tiến đến bên cạnh mép nước hồ, ánh mắt xa xăm rồi trầm giọng nói:

- Năm xưa ta từng ở nơi này ngộ đạo rồi bắt đầu con đường tu luyện. Từ nay ngươi ở đây chăm chỉ tu luyện, đến lúc nào Huyền Ảnh Bộ đại thành thì có thể rời đi.

Diệp Nguyên nghe vậy hỏi:

- Lão không ở lại đây sao?

Cổ lão lắc đầu đáp:

- Nơi đây với ta đã không còn tác dụng!

Nói rồi bàn tay lão lóe lên chút quang mang màu bạc rồi một chiếc nhẫn ngọc trong suốt hiện ra trong tay lão.

- Thứ này sẽ giúp ngươi bớt phần cô độc!

Cổ lão ngón tay búng nhẹ chiếc nhẫn sang bên cạnh cho Diệp Nguyên. Diệp Nguyên nhanh tay chụp lấy rồi đưa lên trước mặt xem xét.

- Đây là nhẫn gì? Diệp Nguyên hỏi.

Cổ lão cười đáp:

- Ngươi tự mình khám phá đi!

Diệp Nguyên nghe thế thì xoay xoay chiếc nhẫn vài vòng rồi đeo vào ngón tay giữa của mình. Chiếc nhẫn vừa chạm vào gốc ngón tay giữa thì chợt lóe lên quang mang màu bạc rồi biến mất.

- Cái này...!

Diệp Nguyên ngạc nhiên rồi tâm cơ linh động, thần thức nhanh chóng bao phủ lấy ngón tay giữa. Sát na sau hấn giật mình phát hiện, chiếc nhẫn ngọc đã bám sâu vào bên trong xương đốt tay của hắn một cách thần kỳ, như thể xương đốt tay hắn sinh ra vốn đã có sẵn một chiếc nhẫn bao quanh như vậy.

Thần thức hắn lại nhanh chóng chạm vào bề mặt chiếc nhẫn ngọc. Một tia sáng lóe lên sau đó hắn thấy một không gian màu trắng lớn như một căn phòng. Trong không gian này mấy trăm cuốn sách cũ màu đang huyền phù lơ lửng. Thần thức hắn đảo qua đám sách này một lúc sau đó môi hắn nở nụ cười vui vẻ.

- Cảm ơn lão! Diệp Nguyên chân thành nói.

Cổ lão cười cười rồi nói:

- Năm xưa có một kẻ thích ngao du thiên hạ nên đã ghi chép lại rất nhiều điều kỳ bí rồi tập hợp thành một trăm lẻ tám cuốn kí lục. Tuy không bao quát hết cổ kim lịch sử nhưng cũng là một kho tàng vô giá.

Diệp Nguyên nghe vậy thần thức đảo một vòng liên tục trong nhẫn thì thấy đúng là có một trăm lẻ tám cuốn sách. Hắn nở nụ cười thật tươi rồi nói:

- Lão muốn ta sau này dạo qua những địa danh này sao?

Cổ lão liếc mắt nhìn hắn rồi cười “ha ha” đáp:

- Coi như ngươi biết điều! Sau này tốt nhất nên giữ mình một chút!

Diệp Nguyên gật đầu tiếp nhận.

Cổ lão lại đều đều nói:

- Ta với ngươi gặp gỡ xem như là duyên phận, công pháp này ta tặng ngươi làm bùa hộ thân.

Cổ lão nói rồi hai mắt chợt bùng lên quang mang kì lạ, một tia thần niệm xuyên thẳng mi tâm mang theo một loạt tin tức in dấu trong não hải của hắn.

Diệp Nguyên thần thức dung nhập đám tin tức này sau đó giật mình nói:

- Công pháp này...!

Cổ lão chặn lại lời nói của hắn rồi nghiêm giọng nói:

- Ngươi quá hiền lành thậm chí quá nhu nhược! Ta không muốn thấy ngươi chết yểu nên tặng ngươi công pháp này coi như lá bùa bảo mệnh. Muốn sống an nhàn thì thời gian tới ngươi tu luyện cho tốt.

Nói rồi thân hình lão bay vút lên không đảo mấy vòng theo quỹ tích kì lạ rồi biến mất. Tuy thế một âm thanh hiền hòa vẫn vương lại bên tai Diệp Nguyên:

- Con đường tu luyện gặp được cơ duyên phải biết nắm bắt! Không gặp được cơ duyên phải tự mình tìm lấy cơ duyên! Nhớ lấy!

Âm thanh Cổ lão vang vọng bên tai Diệp Nguyên mấy lần rồi tiêu biến. Diệp Nguyên ngẩng đầu nhìn lên không trung thất thần một lát rồi hô lớn:

- Ta đã hiểu! Cảm ơn lão!

Diệp Nguyên nương theo ánh trăng thi triển bộ pháp đảo một vòng quanh hồ rồi hướng con đường đá đi thẳng vào nhà gỗ. Lúc bước qua khu vườn hắn hít hà mấy hơi sáng khoái bởi hương hoa lan tỏa trong không khí vô cùng dễ chịu.

Đẩy cửa lớn, rút vội một thanh quạt lửa trong chiếc túi nhỏ bên hông, Diệp Nguyên nhanh chóng thu hết khung cảnh bên trong căn nhà. Một chiếc giường, một chiếc bàn, một chiếc ghế, một bộ ấm trà màu trắng, một cây đèn khô dầu. Mọi thứ thật đơn sơ mộc mạc.

Diệp Nguyên mỉm cười khép cửa lại nhảy nhẹ nhàng nhảy lên nóc nhà nằm ngửa xuống rồi lẩm bẫm:

- Nhân sinh như mộng a! Từ ngày mai có phải ta sẽ bắt đầu dệt nên giấc mộng của đời mình?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Ba Năm

Khói bếp nghi ngút bốc cao lên nền trời xanh thẳm. Mùi thịt nướng thơm phức lan tỏa trong một không gian yên tĩnh, cô tịch, không người biết đến. Một thiếu niên lưng trần, đầu đội nón trúc đang đập bộ pháp lướt đi như bay trên mặt hồ phẳng lặng. Trên tay thiếu niên là một cái dùi gà chín mọng. Hắn vừa đập bộ pháp chạy quanh trên mặt hồ vừa tận hưởng mỹ vị của tự nhiên.

Mũi bàn chân hắn lúc này như chuồn chuồn điểm nước, linh động nhẹ nhàng như làn gió thoảng lướt đi trên mặt hồ không gợn sóng. Bộ pháp đạt đến mức này đã có thể xem là đại hành gia trên mặt đất.

Gặm xong cái dùi gà ngon lành thiếu niên thay đổi bộ pháp, dịch chuyển phương vị theo hình tròn ốc rồi tiến đến giữa mặt hồ. Mũi chân trái điểm nhẹ vào mu bàn chân phải, mũi chân phải điểm nhẹ vào mặt nước hồ. Sau đó thân hình thiếu niên dùng một quỹ tích khó có thể hình dung, như cá chép vượt vũ môn, thân hình thiếu niên xoay tròn bay vút lên cao cách mặt hồ hơn hai mươi trượng.

Sát na sau đó từ hai mũi bàn chân của thiếu niên một luồng lực lượng vô hình thoát ra rồi nâng đỡ thiếu niên đứng cố định giữa tầng không chừng mười hơi thở. Một nụ cười thỏa mãn hiện trên môi thiếu niên sau đó hắn lấy hư không làm điểm tựa, thân hình nương theo gió đập thoăn thoắt theo từng phương vị khác nhau rồi nhẹ nhàng hạ xuống đứng ngay ngắn bên bờ hồ.

Thiếu niên này tất nhiên là Diệp Nguyên rồi. Chỉ có điều sau ba tháng đến nơi cô quạnh này bộ pháp của hắn đã tiến bộ một cách rõ rệt. Tuy chưa thể cười gió đập mây nhưng có thể thoát khỏi trói buộc của mặt đất một cách dễ dàng.

Nhanh chóng ngồi xếp bằng xuống cạnh bờ hồ bàn tay phải Diệp Nguyên xòe ra phía trước, ngay lập tức một cuốn sách cũ màu đã hiện ra nằm gọn gàng trong tay hắn.

- Đông Châu Kí Sự! Diệp Nguyên lắm lắm

Lật dở những trang sách cũ màu hắc bắt đầu bị cuốn vào những dòng chữ nhỏ:

“Sau Thần Ma chi chiến không biết bao nhiêu ngàn vạn năm Đông Châu bắt đầu một thời kì thịnh vượng mới. Tu sĩ tầng tầng lớp lớp sản sinh ra vô vàn thần thông vô thượng. Rất nhiều tu sĩ pháp lực thông huyền đã vượt qua thiên địa phép tắc, công tham tạo hóa, hoán thiên cải địa, tạo dựng cho riêng mình một mảnh thiên địa mới. Thời kỳ này được gọi với tên Thái Cổ.

Thiên địa tuần hoàn, cực thịnh tất suy, cực suy tất thịnh. Thái Cổ đi qua để lại biết bao tàn tích nhưng cũng truyền tới đời sau muôn ngàn công pháp vô thượng. Tiếp sau Thái Cổ mười mấy vạn năm Đông Châu lại một lần nữa cường thịnh. Thậm chí ở trong giai đoạn này các tu sĩ còn vượt xa kim cổ, đạt đến đại thành tựu trên con đường tu luyện. Cửu Trùng Thiên cũng được xây dựng trong giai đoạn lịch sử này...”

Diệp Nguyên ngồi một mạch hơn một canh giờ dõi theo từng con chữ, ánh mắt đầy hứng thú. Sau khi gấp sách lại hắn lắm lắm một mình:

- Cổ lão bảo ta nên dạo một vòng Đông Châu quả không sai!

Bàn tay lác nhẹ, cuốn sách như có phép lạ biến mất khỏi lòng bàn tay hắn. Thật ra đây là trò tiêu khiển của Diệp Nguyên mà thôi. Cuốn sách vốn đã được không gian trên ngón tay giữa hắn hút vào. Đây là khả năng đặc biệt của chiếc nhẫn ngọc. Có thể xem chiếc nhẫn ngọc Cổ lão tặng hắn là một pháp bảo không tồi.

...

Thời gian như dòng nước chảy mãi không ngừng, chớp mắt mà một năm đã trôi qua. Diệp Nguyên lúc này đã hoàn thành những bước quan trọng đầu tiên của Huyền Ảnh Ngự Phong Thuật. Không những thế hình dáng của hắn dường như nhỏ đi một chút. Bây giờ nhìn hắn chỉ tầm mười sáu tuổi.

Lúc này bên bờ hồ trong xanh, Diệp Nguyên đang đứng lơ lửng trên không chừng nửa trượng, hai mắt nhắm chặt. Toàn thân hắn như hòa một thể với không gian xung quanh. Dừng hư không làm điểm tựa, thân thể hắn huyền phù như thể suốt mấy canh giờ không nghĩ. Bên trong thân thể tâm pháp của Huyền Ảnh Bộ đảo trăm ngàn vòng chu thiên giúp linh khí trong cơ thể hắn tuần hoàn không dứt.

Đúng lúc này mắt hắn mở to, bàn tay phải của hắn bắt đầu vận chuyển một loạt thủ ấn phức tạp. Chớp mắt bàn tay phải của hắn đã bao phủ một màn hắc ám quang mang mờ ảo. Sâu trong đáy mắt hắn lúc này từng đoàn hắc ám quang mang cũng đang gợn sóng. Chỉ một sát na ngẩn ngui khi tức toàn thân của hắn đã biến đổi đột ngột. Cảm giác lạnh lẽo, u tịch từ thân thể hắn toát ra bên ngoài dường như làm cho không gian chu vi mấy trượng xung quanh hắn động lại.

Sau một lúc, hắn thu công, thở nhẹ ra một hơi rồi lắm lắm:

- Thủ pháp này quá độc ác! Hi vọng sau này không bao giờ dùng đến!

Lắc lắc đầu gạt đi những ý nghĩ phiền muộn, bàn tay hắn lại xuất hiện một cuốn sách cũ. Đây đã là thói quen suốt một năm nay của hắn. Một trăm lẻ tám cuốn sách ghi chép lịch duyệt khắp Đông Châu đã được hắn đọc gần hết. Hơn thế nữa những cuốn sách này còn ghi chép rất nhiều điều thú vị về kì hoa dị thảo trên khắp Đông Châu. Với Diệp Nguyên đây vốn là một kho tàng vô giá.

Thân pháp nhẹ như gió, Diệp Nguyên đập bộ pháp lướt đi trên mặt đất, mấy hơi thở sau hắn đã nằm chễm chệ trên mái nhà rồi lật giờ từng trang sách bắt đầu say sưa đọc.

“Meo...!” Bỗng lúc này một tiếng mèo kêu vang lên làm Diệp Nguyên bật người dậy, nét mặt đầy vẻ ngạc nhiên.

“Rất giống tiếng kêu của Tiểu Miêu!” Diệp Nguyên trong đầu lẩm bẩm.

“Meo..meo..!” Tiếng mèo kêu lại vang lên, sau đó từ xa xa bên mấy gốc tuyết tùng lo lớn một con mèo rừng, màu lông đen tuyền bước ra. Con mèo này thân dài hơn bốn thước, thân thể nó nhìn chỉ thua một con hổ trưởng thành một chút. So với Tiểu Miêu một năm trước đây thì lớn hơn nhiều.

- Là mày sao Tiểu Miêu? Diệp Nguyên đập bộ pháp lướt đến gần con mèo rừng.

“Meo!” Con mèo rừng đuôi ve vẩy rồi bước đến cạnh người hắn, sau đó cọ cọ vào bắp chân hắn. Hóa ra đây lại chính là Tiểu Miêu thật sự, chỉ là lúc này nó lớn hơn một năm trước nhiều.

- Ha ha! Không ngờ mày cũng tìm được đến nơi này! Diệp Nguyên ngồi xuống vuốt ve đầu nó rồi cười vang.

Tiểu Miêu cái đầu lắc lư rồi rúc vào lồng ngực Diệp Nguyên như thể nhưng nhớ hắn lâu ngày, điệu bộ chẳng khác nào một con mèo nhỏ.

- Tốt! Từ nay mày ở lại đây cùng tao! Diệp Nguyên vỗ vỗ lên đầu nó nói.

“Meo...!” Tiểu Miêu kêu một tiếng thật dài rồi phóng như bay về căn nhà gỗ, sau đó nhắm thẳng vào căn bếp nhỏ. Một loạt tiếng sột soạt vang lên, giây lát sau nó từ trong căn bếp chạy ra, trên miệng ngậm mấy con gà hun khói rồi nhảy lên mái nhà nằm ăn ngon lành.

Diệp Nguyên thấy thế tròn mắt há mồm rồi hết to:

- Mày theo mùi gà chạy đến đây sao?

Nói rồi hắn cười vui vẻ lướt vội lên mái nhà ngồi cạnh Tiểu Miêu rồi giọng nói có phần dụ dỗ:

- Từ nay ở với tao đảm bảo cho mày ăn đủ cao lương mỹ vị!

Tiểu Miêu chớp xong mấy con gà hun khói, chả biết có hiểu hắn nói gì không chỉ thấy nó ngáp dài một cái, cọ cọ đầu vào người của Diệp Nguyên rồi nhắm mắt ngủ.

Diệp Nguyên vuốt ve Tiểu Miêu rồi bụng bảo dạ: “Quanh đây là pháp trận! Không biết nó làm cách nào vào được???”

Hắn bật cười rồi nhìn xung quanh hồ nước sau đó tự nói một mình:

- Ta còn thua một con mèo a! Một năm rồi mà vẫn chưa tìm được đường ra ngoài!

Suốt một năm nay hắn đã tìm mọi cách đi khỏi nơi này khám phá xung quanh nhưng chỉ đi xa được chừng mười dặm là lại quay về đường cũ. Hắn lúc đầu còn tưởng mình hoa mắt nhưng sau này suy nghĩ mới hiểu vì sao Cô lão đưa hắn đến đây. “Có lẽ sau này tu luyện có tiểu thành thì mình có thể rời khỏi được nơi này. Xem ra đây là chủ ý của Cô lão” Hắn đưa ra kết luận như vậy.

...

Ngày ngày tháng tháng cứ thế bình lặng trôi đi. Lại một năm nữa trôi qua nhanh chóng. Vì có thêm Tiểu Miêu ở cùng, Diệp Nguyên cũng cảm thấy bớt cô độc. Tuy nhiên mỗi ngày hắn phải xạo khắp nơi để bắt gà rừng làm thức ăn cho Tiểu Miêu. Gà rừng trong mấy chục dặm chu vi quanh hồ nước đã bị hắn bắt gần hết, chỉ vì sức ăn của Tiểu Miêu càng ngày càng lớn. Hắn đang lo sợ thời gian tới không biết bắt ra đâu gà rừng cho Tiểu Miêu ăn.

“Huru! Huru!” Diệp Nguyên lúc này đang lướt như bay dưới tán cây rừng. Phía sau Tiểu Miêu cũng đang nhảy vun vút trên những cành cây đuối theo. Thân pháp của nó linh hoạt không kém gì Diệp Nguyên.

Hai năm thời gian, Diệp Nguyên đã luyện thành “Ngự Phong Thuật”, bây giờ hắn có thể như chim trời lướt đi nhẹ nhàng trong gió. Thời gian tới hắn chỉ cần hoàn thành tầng tiếp theo của “Huyền Ảnh Bộ Pháp” là “Huyền Ảnh Ngự Phong” thì có thể hoàn thành việc tu luyện ở nơi này.

Huyền Ảnh Ngự Phong là sự kết hợp giữa Huyền Ảnh Bộ và Ngự Phong Thuật tạo thành một bộ pháp ngự phong vô cùng độc đáo. Với kiến thức tu luyện của hắn lúc này thì Huyền Ảnh Ngự Phong là một bộ pháp thuộc hàng nhất đẳng. Càng tu luyện hắn càng cảm thấy sự huyền diệu của bộ pháp này.

- Tiểu Miêu, mày ăn nhiều như thế rồi đến ngày tao không nuôi nổi! Diệp Nguyên vừa phi hành vừa cười nói.

Tiểu Miêu “Meo” một tiếng rồi tăng tốc độ mặc kệ Diệp Nguyên phía sau.

- Mày đúng là thành tinh rồi! Diệp Nguyên hét to rồi đẩy nhanh tốc độ phi hành.

“Quác...quác...” Tiếng gà kêu tán loạn vang lên ở một góc rừng. Thì ra Tiểu Miêu đang đuối theo ba con gà béo mập. Chỉ có điều đám gà vừa bay vừa rúc vào bụi rậm làm nó không sao bắt được.

Diệp Nguyên thấy thế cười “ha ha” sau đó lao vút đến, khí tức trên người chợt thay đổi đột ngột. Chu vi mấy trượng xung quanh hắn chợt trở nên âm

hắn, từ tịch một cách đáng sợ. Trông mắt hắn cũng bị hắc ám quang mang bao phủ. Mấy con gà kêu lên mấy tiếng “oác..oác” rồi bị khí thế của hắn dọa chết.

Lúc khí tức của Diệp Nguyên thay đổi, đôi mắt màu lam của Tiểu Miêu cũng toát lên chút sợ hãi. Nó liền nhảy lùi ra sau tránh xa khỏi Diệp Nguyên chừng ba trượng, vẻ mặt rất cảnh giác.

Diệp Nguyên khí tức trở lại bình thường rồi bắt lấy mấy con gà rừng, sau đó hắn bay vút lên cao cười nói:

- Mày sợ cái gì? Tao không phải đang bắt gà cho mày sao?

Tiểu Miêu dường như hiểu lời hắn nói nên nhanh chóng đuôi theo. Một người một mèo cứ thế chẳng mấy chốc trở lại gian nhà nhỏ.

Khói bếp bốc lên, mùi thịt nướng thơm phức, Tiểu Miêu lại từ trong bếp cắp hai con gà nóng hổi nhảy lên mái nhà nằm thưởng thức. Diệp Nguyên tay cầm một con gà khác từ bếp bước ra mặt lấm lem khói than, nhìn lên mái nhà nói:

- Mày chỉ cần mấy năm nữa là mắc bệnh béo phì! Từ nay bắt mày ăn kiêng!

Nói rồi hắn cười cười bay ra hồ nước rồi nhìn xuống sau đó thì thào:

- Thật là tà môn! Càng ngày thân thể ta càng nhỏ lại???

Đây là điều hắn thắc mắc trong suốt hai năm nay, cơ thể hắn càng lúc càng nhỏ một cách kì quái. Tìm hiểu một thời gian hắn đành đưa ra phán đoán là do việc hấp thu âm dương chi khí nên cơ thể có sự thay đổi này. Chỉ là cơ thể hắn tuy trẻ lại nhưng càng ngày càng cảm thấy thoải mái như được thoát thai hoá cốt nên hắn không lo lắng gì.

“Chuyện lạ xảy ra với ta quá nhiều rồi! Thêm hay bớt một việc cũng không có gì đáng ngạc nhiên” Nhìn thẳng nhóc tầm mười bốn mười lăm tuổi dưới làn nước Diệp Nguyên nở nụ cười sáng lạng.

...

Năm thứ ba.

Hôm nay là một ngày nắng ấm như mọi ngày, dường như trong khu vực này thời tiết không hề thay đổi. Gần ba năm trôi qua mà Diệp Nguyên vẫn cảm thấy khung cảnh hết như ngày đầu hắn đến nơi này. Kỳ là thì kỳ lạ nhưng đã thành thói quen hắn không thêm để ý đến.

Mặt hồ tĩnh lặng in bóng nền trời xanh thăm thẳm, một bóng người tốc độ như thiểm điện xẹt qua xẹt lại trên mặt hồ theo những phương vị vô cùng phức tạp. Sau đó bóng người này thay đổi quỹ tích từ dưới hướng lên cao, hư không nhộn nhạo một chút sau khi bóng người này lướt qua. Bóng người này tất nhiên là Diệp Nguyên rồi. Lúc này hắn đang bước những bước cuối cùng để hoàn thành Huyền Ảnh Ngự Phong.

Từ trên độ cao hơn ba mươi trượng, Diệp Nguyên thân thể trần chỉ mặc mỗi cái quần cộc đang đứng im lìm giữa trời đất. Huyền Ảnh Ngự Phong đến hôm nay xem như đã đạt được chút thành tựu. Nhìn ngắm một mảnh rừng núi mênh mông bát ngát hắn hít hà một hơi lương khí rồi nở nụ cười sau đó bước từng bước hạ xuống bên dưới.

“Lấy hư không làm điểm tựa, đem thân thể hóa vào hư không..” đây là cảnh giới cuối cùng của Huyền Ảnh Ngự Phong. Nếu tu sĩ bình thường nhìn thấy hắn lúc này cũng phải giật mình bởi công pháp ngự phong này chỉ có đệ tử chân truyền của các môn phái lớn mới có thể tri triển.

Bàn chân còn cách mặt nước chừng nửa thước thì Diệp Nguyên dừng lại, sau đó hắn lặng lẽ lẳng không như thế rồi ngắm nhìn bản thân dưới mặt hồ. Một lúc sau trên môi hắn nhếch lên nụ cười khó hiểu, tiếp đó hắn cười to thành tiếng, càng lúc tiếng cười của hắn càng lớn. Cuối cùng hắn thả tự do thân hình rơi xuống hồ nước rồi ngoi đầu lên hết lớn:

- Hắc hắc! Con bà nó, lão tử cái lão hoàn đồng trở thành con nít rồi!

“Bùm!” Mặt nước chấn động, Diệp Nguyên thân hình nhỏ nhắn lao lên khỏi mặt hồ bay vút vào bờ.

Tiểu Miêu không biết từ đâu chạy lại tròn mắt nhìn hắn. Diệp Nguyên thấy vậy giả vờ quát:

- Thế nào? Tao nhỏ đi còn mày thì càng ngày càng lớn có phải buồn cười lắm không?

Tiểu Miêu thấy hắn quát nạt xù lông lên rồi quấy đuôi, ngoảnh đầu lại đi thẳng vào phía trong khu vườn ra chiều bất mãn.

Diệp Nguyên cười hắc hắc nói:

- Nuôi mày lớn thêm tý nữa rồi làm ngựa cho tao cưỡi được rồi!

Tiểu Miêu dường như hiểu được lời hắn nói liền “Ngao” một tiếng như thể phản đối rồi phóng mấy bước thật dài, sau đó nằm duỗi mình trên mái nhà phơi nắng.

Diệp Nguyên lắc lắc mình mấy cái nhìn ngắm thân thể mình rồi lẩm bầm:

- Không biết mười năm nữa sẽ thành bộ dáng gì? Chẳng lẽ ta lại trở thành trẻ nít một hai tuổi.

Hắn tự cười chính mình, bởi hình dáng hắn lúc này chỉ như đứa trẻ mười hai mười ba tuổi. Theo quan điểm của hắn, nếu cứ tu luyện kiểu này thì sau mười năm “cải tạo cốt cách” chắc chắn hắn sẽ trở thành một đứa trẻ nít vài tuổi.

- Bì ai a! Đến cả quần áo cũng không có để mặc nữa rồi!

Diệp Nguyên than thở một câu rồi lắc lắc tay phải một cái, một cuốn sách ủa màu xuất hiện. Nở nụ cười vui vẻ hắn dở từng trang sách bắt đầu lẩm nhẩm đọc. Thân thể hắn lúc này cũng tự lảng không bay lên rồi trôi đi trong không khí.

Nếu có người khác ở đây lúc này nhìn thấy sẽ tròn mắt ngạc nhiên khi thấy một thiếu niên mười hai mười ba tuổi, quần cộc lưng trần, tóc dài ngang vai đang huyền phù đứng đưa trên không theo từng làn gió thổi. Ánh mắt của thiếu niên đang say sưa dán vào một cuốn sách ủa màu ra chiều thương thức.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Định Thần Tuyệt Sát

Tu luyện không quản ngày tháng, chớp mắt mà năm thứ ba sắp trôi qua, Diệp Nguyên dường như đã hòa nhập hoàn toàn vào thế giới xa lạ này. Thân thể cùng tinh thần hắn cũng thay đổi dần theo năm tháng, tuy nhiên sự thay đổi này có phần kì quặc. Bởi lúc này hình dáng hắn mỗi ngày một nhỏ lại, kéo theo đó cảm giác với tự nhiên ngày càng mất tuệ, tâm cảnh của hắn ngày một trở nên tĩnh lặng, yên bình.

Cảm giác cười gió đập mây ngắm nhìn vạn nẻo giang sơn hùng vĩ làm hắn nhận rõ bản thân hắn thì ra rất phù hợp với cuộc sống cô tịch thế này. Đây là sự thay đổi về chất từ sâu thẳm tâm hồn của hắn. Đôi lúc hắn còn tự cười bản thân bởi sự thay đổi khó tin này.

- Trước đây ta chạy trốn chính bản thân mình a! Diệp Nguyên nằm cạnh Tiểu Miêu đang say ngủ trên mái nhà thì thầm.

Bốn năm qua đi kể từ ngày xa rời cố hương, Diệp Nguyên ngày càng hiểu cái gì gọi là hoài niệm. Tuy thế hắn tự biết bản thân không thể làm gì khác để thay đổi hiện thực. Đó cũng là lí do hắn chôn sâu quá khứ vào nơi sâu lắng nhất của tâm hồn mình.

Ánh mặt trời trên cao vẫn mãi mê quét những dải màu vàng óng lên khuôn viên quanh mặt hồ xanh biếc. Từng làn gió mang theo hương vị mộc mạc của núi rừng vẫn vi vu thổi xào xạc những rừng tuyết tùng. Đây đó trong dải núi đồi bao la trùng điệp chốc chốc lại vang lên bài ca đầy quen thuộc của muôn loài mãnh cầm dị thú.

Diệp Nguyên nằm thư giãn trên mái nhà một lúc rồi lại lấy ra từ trong nhẫn ngọc một cuốn sách ủa màu, bắt đầu say sưa đọc.

“Đông Châu Kí Sự - Trang sáu trăm hai mươi mốt”

“Đông Châu tu sĩ tầng tầng lớp lớp, tuy nhiên việc phân chia chiến lực vô cùng khó khăn. Truyền thừa huyết mạch, cổ đại công pháp, bí kỹ thần thuật và nhiều văn thư cổ tịch huyền diệu khác khiến chiến lực của tu sĩ Đông Châu rất khó đoán định.

Xét theo thông lệ từ xưa, có chín cảnh giới lớn mà cuộc đời của một tu sĩ luôn mong mỏi đạt thành. Trong đó sáu cảnh giới đầu tiên đơn giản được chia thành từ nhất giai đến lục giai. Ba cảnh giới sau cùng được chia thành Hoàng Chân Cảnh, Huyền Chân Cảnh và Thiên Chân Cảnh. Vì ba cảnh giới sau cùng sinh ra nhiều thần thông vô thượng nên những tu sĩ ở trong ba cảnh giới này đều được gọi là đại tu sĩ.”

Diệp Nguyên đọc qua những dòng này trong đầu lăm lăm bấm tự hỏi: “Không biết bản thân ta lúc này đang ở giai đoạn nào?”

Vì cuốn kí lục này không ghi chép phương pháp đánh giá thực lực của tu sĩ nên Diệp Nguyên không thể xác định được bản thân đang ở giai đoạn nào của cuộc đời tu sĩ. Hắn ngừng ra một chút, suy nghĩ băng quơ rồi gấp sách lại. Bàn tay phải khẽ động, như thường lệ cuốn sách lại biến mất vào bên trong không gian nhẫn ngọc.

Bàn tay ấn nhẹ vào mái nhà, thân hình hắn như được gió nâng đỡ lảng không rồi đập vội bộ pháp di chuyển ra giữa hồ nước trước nhà. Thân thể đứng thẳng giữa tầng không rồi từ từ hạ xuống gần mặt nước. Tiếp sau đó hắn nhắm mắt lại bắt đầu vận chuyển linh khí khai mở đả môn “cải tạo cốt cách”. Từ huyết bách hội giữa đỉnh đầu từng luồng dương khí lao vùn vụt chảy khắp thân thể. Cùng lúc đó âm khí cũng tự động thoát ra từ dưới đáy hồ rồi xuyên qua mặt nước, sau đó theo huyết dũng tuyến dưới hai lòng bàn chân hắn chảy vào cơ thể. Một âm một dương tạo thành một vòng tuần hoàn liên miên bất tuyệt trong cơ thể hắn, giúp hắn cải tạo cốt cách của chính mình.

Kiến thức tu luyện ngày một nhiều hơn, Diệp Nguyên càng hiểu rõ bộ đồ án hấp thu âm dương chi khí này tinh diệu đến nhường nào. Mỗi một lần dùng âm dương chi khí gột rửa cốt cách, hắn càng cảm nhận sự thay đổi to lớn của bản thân. Đây là một quá trình đảo ngược rất vi diệu của thân thể. Cảm giác mỗi một luồng âm dương chi khí đi vào thân thể, chảy qua các lộ kinh mạch là một lần bàn tay vô hình của tạo hóa giúp hắn quay ngược lại thời gian,

cải lão hoàn đồng một cách kì diệu.

Mấy khắc thời gian trôi qua, khi thân thể không tiếp nhận được âm dương chi khí nữa Diệp Nguyên mới dừng lại. Đôi mắt mở to nhìn thẳng về phía trước rồi thở ra một hơi trọc khí thật dài. Thân hình lắc nhẹ vài cái, đôi mắt bùng lên chút tinh quang khó nhận biết rồi cả người hần bần đi trên mặt hồ với một tốc độ khó tin.

Thi triển Huyền Ảnh Ngự Phong, Diệp Nguyên thân hình càng lúc càng di chuyển trong không khí với tiết tấu nhanh dần. Mươi hơi thở sau, thân thể hần lúc này có chút mờ ảo như thể đang luân lách giữa những tầng năng lượng vô hình trong không khí. Nếu người khác nhìn vào bộ pháp của hần lúc này thì sẽ thấy được thân thể hần như thể đang vừa phi hành vừa thi triển huyền thuật che mắt người khác. Từng phương vị được biến ảo một cách quỷ dị làm hình dáng của hần trên mặt hồ lúc này biến dạng không còn nhìn rõ.

“Huru! Huru!” Thân hình như thiểm điện, Diệp Nguyên lao tới một gốc tuyết tùng cổ thụ cách bờ hồ chừng hơn mười trượng. Bàn tay phải bỗng xòe ra phía trước rồi tạo thành một loại thủ pháp “cầm nã thủ”, một lực lượng trời buộc vô hình bất chợt hình thành xung quanh cánh tay phải của hần. Không những thế khí tức của hần lúc này biến đổi đột ngột, một tầng hắc ám quang mang bao phủ lấy cả cánh tay phải, đôi mắt hần cũng lập lòe hắc ám quang mang vô cùng quỷ dị. Chu vi mấy trượng xung quanh như thể đang bị bao phủ dưới lưới hái của tử thần.

Khi bàn tay phải của hần còn cách thân tuyết tùng chừng nửa trượng thì cả thân cây chợt kêu “lắc rắc” mấy tiếng rồi phần trên thân cây gãy rạp, vụn cây bay tung tóe khắp nơi. Cả thân tuyết tùng to bằng mấy người ôm lúc này chả khác nào gỗ mục bị lực đạo quỷ dị của Diệp Nguyên chấn nát.

Thân hình Diệp Nguyên đảo một vòng xung quanh cây tuyết tùng rồi bay trở lại mặt hồ, khí tức kì lạ vừa rồi của hần cũng được thu liễm lại. Đôi mắt trong suốt, đen nhánh lại hiện ra trên khuôn mặt non nớt của hần.

- Càng ngày càng cảm thấy giống ma công a! Diệp Nguyên lơ lửng trên mặt hồ lẩm bẩm.

Chiêu thức vừa rồi hần vừa sử dụng có tên là “Định Thần Tuyệt Sát”. Chính là công pháp mà Cổ lão đã tặng hần lúc đến nơi này tu luyện. Công pháp này chỉ có hai chiêu chia thành “Định Thần” và “Tuyệt Sát”.

“Định Thần” giống như tên gọi, bằng một phương pháp quỷ dị nào đó chấn động lên tâm cảnh của đối thủ rồi chế trụ, khiến đối thủ mất đi khả năng kiểm soát thân thể trong chốc lát. Còn “Tuyệt Sát” là một loại “khí hóa hình” đem hết linh khí trong cơ thể tạo thành một lưới “khí đạo” chém thẳng về yết hầu của đối thủ. Điều đặc biệt là hai chiêu thức này khi đã thi triển thì không thể gián đoạn.

Diệp Nguyên ba năm vừa qua theo lời Cổ lão chăm chỉ luyện tập công pháp “Định Thần Tuyệt Sát” này. Tuy nhiên càng đi sâu vào tu luyện công pháp này hần càng cảm thấy công pháp này quá bá đạo và độc ác. Dường như đây vốn là công pháp chuyên dùng cho sát thủ. Hơn nữa, hần cảm thấy công pháp này hình thành nên trong cơ thể một loại khí tức đặc biệt. Khí tức này rất giống “ma khí” được miêu tả trong các cuốn sách hần đã đọc qua.

Dù hần biết Cổ lão tặng hần công pháp này làm bùa bảo mệnh nhưng trong lòng hần vẫn có chút băn khoăn chưa giải tỏa được. Bởi đây là một công pháp giết người thực thụ, chiêu thức đã thành chắc chắn sẽ khiến đối thủ hình thần câu diệt vô cùng độc địa. Mà với hần lúc này, việc tu luyện chỉ để sau này có chút tiềm lực ngao du bốn phương, làm một lữ khách nay đây mai đó, nhìn ngắm vạn nẻo giang sơn tú lệ.

“Hi vọng sau này không bao giờ sử dụng chiêu thức quý quái này!” Diệp Nguyên trong đầu tự nhủ.

- Giết người a! Ta không phải loại người dã man như vậy! Luyện tới đại thành của Huyền Ảnh Ngự Phong ta sẽ làm một kẻ bình thường vân du thiên hạ! Diệp Nguyên nói một mình rồi nở nụ cười thoải mái.

Bàn chân đạp mấy bước bộ pháp, thân thể Diệp Nguyên xuất hiện bên cạnh Tiểu Miêu làm nó khẽ giật mình mở mắt ra nhóm ngó.

- Đến giờ săn mồi rồi! Diệp Nguyên bàn chân huyết nhẹ vào thân thể to lớn của Tiểu Miêu, rồi nhắm hướng khu rừng rậm rạp bay đi.

Tiểu Miêu sau hai năm sống cùng hần lúc này thân hình đã lớn hơn trước đây nhiều. Bây giờ nó to gấp rưỡi một con hổ trưởng thành, thân hình to lớn rất có phong phạm của “thú dữ”. Sức ăn của Tiểu Miêu mỗi ngày một tăng, bây giờ khẩu vị của nó không còn là gà rừng nữa mà là đám lợn rừng béo nức với đám hươu vàng mấy chục dặm chu vi quanh hồ nước. Hơn nữa thời gian gần đây nó đã tự đi săn mồi rồi tha về nhà. Diệp Nguyên chỉ là đi theo canh chừng nó, đề phòng bất trắc.

“Vèo..vèo...” Mấy bước nhảy thật xa Tiểu Miêu đã nhắm hướng Diệp Nguyên đuổi tới. Chẳng mấy chốc một người một thú lại bắt đầu chuyển sẵn mồi thường lệ.

“Bá” Diệp Nguyên từ trên cao xuyên qua tán cây rừng lao xuống ngồi ngay ngắn trên lưng của Tiểu Miêu.

“Meo...!” Tiểu Miêu vừa chạy vừa ngoảnh đầu lại kêu một tiếng rõ dài, ra chiều phản đối hành động của Diệp Nguyên. Tiếng kêu của nó có phần buồn cười bởi tiếng kêu này không phù hợp với thân hình to lớn của nó. Cảm giác Tiểu Miêu lúc này như con mèo nhà to xác chứ không phải giống mèo rừng oai phong.

Bấy giờ Diệp Nguyên thân hình nhỏ nhắn ngồi trên lưng Tiểu Miêu xoa xoa đầu nó rồi cười nói:

- Meo cái gì? Mấy năm nay tao nuôi mày lớn, lúc này tao cười một tý cũng không cho sao?

Tiểu Miêu chả biết có hiểu hần nói gì không nhưng tốc độ chợt nhanh như gió rồi nhảy xuyên qua mấy bụi cây cao làm Diệp Nguyên suýt nữa ngã nhào.

Ôn định thân thể Diệp Nguyên hậm hực:

- Mày muốn tao ngã chết sao?

Tiểu Miêu nghe thế càng chạy nhanh hơn, nhằm vào những cành lá sát mặt đất mà lao tới. Diệp Nguyên dờ khóc dờ cười ườn người tránh né liên tục. Cũng may thân pháp hắn có chút thành tựu nếu không sẽ bị va đập bầm dập cả thân hình.

Bỗng lúc này Tiểu Miêu thân hình trùng xuống rồi bất ngờ cong lưng lên hất Diệp Nguyên lên cao, sau đó nó như tên bắn lao vào một bụi rậm phía xa. Chớp mắt mấy tiếng kêu như lợn bị chọc tiết vang lên rồi thân hình của Tiểu Miêu hiện ra sau lùm cây, trên miệng nó đang cắn một con lợn rừng béo nức.

Diệp Nguyên nở nụ cười bay đến bên cạnh đánh lấy con lợn rừng rồi cười hả hê nói:

- Săn thêm ít con nữa đi rồi tao làm thịt hun khói cho mày!

Tiểu Miêu như hiểu lời hắn quấy nhẹ cái đuôi một cái rồi lại nhằm hướng khác lao đi. Diệp Nguyên cầm con lợn rừng trong tay lắm bảm:

- Đạo này nó dường như hiểu hết những lời mình nói!

Cười nhặt một cái, hắn nắm chặt con lợn rừng quay trở lại ngôi nhà ven hồ.

Trong căn bếp nhỏ, mùi thịt quay chín mọng nhanh chóng thả trôi theo làn gió. Diệp Nguyên tay cầm một miếng thịt quay thơm phức vừa ăn vừa hít hà.

- Tu luyện cũng cần phải ăn ngon a! Sau này có dịp ăn hết nếm vị của thiên hạ là tốt nhất! Hắn vừa ăn vừa lắm bảm.

“Xột xoạt” Sau rặng tuyết tùng, Tiểu Miêu lúc này đã trở về, trên miệng đang cắn chặt đuôi của ba con lợn rừng rồi cứ thế đi thụt lùi kéo về tận cửa bếp.

Diệp Nguyên nhìn cảnh này suýt nữa đánh rơi miếng thịt trên tay. Hắn cười ha hả nói:

- Mày định ăn hết đám lợn rừng này sao?

Tiểu Miêu nhả ba cái đuôi lợn rừng ra rồi cọ cọ vào chân hắn mấy cái sau đó nhảy lên mái nhà nằm duỗi chân hóng gió.

Diệp Nguyên lắc lắc đầu cười sau đó tiếp nhận nhiệm vụ của “đầu bếp”.

Nắng chiều tắt dần, màn đêm buông xuống tràn ngập mọi ngóc ngách của núi rừng. Côn trùng lại ỉnh ỏi cất tiếng ca.

Trên mái nhà gỗ, Diệp Nguyên nằm ngửa gối đầu lên đôi bàn tay sau gáy, đôi chân gác lên nhau đung đưa qua lại. Đôi môi hắn mấp máy rồi ngân nga những giai điệu nhẹ nhàng:

“Trên đường đời mịt mờ xa xa...cổ hương có một mái nhà yên ấm...dù ở phương trời xa thẳm...tâm hồn ta vẫn theo gió quay về...”

Ngón tay vẽ theo những chòm sao lung linh trên nền trời, miệng ngân nga những giai điệu không lời khi trầm khi bổng. Một lúc sau Diệp Nguyên chìm dần vào giấc ngủ. Tiểu Miêu nằm bên cạnh, xích lại gần hắn rồi gác đầu lên bụng hắn, sau đó nó cũng gật gù chìm vào giấc ngủ.

...

Mười hôm sau.

Diệp Nguyên lúc này đang lơ lửng cao cách hồ nước chừng ba mươi trượng. Hôm nay là ngày hắn muốn rời khỏi địa phương này. Từ mấy ngày trước khi bộ pháp Huyền Ảnh Ngự Phong đã trở nên nhuần nhuyễn hắn mới phát hiện được lối ra của kết giới nơi này.

Thì ra phía trên mặt hồ là một đạo kết giới vô hình chỉ có thể nhìn thấy khi di chuyển với bộ pháp Huyền Ảnh Ngự Phong. Kết giới này nếu dùng tốc độ để đột phá thì có thể dễ dàng rời khỏi. Đó cũng là lý do mà lúc rời đi Cổ lão lại đập bộ pháp theo một quỹ tích kì lạ như vậy.

Diệp Nguyên ngưng thần chú tâm nhớ lại quỹ tích mà lúc trước Cổ lão đã thi triển. Sau một hồi xác định lại các phương vị tinh chuẩn thân hình hắn hạ dần xuống đứng ngay gần bên bờ hồ.

Ngoảnh mặt lại nhìn Tiểu Miêu đang nằm dài trên mái nhà, Diệp Nguyên cười cười nói:

- Đợi tao tìm hiểu kĩ kết giới này rồi sẽ mang mày ra cùng!

Nói rồi đôi mắt hắn hướng thẳng lên cao nhìn chăm chú sau đó thân thể như tên bắn vọt lên cao. Huyền Ảnh Ngự Phong đập liên tục vào hư không theo từng phương vị kì dị. Khi lên tới độ cao hơn mười trượng môi Diệp Nguyên nhếch lên nụ cười bởi hắn đã nhìn thấy cửa ra của kết giới. Những vòng năng lượng vô hình đan xen vào nhau di chuyển qua lại như thể mê cung, nếu tốc độ không đủ nhanh thì không bao giờ thoát được. Đây là một kiểu không gian kết giới vô cùng vi diệu.

Bàn chân đập bước thất tinh trên không trung sau đó thân thể hắn lao vút lên cao. Một quỹ tích kì lạ được hắn thi triển, thân hình hắn lúc này dường như mờ đi rồi dần dần biến mất giữa tầng không.

“Bá!” Diệp Nguyên bắt chợt hiện ra trên không, đôi mắt hần có chút ngạc nhiên nhìn khung cảnh xung quanh. Dưới chân hần là một khu rừng xum xuê rậm rạp không hề nhìn thấy bóng dáng của hồ nước và căn nhà.

Sau phút ngạc nhiên hần nở nụ cười cảm thán:

- Kết giới này thật tài tình!

Nhớ đến Tiểu Miêu hần lại bắt đầu thi triển Huyền Ảnh Ngự Phong để mở ra lối vào kết giới. Vừa nhìn thấy cửa vào hần chuẩn bị lao xuống thì một tiếng mèo kêu vang lên phía xa làm hần dừng lại.

- Đây là...

Diệp Nguyên lăm bắm một câu rồi nhắm hướng tiếng mèo kêu bay tới. “Loạt xoạt” tiếng động bên dưới khu rừng làm hần tăng thêm phần chú ý. Bay được một đoạn chừng mấy trăm trượng thì hần bắt chợt dừng lại đột ngột rồi ngẩn ra thì thào:

- Không phải chứ! Nó có thể ra vào kết giới dễ dàng như vậy sao?

Thì ra lúc này trên một nhánh cây cổ thụ to lớn, Tiểu Miêu không biết từ lúc nào đã ngồi chễm chệ trên cành cây dương to mắt nhìn hần.

“Meo!” Tiểu Miêu kêu một tiếng dài rồi nhắm hướng rừng cây thưa thớt lao đi.

Diệp Nguyên vừa phi hành trên cao vừa nói vọng xuống:

- Mày giỏi lắm! Có thể ra vào kết giới tự do như vậy mà tao không biết!

Thật ra lúc hai năm trước Tiểu Miêu đến đây, Diệp Nguyên đã thấy kì lạ nhưng từ đó về sau hần cũng không để ý, vì Tiểu Miêu đã ở lại sống cùng hần. Hần cho rằng Tiểu Miêu vô tình đi lạc vào kết giới rồi không ra được, nếu không nó cũng chả thèm ở lại cùng hần.

Cười “hắc hắc” mấy tiếng Diệp Nguyên tăng tốc lao vùn vụt trong gió đuổi theo bước chân của Tiểu Miêu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Trở Lại Sơn Cốc

Núi rừng trùng trùng điệp điệp nối tiếp nhau liên miên bất tận, Diệp Nguyên cùng Tiểu Miêu mất ba ngày liên tục xuyên rừng bạt núi mới đến được đỉnh núi cao vút tầng mây mà ngày trước Cô lão mang hần đến. Cũng may đỉnh núi cao vút này dễ nhận biết nếu không Diệp Nguyên chắc phải “cầu cứu” Tiểu Miêu mang hần trở về đường cũ.

Đứng trên đỉnh núi chót vót tầng mây, Diệp Nguyên đảo một vòng lớn rồi hét lên một tiếng vang vọng. Sau đó thân hình hần như tên bắn lao thẳng lên nền trời. Lúc này hần đang tưởng niệm lại thời điểm ba năm trước suýt nữa thì ngã chết.

Thân thể lơ lửng trên tầng mây mù, hần hít thật dài một hơi lương khí rồi thở ra thật mạnh. Từ nay có thể đi mây về gió, thân thể chẳng khác nào cánh chim trời tự do bay lượn. Với Diệp Nguyên đây là một cảm giác khó diễn tả thành lời. Lúc trước ở trong kết giới chỉ quanh quẩn trong mấy chục dặm chu vi hần chưa cảm nhận hết cảm giác tuyệt vời này. Bây giờ lạng lẽ đứng giữa tầng mây nhìn một dải giang sơn gấm vóc hần mới cảm nhận được cái gì gọi là cười mây, đập gió.

Nở một nụ cười mãn nguyện, thân hình hần khẽ động, bộ pháp nhanh chóng thi triển, cả thân hình hần như thiểm điện lao vụt xuống đỉnh núi.

- Tiểu Miêu đi nào! Diệp Nguyên hát cảm cười nói với Tiểu Miêu rồi nhảy lên lưng nó ngồi ngay ngắn. Không biết từ khi nào hần đã coi Tiểu Miêu như thú cưỡi.

“Meo!” Tiểu Miêu thân hình lúc lắc kêu lên một tiếng.

- Meo cái gì? Từ nay mày đi theo tao được rồi! Tao đưa mày đi ăn hết mĩ vị của thiên hạ.

Giọng nói của Diệp Nguyên vừa có chút khí thế lại vừa có chút mơ tưởng. Xem ra lúc này tâm tình hần vô cùng tốt. Tiểu Miêu lúc lắc người mấy cái rồi cũng mặc cho Tiểu Nguyên ngồi trên lưng, đôi chân nó bắt đầu phóng như bay xuống núi.

- Cẩn thận! Ngã chết bây giờ! Diệp Nguyên thấy nó lao xuống núi thì nằm rạp lên lưng nó khẽ bảo.

“Meo!” Tiểu Miêu đáp một tiếng rồi tốc độ di chuyển lại nhanh hơn. Từng gò đá cao chót vót không làm nó hoảng sợ. Đôi chân nó như thể có keo dính nhún nhảy liên tục trên sườn núi rồi theo những lối mòn nhỏ hạ xuống chân núi một cách an toàn.

Diệp Nguyên lúc này có thích thú cười trên lưng Tiểu Miêu hơn là phi hành. Hắn cảm thấy sau này có thể đào tạo Tiểu Miêu thành thú cười thực thụ. Dẫu sao lúc này hắn đã quen dùng nó làm thú cười.

- Mày hiểu lời tao nói phải không Tiểu Miêu? Diệp Nguyên vỗ đám lông trên cái đầu to tướng của nó hỏi.

“Meo!” Tiểu Miêu kêu một tiếng.

- Nếu hiểu lời tao nói thì đưa tao về sơn cốc đi! Diệp Nguyên vỗ vỗ đầu nó cười nói.

Lúc này hắn đang thử xem có phải Tiểu Miêu thật sự biết đường từ sơn cốc đến chỗ tu luyện của hắn không? Bởi quãng đường trèo đèo lội suối đó vô cùng rắc rối không phải đã thú có thể ghi nhớ được. Ngay cả hắn lúc này vẫn còn đang có chút mơ hồ về đường trở lại.

Trong lúc Diệp Nguyên đang mải suy nghĩ thì Tiểu Miêu đã phóng như bay về phía trước. Đây vốn là con đường lúc trước Diệp Nguyên đã đi qua. Diệp Nguyên cẩn thận nhớ lại từng chi tiết của quãng đường cũ rồi bắt đầu so sánh với con đường Tiểu Miêu đang chạy.

“Thật là trùng khớp a!” Hắn cảm thán một câu.

Trèo đèo lội suối, săn bắt thú rừng làm thức ăn, một người một thú cứ thế theo con đường cũ trở về. Đây đã là ngày thứ tư của cuộc hành trình. Vì cười Tiểu Miêu nên tốc độ nhanh hơn lúc trước đi bộ nhiều. Khung cảnh quen thuộc cũng đã hiện rõ trong mắt Diệp Nguyên. Hắn tính toán chỉ cần một hôm nữa là có thể trở về sơn cốc.

Tuy có thể phi hành nhanh chóng nhưng hắn không thể xác định được phương vị chính xác nên đành chọn cách đơn giản nhất là theo đường cũ trở về. Dẫu sao lúc này hắn cũng không có gì phải vội. Tiểu Miêu bây giờ cũng quen với việc cõng hắn trên lưng, một người một thú tình cảm ngày càng gắn bó.

Bên bờ suối nhỏ, một cột khói bốc cao lên bầu trời, Diệp Nguyên đang ngồi “thiết kế” đồng lửa chuyên để nướng thịt. Mấy năm kinh nghiệm nướng thịt khiến hắn có chút tự hào về khả năng nấu nướng của mình.

“Xốt xoạt!” Từ bên trong tán lá rừng Tiểu Miêu đã cộp về mấy con gà rừng béo mập. Nó đi đến cạnh Diệp Nguyên, thả xuống ba con gà rồi nhảy lên một ụ đá mát mẻ bên bờ suối đuổi dài chân thư giãn.

Diệp Nguyên bắt đầu nhiệm vụ “đầu bếp” của mình như thường lệ. Chẳng mấy chốc ba con gà nướng thơm phức đã chín vàng trên bếp than hồng. Tiểu Miêu nhanh như cắt nhảy tới dành lấy hai con gà béo nhất rồi tha đến ụ đá nằm ăn thông thả. Diệp Nguyên dùng con dao nhỏ cắt từng miếng thịt vàng óng bắt đầu ăn ngon lành.

Sắc trời âm u tắt nắng, độ nửa canh giờ nữa là màn đêm lại tới. Hôm nay Diệp Nguyên quyết định nghỉ chân ở con suối nhỏ này một đêm, ngày mai mới quay lại sơn cốc. Giường trời chiếu đất, cuộc sống tự do tự tại đã thành thói quen của hắn.

Chọn một ụ đá bằng phẳng Diệp Nguyên bắt đầu ngồi nhập định, mấy năm liên tục hắn đã quen với việc tu luyện không quản ngày tháng như thế này. Mỗi lần nhập định của hắn thường diễn ra trong vài canh giờ. Hấp thu linh khí, thu nạp âm dương chi khí, tu luyện tinh thần lực, củng cố tâm cảnh, đó là những thứ mà mỗi lần nhập định hắn đều hướng tới. Với hắn lúc này con đường tu luyện như một môn học mới mẻ mà hắn lại không muốn mình trở thành tên học trò lười nhác.

Gần ba canh giờ trôi qua, Diệp Nguyên tỉnh lại từ nhập định, cảm giác thân thể mỗi ngày một tốt hơn khiến hắn cảm thấy mãn nguyện. Ít ra là với một kẻ xuất thân từ xã hội hiện đại như hắn, mọi thứ hắn đạt được lúc này là quá đủ.

“Tâm cảnh của ta tự nhiên có chút nhộn nhạo là sao?” Diệp Nguyên thoáng nhíu mày tự hỏi.

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao sáng trên cao, đôi mắt hắn thoáng qua chút cô đơn rồi tiêu biến, sau đó hắn nhảy sang phiến đá Tiểu Miêu đang nằm ngồi xuống cạnh nó. Bàn tay vuốt ve bộ lông đen óng của Tiểu Miêu, Diệp Nguyên thì thào:

- Ài! Mấy năm nay có mày bên cạnh khiến tao vui vẻ hơn nhiều. Cảm ơn mày Tiểu Miêu!

Không biết Tiểu Miêu có hiểu lời hắn nói hay không nhưng nó quay đầu lại cọ vào người Diệp Nguyên mấy cái rồi lăn ra ngủ tiếp.

Diệp Nguyên nằm ngửa gác chân lên người của Tiểu Miêu, đôi mắt mở to nhìn thẳng lên nền trời. Đêm nay không hiểu sao hắn cảm thấy khó ngủ, cảm giác bốn chôn vẫn hiện hữu làm tâm cảnh hắn không yên. Lần đầu tiên trong suốt mấy năm tu luyện hắn mới có cảm giác khó chịu thế này. Trần trọc mãi đôi mắt hắn mới bắt đầu sụp xuống, hơi thở đều đều báo hiệu giấc ngủ đã tràn về.

Một khắc...

Hai khắc...

Một canh giờ trôi qua...

“Bồng!” Không gian chợt chấn động mãnh liệt làm Diệp Nguyên giật mình tỉnh dậy. Một cảm giác đè nén, áp bức bao phủ lấy tinh thần của hắn. Tiểu Miêu nằm bên cạnh cũng hoảng sợ co rúm người lại.

- Tiểu Miêu đừng sợ! Diệp Nguyên vỗ nhẹ người của nó.

Lúc này hắn đang vận chuyển linh khí trong người với tốc độ cao nhất để chống lại sự đè ép vô hình này.

“Đây là tinh thần uy áp a!” Diệp Nguyên trong đầu nhanh chóng đưa ra nhận xét.

- Không biết uy áp mãnh liệt cỡ này thuộc vào cảnh giới nào của tu sĩ? Diệp Nguyên miệng lầm bầm.

Lúc này hắn cũng đã biết lí do gì khiến bản thân bồn chồn không yên.

“Khí tức này...rất quen thuộc!” Diệp Nguyên bụng bảo dạ.

Một tia sáng lóe lên trong đầu, khí tức của hắn lập tức thay đổi, tâm pháp Định Thần Tuyệt Sát nhanh chóng được thi triển. Bàn tay phải cùng đôi mắt của hắn nhanh chóng dập dờn hắc ám quang mang quỷ dị. Tiểu Miêu bên cạnh thấy thế lùi lại phía sau mấy bước, ánh mắt vô cùng cảnh giác.

- Thì ra là khí tức này! Diệp Nguyên lầm bầm.

Đạp vội bộ pháp hắn lao vút lên tầng không nhìn bao quát một vòng xung quanh. Lúc ánh mắt hắn nhìn về một dãy núi đồi trùng điệp xa xa thì cả người run lên một cái nhẹ nhẹ.

“Ma khí trùng thiên” Diệp Nguyên trong lòng chấn động.

“Không ổn!” Đúng lúc này trong đầu hắn xẹt qua một tia cảm giác nguy hiểm.

“Xoẹt!” Chưa kịp để hắn phản ứng một tia chớp màu đen từ hướng ma khí bốc cao đã phá không lao thẳng về phía hắn. Một bàn tay bao phủ đầy hắc khí đã bóp thẳng vào yết hầu hắn.

“Định Thần Tuyệt Sát!” Diệp Nguyên đôi mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Đứng trước mặt hắn lúc này là một người dong dỏng cao, toàn thân bao trùm bởi hắc khí, cảm giác âm hàn, tử tịch bao phủ quanh người này khiến Diệp Nguyên cảm thấy khó thở. Cảm giác của hắn lúc này như thể đang đứng cạnh lưỡi hái của tử thần.

“Ặc...ặc...” Diệp Nguyên bắt đầu cảm thấy khó thở. Tuy chỉ một sát na ngắn ngủi bàn tay kia chạm vào yết hầu của hắn, nhưng thân thể hắn đã hoàn toàn bị chế trụ. Cảm giác bị giam cầm khiến hắn thấy bất lực.

- Người là kẻ nào? Một giọng nói già nua khàn khàn vang lên.

Diệp Nguyên nghe giọng nói này thì tâm thần chấn động, đôi mắt mở lớn rồi thì thảo với giọng đứt quãng:

- Cổ lão...là ta...ta là...Diệp Nguyên...!

Người kia nghe vậy thì bàn tay nơi lồng ngực một chút rồi thu liễm lại khí tức toàn thân. Giọng nói trầm trầm vang lên bên tai Diệp Nguyên:

- Người thật là Diệp tiểu tử?

Diệp Nguyên ríu rít nói:

- Đúng là ta! Mấy năm trước lão đã cứu sống ta rồi đưa ta đến hồ nước kia tu luyện còn truyền cho ta hai bộ công pháp nữa.

Hắc khí biến mất, khuôn mặt của Cổ lão hiện ra rồi bàn tay rời khỏi cổ của Diệp Nguyên, sau đó lão nhìn Diệp Nguyên một vòng từ trên xuống dưới với ánh mắt kì dị.

- Người tu luyện kiểu gì mà lại cái lão hoàn đồng như thế này? Cổ lão có chút ngạc nhiên hỏi.

Diệp Nguyên cười cười thành thật đáp:

- Có người bày ra trận pháp trên người ta giúp ta cải tạo cốt cách!

Cổ lão nhíu mày, nắm lấy tay phải của hắn rồi bỗng nở nụ cười nhạt nói:

- Tiểu tử, nếu là ta năm xưa thì lúc này ngươi đã hình thành câu diệt!

Diệp Nguyên nghe thế toát mồ hôi nói:

- Ta tưởng lúc này chết rồi!

- Ngươi tưởng đó là Định Thần Tuyệt Sát sao?

Diệp Nguyên gật đầu lia lịa.

Cổ lão cười ‘ha ha’ sau đó nói:

- Nếu là chiêu thức kia thì ngươi còn sống đứng ở nơi này sao!

- Nhưng lúc này ta thấy rất giống!

- Hừ! Chỉ là vỏ ngoài mà thôi!

- Thì ra là thế!

Diệp Nguyên cùng Cổ lão hạ xuống bên bờ suối sau đó Cổ lão cười nhẹ nói:

- Không ngờ ngươi khiến ta có chút bất ngờ. Chỉ hơn ba năm đã tu luyện thành thực Huyền Ảnh Ngự Phong cùng Định Thần Tuyệt Sát.

Diệp Nguyên nghe thế hỏi lại:

- Chẳng lẽ người khác tu luyện lâu hơn ta sao?

Cổ lão nghe vậy có chút buồn cười đáp:

- Lâu hơn thì không nhưng ngươi không có thiên tài địa bảo hỗ trợ mà có thể đạt được thành tựu như ngày hôm nay cũng tính là không tệ.

Diệp Nguyên nghe thế có phần cao hứng hỏi tiếp:

- Lão xem xem ta lúc này đang ở cảnh giới nào?

Cổ lão nhìn hắn một lượt rồi nhíu mày đáp:

- Ngươi tu luyện một môn công pháp ẩn đi tu vi sao?

- Không có!

“Ha ha” tiếng cười của Cổ lão lại vang lên rồi lão nhìn chằm chằm Diệp Nguyên nói:

- Xem ra thân thể ngươi phát sinh nhiều điều kì quái mà ta không biết đến!

- Tại sao lão lại nói như vậy?

- Vì ta nhìn không ra tu vi của ngươi!

- Sao lại như thế được! Chẳng lẽ ta nhất giai cũng không đạt đến! Diệp Nguyên khuôn mặt có chút thất vọng.

Cổ lão cười nói:

- Ngươi thi triển một vòng Huyền Ảnh Ngự Phong ta xem!

Diệp Nguyên nghe thế thì thân hình bắn lên cao rồi thi triển bộ pháp đạp liên tục trên nhiều phương vị khác nhau. Hắn cố đẩy tốc độ của mình lên mức cao nhất có thể, chớp mắt hắn đã biến thành một bóng mờ xẹt qua xẹt lại trong không khí.

- Dừng lại đi! Cổ lão đảo mắt vài cái rồi khẽ gọi.

- Lão thấy thế nào? Diệp Nguyên hỏi.

Cổ lão nhìn hắn ánh mắt có chút tán thưởng rồi nhận xét:

- Miễn cưỡng đạt đến tam giai đi!

- Thật là tam giai?

- Tiểu tử ngươi không tin ta sao?

- “Hắc hắc” không phải! Là ta đang tự vui mừng!

- Chỉ là ba cánh giới đầu mà thôi! Người sau này phải cố gắng nhiều!

- Lão nói phải!

Cổ lão nở nụ cười hiền hòa gật gật đầu rồi lại hỏi:

- Người không muốn hỏi ta điều gì sao?

Diệp Nguyên nở nụ cười có chút tinh quái đáp:

- Lão muốn nói thì không cần đến lượt ta phải hỏi!

- Ha ha! Xem như tiểu tử ngươi hiểu chuyện!

- Hắc hắc! Diệp Nguyên cũng cất tiếng cười vui vẻ.

Thật ra lúc này hắc trong lòng cũng đang chấn động không thôi. Cảm giác áp bức tinh thần kia thật sự bá đạo làm hắn có chút hoảng sợ. “Cổ lão chắc đã bước vào hàng ngũ đại tu sĩ a!” Diệp Nguyên liên tục cảm thán trong lòng.

“Meo!” Lúc này sau ụ đá Tiểu Miêu mới dám lộ mặt ra kêu một tiếng.

- Lại đây Tiểu Miêu! Diệp Nguyên vẫy vẫy tay.

- Ồ! Một con Hắc Linh Miêu sao? Cổ lão có chút hứng thú nhìn Tiểu Miêu.

Tiểu Miêu dường như rất sợ Cổ lão nên không dám bước tới bên cạnh Diệp Nguyên. Diệp Nguyên cười cười chạy lại bên ụ đá rồi vỗ vỗ đầu nó nói:

- Đừng sợ! Không ai hại mày đâu!

“Meo...meo!” Tiểu Miêu kêu mấy tiếng rồi mới chịu theo Diệp Nguyên đi lại bên cạnh Cổ lão, tuy thế đôi mắt màu lam của nó vẫn rất dè chừng Cổ lão.

- Nó ở cùng ta hai năm liên tục ở địa phương kia! Diệp Nguyên cười nói rồi kể qua một chút về Tiểu Miêu.

- Ồ! Xem ra sách cô ghi chép không sai! Cổ lão chột lăm lăm.

- Lão muốn nói ghi chép gì?

Cổ lão nhìn trời xa xăm nói:

- Nhiều sách cô ghi lại Hắc Linh Miêu vốn nhạy cảm với các loại phong ấn, kết giới, có thể ra vào các loại kết giới một cách dễ dàng.

- Nói như vậy Tiểu Miêu có thiên phú như vậy sao?

- Hắn là thế! Tuy nhiên ta cũng không chắc lắm đây là Hắc Linh Miêu thực thụ.

- Tại sao lão nói vậy?

- Bởi vì sách cô có ghi lại Hắc Linh Miêu tuy là linh thú nhưng chỉ nhỏ như mèo nhà mà thôi. Thân hình không bao giờ vượt quá hai thước. Còn con mèo này thì...quá to!

Diệp Nguyên nghe thế nhìn lại thân hình Tiểu Miêu chột phì cười, sau đó xoa đầu nó ra chiều an ủi.

Cổ lão cũng nở nụ cười rồi nói:

- Được rồi! Ta đưa các ngươi về sơn cốc!

Lời nói của lão vừa dứt một lực đạo vô hình đã bao phủ lấy Diệp Nguyên và Tiểu Miêu. Sau đó lão đập bộ pháp mang theo một người một mèo lao như tên bắn về phía sơn cốc, chớp mắt đã biến mất ở cuối chân trời.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Biến Đổi

Màn đêm bao trùm lấy không gian sơn cốc. Cái không khí âm u tĩnh mịch làm lòng người cảm thấy muôn phần cô độc. Ấy vậy mà đối với Diệp Nguyên và Cổ lão không khí ẩm đậm thê lương này lại khiến hai người họ thỏa sức hưởng thụ.

Đây đã là ngày thứ ba Diệp Nguyên trở lại sơn cốc của Cổ lão. Hắn lại quay về với nhịp sống đơn giản, tự do của ba năm trước. Dường như với hắn lúc này một mảnh thiên địa này đã trở thành cố hương thứ hai của hắn. Đó là cảm giác xuất phát từ sâu trong tâm hồn hắn, cảm giác ngày càng in đậm trong trái tim hắn.

Đêm vẫn đầy sao sáng, gió vẫn vờn quanh những dải núi đồi trùng điệp. Diệp Nguyên lúc này đang nằm trên mái nhà gỗ ngắm sao còn Cổ lão vẫn như thường lệ ngồi cạnh bàn đá với tách trà ấm nồng thân thuộc. Tiểu Miêu thì đang nằm ngủ say sưa ở một phiến đá sạch sẽ trong khu vườn nhỏ.

- Diệp tiểu tử! Ngươi không có ý định rời khỏi nơi này sao? Cổ lão chợt cất tiếng hỏi, giọng nói của lão mang thêm âm vị hiền hòa vui vẻ.

- Lão đuổi ta đi sao? Diệp Nguyên cười cười nói.

Cổ lão nghe thế thì nhấp ngụm trà lắc lắc đầu cười.

Diệp Nguyên cũng nở nụ cười rồi nói:

- Lão muốn ta ra ngoài làm một phen lịch duyệt chứ gì!

- Ngươi không muốn sao?

- Tất nhiên là muốn! Chỉ là ta không tin tưởng lắm vào bản thân mình!

- Tại sao?

- Lúc trước ta suy nghĩ đơn giản, chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường, an nhàn dạo chơi nay đây mai đó nhưng từ hôm thấy “thần uy” của lão thì ta bắt đầu cảm thấy có chút sợ hãi thế giới này.

- Ngươi sợ chết?

- Chết không đáng sợ, ta chỉ sợ chết mà không biết vì sao mình lại chết!

- Ha ha! Tốt! Xem như ngươi nhận ra được thế giới tu sĩ khắc nghiệt đến nhường nào.

Diệp Nguyên ba hôm nay suy nghĩ rất nhiều về cái gọi là thực lực. Càng hiểu rõ thế giới này hắn càng cảm thấy bản thân mình như thể cỏ cây mọc dại ven đường, có thể bị giẫm nát bất cứ lúc nào. Tuy nhiên hắn lại không muốn điên cuồng tu luyện, chôn vùi năm tháng vào việc bế quan, ngộ đạo, truy cầu cơ duyên, kỳ ngộ hay những thứ đại loại như vậy. Hắn cảm giác bản thân hắn căn bản không phù hợp với con đường này.

Cổ lão nhấp ngụm trà, cười nhạt rồi hỏi:

- Ba năm trôi qua, ngươi thấy con đường tu luyện như thế nào?

Diệp Nguyên khẽ đáp:

- Không tồi! Có thể cười mây đạp gió, vượt qua rào cản của cơ thể phàm nhân quả thực là tuyệt diệu.

Cổ lão lại hỏi:

- Nếu sau này ngươi có thể đạt được pháp lực thông huyền, ngạo thị cổ kim thì ngươi nghĩ thế nào?

Diệp Nguyên nghe vậy cười “hắc hắc” đáp:

- Lão dụ dỗ ta sao? Ta tuy tuổi không lớn nhưng hiểu rõ cái gì gọi là được – mất! Muốn trở thành đại tu sĩ pháp lực thông huyền thì cả cuộc đời sẽ chìm đắm trong tu luyện, gần như đoạn tuyệt mọi quan hệ với thế gian. Bản thân ta không phù hợp với con đường đó.

Cổ lão thấy hắn hồi đáp nhanh như vậy thì cười tự giễu sau đó nói:

- Năm xưa ta cũng từng có suy nghĩ như ngươi!

Diệp Nguyên nghe vậy mắt khẽ mở to một chút rồi hỏi:

- Ý của lão là gì?

- Ha ha! Sau này ngươi sẽ hiểu! Lúc nào ngươi đứng trước ngã rẽ của vạn nẻo đường ngươi sẽ biết cái gì gọi là thiên ý.

- Lão muốn nói sau này ta không nắm giữ được vận mệnh của mình chứ gì?

Diệp Nguyên không đợi Cổ lão lên tiếng đã mỉm cười tiêu sái rồi nói với giọng vui vẻ:

- Lão yên tâm ta hiểu được, chỉ là ta vẫn thích đi trên con đường ta đã chọn.

Cổ lão nghe xong cười “ha ha” nói:

- Tốt! Chỉ cần ngươi hiểu thì sau này ta cũng không cần bận tâm về ngươi nữa!

Diệp Nguyên nghe thế có trong lòng có chút ấm áp, hẳn biết Cổ lão thật sự quan tâm đến hắn.

- Lúc nào ngươi muốn đến Đông Châu thì chỉ cần nói với ta một tiếng! Cổ lão nói rồi thân hình tan biến vào màn đêm.

Diệp Nguyên cũng chẳng để ý đến việc Cổ lão đi đâu hay làm gì, đó là thói quen xưa nay của hắn. Nhìn trời đêm bao la hắn lẩm bẩm:

- Đông Châu a! Rốt cuộc ngươi hình dáng thế nào đây?

Diệp Nguyên trong đầu mừng rỡ ra muôn vàn cảnh sắc về Đông Châu. Chỉ tiếc một trăm lẻ tám cuốn kí lục trong nhẫn ngọc của hắn không ghi chép chi tiết về cuộc sống của tu sĩ Đông Châu nếu không hẳn đã có được chút kiến thức hữu ích. Nhiều lần hắn muốn hỏi Cổ lão chi tiết về Đông Châu nhưng lời ra đến miệng lại thôi. Bởi trực giác của hắn nhận định rằng những thứ Cổ lão muốn nói cho hắn biết thì lão sẽ không đợi hắn hỏi tới.

“Hur!” Gạt hết suy nghĩ sang một bên thân hình Diệp Nguyên vọt lên trên cao huyền phù giữa tầng không. Huyền Ảnh Ngự Phong của hắn đã luyện đến lô hỏa thuần thanh, tùy tâm sở dục. Điều thiếu sót hiện nay của hắn chính là tu vi còn thấp nên chưa thể hiện hết được cái vi diệu của Huyền Ảnh Ngự Phong.

“Nếu một ngày nào đó có thể dung nhập bản thân vào làn gió bay khắp nẻo giang sơn thì thật tuyệt” Diệp Nguyên lơ lửng trên cao mông lung suy nghĩ.

“Đại đạo tự nhiên, vô câu vô thức...”

Hai tay chấp sau lưng, thân thể hắn cứ thế thả trôi theo làn gió lượn lờ trong khuôn viên trước căn nhà nhỏ. Đôi mắt hắn khép hờ, từng tắc da thịt trên thân thể lưu chuyển từng đợt linh khí dập dờn như gợn sóng. Hắn lúc này đang tìm cho mình con đường dung nhập vào tự nhiên chi đạo, tìm cho mình con đường để hóa thân vào từng làn gió thoảng.

“Đã muốn tìm “đạo” cho riêng mình sao? Tiểu tử này...không tệ!” Ở một không gian khác, một tiếng nói già nua trầm ấm nhẹ vang lên.

Thân thể dung đưa trong không trung, Diệp Nguyên bắt đầu cảm nhận từng quỹ tích hỗn tạp đang lưu chuyển theo từng làn gió. Thần thức hắn tràn ra bên ngoài như muôn ngàn sợi tơ nhỏ, lần mò, tìm kiếm trong từng làn gió cái hư vô mịt mờ của tự nhiên chi đạo.

Thời gian cứ thế trôi qua nhanh chóng, thân thể Diệp Nguyên càng ngày càng trôi dạt trong không trung theo những quỹ tích kì lạ. Lúc này mỗi làn gió thổi qua như xuyên qua thân thể hắn rồi tản mát ra xung quanh theo nhiều hướng khác nhau. Tiếp đó mỗi làn gió vừa tản mát ra xung quanh lại theo một quỹ tích kì dị quay trở về bao bọc lấy thân thể hắn rồi giúp thân thể hắn dập dờn trong không khí. Lúc này nhìn vào thân thể Diệp Nguyên có thể thấy sự vận vẹo, biến dạng một cách kì quái. Tuy nhiên đây không phải thật sự là cơ thể hắn xảy ra dị dạng mà là công pháp Huyền Ảnh Ngự Phong bắt đầu có những nét biến hóa theo chiều hướng khác. Dù bây giờ những biến hóa này chưa thể gọi là “đạo” riêng của hắn nhưng có thể xem là một sự thăng hoa trong bộ pháp của hắn.

Chìm đắm trong sự biến hóa vi diệu của bộ pháp Huyền Ảnh Ngự Phong, đến lúc Diệp Nguyên mở mắt ra tỉnh lại từ “cảm ngộ” thì những tia nắng mặt trời ngày mới đã ló rạng sau những dãy núi trùng điệp. Hít dài một ngụm không khí trong lành của ngày mới, hắn nở nụ cười thoải mái rồi thân hình nhẹ nhàng phiêu phù hạ xuống sân nhà. Cổ lão không biết từ lúc nào đã ngồi cạnh bàn đá nhắm nhai chén trà nóng.

Lão nhìn Diệp Nguyên, mỉm cười cát tường rồi nói:

- Nào, lại đây cùng ta thưởng trà!

Diệp Nguyên nhanh chóng bước đến ngồi đối diện với lão rồi nâng vôi chén trà bắt đầu thưởng thức. Điều bộ hắn lúc này cũng học được mấy phần phong thái nhàn nhã của Cổ lão.

...

Nửa năm nữa lại trôi qua trong sự cố gắng tu luyện của Diệp Nguyên. Mặc dù tu vi của hắn lúc này vẫn chưa có gì tiến triển nhưng bộ pháp Huyền Ảnh Ngự Phong cùng Định Thần Tuyệt Sát thì đã được hắn vận dụng một cách vô cùng nhuần nhuyễn. Nhất là Huyền Ảnh Ngự Phong đã đạt đến một tầm cao mới vượt xa khỏi sự biến hóa của bản thân công pháp này. Tuy nhiên điều này cũng không có gì lạ bởi đó là con đường mà Cổ lão muốn hắn bước tới. Con tìm kiếm “đại đạo” của chính bản thân mình.

“Àm...âm...âm!” Từng tiếng nổ lớn làm lay động một mảng rừng rậm rạp. Hàng đàn chim chóc bay tán loạn tìm đường chạy trốn. Bên dưới mảng rừng cảnh lá xum xuê không thấy bầu trời hai bóng người đang đuổi sát nhau như hình với bóng. Một người là một đứa nhỏ chừng chín mười tuổi mi thanh mục tú, một người là một lão già râu tóc bạc trắng, khí định thần nhàn. Ngoài Diệp Nguyên và Cổ lão thì còn ai khác!

- Diệp tiểu tử, tốc độ của ngươi không tệ! Cổ lão thân hình uốn lượn như ma quỷ xẹt qua từng tán cây rừng, nói.

Diệp Nguyên dùng hết tốc lực phi hành đuổi theo sau, bộ pháp của hắn cũng hình thành nên những quỹ tích quỹ dị không kém. Đôi mắt như chim ưng giám sát con mồi, hắn vừa truy đuổi Cổ lão vừa cười nhẹ nói:

- Nửa năm nay ta chưa bao giờ chạm đến chéo áo của lão, xem ra đời này không đuổi kịp lão rồi.

- Ha ha, tiểu tử ngươi tu vi còn thấp, đạo hạnh chưa sâu, con đường dành cho ngươi còn chờ ngươi khai phá.

Diệp Nguyên nghe thế ánh mắt hiện lên nét cười sau đó hắn biến đổi bộ pháp, thân thể nằm ngang song song với mặt đất rồi bắt đầu xoay tít như mũi khoan, tăng thêm tốc độ đuổi theo Cổ lão. Cổ lão phía trước thấy vậy môi nhếch nụ cười tán thưởng, tiếp đó thân hình lão như dừng lại mà lại không phải dừng lại. Bước chân lão bước mấy bước liên tục đã nói rộng khoảng cách với Diệp Nguyên. Bộ pháp của lão lúc này đã vượt ra ngoài khuôn phép bình thường của tu sĩ.

Gần nửa năm nay Cổ lão cứ vài ngày lại bắt đầu kiểm tra việc tu luyện của Diệp Nguyên. Điều này đối với hắn là một cơ hội vô cùng hiếm có. Tu vi của lão khiến Diệp Nguyên nhiều phen giật mình cảm thán. Cảm giác đối diện với lão như thể một kẻ chân yếu tay mềm đang đứng trước một con quái thú khổng lồ. Đây là sự cách biệt về bản chất không phải ngày một ngày hai có thể thu ngắn lại.

“Bồng!...rắc...rắc..!” Một loạt chấn động mãnh liệt từ bên dưới tán lá rừng vang lên rồi một mảng rừng cây mấy trăm trượng gãy rạp thành một đường thẳng tắp. Bên trong đường thẳng này những tia hắc khí lớn vùn vụt chưa kịp tan biến.

“Trời cho ta!” Diệp Nguyên đuổi sát theo Cổ lão chợt hét lên một tiếng chói tai. Tiếp đó bàn tay phải của hắn tràn ngập hắc ám quang mang rồi đánh về phía trước một chưởng ấn. Từ năm đầu ngón tay năm đoàn hắc khí như thiểm điện lao tới thân hình của Cổ lão.

“Tốt!” Cổ lão cười vang một tiếng rồi hai tay chấp sau lưng, tà áo phấp phồng lay động, sau đó thân hình lão quay ngoắt lại xuyên qua năm đoàn hắc khí của Diệp Nguyên. Một chưởng ấn đen sì âm u quỷ dị dài gần trượng mang theo lực đạo bạo hãn vô bì đập thẳng về thân thể Diệp Nguyên.

“Định Thân Tuyệt Sát” Diệp Nguyên vừa nhìn thấy cử động của Cổ lão đã hét lên trong đầu một tiếng. Đôi mắt hắn đang đen nháy bỗng tràn đầy vẻ từ tịch, hắc ám quang mang nồng đậm cũng bao phủ cánh tay phải của hắn. Hàng loạt thủ ấn được hắn thi triển trong một sát na ngắn ngủi. Sau đó, từ bàn tay phải của hắn một luồng lực đạo kì dị bắt đầu trói buộc không gian trước mặt hắn mấy trượng rồi tạo thành một đường thẳng đánh về phía chưởng ấn của Cổ lão. Cũng trong sát na lực đạo trói buộc kia hình thành, một hắc ám quỷ trảo đen ngòm thoát ra từ cánh tay phải của hắn bắn thẳng về chưởng ấn của Cổ lão theo một quỹ tích vận vẹo kì quái.

“Ầm!” Hai luồng lực đạo chạm vào nhau vang lên tiếng nổ vang vọng, cây cối xung quanh ngã rạp như vừa gặp phải cuồng phong bạo vũ. Cổ lão vẫn đứng vững như thái sơn trong không trung còn thân thể Diệp Nguyên bị lực phản chấn đẩy bay về sau hơn trăm trượng mới miễn cưỡng dừng lại được. Trên miệng hắn lúc này chảy ra một tia máu nhỏ, xem ra đã bị chút nội thương. Đây là lần bị thương thứ bao nhiêu trong nửa năm nay ngay cả hắn tựa hồ cũng không nhớ rõ.

- Không tệ! Cổ lão chỉ nói một câu như vậy rồi thân hình nhanh chóng biến mất.

Diệp Nguyên cười cười lau vệt máu trên miệng rồi nhắm hướng hồ nước quen thuộc bay đi. Hắn biết Cổ lão chỉ dùng chút pháp lực nhỏ nhoi để kiểm tra năng lực của hắn. Nếu thực sự đối đầu với người như lão thì hắn không có cách nào chống cự được.

“Ừm...!” Từ trên cao hắn lao thẳng xuống hồ nước làm nước bắn tung tóe.

“Meo..!” Một tiếng mèo kêu vang lên như thể hiện sự bất mãn với kẻ đã phá tan bầu không khí yên tĩnh nơi này.

- Hắc hắc! Tao phá giấc ngủ của mày sao? Diệp Nguyên nhìn Tiểu Miêu đang nằm phơi nắng trên bờ đá, cười nói.

Tiểu Miêu nhìn chòng chọc hắn một cái rồi nhảy tới một phiến đá cách xa bờ hồ sau đó tiếp tục ngủ. Diệp Nguyên nhìn theo Tiểu Miêu cười cười vui vẻ rồi thân hình nhanh chóng huyền phù trên mặt nước bắt đầu hấp thu âm dương chi khí. Mấy năm nay hắn luôn tự khởi động dải đồ án “cải tạo cốt cách” này để cải tạo thân thể. Những lúc bình thường những đồ án này cũng tự động hấp thu âm dương chi khí nhưng tốc độ không nhanh bằng việc hắn chủ động điều khiển.

Từng luồng âm dương chi khí bắt đầu chảy vào cơ thể hắn tạo thành một vòng tuần hoàn liên miên bất tận. Cảm giác từng ngõ ngách trong thân thể được gột rửa khiến hắn vô cùng thoải mái.

“Đường như thời hạn mười năm đã bị ta rút ngắn lại nhiều... Hi vọng không có chuyện gì xảy ra ngoài ý muốn!” Diệp Nguyên tự cười chính mình.

Hai mắt nhắm chặt nhập định, hắn lại chìm vào việc tu luyện và cảm ngộ.

...

Màn đêm.

Không khí mát mẻ bao trùm sơn cốc.

Dưới giàn hoa thơm ngát, Diệp Nguyên đang cùng Cô lão thưởng trà ngắm trăng. Nhịp sống bình lặng thế này đã ngấm vào từng tấc da thịt của Diệp Nguyên, đã trở thành một thói quen ăn sâu vào tiềm thức của hắn.

- Đến lúc ngươi nên rời đi rồi! Cô lão đặt chén trà xuống bàn đá, nét mặt hiền hòa, nhẹ giọng nói.
- Sớm như vậy?
- Ngươi cho rằng chưa đủ sao?
- Không phải! Chỉ là ta có chút luyến tiếc!
- Thế gian có bữa tiệc nào không tàn, cuộc vui nào không đến hồi chấm dứt? Nơi này vốn không phù hợp với ngươi!
- Ta hiểu!
- Hiểu thì tốt! Sau này hãy sống cuộc đời mà ngươi mong muốn!
- Cảm ơn lão!

Diệp Nguyên nâng chén trà nóng, mỉm cười kính Cô lão một chén rồi uống cạn. Cô lão cũng nở nụ cười hiền hậu nhân nhả nhâm nhi chén trà. Vầng trăng sáng trên cao trải dài sơn cốc một lớp ánh sáng bàng bạc đầy vẻ huyền ảo, mông lung. Đêm nay một dải núi non quanh sơn cốc toát lên một vẻ đẹp khó tả, vừa mỹ lệ lại vừa man mác u buồn.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Rời Đi

Một cột khói bốc cao lên nền trời kèm theo mùi thơm phức của thịt nướng theo làn gió lan tỏa trong không gian sơn cốc. Bên bờ suối trong vắt phía trên thượng nguồn của hồ nước gần nhà gỗ, một cậu bé khoảng chín mười tuổi đang ngồi nướng một xâu cá màu bạc chừng hơn chục con. Ở trên một phiến đá cách cậu bé hơn trượng, một con mèo lớn với bộ lông đen tuyền, đôi mắt to tròn màu lam đang nằm nhìn chòng chọc vào xâu cá trên tay cậu bé. Một người một mèo này tất nhiên là Diệp Nguyên và Tiểu Miêu.

- Đây là bữa “Bạch Ngư” nướng cuối cùng của chúng ta. Ngày mai tao sẽ dẫn mày rời khỏi nơi này! Diệp Nguyên vừa xoay tròn xâu cá trên đồng lửa, nói.

“Meo!” Tiểu Miêu kêu một tiếng đáp lại.

- Hắc hắc! Từ ngày mai hai chúng ta sẽ phiêu bạt giang hồ! Diệp Nguyên giọng cười cợt, nói.

Tiểu Miêu nghe vậy nhảy chồm đến bên cạnh người hắn rồi cọ cọ đầu vào bên má của hắn ra chiều thích thú, sau đó nó nằm phục xuống nhìn chăm chăm vào mấy con cá đang chuyển màu vàng rộm.

Diệp Nguyên một tay nướng cá một tay xoa xoa cái đầu quá khổ của Tiểu Miêu giọng đầy dụ dỗ, nói:

- Từ giờ đến lúc tao lớn mày chịu khó làm thú cưỡi cho tao vậy!

“Meo!” Tiểu Miêu kêu một tiếng nho nhỏ tựa như đã đồng ý.

Diệp Nguyên cười “hắc hắc” mấy tiếng sau đó xoay tít xâu cá một lần cuối cùng rồi leo lên lưng Tiểu Miêu nói:

- Đi! Hôm nay chúng ta dạo một vòng sơn cốc!

Nói rồi tay phải hắn nhanh như cắt rút ra từ bên hông một chiếc đũa “tự chế” một đầu nhọn hoắt, đâm lấy hai con cá nướng sau đó bắt đầu thưởng thức. Còn tay trái thì gắp xâu cá ra phía trước miệng của Tiểu Miêu đút cho nó ăn. Cứ thế một người một mèo vừa ăn vừa chậm rãi men theo bờ suối bắt đầu chuyến đi dạo một vòng sơn cốc.

Thật ra không gian quanh sơn cốc Diệp Nguyên sớm đã dùng bộ pháp của mình xem xét từng ngõ ngách. Đường đi nước bước trong sơn cốc hắn đã thuộc trong lòng bàn tay, chỉ là ngày mai phải rời khỏi nên hắn có chút nao nao trong lòng. Vì thế hắn mới cùng Tiểu Miêu dạo một lần cuối cùng để ghi nhớ lại quãng thời gian sống ở nơi này.

Tiểu Miêu cồng Diệp Nguyên trên lưng nhẹ nhàng nhảy qua nhảy lại trên từng bờ đá rồi dọc theo những lối mòn nhỏ đi sâu vào những tán rừng rậm rạp. Cảnh lá xum xuê, không khí có phần ẩm thấp nhưng điều đó không ảnh hưởng gì đến chuyến dã ngoại của một người một mèo. Nương theo ánh mặt trời chạy vội về tây, một vòng lớn quanh sơn cốc đã được Diệp Nguyên cùng Tiểu Miêu đi hết.

Đêm!

Bốn bề tĩnh mịch!

Trước sân nhà, Diệp Nguyên và Cổ lão đang huyền phù lơ lửng cách mặt đất chừng ba trượng. Tư thế của hai người lúc này vô cùng giống nhau. Một già, một trẻ thân hình thẳng tắp, tay chắp sau lưng phiêu phù trong gió như thể ngoại cao nhân không màng đến sự đời. Cổ lão thì không nói đến còn Diệp Nguyên thì thân hình nhỏ nhắn, lưng trần, quần cộc nên có chút buồn cười.

- Diệp tiểu tử! Mấy năm rồi ngươi không mặc quần áo tử tế? Giọng nói tràn đầy tiếu ý của Cổ lão vang lên bên tai Diệp Nguyên.

Diệp Nguyên môi nhếch lên nét cười đáp:

- Ta quen thế rồi!

Cổ lão nghe vậy nụ cười trên môi càng đậm, hỏi:

- Ngươi muốn đến Đông Châu với bộ dáng như thế sao?

Diệp Nguyên cười “hắc hắc” rồi hỏi lại:

- Lão thấy hình tượng của ta không tốt sao?

- Ha ha! Tốt! Chỉ cần ngươi không ngại!

- Hắc hắc! Ta lúc này đã thành trẻ nít còn ngại ngần cái gì chứ!

Cổ lão thấy tâm tình hân khoáng đạt như vậy ánh mắt xẹt qua nét vui mừng rồi bàn tay lão chợt động, một bộ y phục màu đen xuất hiện trong tay của lão.

- Ngươi mặc thứ này vào! Cổ lão nhẹ giọng nói rồi đưa bộ hắc y cho Diệp Nguyên.

Diệp Nguyên có chút ngạc nhiên nhưng cũng nhanh chóng cầm lấy bộ hắc y rồi nhìn ngắm một chút. Tuy trời đêm mờ mịt nhưng với nhãn lực của hắn lúc này thì cũng chẳng khác gì nhìn mọi thứ như ban ngày. Mắt hắn đảo một vòng bộ hắc y, chỉ thấy đây là một bộ trang phục nhỏ nhắn hợp với vóc người của hắn. Trên bộ trang phục thêu mấy đường hoa văn sẫm màu khá tinh tế hai bên ống tay áo. Diệp Nguyên thân hình nhanh như cắt bắn như bay vào trong nhà. Mười mấy hơi thở sau hắn đã huyền phù bên cạnh Cổ lão với bộ hắc y trên mình.

- Bộ y phục này rất vừa vặn a! Diệp Nguyên cười nói.

- Ngươi thích chứ?

- Thích! Cảm ơn lão!

- Được rồi! Sáng sớm mai ta đưa ngươi lên đường!

- Được!

Cổ lão mỉm cười rồi bàn tay loạn động, một loạt chương ấn mang theo lực đạo nhu hòa quét thẳng xuống nền đá bên dưới sân nhà. Diệp Nguyên ánh mắt nhìn xuống, chỉ thấy một vòng tròn được hình thành với một đám đồ án cổ quái bên trong.

Cổ lão tạo xong đồ án kia thì hai tay lại chắp sau lưng, ánh mắt xa xăm nhìn vào màn đêm tĩnh mịch. Diệp Nguyên không muốn hỏi lão đang làm gì, hắn học theo Cổ lão, nhắm mắt nhìn vào màn đêm đen trước mặt. Hai bóng người một già một trẻ cứ thế đứng lặng lẽ trong màn đêm chờ đợi một ngày mới bắt đầu.

...

Thời gian trôi...

Hừng đông ló rạng.

Hơi thở ẩm áp của ngày mới tràn ngập mọi ngõ ngách của sơn cốc.

Trước sân nhà, Diệp Nguyên thân hình nhỏ nhắn, mái tóc cắt ngắn, mặc bộ hắc y đang cười trên lưng Tiểu Miêu. Một người một mèo đang đứng trong một vòng tròn vừa đủ bao bọc lấy thân thể to lớn của Tiểu Miêu. Bên trong vòng tròn là một đám hoa văn cổ xưa đan xen chằng chịt được khắc sâu vào nền đá.

Diệp Nguyên lúc này có chút lưu luyến, không nỡ rời xa sơn cốc. Thời gian ở sơn cốc tuy không nhiều nhưng với hắn nơi đây là bước ngoặt quan trọng của đời hắn. Cảm giác nao nao trong lòng khiến ánh mắt hắn tàn mác chút buồn thương.

- Người sẵn sàng rồi chứ? Cỗ lão ngồi thông thả bên bàn đá hỏi.

Diệp Nguyên gật đầu rồi chột hỏi:

- Chỉ cần thế này là ta đến được Đông Châu sao?

- Phải!

- Sau này ta có thể quay trở lại nơi này không? Diệp Nguyên lại nhẹ giọng hỏi.

Cỗ lão không đáp mà chỉ lắc lắc đầu cười hiền hòa.

Diệp Nguyên thấy vậy trong lòng trùng xuống một chút nhưng sát na sau đó ánh mắt lại hiện lên nét vui vẻ, cười nói:

- Dù thế nào cũng có ngày ta quay lại nơi này!

Cỗ lão nghe hắn nói vậy ánh mắt ánh lên nụ cười, nói:

- Đến giờ khởi hành rồi!

- Được! Diệp Nguyên bình tĩnh đáp

Cỗ lão nâng chén trà lên nhấp một ngụm nhàn nhã rồi bàn tay khẽ phất một cái về phía đồ án giữa sân nhà. Sát na ngấn gối sau đó từng đồ án dưới chân Tiểu Miêu bắt đầu chuyển động, kèm theo đó không gian trong khu vực đồ án này bao phủ xuất hiện những sóng dao động kì lạ. Từ bốn phương tám hướng của sơn cốc, linh khí như thể bị đồ án này hấp thụ, lấy vòng tròn đồ án làm tâm điểm, từng đợt năng lượng cuộn cuộn dung nhập vào đồ án.

Vài hơi thở trôi qua, những dao động dồn dập càng mãnh liệt thêm, sau đó từng tia sáng màu bạc bắt đầu thoát ra từ những đồ án dưới chân Tiểu Miêu. Khi những tia sáng này xuất hiện Diệp Nguyên bắt đầu cảm thấy không gian trở nên vụn vụn, một lực trời buộc vô hình bao phủ lấy hắn và Tiểu Miêu.

- Tiểu tử, sau này hãy sống cuộc đời mà người mong muốn! Cỗ lão giọng nói trầm ấm vang lên.

Diệp Nguyên biết thời điểm rời khỏi nơi này đã đến, ánh mắt hắn nhìn về Cỗ lão đầy vẻ ảm áp. Nở một nụ cười trên môi, hai bàn tay chấp lại trước ngực, Diệp Nguyên hướng Cỗ lão nói với giọng đầy thành kính:

- Lão sư! Người bảo trọng!

“Bồng!” Không gian chấn động mãnh liệt, ánh sáng chói mắt từ đồ án dưới chân lóe lên bao trùm lấy Tiểu Miêu và Diệp Nguyên. Một cột ánh sáng màu bạc bắn lên trời cao rồi tan biến kèm theo đó thân hình một người, một mèo mất hút vào hư không.

Lúc Diệp Nguyên vừa biến mất, ánh mắt Cỗ lão nhìn lên nền trời trong xanh cười nhạt một cái rồi lại thông thả nâng chén trà thưởng thức.

- Muôn vạn giấc mộng dệt nên đời người. Ta cũng chỉ là một trong muôn vạn giấc mộng của người mà thôi!

Âm thanh của Cỗ lão nhàn nhạt vang lên trước sân nhà nhỏ. Sau đó bàn tay lão lại phất nhẹ một cái lên cao, một khung cảnh kì dị bắt đầu diễn ra. Căn nhà gỗ nhỏ, vườn hoa trước sân, những hòn giả sơn cổ kính, cây cối cỏ hoa, tất cả cảnh vật trong sơn cốc bắt đầu tan rã thành từng hạt bụi nhỏ li ti rồi bị làn gió thổi bay mịt mù khắp mọi nơi. Tiếp đó từng đoàn xương cốt trắng phau từ dưới lòng đất trồi lên bao phủ lấy toàn sơn cốc. Sơn cốc đẹp đến lúc trước đã biến mất, thay vào đó là một mảnh xương trắng hoang tàn, tử tịch. Gió cuốn, bụi bay, chỉ còn lại một bộ bàn ghế bằng đá cùng một lão già râu tóc bạc trắng lơ lửng giữa một mảnh trời thê lương tịch mịch.

...

Trở lại với Diệp Nguyên, hắn vừa ở trong một trạng thái vô cùng khác lạ. Sát na cột ánh sáng bao trùm lấy thân thể hắn, dường như không gian bị bẻ cong theo một phương pháp quỷ dị nào đó rồi thân thể hắn mất đi tri giác trong nháy mắt. Giấy lát sau đó, hắn đã thấy mình cùng Tiểu Miêu đứng trên một bình đài đồ sộ, gạch đá vương vãi khắp nơi. Xung quanh cũng đều là những kiến trúc không rõ hình hài, nhuộm đủ màu rêu phong của năm tháng.

“Meo!” Tiểu Miêu kêu lên một tiếng.

- Chúng ta chắc là đã đến Đông Châu rồi! Diệp Nguyên lẩm bẩm.

“Trước tiên rời khỏi nơi đây xem xét một vòng đã” Diệp Nguyên trong đầu tính toán.

- Đi nào Tiểu Miêu! Diệp Nguyên vỗ vỗ vào đầu Tiểu Miêu ra hiệu.

Tiểu Miêu đuôi phe phẩy mấy cái rồi nhắm hướng một con đường mòn mọc đầy cỏ dại lao tới. Chẳng mấy chốc mà một người một mèo đã thoát khỏi

đồng đồ nát hoang tàn phía sau.

...

“Loạt xoạt...” Lúc Diệp Nguyên vừa rời khỏi đồng kiến trúc đồ nát kia thì từ trong một bụi cây đại ven một con đường mòn khác, một lão già mặc bộ đạo bào màu lam cũ nát, lưng đeo một chiếc giỏ hình chữ nhật, tay cầm một cái cờ hiệu màu nâu bước ra rồi vội vã chạy đến đám kiến trúc đồ nát này.

Đứng cạnh một bức tường hoang lỗ vết rạn nứt, hoen ố, lão già nhăn nhó nói một mình:

- Rốt cuộc cái đồng đồ nát này có chuyện gì vui đây?

Lão đứng một lúc rồi chau mày ra chiều suy nghĩ, sau đó bàn tay phải của lão bắt đầu bấm độn liên tục. Giấy lát sau lão lẩm bẩm:

- Thì ra ta đã đến chậm một bước, thật là tức chết ta! Mất cả năm trời mới mò đến được nơi này không ngờ chả thấy được chuyện gì vui về!

Nói rồi lão rút từ bên hông một hộp gỗ hình trụ cũ màu, mở nắp ra rồi bắt đầu cúi người lắc lắc chiếc hộp. Thì ra trong hộp là một đồng quẻ xăm màu vàng óng vô cùng khác biệt. Trên mỗi quẻ xăm đều ghi một chữ duy nhất bằng màu mực đỏ thắm.

“Thiên linh linh, địa linh linh, thiên khai địa khai, ngũ hành vạn vật tốc khai...” Lão bắt đầu vừa xóc quẻ vừa lẩm nhẩm liên tục.

“Cạch” một quẻ xăm bay ra khỏi chiếc hộp gỗ rồi hóa thành một chùm ánh sáng màu vàng bắn về phía một con đường mòn nhỏ mọc đầy cỏ dại. Lão già thấy vậy liền nở nụ cười quái dị rồi nhanh chóng theo con đường mòn kia bước tới.

...

Diệp Nguyên cười trên lưng Tiểu Miêu chạy như bay theo con đường mòn, chừng vài khắc thời gian sau hắn đã có mặt trên một con đường lớn. Thì ra lúc này hắn đang ở trên một đỉnh đồi khá bằng phẳng, con đường lớn trước mặt nối liền đỉnh đồi với một dải đồng bằng bên dưới.

Diệp Nguyên đảo một vòng thu hết cảnh vật vào trong đáy mắt. Chỉ thấy xung quanh có mấy ngọn đồi tương tự nơi hắn đang đứng. Đỉnh của mỗi một ngọn đồi đều hết sức bằng phẳng như bị người ta dùng tiên kiếm cắt gọt. Trên mỗi đỉnh đồi dường như đều có một vài kiến trúc bằng đá theo kiểu bình đài khá to lớn.

Tầm mắt phóng ra xa một chút một dải màu sắc óng ánh lấp loáng trong ánh mặt trời ẩn hiện sau vài rặng cây cao chót vót. Thì ra ở phía xa là một dòng sông uốn lượn trải dài tít tắp, trên sông dường như đang có mấy chiếc thuyền lớn đang xuôi dòng di chuyển. Cạnh bờ sông, một bến thuyền rộng rãi mọc lên vài đám kiến trúc thẳng tắp, tô điểm thêm cho cảnh sắc ven bờ đôi phần thú vị.

Một người một mèo nhanh chóng tiến theo con đường lớn nhằm hướng kiến trúc xa xa đi tới. Diệp Nguyên lúc này không muốn phi hành bởi hắn đang muốn thăm dò một chút tình hình xung quanh. Chẳng mấy chốc hắn rẽ vào một con đường dưới chân đồi, một vài bóng người xuất hiện trong tầm mắt của hắn. Thì ra là bốn người thôn quê đang vác những nông cụ đi lại trò chuyện trên đường.

“Đây thật là Đông Châu sao? Cảm giác không có gì đặc biệt a!” Diệp Nguyên nhìn đám nông dân trước mặt trầm nghĩ.

Tiến đến gần đám người, Diệp Nguyên bắt đầu chú ý lắng nghe cuộc trò chuyện của họ.

- Đại ca, linh cốc năm nay sinh trưởng vô cùng tốt, cuối năm chúng ta có thể thu được một món tiền kha khá.

- Đúng vậy, năm nay thôn chúng ta ai ai cũng được mùa.

- Tứ thúc, người nói xem khi nào mới chịu gả Lan muội cho ta đây?

- Đi chết đi! Ta thà để nó ở giá còn hơn gả cho người.

- Hắc hắc! Mai mốt ta lại sang nhà thúc thăm Lan muội!

- Ha ha! Người dám mò sang nhà Tứ thúc thì cẩn thận không có đường quay trở về.

..

“Xem ra không khác gì cuộc sống bình thường a! Ta tưởng Đông Châu đi đến nơi nào cũng thấy bóng tu sĩ chứ?” Diệp Nguyên trong lòng lẩm bẩm.

Sự xuất hiện của Diệp Nguyên nhanh chóng bị bốn người thôn quê phát hiện, ánh mắt họ khẽ đảo qua một chút rồi lại tiếp tục bước về phía trước. Xem ra việc thấy Diệp Nguyên cười một con mèo to lớn chẳng có gì xa lạ với họ. Cuộc trò chuyện của họ lại bắt đầu, chỉ có điều chủ đề lại thay đổi.

- Mèo từ lúc nào trở thành thú cười vậy?

- Phải a! Thăng bé kia không phải đệ tử của tiên môn nào chứ?

- Người nói xem tiên môn nào lấy mèo làm thú cười?

- Con mèo này cũng thật to lớn a!

- Đúng vậy! Nếu không phải mặt nó y chang mèo nhà ta đã làm thành hắc hổ.

- Hắc hắc! Các ngươi đừng quản chuyện bao đồng nữa! Chuyện của các tiên môn tốt nhất không bao giờ dính vào. Chúng ta nhanh đi chăm sóc linh cốc thôi.

- Phải! Phải! Chúng ta đi thôi!

Diệp Nguyên thính lực nhạy bén nên nghe rõ cuộc trò chuyện của đám người nọ. Hắn nhếch nhếch cười khó hiểu rồi vỗ vỗ đầu Tiểu Miêu hỏi:

- Cười mèo mặt hình tượng lắm sao?

“Meo!” Tiểu Miêu kêu một tiếng bất mãn rồi phóng như bay về phía trước, vọt qua đám người trước mặt như một làn gió.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đông Châu

Cười Tiểu Miêu chạy dọc theo con đường nhỏ, chẳng mấy chốc Diệp Nguyên đã đến gần bến thuyền rộng rãi nơi bờ sông. Lúc này hắn mới nhìn rõ ràng không gian quanh bến thuyền này, hàng chục chiếc thuyền lớn, nhỏ đủ mọi hình dáng đang neo đậu ven bờ. Một khuôn viên bằng phẳng dài hơn trăm trượng được lát đều những tảng đá vuông vức, nhẵn bóng, tạo nên một bến thuyền ven sông khá quy mô. Một chiếc cổng điêu khắc hình loan phượng được dựng ở đầu vào bến thuyền, nơi tiếp giáp với một con đường lớn.

Cách bến thuyền này chừng ba trăm trượng là một dãy nhà trọ cùng dịch trạm treo đầy đèn hoa sặc sỡ. Diệp Nguyên đang đứng ở một con đường mòn nhỏ cạnh bến thuyền lúc này có thể trông rõ mấy con khoái mã trắng muốt đang nhón nhờ gặm cỏ nơi chuồng ngựa. Bên dãy nhà trọ hai ba tầng lầu, một đám người phục sức hoa lệ đang đi lại, trò chuyện vui vẻ. Con đường nối từ dãy nhà trọ ra bến thuyền đang tấp nập người qua kẻ lại vận chuyển hàng hóa.

Diệp Nguyên nhảy xuống khỏi lưng Tiểu Miêu thì thầm:

- Cuộc sống nơi này không có gì khác biệt a!

Đúng lúc này từ trên không trung một loạt bóng người như thiểm điện lao vút xuống khuôn viên trước dãy nhà trọ, dưới chân mỗi người đều ngự một loại pháp bảo hình dáng khác nhau. Mỗi một loại pháp bảo đều tỏa ra một màn quang mang dập dờn ẩn hiện vô cùng bất mắt.

- Ô! Cuối cùng cũng thấy bóng dáng tu sĩ! Diệp Nguyên cười nói nhỏ.

“Meo!” Tiểu Miêu con mắt ngó nghiêng một cái rồi kêu lên như nhắc nhở Diệp Nguyên nên để ý tới người bạn đồng hành của hắn.

- Hắc hắc! Đi thôi Tiểu Miêu!

Diệp Nguyên nói rồi bước vội về phía trước nhằm hướng dãy nhà trọ đi tới, Tiểu Miêu lẻo đẻo đi bên cạnh. Mấy chục hơi thở sau một người một mèo đã đứng giữa con đường lớn đối diện với dãy nhà trọ.

Người xe qua lại trên con đường này rất nhộn nhịp, những chiếc xe ngựa chở đầy hàng hóa. Đặc biệt mùi hương liệu tỏa ra từ những chuyến xe này rất nồng đậm, có vẻ những chuyến hàng này đều là dược liệu quý.

Diệp Nguyên thích thú nhìn kỹ thì phát hiện những con ngựa màu nâu vàng đang kéo mấy xe hàng hóa đều có điểm khác biệt với ngựa thường. Trên người mỗi con ngựa này đều toát ra một cỗ khí tức cường hãn như thể dị thú.

“Xem ra Đông Châu không đơn giản như ta nghĩ a! Ngựa kéo bình thường cũng có khí tức quái lạ như vậy” Diệp Nguyên trong đầu thầm đánh giá lại suy nghĩ của mình.

Bước gần đến dãy nhà trọ, Diệp Nguyên đảo mắt một lượt thì thấy dãy nhà này xây thành hai lầu hoặc ba lầu nằm xen kẽ với nhau, tổng cộng có hai mươi sáu căn tất cả. Trên mỗi hành lang đều xếp đặt những chậu cảnh vô cùng bất mắt. Một chiếc biển lớn nằm chính giữa dãy nhà trọ đề hai chữ “Đông Loan”

Trước đây nhà trọ, một đám trung niên mặc trang phục khá sang trọng đang nói chuyện rì rầm với nhau vô cùng sôi nổi. Diệp Nguyên nhẹ nhàng bước gần đến hai người gần nhất nghe ngóng một chút.

- Ngươi lão bản, mười ngàn nguyên thạch đã đủ thanh toán chuyến hàng lần này rồi chứ?
- Đủ rồi, đủ rồi! Làm ăn với Quế lão bản luôn khiến ta cảm thấy thoải mái.
- Ha hả! Số linh được lần này của ngươi chất lượng rất tốt, nhập hàng từ cửa tiệm của ngươi ta cũng rất yên tâm.
- Hà..! Cũng may năm nay thời tiết thuận lợi nên linh được trên Vạn Tiên Sơn đều có chất lượng cao hơn những năm khác.
- Ngươi lão bản nói phải, mấy năm trước ta cũng ngược Loan Giang lấy hàng nhưng không có năm nào chất lượng tốt như năm nay.
- Ha hả!
- Được rồi! Chúng ta vào bên trong uống một bữa thoải mái trước lúc ta trở về Thiên Mộc thành.
- Được! Mời Ngươi lão bản!
- Mời!

“Ai da! Quên mất chuyện tiền bạc rồi!” Diệp Nguyên nghe xong câu chuyện của hai người than nhẹ một câu. Cũng không trách được hẳn, gần bốn năm sống cảnh tự cung tự cấp kèm với việc tu luyện quên ngày tháng, một vài thói quen bị quên lãng là điều bình thường.

“Làm gì để kiếm tiền bây giờ? Nghe hai người kia nhắc đến nguyên thạch. Không biết nguyên thạch kia là thứ gì?” Diệp Nguyên lại lẩm bẩm trong đầu.

“Meo!” Tiểu Miêu cọ cái đầu to của nó vào hông Diệp Nguyên.

- Xem ra hôm nay chúng ta phải vào rừng săn ít đồ ăn rồi! Diệp Nguyên xoa đầu Tiểu Miêu nhỏ giọng nói.

Sự xuất hiện của Diệp Nguyên nhanh chóng gây sự chú ý cho mọi người quanh khu vực quán trọ. Lúc này Diệp Nguyên chỉ cao hơn Tiểu Miêu một chút nên việc xuất hiện của một tiểu hài tử bên cạnh một con mèo đen to lớn khiến nhiều người nhìn với ánh mắt ngạc nhiên. Dù linh thú mà các đệ tử của tiên môn cười với họ không có gì xa lạ nhưng lần đầu tiên họ nhìn thấy một con mèo to lớn như vậy đi cạnh một hài tử trông vô cùng yếu đuối.

- Thằng bé kia là đệ tử của tiên môn nào sao? Thú cười cũng thật khác người a!
- Ta thấy hình như không phải! Ta không cảm nhận được chút lực lượng nào từ cơ thể nó.
- Ồ! Vậy xem ra là thiếu gia nhà nào lại trốn đi chơi rồi!
- Cũng có thể! Nhìn bộ dáng hết nhìn đông đến nhìn tây của nó chắc mới lần đầu được ra khỏi nhà!
- Hắc hắc! Thằng nhóc này lá gan cũng to thật, đi lại một mình như vậy mà không có vẻ gì sợ hãi.
- Ngươi nói phải!

Hai người vừa nói chuyện là hai gã thanh niên tuổi chừng hai bảy hai tám, lưng hùng eo gấu, nửa thân để trần lộ ra làn da ngăm đen cùng cơ bắp vô cùng rắn chắc. Cả hai đang ngồi trước một ụ đá cách quán trọ vài trượng. Diệp Nguyên nghe hai người bàn tán về mình thì mỉm cười rồi cùng Tiểu Miêu bước đến lễ phép nói:

- Xin hỏi hai vị đại ca nơi này là nơi nào của Đông Châu?

Tên có khuôn mặt vuông vức không trả lời mà cười hề hề, cao giọng nói:

- Ngươi nhỏ thế này mà gọi chúng ta là đại ca sao? Phải gọi là đại thúc!

Diệp Nguyên nghe thế ngẩn ra nhưng cũng nhanh chóng đổi cách xưng hô, nói:

- Vậy xin hỏi hai vị đại thúc nơi này là nơi nào của Đông Châu?

Tên có khuôn mặt nhỏ thó như mặt chuột nở nụ cười rồi giọng trầm xuống:

- Ta già lắm hay sao mà ngươi lại gọi là đại thúc?

Diệp Nguyên chợt bật cười bởi hắn biết hai tên này đang trêu chọc hắn. Hai tên kia thấy Diệp Nguyên cười “hồn nhiên” như vậy chợt nảy sinh hảo cảm. Tên mặt vuông giờ đầu ra phía trước nhìn Tiểu Miêu rồi hỏi:

- Con mèo này là thú cưỡi của người nào?
- Phải!
- Ồ! Từ bao giờ mèo trở thành cú cưỡi vậy?
- Cái này...

Diệp Nguyên lần thứ hai nghe thấy người ta nhận xét về Tiểu Miêu như vậy nên có chút buồn cười trong bụng. “Cưỡi mèo có gì không tốt?”

“Ngao..!” Tiểu Miêu gào một tiếng phản đối.

Tên mặt nhọn thấy vậy cười “ha ha” nói:

- Xem ra con mèo này cũng rất biết điều a!

Diệp Nguyên đành cười cười rồi lại hỏi:

- Hai vị đại ca có thể cho ta biết nơi này là nơi nào của Đông Châu chứ?

Tên mặt vuông đáp:

- Là Đông Châu!
- Ý ta là địa phận nào của Đông Châu!
- Đông Châu! Tên mặt vuông lại đáp.
- Là phía đông của Đông Châu sao? Diệp Nguyên lại hỏi.
- Phải!

Tên mặt nhọn ngồi cạnh cười nham nhở nói:

- Ta ghét cái tên này! Có Đông Châu, Nam Châu, Bắc Châu, Tây Châu, Trung Châu, sao không gộp lại gọi là “Ngũ Châu” đi mà cứ phải gọi là Đông Châu?

Tên mặt vuông “hừ” một cái rồi ra vẻ hiểu rộng nói:

- Không có hiểu biết! Tên Đông Châu bởi ngày xưa cổ nhân từ nơi này đã đi chinh phục các vùng đất rộng lớn khác. Từ xưa mọi người đều đã quen gọi cả năm vùng đất rộng lớn với tên chung là Đông Châu.

Diệp Nguyên mỉm cười, tin tức này hẳn cũng đã biết từ cuốn “Đông Châu Kí Sự”.

- Tiểu huynh đệ, người từ nơi nào đến? Tên mặt vuông hỏi.
- Ta từ nhỏ theo sư phụ tu luyện trong núi cũng không rõ mình ở nơi nào. Lần này sư phụ đem ta đến đây rồi bảo ta làm một phen lịch duyệt! Diệp Nguyên đáp rồi kể ra một câu chuyện nửa thật nửa giả cho hai người nghe.

Tên mặt nhọn nghe xong ánh mắt sáng lên hỏi:

- Người là tu sĩ sao?
- Phải!
- Ồ! Sao ta không cảm nhận được chút lực lượng nào của người? Tu sĩ nơi này đều có khí tức rất nhiếp người!

Diệp Nguyên nghe thế đầy mắt xẹt qua một chút quang mang khó nhận biết quét qua cơ thể hai người. Thì ra hai người này có luyện chút công phu quyền cước nhưng không phải là công pháp tu tiên bởi hai người không có chút linh khí nào dao động. Hơn nữa khí tức đặc thù của tu sĩ cũng không hiện hữu trên cơ thể hai người.

- Là ta có độc môn ẩn đi tu vi thực lực! Diệp Nguyên cười đáp.
- Ồ! Ra là thế!

Tên mặt vuông nhìn Diệp Nguyên với ánh mắt hâm mộ rồi đột nhiên bàn tay hắn xòe ra biến thành trảo rồi chụp về phía vai của Diệp Nguyên, tốc độ so với người thường vô cùng mau lẹ. Diệp Nguyên thấy vậy thân hình nhanh như cắt uốn nhẹ một cái tránh đi bả vai, dễ dàng né được cú chụp bất ngờ của tên mặt vuông.

- Ha ha! Đừng hiểu lầm, ta muốn thử xem một chút mà thôi! Tên mặt vuông có chút giật mình, cười nói. Hắn vốn tay chân nhanh nhạy, thuộc vào hàng ngũ võ giả có tiếng tăm nhưng đến chèo áo cũng không chạm được đến Diệp Nguyên.

- Không sao! Diệp Nguyên cười nói.

- Ta tên Văn Thành Kiệt còn hắn là đệ đệ của ta tên Văn Thành Trung! Tên mặt vuông cười giới thiệu.

- Ta tên Diệp Nguyên! Diệp Nguyên chấp tay nói.

- Diệp tiểu đệ muốn lịch duyệt giang hồ sao? Văn Thành Trung hỏi.

- Cũng xem là như thế! Ta muốn đi một vòng Đông Châu thưởng thức qua một lần danh lam thắng cảnh.

Hai huynh đệ họ Văn nghe thế mắt mở to rồi giờ ngón tay cái lên hướng về phía Diệp Nguyên, Văn Thành Kiệt nói:

- Chí lớn! Chí lớn! Nghe nói tu sĩ phi hành liên tục cũng phải mất hơn năm mươi năm mới đi hết Đông Châu.

Diệp Nguyên nghe thế cười nói:

- Ta thừa nhất là thời gian!

Huynh đệ họ Văn nghe vậy trong lòng đều nảy lên cảm giác khác thường: “Thằng nhãi này tuổi nhỏ mà cách ăn nói không nhỏ chút nào!”

Văn Thành Trung lại hỏi:

- Diệp tiểu đệ muốn đi đến nơi nào trước?

Diệp Nguyên cười đáp:

- Ta muốn đến Trung Châu xem trước Cửu Trùng Thiên!

- Ô! Cửu Trùng Thiên là thánh địa của các tiên môn, cuộc đời ai cũng muốn đến đó một lần cho biết! Văn Thành Kiệt nói rồi thở dài một cái.

Văn Thành Trung cũng thở dài nói:

- Chỉ tiếc đường đến Trung Châu quá xa, người thường phải mất mấy chục năm mới đi tới!

- Không phải có không gian truyền tống trận sao? Diệp Nguyên thắc mắc. Hắn từ đám sách cổ biết từ xưa Đông Châu đã có không gian truyền tống vô cùng hiệu quả. Như Cô lão đưa hắn đến nơi này hắn cũng tự biết là dùng một kiểu không gian truyền tống.

- Ài! Chúng ta chỉ là võ giả bình thường, làm sao đủ lực lượng để chống đỡ khi bị truyền tống dài ngày chứ! Văn Thành Kiệt nói.

Diệp Nguyên nghe thế thì chợt hiểu. Thân thể của võ giả cùng người thường nếu không có pháp bảo của tu sĩ bảo hộ thì sẽ không chống đỡ được việc truyền tống không gian liên tục. Đây là sự khác biệt về chất giữa phạm nhân và tu sĩ.

Ngồi bên ụ đá dài, Diệp Nguyên lại tiếp tục cuộc trò chuyện với hai huynh đệ họ Văn một hồi lâu mới chấm dứt. Bên cạnh đó hai huynh đệ họ Văn cũng rất nhiệt tình giải đáp những câu hỏi của Diệp Nguyên, có vẻ hai gã rất có thiện cảm với hắn. Nếu không phải hai huynh đệ kia có việc trong người đi mất thì Diệp Nguyên đã ngồi hỏi họ hết mọi thứ cần thiết về cuộc sống nơi này.

Tuy nhiên sau gần nửa canh giờ nói chuyện, Diệp Nguyên thu được không ít điều hữu ích. Tỷ như tu sĩ ở đây người tốt kẻ xấu lẫn lộn tuy nhiên rất ít khi xảy ra tranh chấp với phạm nhân. Theo lời của huynh đệ họ Văn thì tu sĩ chính đạo đều chịu ít nhiều chi phối của tổ chức Đạo Quang, một tổ chức do các tông phái chính đạo lớn trên khắp Đông Châu lập ra. Vì kiến thức về giới tu sĩ của huynh đệ họ Văn có hạn nên Diệp Nguyên cũng không hỏi được nhiều lắm.

Về cuộc sống của phạm nhân thì lại vượt ra ngoài sự tưởng tượng của Diệp Nguyên. Đông Châu dân cư đông đúc, cuộc sống người dân vô cùng sung túc, ít ốm đau bệnh tật. Nguyên nhân chính bởi lương thực người dân trồng trọt đều là những loại thực phẩm chứa đựng linh khí của trời đất. Linh cốc hàng năm của người dân ngoài để phục vụ cuộc sống còn bán cho nhiều lái buôn luân chuyển khắp Đông Châu. Những lái buôn này lại là đầu mối cung cấp linh cốc cho các tiên môn, tông phái lớn nhỏ. Xã hội ở Đông Châu xem ra cùng với thế giới phạm nhân không khác biệt là bao ngoại trừ có sự xuất hiện của tầng lớp tu sĩ cao cao tại thượng.

Nhìn ánh mặt trời dần lên cao Diệp Nguyên nhảy lên lưng Tiểu Miêu chuẩn bị lao vào một khu rừng phía tây để kiếm cái gì đó lót dạ. Lúc này trong người không có đồng bạc nào khiến hắn cảm thấy có chút đau đầu. Thân thể hắn nhỏ nhắn như thế này chắc không có ai thuê làm việc mà hiểu biết của hắn về nơi này còn quá ít ỏi chưa biết nên tính toán thế nào cho phải.

- Đi nào Tiểu Miêu! Diệp Nguyên xoa đầu Tiểu Miêu nhắm hướng tây đi tới.

Tại thời điểm này trên hành lang phía ngoài một căn phòng trọ, hai bạch y thiếu niên mi thanh mục tú, tuổi chừng mười tám mười chín đang nhìn theo bóng

lưng Diệp Nguyên.

- Sur huynh, thằng nhóc kia có phải tu sĩ không?
- Không phải! Ta nghĩ nó chỉ là người thường thôi!
- Người thường mà cũng có thể thu nạp linh thú sao?
- Ai bảo với đệ con mèo kia là linh thú? Là một con hắc miêu to xác mà thôi!
- Huynh không nhầm chứ! Hắc miêu cũng có loại to như vậy sao?
- Tất nhiên! Nghe nói ở Tây Châu có một giống mèo nhà cho hơn cả trâu nước nữa!
- Ồ! Sur huynh thật là hiểu biết!

Đúng lúc này từ trong phòng một thiếu nữ mặc lục y xinh xắn, tuổi chừng mười bốn, mười lăm, đầu tóc búi cao cách điệu, khuôn mặt vô cùng đáng yêu chạy ra hỏi:

- Hai huynh đang nói chuyện gì vậy?

Hai thiếu niên kia nghe vậy giật mình một cái.

- Chúng ta đang nhìn ngắm khung cảnh thôi!
- Hừ! Các huynh có chuyện gì vui lại giấu muội phải không? Thiếu nữ ánh mắt ngó nghiêng rồi môi nhếch lên nụ cười tinh quái nói.
- Làm gì có! Sur muội hãy vào trong tiếp tục tu luyện đi!

Thiếu nữ nghe vậy thân hình như thiểm điện vọt ra ngoài hành lang rồi nhảy tót lên lan can gỗ ngồi vắt vẻo. Sau đó ánh mắt nàng đảo một lượt như hổ rình mồi, lúc đảo qua bóng dáng của Diệp Nguyên phía xa xa thì nàng kêu lên:

- A! Một con đại hắc miêu! Mau! Mau đi bắt về cho muội!

Hai bạch y thiếu niên nghe vậy quay lại nhìn nhau với ánh mắt đầy vẻ úy khuất, một tên nói:

- Tuyệt vời, chỉ là một con mèo lớn thôi! Trở lại Thiên Mộc thành chúng ta sẽ tặng muội một con hắc hổ to gấp mấy lần con mèo kia!
- Đúng vậy! Đúng vậy! Tên thiếu niên bên cạnh phụ họa.

Thiếu nữ nghe vậy ánh mắt như dao liếc hai tên thiếu niên một cái rồi cười cợt nói:

- Hai huynh không chịu đi bắt con mèo kia cho muội phải không? Nếu không đi thì muội sẽ đi một mình vậy!

Nói rồi nàng chẳng đợi hai tên thiếu niên kia trả lời, cả người đã lao vút ra ngoài không trung. Dưới chân nàng một thanh kiếm cổ tỏa ra hào quang màu lục lưu chuyển không ngừng vô cùng đẹp mắt. Một sát na ngắn ngủi, thân hình nàng đã như tên bắn nhắm hướng Diệp Nguyên bay tới.

- Ai da! Đừng chết người nha! Hai tên bạch y thiếu niên đồng thanh kêu lên rồi nhanh chóng lao theo bóng lưng của thiếu nữ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Bắt Mèo

Diệp Nguyên cười trên lưng Tiểu Miêu phi như bay về cánh rừng trước mặt. Trong đầu hắn lúc này đang hiện lên cảnh đùi gà chín mọng trên đồng lửa. Tiểu Miêu ánh mắt màu lam cũng mở to tăng thêm tốc độ nhắm con đường mòn đi vào rừng lao tới.

Bỗng lúc này Diệp Nguyên tâm thần chợt động, linh giác nhạy bén của hắn cảm nhận thấy điều gì đó bất thường. Ngay cả Tiểu Miêu đôi tai cũng vểnh lên một cái, rồi bất ngờ tăng cao tốc độ, chỉ mấy bước nhảy đã vọt vào trong tán cây rừng theo lối mòn lao tới. Sát na Tiểu Miêu vừa rời khỏi một đám cây cỏ chằng chịt từ dưới đất lao lên rồi tạo thành một cái vòng bằng dây cỏ chụp tới, chỉ tiếc Tiểu Miêu đã tránh khỏi từ trước.

“Hừ!” Một tiếng hừ nhẹ vang lên đầu đó trong không khí.

Diệp Nguyên nghe thấy tiếng “hừ” kia thì bụng bảo dạ: “Quý quái gì vậy? Gặp cướp đường sao?”

Hắn vừa ra hiệu cho Tiểu Miêu tăng tốc độ vừa tập trung tinh thần nhòm ngó xung quanh. Lần đầu tiên ra ngoài đã gặp cảnh “cướp đường” khiến hắn cảm thấy khá bức mình. Cũng may lúc này hắn chưa phát hiện ra khí tức nào nguy hiểm nên tinh thần vẫn rất bình tĩnh.

“Sột...xoạt...!” Cảnh là ven hai bên lối mòn nhỏ bắt đầu vang lên những tiếng động khác lạ. Cảm tưởng như thể có hàng trăm con rắn đang trườn bò qua đám lá khô vậy.

“Ta nào gây thù chuốc oán với ai đâu!” Diệp Nguyên trong lòng kêu lên một tiếng.

“Loạt...xoạt!” Tiếng động ngày càng to và áp sát đến gần, cảm giác nguy hiểm cận kề khiến Diệp Nguyên chau mày có phần căng thẳng.

“Vút...vút...!” Bỗng lúc này từ trước, sau, hai bên đường mòn nhỏ, một đám dây leo không biết từ đâu lao tới muốn quấn chặt lấy Tiểu Miêu.

“Ngao...ooo! Tiểu Miêu lông bông xù lên, gào một tiếng ra vẻ rất bức mình rồi lưng nó chột cong lên, sau đó chân sau nhún một cái thật mạnh, mang Tiểu Nguyên lao lên cao chừng hơn trượng tránh khỏi đám dây leo nọ. Tiếp đó thuận đà quán tính nó lại phóng như bay về phía trước. Diệp Nguyên ngồi trên lưng Tiểu Miêu cũng giật mình với phản ứng nhanh nhạy của nó.

“Hừ...hừ!” Hai tiếng “hừ” liên tiếp vang lên phía sau Diệp Nguyên làm hắn quay ngoắt người lại xem xét nhưng hắn không nhìn thấy thứ gì khả nghi.

“Tốt nhất là rời nhanh khỏi nơi này trước!” Diệp Nguyên bụng bảo dạ.

Bàn tay phải hắn xòe ra rồi áp nhẹ vào thân thể Tiểu Miêu, một luồng lực đạo nhu hòa chảy ra từ lòng bàn tay hắn rồi bao bọc lấy thân thể Tiểu Miêu. Đây là một loại thủ pháp điều khiển lực đạo khá phức tạp trong công pháp Huyền Ảnh Ngự Phong. Khi luồng lực đạo nhu hòa kia phủ khắp thân thể Tiểu Miêu thì tốc độ của nó tăng vọt. Thân thể nó chả khác nào đang đập gió mà lướt tới. Chớp mắt đã rời rộng khoảng cách với kẻ bí ẩn phía sau.

“Ồ!” Một tiếng kêu ngạc nhiên khe khẽ vang lên phía sau rồi một bóng người lao ra khỏi một lùm cây, tăng tốc đuổi theo Diệp Nguyên. Dưới chân bóng người này là một dải lục quang đang luân chuyển không ngừng.

Diệp Nguyên bấy giờ đang rất bức mình, kẻ bí ẩn phía sau thân hình như chìm vào trong từng tán lá rừng rất khó nhận biết. Hắn chỉ nhìn thấy một dải lục quang xẹt qua xẹt lại đuổi theo sát phía sau hắn. Nếu không có Tiểu Miêu thì hắn đã đập bộ pháp Huyền Ảnh Ngự Phong chạy thật xa rồi.

“Loạt...xoạt!” Rừng cây hai bên lại vang lên tiếng động lạ.

“Rắc...rắc...!” Những tiếng động như thân cây bị bẻ gãy bắt đầu vang lên làm Diệp Nguyên cảm thấy không ổn.

- Ngươi là kẻ nào? Vì sao lại truy đuổi ta! Diệp Nguyên vận dụng âm ba hét một tiếng vang vọng về sau.

“Rầm...!” Đáp lại hắn là một loạt cây cối hai bên đường ở phía trước đổ rạp xuống. Những thân cây cổ thụ to lớn như cây non bị người ta bẻ lấy rồi chắn ngang đường đi tạo thành một bức tường bằng gỗ cao gần hai trượng.

Chưa kịp để Diệp Nguyên ra hiệu, Tiểu Miêu thân hình đang chạy thẳng bỗng bắn sang bên cạnh, rồi vòng qua bức tường gỗ tiếp tục chạy tới. Đường như nó chẳng để những chướng ngại vật kia vào mắt.

“Được lắm!” Một tiếng nói trong trẻo có phần hứng thú vang lên. Lần này Diệp Nguyên nghe rõ ràng giọng nói này.

“Là một tiểu nha đầu sao?” Diệp Nguyên trong đầu xẹt nhanh một tia suy nghĩ.

Cứ thế cuộc truy đuổi kéo dài thêm một khắc thời gian nữa, kẻ lạ mặt phía sau vẫn không làm gì thật sự nguy hiểm đối với Diệp Nguyên. Những dây leo chẳng chịt, gỗ đá cản đường, bao vây đều tấp nập tới trên đường chạy của Tiểu Miêu.

“Nha đầu này muốn bắt sống ta sao?” Diệp Nguyên trong đầu nhanh chóng phân tích.

- Xú nha đầu! Ngươi hết chuyện làm rồi hay sao mà lại đuổi theo ta? Diệp Nguyên lúc này có chút bức mình không chịu được nên hét lớn. Tuy nhiên giọng nói trẻ con của hắn phát ra có phần khó nghe.

- Ngươi...! Hôm nay ngươi chết chắc rồi!

Một tiếng gằn hậm hực vang lên bên tai Diệp Nguyên. Tiếp sau đó một lực cầu mạng theo cảm giác nóng cháy không biết từ đâu xuất hiện, xé không lao về phía lưng Diệp Nguyên.

- Con bà nó! Diệp Nguyên bức mình chửi một câu.

Khí tức trên thân hắn lập tức thay đổi, cảm giác âm hàn lạnh lẽo bao phủ lấy toàn thân. Bàn tay phải hắn tập trung lực lượng đánh ngược về sau một cái, một cự chưởng đen sì từ lòng bàn tay lao ra rồi di động theo một quỹ tích quỷ dị đập thẳng về hướng lực cầu nóng bỏng kia.

- Tuyết muội, cẩn thận! Đúng lúc này hai tiếng nam tử hô to vang lên từ đâu đó trong rừng.

“Àm!” Cự chông màu đen va chạm với lực cầu tạo thành một tiếng nổ đinh tai nhức óc, cây cối hai bên đường nổ tung, đứt đoạn. Từng mảnh gỗ nhỏ như thể từng cây châm nhỏ găm chi chít trên những thân cây to lớn xung quanh

Kẻ lạ mặt phía sau ngẩn người một chút rồi chợt dừng lại không đuổi theo Diệp Nguyên nữa. Lúc này mới nhìn rõ thì đây là tiểu cô nương vừa rời khỏi quán trọ Đông Loan. Hai bạch y thiếu niên cũng đang đập hai thanh phi kiếm bay tới gần tiểu cô nương này.

- Tuyết muội! Tiểu tử kia không phải kẻ đơn giản!

- Đúng vậy! Cự chông lúc này dường như tràn đầy ma khí!

- Hừ! Hai huynh sợ cái gì?

- Nhưng khí tức lúc này của tiểu tử kia thật khiến ta cảm thấy khó chịu!

- Vân Thanh sư huynh nói phải! Khí tức của tiểu tử kia thật khiến tâm cảnh ta nhộn nhạo.

- Các huynh sợ cái gì? Mau theo muội truy đuổi, bắt hắn về.

- Chẳng phải muội định bắt con mèo kia sao?

- Hừ! Bây giờ sẽ bắt cả mèo lẫn người!

- Ách! Bỏ đi Tuyết muội! Chúng ta tốt nhất đừng nên dính dáng gì đến tu ma giả!

- Hừ! Các huynh tu luyện nhiều quá nên đầu óc mụ mị hết rồi! Một tiểu tu sĩ cũng khiến các huynh e sợ.

Tiểu cô nương bĩu môi một cái rồi lầm bầm: “Chỉ cần nguoi không rời khỏi dải rừng núi này thì có chui xuống đất cũng không thoát được bàn tay của bản cô nương!”. Nói rồi nàng đập thanh cổ kiếm, biến mất vào rừng cây.

- Vân Thanh sư huynh mau đuổi theo Tuyết muội!

- Ài! Biết thế này lúc trước không đem muội ấy đi theo!

- Hắc hắc! Đem đi hay không đâu phải huynh nói là được!

- Ách! Làm sư huynh như chúng ta thật khó!

- Ha ha!

- Đi thôi Vân Hòa! Đừng để Tuyết muội gây chuyện gì đáng tiếc!

Hai người nói xong nhanh chóng nhắm hướng tiểu cô nương kia đuổi theo, chớp mắt đã mất hút trong rừng sâu.

Diệp Nguyên lúc này thì triển Huyền Ảnh Ngự Phong phi hành, lượn lách qua nhiều tán cây rậm rạp, Tiểu Miêu cũng đang lấy hết tốc độ đuổi theo sau. Một người một mèo chẳng mấy chốc mà cắt đuôi được tiểu cô nương kia. Thời gian trôi đi, hần nhăm tính lúc này đã đi sâu vào bên trong khu rừng mây trầm đậm. Nếu không vướng bận Tiểu Miêu hần còn có thể chạy xa hơn nữa.

- Tiểu Miêu nhanh đi nào! Diệp Nguyên phía trước lại hô lên một tiếng rồi rẽ ngoặt vào một tán rừng đầy những gốc cây cổ thụ.

Hần cẩn thận di chuyển lòng vòng, ngoặt ngoẹo để tránh sự truy đuổi của tiểu cô nương kia. Mấy khắc thời gian sau, hần đã ngồi nghịch nước bên một dòng suối trong vắt phía sâu của cánh rừng.

“Chắc nha đầu kia không đuổi theo nữa rồi!” Diệp Nguyên bụng bảo dạ.

“Meo!” Trong tán lá rừng, Tiểu Miêu thò đầu ra, trên miệng cắp hai con gà rừng lớn rồi chạy đến chỗ Diệp Nguyên.

Lửa nhanh chóng được nhóm lên, những làn khói nghi ngút đều bị Diệp Nguyên dùng lực đạo đánh tan trước lúc chúng kịp bốc lên nền trời.

- Hắc hắc! Chỉ cần còn gà rừng thì không chết đói được a! Tiểu Nguyên vừa quay hai con gà trên đám lửa đỏ rực vừa lầm bầm.

Chọn một bóng râm mát mẻ bên bờ suối, một người một mèo nằm thong thả thưởng thức mỹ vị của núi rừng.

“Rốt cuộc nha đầu kia là ai? Đuổi theo ta với mục đích gì?” Diệp Nguyên trong đầu vận chuyển suy nghĩ.

“Mặc kệ vậy! Đuổi ta thì ta tránh đi là được! Ta ghét nhất là phiền phức!” Diệp Nguyên tự nhủ.

Nằm thư giãn một lúc, hắn bắt đầu nhìn quanh khu vực rừng núi này. Linh khí ẩn hiện lượn lờ, non xanh nước biếc quả thực là nơi thích hợp để tu luyện.

- Nơi này không tệ a! Diệp Nguyên cười nói rồi thân thể tiến vào trạng thái nhập định. Đây đã là thói quen được hình thành trong gần bốn năm hắn một mình tu luyện.

Tại một không gian khác, ba bóng người đang ngự kiếm lướt lách qua những tán rừng với tốc độ rất nhanh.

- Tiểu tử này chạy thật là nhanh! Tiểu cô nương áo lục lên tiếng, giọng nói đầy vẻ hậm hực.

- Tuyệt vời mau trở về thôi! Nếu không tứ trưởng lão biết được lại la rầy bọn ta!

- Các huynh yên lặng nào! Ta sắp tìm ra vị trí của hắn rồi!

Tiểu cô nương vừa đập pháp bảo phi hành, đôi mắt vừa khép hờ, bàn tay phải đôi lúc lại bắn ra từng tia lục quang xuyên rồi dung nhập vào từng thân cây một cách quỷ dị.

- Tuyệt vời luyện thành “Vạn Lý Truy Tung” rồi sao?

Tiểu cô nương môi nhếch nụ cười đắc ý nói:

- Chỉ là tầng thứ nhất mà thôi! Nếu ta luyện tới đại thành thì tiểu tử kia còn thoát được sao?

Bỗng lúc này đôi mắt nàng mở to, đáy mắt lấp lánh lục quang luân chuyển, môi nàng nhếch lên nụ cười tinh quái rồi nói:

- Mau cùng muội đi bắt người!

Nói rồi nàng như tia chớp phóng như bay về một tán rừng lớn, đây cũng chính là phương hướng Diệp Nguyên lúc trước vừa đi qua.

...

Trước quán trọ Đông Loan.

Trên con đường lớn dẫn ra bến thuyền, một lão già mặc bộ đạo bào màu lam cũ nát, lưng đeo một chiếc giỏ bằng trúc hình chữ nhật, tay cầm một cái cờ hiệu màu nâu, trên cờ hiệu viết năm chữ “Thiên Cơ Bất Khả Lộ” màu trắng dọc theo lá cờ, thì ra đây là một lão già thuật sĩ giang hồ. Lúc này lão ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa chính quán trọ lồng mây khẽ nhíu rồi lại cúi xuống nhìn đường ra chiều suy nghĩ. Hóa ra lão già thuật sĩ này chính là người lúc sáng có mặt ở bình đài đồ nát, nơi Diệp Nguyên xuất hiện.

- Thật là quái quỷ! Tại sao không linh nghiệm gì hết vậy? Lão già bàn tay bấm đốt liên tục rồi lẩm bẩm một mình.

Đúng lúc này một dải quang mang từ dãy núi trùng điệp phía xa xé không mà đến rồi một lão già râu tóc bạc phơ, mặc một bộ lam y chỉnh chu, sạch sẽ hạ xuống con đường trước quán trọ Đông Loan.

Sự xuất hiện của lão già râu tóc bạc trắng kia khiến nhiều người chú ý, giây lát sau tiếng rì rầm vang lên.

- Người đó là ai mà tỏa ra khí tức nhiếp người như vậy?

- Người thật thiếu hiểu biết! Đó chính là tứ trưởng lão của Vân gia danh tiếng Thiên Mộc thành.

- Cái gì? Nói vậy đây là một vị tiền bối ở cảnh giới đại tu sĩ sao?

- Tất nhiên! Nghe nói tứ trưởng lão của Vân gia từ mấy chục năm trước đã bước chân vào Hoàng Chân Cảnh trung kỳ.

- Không ngờ có thể gặp được nhân vật như thế này tại nơi đây!

Thì ra đây chính là Vân Huynh, tứ trưởng lão thanh danh vang dội của Vân gia tại Thiên Mộc thành. Vân gia chính là một trong nhiều gia tộc có danh tiếng ở Thiên Mộc thành bởi nguồn gốc của Vân gia chính là xuất phát từ Thiên Mộc Cung một trong số đại cử cung của Đông Châu rộng lớn.

Nói qua một chút về đại cử cung, đó chính là chín tiên cung tu luyện ngũ hành linh khí cùng phong, lôi, không gian, và thời gian phép tắc. Chín tiên cung này tạo thành đại cử cung, đứng ngang hàng cùng đại ngũ tông hùng mạnh trên khắp Đông Châu.

Đại cử cung từ xưa lấy chữ Thiên làm tên gọi chung rồi phân chia thành chín cung khác biệt, gồm có: Thiên Kim Cung, Thiên Mộc Cung, Thiên Thủy Cung, Thiên Hỏa Cung, Thiên Thổ Cung, Thiên Lôi Cung, Thiên Phong Cung, Thiên Thời Cung, Thiên Không Cung. Trong đó Thiên Thời Cung và Thiên Không Cung là kì bí nhất.

Ngoài ra tương ứng với đại cử cung là chín thành trì lớn chia thành: Thiên Kim thành, Thiên Mộc thành, Thiên Thủy thành, Thiên Hỏa thành, Thiên Thổ thành, Thiên Lôi thành, Thiên Phong thành, Thiên Thời thành, Thiên Không thành. Mỗi một thành đều có trăm vạn ức dân cư rộng lớn vô ngần. Bên cạnh đó mỗi một thành đều chịu sự chi phối của một tiên cung tương ứng. Như Thiên Mộc thành chính là nằm dưới sự chi phối của Thiên Mộc Cung. Ngoài ra trong mỗi thành thị rộng lớn này, các thế gia lâu đời cũng là lực lượng không nhỏ tạo nên sự hùng mạnh của mỗi thành trì. Quân đội của mỗi thành đều

nằm trong tay đại bộ phận những thế gia vọng tộc này.

Bấy giờ, khi Vân Huỳnh trưởng lão xuất hiện, ánh mắt lão thuật sĩ lóe lên chút quang mang khó nhận biết, rồi lão lẩm bẩm một mình:

- Thì ra là người của Vân gia! Tu vi đúng là không tệ.

Cùng thời gian đó, Vân Huỳnh ánh mắt cũng xẹt qua lão thuật sĩ một cái rồi lẩm bẩm:

- Lão già này cho ta cảm giác rất khác lạ! Dường như trước đây đã từng gặp ở đâu đó...!

Hai người hai suy nghĩ khác nhau rồi nhanh chóng mỗi người một ngã. Lão thuật sĩ hướng về khu rừng phía tây đi tới còn Vân Huỳnh trưởng lão thì rào bước vào bên trong quán trọ.

Lật đặt bước vội trên đường, lão thuật sĩ lẩm bẩm một mình:

- Quẻ bói của ta mất linh rồi sao? Gần nửa ngày rồi mà chưa tìm thấy chuyện gì vui vẻ đáng xem?

“Lạch...cạch...lạch cạch” Tiếng xóc quẻ xăm lại vang lên trên tay lão, giấy lát sau một quẻ xăm hóa thành một đạo hắc khí nhằm hướng khu rừng trước mặt lao đến rồi tan biến. Lão thuật sĩ bàn chân dừng lại tự nói:

- Nơi này có chút quỷ dị! Ta có nên đến xem hay không?

Lão đi đi, đi lại trên đường vài lần rồi bật cười, sau đó bàn tay phải dựng thẳng trước ngực như thể tụng kinh rồi thì thầm:

- Bản đạo thích nhất đi xem chuyện vui trên đời, làm sao có thể bị hù dọa bởi chút ma khí này! Nói rồi lão rào bước về phía trước một cách chậm rãi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Truy Đuổi

Diệp Nguyên tỉnh lại từ nhập định thì mặt trời đã trôi qua đỉnh đầu. Nhìn sang bên cạnh, hần mỉm cười khi thấy Tiểu Miêu đang dựa đầu vào hông hần ngủ say sưa.

“Có lẽ ta nên đi trước Thiên Mộc thành!” Diệp Nguyên trong đầu tính toán.

“Theo lời huynh đệ họ Văn thì xuôi dòng Loan Giang có thể đến được Thiên Mộc thành. Chỉ có điều lúc này ta không có đồng nào trong người, xem ra phải tự nghĩ ra cách di chuyển vậy!”

“Làm thế nào bây giờ? Phi hành dài ngày không phải là chuyện tốt, còn có Tiểu Miêu bên cạnh nữa!”

“Xem ra lịch duyệt giang hồ không phải dễ dàng gì a!”

Diệp Nguyên ngồi loạn nghĩ một chút, rồi hần mỉm cười thì thầm:

- Nghe nói hai bên bờ Loan Giang phong cảnh rất đẹp, chỉ cần ta có một chiếc thuyền nhỏ là đủ để thưởng ngoạn rồi!

“Thuyền nhỏ sao?” Diệp Nguyên trong đầu lẩm bẩm rồi ánh mắt sáng lên nhìn quanh các tán cây rừng.

- Hắc hắc! Xem ra phải cần một bản vẽ rồi!

Như đã tìm được đáp án cho mình, Diệp Nguyên thân hình chợt lảng không lao đến một gốc cây cổ thụ to bằng vài người ôm rồi miệng nhếch nụ cười. Bàn tay nhanh như cắt rút ra từ bên hông một con dao nhỏ sáng quắc rồi hần chém ra một dao tràn đầy lực lượng. Thân cây cổ thụ lập tức bị chém ngang thân đổ rạp xuống.

Thân hình thoăn thoắt vung ra mười mấy dao như thể đang cắt xẻ bùn đất, chẳng mấy chốc Diệp Nguyên đã cầm trong tay một tấm gỗ vuông vức phẳng phát mùi thơm dễ chịu.

- Vẽ một con thuyền nào!

Diệp Nguyên chuyển thân mình đến bờ suối, đặt tấm gỗ xuống một phiến đá bằng phẳng rồi bắt đầu dùng mũi dao khắc họa từng đường nét một. Theo thời gian từng chi tiết của một con thuyền nhỏ bắt đầu hiện ra trên tấm gỗ lớn.

Diệp Nguyên không biết rằng lúc này trong một tán rừng cách hần trăm trượng, ba kẻ bịt mặt đang ngồi trên tán cây nhìn chăm chăm hần.

- Hắc hắc! Hai vị sư huynh chút nữa bắt lấy con mèo kia, còn tiểu tử kia để cho muối! Một giọng nói trong trẻo dễ nghe vang lên.

Thì ra đây là đây là hai thiếu niên cùng tiểu cô nương lúc trước vẫn đuổi theo Diệp Nguyên.

- Tuyệt muối! Công phu truy tung của muối thật đáng nể! Thiếu niên tên Vân Thanh nói nhỏ.

Tiểu cô nương hích mũi đáp:

- Ta là tiên thiên mộc linh căn lại tu luyện công pháp Thiên Mộc Quyết. Tiểu tử kia trốn trong rừng thì trước sau gì cũng bị ta tìm thấy.

Thiếu niên tên Vân Hòa cũng nở nụ cười mỉm hỏi:

- Tuyệt muối định bắt đi thú cưỡi của tiểu tử kia thật sao?

- Tất nhiên là thật! Ta bắt cả thú lẫn người rồi đem về Thiên Mộc thành.

- Ách! Tuyệt muối không sợ Vân Huỳnh trưởng lão sao?

- Điều này... các huynh yên tâm! Ta đem cả hai đứa nó giấu trong “Sinh Mộc Bình” thì quỷ thần không ai biết.

- Cái gì? Muối... muối trộm “Sinh Mộc Bình” của gia chủ đem đến nơi này sao? Thiếu niên tên Vân Hòa kêu lên một tiếng.

- Uy! Huynh nhỏ tiếng một chút! Là muối mượn của cha muối chứ sao có thể coi là trộm! Tiểu cô nương bấu môi đáp.

Hai thiếu niên nghe vậy quay sang nhìn nhau với ánh mắt có chút e sợ. Sinh Mộc Bình vốn là một pháp bảo có thể thu giữ sinh vật sống hết sức kì diệu. Hơn nữa sách cổ ghi lại “Sinh Mộc Bình” vốn là một pháp bảo vô cùng bá đạo, có thể tùy tâm của người sử dụng mà hút lấy đối thủ rồi biến thành “mộc nhân” hoặc đem đối thủ hình thần câu diệt.

Tiểu muối muối này từ nhỏ đã vô cùng tinh nghịch, phá phách khiến không biết bao nhiêu gia nhân trong Vân phủ sợ hãi. Hai thiếu niên này mang tiếng là sư huynh của nàng nhưng cũng không khác gì hai tên tiểu đệ luôn đi theo bên cạnh nàng từ thuở nhỏ.

Tiểu cô nương ánh mắt như hổ rình mồi nhìn chăm chăm Diệp Nguyên rồi ngón tay bỗng chỉ về phía trước một cái ra hiệu:

- Động thủ!

“Vù..vù..vù!” Từ khoảng cách gần trăm trượng ba đạo quang mang màu lục lấy tốc độ như thiểm điện, chia làm hai hướng lao về phía Diệp Nguyên và Tiểu Miêu.

- Kẻ nào!

Diệp Nguyên hét một tiếng rồi thân hình như quỷ mị đạp trên bờ đá phiêu dật lùi về phía sau. Tấm gỗ đang vẽ dở cùng con dao nhỏ được hần hút vào không gian nhẵn ngọc một cách mau lẹ. Bên cạnh hần Tiểu Miêu lông xù lên dữ tợn rồi bắn vọt sang một bên. Cùng lúc đó cả Tiểu Miêu và Diệp Nguyên đều tránh được ba thủ trào đang chớp tới.

Thủ trào chụp sượt qua cổ áo Diệp Nguyên mang theo một mùi hương dịu nhẹ làm ánh mắt hần lay động một chút. Tiểu Miêu nhanh như cắt phóng lại đứng cạnh Diệp Nguyên rồi nhìn chăm chăm ba kẻ lạ mặt đang đứng cách nó hơn mười trượng.

- Các ngươi là ai? Vì sao lại tấn công bọn ta? Diệp Nguyên khuôn mặt bình tĩnh hỏi.

- Hé..hé..hé! Chúng ta là sơn tặc! Tiểu cô nương bịt mặt thân hình nhỏ đứng trước cười the thé rồi nói.

Hai tên thiếu niên bịt mặt đứng sau nghe vậy ánh mắt ngây ra nhìn nhau một cái, rồi cùng trầm giọng đáp:

- Phải! Chúng ta là sơn tặc!

Diệp Nguyên nghe vậy ánh mắt quái dị nhìn ba người, hai kẻ bạch y sạch sẽ, một kẻ lục y thướt tha nhìn chằm chằm có dáng dấp gì của đạo tặc cả khiến hần cảm thấy buồn cười.

- Thì ra là ba vị sơn tặc! Không biết vì sao ba vị lại tấn công ta? Diệp Nguyên giọng nói trẻ con vang lên.

- Ngụ ngốc! Tất nhiên là cướp sạch của ngươi rồi! Tiểu cô nương cao giọng.

Diệp Nguyên ánh mắt đảo nhanh một vòng trên cơ thể ba người cố gắng nhìn xem có thể phát hiện được tu vi của ba người kia không. Thật không ngờ khi hắn vừa nghĩ đến việc xem xét tu vi của ba người, một lực đạo vô hình không biết từ đâu trong cơ thể đổ dồn về hai mắt của hắn. Sát na sau đó đáy mắt hắn xẹt qua một tia quang mang màu bạc khó nhận biết.

“Không thể nào! Ta có thể nhìn rõ tu vi của bọn họ!” Diệp Nguyên trong đầu giật mình với dị dạng vừa rồi của mình.

“Cả ba đều sắp đạt đến tứ giai tu sĩ...” Diệp Nguyên không có thời gian giải thích việc kì lạ vừa xảy ra với bản thân mình mà nhanh chóng đưa ra đáp án về tu vi của ba người.

Hắn âm thầm vận chuyển công pháp Huyền Ảnh Ngự Phong, trên miệng nở nụ cười nhạt nói:

- Ta không có tiền bạc, không có đồ gì đáng giá! Các người cướp cũng vô dụng!

- Trói!

Tiểu cô nương không nói dài dòng lập tức hét một tiếng rồi thân hình lao đến trước mặt Diệp Nguyên. Bên cạnh nàng hàng loạt dây leo chằng chịt bắn ra từ lòng đất rồi bao trùm lấy Diệp Nguyên. Trông tư thế lúc này của nàng chẳng khác nào nhện đang giăng tơ vậy. Hai bạch y thiếu niên cũng chia làm hai hướng vây chặt lấy Diệp Nguyên.

Diệp Nguyên hừ nhẹ một tiếng, không thèm để ý đến đám dây leo đang chuẩn bị cuốn chặt lấy thân mình. Tay trái hắn tuôn ra một luồng lực đạo bao phủ lấy Tiểu Miêu rồi thân hình uốn éo mấy cái đã mang Tiểu Miêu lùi về phía hạ nguồn của dòng suối, cách ba kẻ bịt mặt chừng hai mươi trượng.

- Thân pháp quá quỷ dị! Một bạch y thiếu niên kêu lên đầy vẻ ngạc nhiên.

Tiểu cô nương ánh mắt cũng mở to nhìn màn thoát hiểm của Diệp Nguyên, lần đầu tiên nàng thấy thân pháp quái dị như vậy. Ngay cả gia gia của nàng bộ pháp hình như cũng không phức tạp như tên tiểu tử trước mặt.

- Xú nha đầu! Là người dẫn người đuổi theo ta sao?

Diệp Nguyên lúc này đứng trên một ụ đá giữa dòng nước cười cười nói, vì không nhận thấy sát khí của ba người nên hắn không cảm thấy điều gì khả trương.

Tiểu cô nương nghe vậy ngón tay chỉ thẳng vào Diệp Nguyên nói lớn:

- Người... người dám gọi ta như thế?

Diệp Nguyên bĩu môi cười đáp:

- Chẳng lẽ không phải sao? Chỉ có xú nha đầu như người mới bịt hết mặt mũi đi làm sơn tặc như vậy!

Nói rồi chẳng đợi tiểu cô nương kia phản ứng hắn đã nói lớn:

- Ta không có thời gian chơi đùa với người! Đừng có đuổi theo ta nữa!

Lời nói của hắn vừa dứt, một cự chưởng lạnh lẽo tràn đầy hắc khí đen ngòm đã đập thẳng về phía ba người nọ. Khoảng cách hai mươi trượng trong chớp mắt bị thu ngắn. Cũng trong sát na đó, thân hình Diệp Nguyên mang theo Tiểu Miêu đập bộ pháp biến mất khỏi dòng suối.

- Cẩn thận! Hai thiếu niên bên cạnh hô lên một tiếng rồi nhanh như cắt đứng chắn trước người tiểu cô nương. Hai vòng tròn năng lượng màu lục tỏa ra quang mang chói mắt hiện ra trên tay mỗi người rồi sau đó như tên bắn lao vào cự chưởng màu đen.

“Ầm!” Một tiếng nổ vang lên, hai vòng tròn màu lục xuyên qua cự chưởng rồi đánh thẳng xuống lòng suối làm đất đá bay mù trong không trung. Hóa ra cự chưởng vừa rồi của Diệp Nguyên chỉ là phô trương thanh thế.

Tiểu cô nương nhìn dòng suối trước mặt không một bóng người thì giật khăn che mặt xuống để lộ khuôn mặt đáng yêu rồi hậm hực nói:

- Lại để hắn chạy thoát rồi! Các huynh thật là vô dụng!

- Tuyệt vời! Tu luyện là để theo đuổi đại đạo không phải để chém giết! Muội theo chúng ta trở về thôi!

- Hai huynh thật chán chết! Đến lúc ta bị người khác đuổi giết hai huynh có thể nói như thế không?

- Chuyện đó thì lại khác! Muội phải biết phân biệt phải trái chứ...!

- Xùy! Không nói với hai huynh nữa, ta một mình đuổi theo hắn! Nói rồi nàng đạp cỏ kiếm lao vút về phía trước.

Nhìn bóng nàng bay đi, thiếu niên tên Vân Hòa thiếu não nói:

- Sư huynh, làm sao bây giờ?

Vân Thanh đáp:

- Được rồi! Tỳ nữa mạnh tay một chút đem tiểu tử kia bắt lại cho sư muội chơi một lát đi!
- Được! Xem như chúng ta hoạt động gân cốt một chút! Tiểu tử kia cũng không phải kẻ yếu đuối!
- Hắc hắc! Đi thôi!

...

Tại một không gian khác, trên một con đường mòn nhỏ trong rừng, lão thuật sĩ đang đều đều rảo bước. Vừa đi mũi lão vừa “khịt...khịt” liên tục rồi thì thầm:

- Công phu nướng thịt không tệ! Dù đã qua gần canh giờ rồi mà mùi thơm vẫn còn khiến bụng ta nhộn nhạo.

Chẳng biết lão nói thật hay đùa, chỉ thấy lão từ trong người rút ra một tấm đạo bùa màu vàng. Trên lá bùa ghi ba chữ “Thổ Hành Phù” màu đỏ chói. Quẹt lá bùa qua đầu lưới một cái đầy về tùy tiện sau đó lão dán lá bùa lên ấn đường của mình rồi lăm bẫm:

“Hồn du thiên địa, vạn thổ tốc khai...”

Lão vừa lăm bẫm xong thì lá bùa chợt sáng lên một cái rồi hóa thành một dải quang mang màu vàng đất bao trùm lấy người lão rồi thu liễm lại dung nhập vào bên trong thân thể lão. Bấy giờ khí tức toàn thân của lão chợt thay đổi, cảm giác như lão vừa dung nhập cả đại địa, cả người lão toát lên phong thái vô cùng cao thâm mịt mịt.

“Hắc hắc!” Tiếng cười của lão vang lên rồi lão bước nhẹ về phía trước mấy bước. Điều kì dị là mỗi bước chân của lão vượt qua hư không kéo dài đến vài chục trượng, một sát na ngắn ngủi lão đã biến mất vào trong tán rừng rậm rạp.

...

Lại nói về Diệp Nguyên, chỉ mấy canh giờ đến Đông Châu hắn đã bị người khác truy đuổi khiến hắn cảm thấy dở khóc dở cười. Cảm giác vận xui đang đeo bám làm bộ pháp của hắn ngày một nhanh, mang theo Tiểu Miêu đạp hư không lao vun vút trong rừng.

“Lần này ta đi vài ngàn dặm xem nha đầu kia có thể đuổi kịp không?” Diệp Nguyên trong đầu hăm hực nói một tiếng.

Vài ngàn dặm với hắn lúc này cũng không có gì khó khăn, cứ lấy tốc độ của hắn lúc này thì năm sáu canh giờ là có thể đi hết khoảng cách ba ngàn dặm. Chỉ là lúc đó linh lực trong người hắn sẽ cạn kiệt không còn chút nào nữa.

Phía sau cách Diệp Nguyên mấy trăm dặm đường, tiểu cô nương vẫn đang ngự kiếm dùng “Vạn Lý Truy Tung” để đuổi theo. Hai sư huynh của nàng cũng ngự kiếm bay sát bên cạnh.

- Tuyệt vời! Chúng ta đã cách xa quán trọ Đông Loan gần ngàn dặm rồi, mau trở về thôi.
- Sắp bắt kịp hắn rồi! Các huynh đừng làm ta mất hứng!
- Tuyệt vời! Bắt được hắn rồi thì muội định làm gì?
- Cướp nêo của hắn làm vật nuôi! Còn hắn cũng bắt luôn về Vân phủ làm nha hoàn!
- Ách! Muội nói thật sao?
- Tất nhiên là thật! Nhìn hắn nghèo rớt như vậy đến cả pháp bảo cũng không thấy ta đem hắn về Vân phủ xem như làm phúc cho hắn rồi!

Tiểu cô nương khuôn mặt tràn đầy vui vẻ. Đây là lần đầu tiên xa nhà nàng được chạy đi chơi thoải mái như vậy. Hai bạch y thiếu niên nghe vậy đánh mắt nhìn nhau cười khỏ.

Rừng rậm ngày càng âm u, Diệp Nguyên không biết mình đã phi hành bao nhiêu canh giờ chỉ biết ánh nắng đã dần tắt lịm. Tuy vậy hắn không có chút khản trương nào, quãng thời gian ở sơn cốc rồi ba năm một mình tu luyện đã hình thành nên trong hắn tình cảm với núi rừng. Lúc này hắn chỉ cảm thấy cảm giác thân thuộc đang bao phủ xung quanh mình.

- Kì quái! Lâu như vậy mà chưa thấy một con thú rừng nào?

Diệp Nguyên vừa phi hành vừa lăm bẫm, hắn bắt đầu phát hiện khu rừng này có điều khác lạ. Chú tâm nhìn quanh một chút ánh mắt hắn sáng lên vì phía xa mấy trăm trượng hắn phát hiện một con đường mòn nhỏ.

“Huru!” Mang theo Tiểu Miêu bay vút đến hạ xuống lối mòn, Diệp Nguyên cười vỗ đầu Tiểu Miêu nói:

- Có đường mòn thì có người đi! Chúng ta thông thả đi thôi Tiểu Miêu. Nói rồi hắn nhảy tót lên lưng Tiểu Miêu. Tiểu Miêu dường như hiểu rõ lời hắn bắt

đầu phóng nhịp nhàng về phía trước.

Cồng Diệp Nguyên chạy một đoạn chừng hơn dặm, ánh mắt màu lam của Tiểu Miêu bắt đầu sáng lên rồi thân hình nó bắt đầu di động theo những phương hướng kì quái như thể tránh đi thứ gì đó.

Diệp Nguyên thấy vậy xoa đầu nó hỏi:

- Mày bị làm sao vậy?

Tiểu Miêu nghe tiếng Diệp Nguyên tốc độ càng trở nên gấp gáp, đôi mắt màu lam càng luân chuyển quang mang kì lạ. Diệp Nguyên biết có điều không ổn định bay lên xem xét thì Tiểu Miêu bỗng tốc độ tăng đột ngột rồi mang theo Diệp Nguyên nhảy như bay theo các phương vị ngoắt ngoéo trên con đường mòn. Mà lúc này bên tai Diệp Nguyên tiếng vi vu của gió cũng bắt đầu tạo nên những tiết tấu quái lạ, dường như xung quanh và trước mặt hắn đang có một bước tường vô hình cản trở.

Đột nhiên lúc này, sau cú nhảy cao hơn trượng của Tiểu Miêu trước mặt con đường mòn chợt bùng lên ánh sáng màu lục chói mắt. Diệp Nguyên chưa kịp phản ứng thì đã bị luồng ánh sáng này thôn phệ, hắn cảm giác thân thể lâng lâng như đang trôi trong làn nước ấm. Một ý nghĩ xẹt qua trong đầu hắn: “Kết giới”

Tại một không gian khác, trên một con đường mòn khá rộng rãi hai bạch y thiếu niên và một lục y thiếu nữ đang đứng nhìn chăm chăm một người, một mèo trước mặt.

- Hừ! Cuối cùng cũng đuổi kịp tiểu tử nguoi! Tiểu cô nương bửu môi nói.

- Tuyết muội cẩn thận! Có cái gì đó không đúng! Vân Thành bên cạnh nhắc nhở.

Tiểu cô nương chẳng thèm nghe lời của gã thân thể nàng đạp cỏ kiếm lao về phía trước rồi đánh ra một chùm quang mang màu lục tạo thành một chiếc lưới rộng hơn trượng, chụp xuống một người một mèo.

Bỗng sát na cánh tay nàng vừa duỗi ra phía trước chuẩn bị tạo thành thủ trào bắt lấy kẻ trước mặt thì thân hình nàng bỗng dừng lại trên không. Một cỗ lực lượng vô hình không biết từ đâu tràn ra, thôn phệ lấy thân thể nàng. Cùng lúc đó một chiếc bình bằng lục ngọc bay ra khỏi thân thể nàng rồi tỏa hào quang bao bọc lấy nàng. Không gian chấn động một cái, thân thể nàng đột nhiên biến mất vào hư không.

- Tuyết muội!

Hai bạch y thiếu niên kêu lên một tiếng hoảng sợ rồi lao tới nhưng thân thể bị phản chấn trở lại. Một màn lục quang nhàn nhạt lúc ẩn lúc hiện không biết từ lúc nào đã chắn trước con đường mòn. Cảnh sắc sau màn lục quang càng làm tinh thần hai bạch y thiếu niên hoảng sợ, bởi sau màn lục quang là một dải xương cốt trắng xóa trải dài liên miên bất tận.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Cổ Mộng Kết Giới [1]

Trước một đại điện hùng vĩ nằm ở trung tâm dãy Vạn Tiên Sơn, một tu sĩ cười một con bạch hạc từ trên trời lao vút xuống khoảng sân bên dưới, khuôn mặt đầy lo lắng, hét to:

- Sư phụ, một cây “Truy Mộng Du Hồn Thảo” không biết tại sao lại đào thoát khỏi cấm địa!

Một lão già đầu tóc bạc trắng, khoác bộ bạch bào sạch sẽ đang đứng ở cửa đại điện nghe vậy khuôn mặt biến sắc, nói lớn:

- Cái gì? Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao “Truy Mộng Du Hồn Thảo” lại có thể chạy khỏi cấm địa?

Tên tu sĩ khuôn mặt đầy vẻ sợ sệt đáp:

- Chúng con cũng không biết! Chỉ thấy từ giữa cấm địa một dải hắc quang bùng lên rồi một cây “Truy Mộng Du Hồn Thảo” thừa cơ thoát ra ngoài.

Lão già nghe vậy ánh mắt lóe lên tinh quang, nhú chặt đôi mày rồi ra lệnh:

- Thông báo cho tất cả đệ tử tinh anh mau chóng mở kết giới thủ hộ sơn môn. Phạm vi ba ngàn dặm xung quanh sơn môn ngay lập tức phong tỏa không cho ai xuất nhập.

- Vâng! Sư phụ. Gã tu sĩ nhận lệnh rồi đáp pháp bảo bay vút đi như một con gió.

Lão già nhìn theo bóng tên đệ tử rồi ánh mắt nhắm chặt, bàn tay phải vận chuyển thủ quyết, sau đó bàn tay phải giờ cao, ngón tay tạo thành chỉ, bắn lên nền trời một tia hồng quang chói lóa. Tia hồng quang xé không bay vút lên cao rồi chia thành mười đạo hồng quang bay về mười hướng khác nhau trong những dải núi đồi trùng điệp.

...

Trở lại với Diệp Nguyên, khi bị kết giới thôn phệ, quang mang màu lục chói mắt che mắt tầm nhìn của hắn làm đôi mắt hắn nhắm chặt. Trong một sát na ngẩn ngui hắn bị rơi vào trạng thái vô ý thức, tất cả các giác quan bị phong bế, không còn cảm thụ được mọi thứ xung quanh. Tiếp sau đó hắn cảm thấy đại não chấn động, nhói đau, rồi một màu đen kịt bao trùm lấy tất cả.

“Rầm!” Từ trên cao, thân hình Diệp Nguyên hiện ra từ hư không rồi bị ném xuống mặt đất. Thân thể hắn nảy lên một cái rồi lăn lông lốc xuống sườn núi dốc. Thì ra hắn bị di chuyển đến một ngọn núi nhỏ mọc đầy tuyết tùng cổ thụ.

“Bồm!” Tiếng phá nước vang lên, thân thể hắn từ sườn núi rơi tòm xuống một hồ nước nhỏ chu vi mấy trăm trượng bên dưới chân núi.

“Oc..oc...” Uống vài ngụm nước hồ lạnh ngắt hắn mới bừng tỉnh hoa tay múa chân vội vã bơi vào bờ. Thân thể hắn lúc này vì tu luyện nên rắn chắc hơn người thường rất nhiều, nếu không phải gặp vết thương chí mạng thì khó mà khiến hắn bị thương.

Mò được lên bờ, Diệp Nguyên nhìn quanh rồi lẩm bẩm:

- Tiểu Miêu không biết bị đưa đến nơi nào rồi!

Nói rồi hắn vận chuyển linh khí trong người để hong khô quần áo nhưng không ngờ nội thể trống rỗng không cảm giác được một tia lực lượng nào.

“Không phải chứ? Kết giới này phong bế tu vi?” Diệp Nguyên có chút buồn bực trong lòng kêu lên một tiếng.

Hắn thử đi thử lại mấy lần vận chuyển linh khí nhưng không được mới chịu chấp nhận sự thật. Nhìn cả người ướt sũng hắn dờ khóc, dờ cười lẩm bẩm:

- Xem ra hôm nay thật đúng là xui xẻo!

Bỗng lúc này mắt hắn trừng lớn nhìn bàn tay của mình rồi ánh mắt lại đảo một vòng quanh cơ thể. Sau đó hắn tiến đến gần mép nước, soi mình xuống mặt nước hồ xem xét. Bấy giờ phía dưới mặt hồ hiện lên hình ảnh một thiếu niên tuổi chừng mười tám, mười chín, mi thanh mục tú, tóc dài ngang vai, tổng thể khá dễ nhìn nếu không nói là có phần tuấn tú.

- Chuyện gì xảy ra vậy? Hình dáng ta lại trở về như lúc trước???

Diệp Nguyên ánh mắt đầy vẻ khó hiểu rồi tự cười một mình. Cảm giác biến đổi thất thường thế này khiến hắn nhất thời thấy khó tiếp nhận. Dẫu sao hắn lúc này đã bước trên con đường tu luyện, kiến thức về thể giới tu đạo cũng phong phú hơn xưa. Việc cơ thể biến đổi thế này nếu không phải do kì trân, dị thảo trên quý tạo thành thì cũng là do gặp được đại cơ duyên nào đó. Tuy vậy hắn vẫn cảm thấy có điều gì đó không đúng, chỉ là lúc này hắn không làm sao giải thích được điều không đúng đó là gì.

Lắc lắc đầu cho tỉnh táo, tạm chấp nhận sự thay đổi của bản thân, Diệp Nguyên bắt đầu chăm chú đánh giá tình hình xung quanh. Đảo một vòng thật rộng, toàn bộ khung cảnh nơi này bị hắn thu vào đáy mắt. Hiện tại hắn đang ở cạnh một hồ nước trong vắt có thể nhìn thấy đáy, phía trên hồ nước là một dốc núi khá cao, bốn phía xung quanh đều là tuyết tùng mọc xanh tốt che phủ khắp mọi nơi. Đây cũng chỉ là một quang cảnh bình thường có thể gặp ở bất cứ vùng núi đồi nào.

“Cứu mạng...” Bỗng lúc này một tiếng hô hoán thất thanh của nữ tử vang lên bên tai Diệp Nguyên làm hắn giật mình.

Hướng theo âm thanh kêu cứu, Diệp Nguyên cấp tốc chạy tới, xuyên qua một một vài tán tuyết tùng rộng lớn.

“Cứu... mạng...! Âm thanh kêu cứu ngày càng gần.

“Rầm...rập...” Tiếng động dồn dập như thể có một đàn thú dữ đang kéo tới làm Diệp Nguyên ánh mắt đầy vẻ ngưng trọng.

Bước chân đạp mạnh trên những mảnh cành cây gãy rụng dưới mặt đất, Diệp Nguyên lao như bay ra khỏi tán rừng rậm. Lúc này trước mặt hắn là một khung cảnh khiến hắn há hốc mồm, vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi.

Trước mặt hắn chừng mười trượng là một khoảng đất rộng lớn đầy sỏi đá, một lục y nữ tử đầu tóc bù xù đang chạy hết tốc lực về phía tán rừng nơi hắn đang đứng. Trên mặt nữ tử lấm lem bùn đất nhìn không rõ mặt mũi. Phía sau nàng là mấy chục con dị thú màu lục, thân thể tỏa ra quang mang dập dờn lưu động. Mấy chục con dị thú này hình thù không giống bất cứ loại thú nào quen thuộc. Đường như bọn chúng là hỗn tạp của rất nhiều loài thú dữ trong rừng, đặc biệt toàn bộ lông của chúng đều là một màu xanh lục mượt mà vô cùng quý dị.

“Cứu mạng a!” Lục y nữ tử nhìn thấy Diệp Nguyên ánh mắt lóe lên một tia vui mừng rồi kêu lớn.

“Không xong! Lại gặp rắc rối rồi!” Diệp Nguyên nhìn một bầy dị thú phía sau trong lòng kêu lên một tiếng khổ sở.

Chưa để hấn kịp phản ứng, lực y nữ từ kia đã lao đến trước mặt hấn rồi lao đảo ngã nhào vào trước ngực hấn. Đường như lúc này lực y nữ từ kia đã kiệt sức không còn khả năng chạy tiếp. Mấy chục trượng phía xa đoàn đệ thủ đang rầm rập kéo đến.

“Cô nương mau tỉnh lại!” Diệp Nguyên đỡ lấy thân thể lực y nữ từ hét lên một câu vội vã rồi ôm nàng lùi vội về sau.

“Chết rồi! Lần này không thoát được rồi!” Diệp Nguyên trong lòng nhảy loạn bởi đám đệ thủ đã ở trước mặt hấn chỉ còn năm sáu trượng. Với tốc độ của bọn chúng lúc này hấn muốn chạy trốn cũng không còn kịp nữa.

“Ào...ào...” Tiếng xé gió của đám dã thú vang lên, mà lúc này thân thể Diệp Nguyên như bị đông cứng lại chỉ có khuôn mặt còn có thể hiện lên vẻ hoảng hốt. Muôn vạn tia lực đạo vô hình từ trong mắt của mấy chục con đệ thủ bao phủ lấy thân thể hấn và lực y nữ từ.

- Thế là hết! Hấn thì thào một câu rồi nhắm mắt lại.

...

Tại một đại điện rộng lớn trên một đỉnh núi cao thuộc dãy Vạn Tiên Sơn. Mười một lão già đầu tóc bạc trắng đang đứng quanh một chiếc bàn lớn hình tròn bằng bạch ngọc. Trên khuôn mặt mỗi người đều hiện lên vẻ ngưng trọng nhìn hình ảnh xuất hiện trên bàn đá.

Mười một lão già này được giới tu sĩ Đông Châu gọi với cái tên đầy kính trọng : “Thập Nhất Tán Tiên”, tu vi đều ở đỉnh cao của Huyền Chân Cảnh. Mỗi người trong số họ đều mang trong mình pháp lực thâm sâu cùng nhiều pháp bảo vô giá. Đây chính là mười một vị thủ hộ của Vạn Thú Môn, một tiên môn hùng cứ một dải Vạn Tiên Sơn trùng trùng điệp điệp.

Vạn Tiên Sơn nằm ở phía đông của Đông Châu, là một dải núi đồi ngang dọc kéo dài mấy chục vạn dặm. Tương truyền từ xưa nơi đây là cái nôi xuất xứ của rất nhiều tiên môn trên khắp Đông Châu. Trải qua bao trận gió tanh mưa máu, vật đổi sao dời, hiện nay chỉ còn Vạn Thú Môn một mình đứng vững trên Vạn Tiên Sơn.

Vạn Thú Môn, cái tên đã nói lên tất cả. Đây là một tiên môn chuyên nuôi dưỡng linh cảm đệ thủ, rất nhiều đệ tử của các tiên môn trên khắp Đông Châu đều muốn tới Vạn Thú Môn để tìm cho mình một linh thú ưng ý. Tiếng tăm cùng thực lực của Vạn Thú Môn từ vạn năm trước nổi lên trên vũ đài lịch sử của Đông Châu bởi họ nuôi dưỡng thành công một con tiên thú. Không ai biết con tiên thú này hình dáng thế nào nhưng từ ngày có tiên thú trấn sơn, không một thế lực nào có thể làm lung lay cơ nghiệp của Vạn Thú Môn.

Xét về thực lực cùng nguồn gốc thì Vạn Thú Môn có thể xếp ngang hàng cùng đại cửu cung cùng đại ngũ tông. Tuy nhiên từ xưa đến nay tất cả đệ tử của Vạn Thú Môn đều là kẻ tu dưỡng tâm tính hết sức cẩn mật, không bao giờ xảy ra xung đột với bất cứ tiên môn nào. Những xung đột bất thường trong lịch sử của Vạn Thú Môn đa số đều xuất phát từ lợi ích của một kết giới huyền bí nằm ở trung tâm của Vạn Tiên Sơn. Kết giới này từ hàng chục vạn năm trước đã nổi tiếng với cái tên : “Cổ Mộng Kết Giới”

Lúc này trên bàn đá, hình ảnh của một lực y thiếu nữ khuôn mặt đáng yêu cùng một tiểu hài tử mặc hắc y chừng chín mười tuổi hiện ra. Điều kỳ lạ là cả lực y thiếu nữ lẫn tiểu hài tử kia đều nhắm chặt đôi mắt, lơ lửng, huyền phù cạnh một cây hoa to lớn. Cây hoa này giống với một cây cỏ bình thường chỉ có điều thân cây cao chừng hơn trượng, một bông hoa màu đỏ như máu đã nở rộ trên ngọn cây, tỏa ra hồng quang dập dờn lưu chuyển bao phủ lấy chu vi chừng vài trượng.

- “Truy Mộng Du Hồn Thảo” không ngờ lại chạy khỏi cấm địa của Vạn Thú Môn! Một lão già nhíu mày trầm giọng nói. Đây là người đứng đầu của Thập Nhất Tán Tiên, tên Vạn Trường Hy.

- Đại sư huynh, người nói xem nên xử lý việc này thế nào?

- Phải rồi! Đại sư huynh người nói xem có nên thông báo cho đại cửu cung cùng đại ngũ tông không?

Vạn Trường Hy trầm giọng đáp:

- Lúc này chỉ cần không ai kinh động đến “Truy Mộng Du Hồn Thảo” thì sẽ không có chuyện gì xảy ra. Chỉ là hai hài tử này e rằng phải chịu chút đau khổ.

- Chẳng lẽ chúng nó đã vào bên trong Cổ Mộng kết giới? Một lão già khác hỏi

- Phải ! Vạn Trường Hy ánh mắt có phần mờ lung lo lắng.

Đúng lúc này, một tên tu sĩ từ cửa đại điện chạy vào bẩm báo:

- Các vị sư phụ! Tứ trưởng lão của Vân gia muốn lên núi gặp mặt!

Nói rồi tên tu sĩ nhẹ nhàng bắn ra một tấm ngọc giản xanh biếc tới chỗ của mười một lão già.

Vạn Trường Hy, ổng tay áo phất nhẹ một cái, ngọc giản kia ngay lập tức huyền phù trên bàn đá rồi hiện lên hình ảnh lập thể của một lực y nữ từ, xung quanh thân thể nàng là một vài hoa văn đặc biệt.

- Nữ hài tử kia là người của Vân gia! Một lão già lên tiếng.

Bỗng lúc này hình ảnh trên bàn đá thay đổi, cây “Trụy Mộng Du Hồn Thảo” như thể có phép lạ, mang theo hai tiểu hài tử biến mất vào trong một ngọn núi đá cao vút.

Mười một lão già thấy vậy đều giật mình, một người hô lên:

- Đó là nơi khởi động trận pháp để mở ra Cổ Mộng kết giới!

Vạn Trường Hy chau mày, trầm giọng nói:

- Xem ra lần này Cổ Mộng kết giới sẽ phải mở sớm mười năm rồi!

- Đại sư huynh, bây giờ chúng ta phải làm sao? Một lão già hỏi.

Vạn Trường Hy không đáp mà chỉ lắc lắc đầu rồi nói:

- Các đệ mau dùng không gian truyền tống, thông báo cho người của đại cửu cung cùng đại ngũ tông, ba ngày nữa Cổ Mộng kết giới sẽ chính thức khai mở. Sự tình chi tiết lúc người của các tiên môn kia đến ta sẽ giải thích cặn kẽ.

Mười lão già nghe vậy thì gật đầu một cái rồi mười người nhanh chóng biến mất khỏi đại điện. Tiếp sau đó, từ trên đỉnh của đại điện rộng lớn, mười bốn cánh cửa không gian cỡ nhỏ được mở ra, mười bốn ngọc giản mang theo đầy đủ tin tức bay vút vào những cửa không gian kia rồi biến mất.

Mấy khắc thời gian sau đó tại địa phận của đại cửu cung và đại ngũ tông, mười bốn ngọc giản lần lượt được đón nhận. Không khí trong những đại cung, đại tông này cũng thay đổi nhanh chóng.

Trở lại nơi đại điện rộng lớn trên Vạn Tiên Sơn.

- Mau đưa người của Vân gia tới! Vạn Trường Hy nói với một tên đệ tử.

- Vâng! Sư phụ!

Tên đệ tử nhanh chóng đáp pháp bảo lao ra ngoài rồi biến mất. Một hồi thở sau, ba người một già hai trẻ đã đứng ở cửa vào đại điện. Lúc này có thể nhìn rõ đây chính là tứ trưởng lão Vân Huỳnh cùng hai bạch y thiếu niên Vân Thanh, Vân Hòa.

Tứ trưởng lão của Vân gia vừa vào đến đại điện đã cao giọng nói:

- Mau cho ta biết tiểu nha đầu kia lúc này thế nào rồi?

Vạn Trường Hy nghe vậy nhưng không hề tỏ ra khó chịu, trầm trầm đáp:

- Tiểu công chúa của Thiên Mộc Cung sẽ không có gì đáng ngại!

Vân Huỳnh nghe vậy ánh mắt thoáng chút ngạc nhiên, nói:

- Xem ra mười một lão già các ngươi chưa phải là kẻ cô vũ quả lậu, còn biết tiểu nha đầu kia là người kế thừa của Thiên Mộc Cung.

Vạn Trường Hy nở nụ cười cát tường đáp:

- Chúng ta là những kẻ thù hệ sơn môn, việc nên biết thì cần phải biết!

Vân Huỳnh nghe vậy chợt cười ha hả rồi nói:

- Được! Nếu vậy các ngươi mau đem tiểu nha đầu kia ra khỏi kết giới. Hôm nay ta định đem nó lên Vạn Thú Môn tìm lấy một con linh thú nào ngờ lại bị cuốn vào bên trong kết giới quỷ quái kia.

Vạn Trường Hy nghe vậy nói:

- Mời Vân đạo hữu qua bên này!

Vân Huỳnh nhanh chóng bay vào bên trong đại điện, tiến đến bàn đá rồi hô lên:

- Cái gì? Sao nha đầu kia lại ở cạnh Trụ Mộng Du Hồn Thảo!

Vạn Trường Hy nhướng mày đáp:

- Điều này ngay cả chúng ta cũng vừa mới biết! Hiện tại hồn phách của hai hài tử này đã bị đưa vào bên trong Cổ Mộng kết giới! Chúng ta không có cách nào đưa ra ngoài được!

- Không ổn! Tu vi của tiểu nha đầu này không thể sống sót trong Cổ Mộng kết giới! Mà tiểu hài tử bên cạnh nha đầu kia là ai?

- Vân đạo hữu yên tâm! Nội trong ba ngày Cổ Mộng kết giới sẽ khai mở, lúc đó các đệ tử của đại cửu cung cùng đại ngũ tông sẽ tiến vào bên trong kết giới. Việc cứu hai hài tử này không có gì khó khăn.

- Nhưng lúc này nha đầu kia đang gặp nguy hiểm! Vân Huỳnh giọng có phần trầm trọng.

- Lúc này chúng chắc đang ở vòng ngoài của Cổ Mộng kết giới. Đám “Dị Hồn Thú” chỉ làm chúng tổn thương tinh thần một chút mà thôi, không có gì đáng ngại! Nội trong mười ngày, ta đảm bảo không có việc gì xảy ra với chúng.

Vân Huỳnh nghe vậy mới dịu xuống rồi nói:

- Nói như vậy Cổ Mộng kết giới lần này mở sớm gần mười năm sao?

Vạn Trường Hy ánh mắt xa xăm đáp:

- Phải!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Cổ Mộng Kết Giới [2]

“Ào... ào...!” Bước chạy dồn dập của đàn dị thú lao đến trước mặt Diệp Nguyên. Từng cái miệng há to như chậu máu nhanh chóng vồ lấy hân và lục y nữ tử. Theo phản xạ tự nhiên của thân thể, Diệp Nguyên một tay đỡ lấy lục y nữ tử, một tay che về phía trước. Giây phút sinh tử này hân chỉ còn nghĩ được đến thế.

Bỗng lúc này không gian chợt rung lên một cái, lúc đàn dị thú sắp cắn xé hân và lục y nữ tử thì thân thể chúng bỗng dừng lại. Mấy chục con dị thú lúc này chẳng khác nào hóa đá, chỉ còn còn đôi mắt vẫn tỏa ra lục quang quỷ mị.

Thì ra từ phía sau lưng Diệp Nguyên, một bóng người được tạo thành từ muôn vạn đồ án kì lạ xuất hiện rồi tỏa ra một luồng lực đạo trời buộc vô hình bao phủ lấy đoàn dị thú. Bóng người này hình dáng giống hệt Diệp Nguyên, chỉ có điều toàn thân lúc ẩn, lúc hiện, chập chờn từng đoàn hoa văn cổ quái.

Nếu Diệp Nguyên có thể thấy được bóng người này sẽ vô cùng ngạc nhiên bởi đám đồ án hoa văn tạo thành bóng người này rất giống với đồ án quý quái đã đưa hân đến thế giới này. Trên trán của bóng người kì lạ này, hai đồ án thất tinh bắc đẩu đối xứng với nhau qua một viên châu trong suốt đang xoay tròn theo một quỹ tích vi diệu. Hơn thế nữa trong viên châu trong suốt này, một giọt máu đỏ tươi đang dập dờn lưu động.

Mọi thứ chỉ diễn ra trong một sát na ngắn ngủi rồi vụt tắt. Diệp Nguyên bàn tay che về phía trước vài hơi thở nhưng không thấy đau đớn gì xảy ra thì lập tức mờ to mắt nhìn về phía trước. Hiện ra trước mặt hân là mấy chục con dị thú đang đứng bất động, đôi mắt tỏa ra lục quang lấp lờ nhìn chăm chăm vào hân.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Diệp Nguyên trong lòng tự hỏi.

“Vù... vù...!” Một làn gió mạnh quét qua đám dị thú, mấy chục con dị thú bỗng biến thành từng đám bụi màu xanh lục rồi trôi theo làn gió. Tuy nhiên cặp mắt của chúng thì vẫn còn tồn tại, năm sáu chục con mắt màu xanh roi xuống nền đất rồi như thể côn trùng, lúc nhúc chui thẳng vào nền đất đầy cát sỏi. Diệp Nguyên nhìn cảnh tượng này chợt rùng mình, tuy vậy hân nhanh chóng gạt sự tò mò xen lẫn sợ hãi sang một bên, hân đặt lục y nữ tử lên lưng rồi theo đường cũ chạy về chiếc hồ nhỏ lúc trước.

Khi hân vừa bước vào tán rừng rậm rạp, mảnh đất cát sỏi lúc nãy bỗng bốc lên từng đoàn khói màu xanh nồng đậm. Tiếp đó từ dưới lòng đất hơn năm sáu chục bóng người nam nữ hiện lên, điều quý quái là những bóng người này đều mang dáng dấp của hân và lục y nữ tử. Năm sáu chục bóng người này bắt đầu tản ra theo nhiều hướng rồi chậm rãi bước vào bên trong tán rừng rậm. Lúc này nếu nhìn từ trên cao có thể nhìn thấy một ngọn núi xanh rờn tươi tốt như một ốc đảo, mọc lên giữa sa mạc sỏi đá rộng lớn vô ngần.

...

Vạn Tiên Sơn.

Vạn Thú Môn

Không gian trong đại điện rộng lớn.

Vạn Trường Hy đang hàn huyên cùng tứ trưởng lão Vân gia Vân Huỳnh thì mười lão già thủ hộ sơn môn trở lại. Sau màn chào hỏi xã giao với Vân

Huỳnh, một lão già khuôn mặt có phần ngưng trọng hướng Vạn Trường Hy nói:

- Đại sư huỳnh, cây Truy Mộng Du Hồn Thảo đào thoát kia chính là “hoa vương”!

Vạn Trường Hy vẻ mặt không biểu lộ chút gì ngạc nhiên chỉ gật đầu nói:

- Ta biết rồi! Cũng chỉ có hoa vương mới có thể tự do di chuyển trong cấm địa!

Vân Huỳnh trưởng lão nghe vậy thì giật mình hỏi:

- Không phải là cây hoa vương trong truyền thuyết kia chứ?

Vạn Trường Hy ánh mắt có phần xa xôi đáp:

- Chính là nó!

Vân Huỳnh trưởng lão nghe vậy thì ngạc nhiên không thôi. Lí do vì sao ư? Cái này phải nói là một câu chuyện truyền kỳ được rất nhiều tu sĩ trên Đông Châu biết đến.

“Truyện kể rằng hơn một vạn năm về trước, sau nhiều trận gió tanh mưa máu vì tranh giành bí pháp trong Cổ Mộng kết giới mà rất nhiều tiên môn trên Vạn Tiên Sơn bị xóa khỏi dòng lịch sử của Đông Châu. Rất nhiều, rất nhiều tu sĩ đã vĩnh viễn hình thân câu diệt tại những trận chiến khốc liệt này.

Sau trận chiến này mấy trăm năm, Đông Châu bắt đầu hình thành ba tổ chức lớn chia thành Đạo Quang, Hắc Ảnh và Thiên Ma. Đạo Quang lấy danh nghĩa chính đạo tu sĩ, tập trung tinh anh của đại cửu cung cùng đại ngũ tông chiếm cứ Cửu Trùng Thiên làm trung tâm đầu não. Thế lực của Đạo Quang có thể nói là không gì có thể xoay chuyển được trong suốt vạn năm qua.

Thiên Ma lại huy động tất cả lực lượng ma đạo cùng tà đạo tu sĩ tạo nên một tổng hành dinh nguy nga tráng lệ bên bờ Tử Hải. Tuy nhân số của Thiên Ma không đông đảo bằng Đạo Quang nhưng ma công, tà pháp có thể nói là chất thành núi. Chính vì thế lực lượng của Thiên Ma trong vạn năm trở lại đây không thua kém gì Đạo Quang.

Một tổ chức cuối cùng, cũng là tổ chức chứa nhiều bí ẩn nhất Đông Châu chính là Hắc Ảnh. Không ai biết tổng bộ của Hắc Ảnh ở nơi nào? Lực lượng chân thực của Hắc Ảnh ra sao? Chỉ biết rằng trong vạn năm thời gian, rất nhiều môn phái chính có, tà có, đã bị Hắc Ảnh nhổ tận gốc. Không ai biết nguyên nhân vì sao? Không ai biết mục đích của Hắc Ảnh là gì? Chính vì vậy Hắc Ảnh trở thành cái tên khiến nhiều tông phái e dè.

Lại nói về cây “Hoa Vương – Truy Mộng Du Hồn Thảo”, điều khiến nó trở thành truyền thuyết là bởi vì vạn năm về trước cây hoa vương này thoát ra từ Cổ Mộng kết giới rồi sản sinh ra mười ba cây Truy Mộng Du Hồn Thảo khác. Điều đặc biệt là mười ba cây Truy Mộng Du Hồn Thảo mới sinh lại có năng lực đưa người khác vào trong Cổ Mộng kết giới vào mỗi lần hoa nở. Chu kỳ của mỗi lần hoa nở này là hai mươi năm, chính vì vậy vạn năm trôi qua, đại cửu cung cùng đại ngũ tông luôn dùng thời gian hai mươi năm để mở ra một lần đại hội tam bảo tại Cổ Mộng kết giới.

Bên cạnh đó, mười năm sau ngày cây hoa vương này xuất hiện thì tiên thú của Vạn Thú Môn cũng được nuôi dưỡng thành công. Sách cổ của Vạn Thú Môn ghi lại, ngày tiên thú ra đời thì bên cạnh nó là một cây Truy Mộng Du Hồn Thảo nở rộ rở đóa hoa màu đỏ. Tất nhiên đây chính là cây hoa vương kia.

Từ đó trở đi, nhờ có tiên thú cùng Truy Mộng Du Hồn Thảo mà thế lực các phương đều đặt Vạn Thú Môn ở một tầm cao mới. Rất nhiều thế lực muốn chiếm lấy Vạn Tiên Sơn, tiêu diệt Vạn Thú Môn nhưng đều có đi mà không có về. Tất cả đều biến mất một cách quỷ dị. Sau này các phương thế lực ngồi lại với nhau, dựa theo hai mươi năm nở hoa một lần của Truy Mộng Du Hồn Thảo tạo thành tiền đề cho những chuyến tam bảo trong Cổ Mộng kết giới. Thời gian vạn năm trôi qua nhanh chóng, người còn kẻ mất, thông lệ hai mươi năm một lần đại hội tam bảo đã trở thành một nét đặc sắc của các phương thế lực.”

...

Bên hồ nước trong xanh soi bóng sườn núi mọc đầy tuyết từng xanh tốt, Diệp Nguyên ngồi an tĩnh trên một ụ đá nhìn lục y nữ tử nằm bên cạnh. Gần nửa canh giờ thời gian trôi qua nhưng mọi thứ vẫn yên ổn không có gì nguy hiểm xảy ra làm hần khá an tâm. Dẫu sao lúc này hần chưa biết được bản thân đang lưu lạc ở nơi nào nên không dám mạnh động đi lại lung tung. Với hần bờ hồ hiền lành trong vắt này là nơi hần cảm thấy an toàn nhất.

“Không biết đây có phải là nha đầu đuổi theo ta mấy canh giờ trước không?” Diệp Nguyên lẩm bẩm trong lòng.

Nhắc đến thời gian hần lại cảm thấy có điều gì đó không đúng. Ngẩng mặt lên nhìn bầu trời hần phát hiện không tìm thấy mặt trời mặc dù trời quang mây tạnh. Một phút chau mày hần lại nhớ tới kết giới lần trước hần ở lại tu luyện ba năm, mỗi nở nụ cười nhặt hần lẩm bẩm:

- Xem ra kết giới đều có huyền diệu như vậy? Có lẽ sau này về già ta cũng tìm cách tạo một kết giới riêng cho mình.

Tự nhiên lại nghĩ ngợi lan man khiến hần cảm thấy vui vẻ hần lên. Ánh mắt hần lại chăm chú nhìn lục y nữ tử, chỉ là mặt mũi nàng lấm lem bùn đất, đầu tóc bù xù nên có phần xấu xí.

- Chút nữa tỉnh lại phải tra hỏi nha đầu này một chút! Nếu nha đầu này chính là người đuổi theo ta lúc trước thì...hừ..hừ! Diệp Nguyên nở nụ cười quái dị rồi tiến đến bên hồ nước, hai tay chụp lại thành cái bát rồi vục một ngụm nước quay trở về tạt vào mặt lục y nữ tử.

Làn nước lạnh ngắt dội vào khuôn mặt làm lục y nữ tử choàng tỉnh, nàng “phở” một cái rồi vuốt vuốt mặt. Đôi mắt to tròn đen nhánh của nàng mở to thì thấy một thiếu niên đang ngồi bên cạnh nàng, nét mặt cười cười vô cùng khó diễn tả.

Như một phản xạ tự nhiên, nàng lật đặt lui về sau với bộ dạng vô cùng buồn cười rồi hô lên:

- Ngươi là kẻ nào?

Diệp Nguyên vẫn giữ nụ cười khó hiểu trên môi hỏi lại:

- Nha đầu ngươi là ai? Tên là gì? Tại sao lại lạc đến chỗ này?

Một loạt câu hỏi liên tục của Diệp Nguyên khiến lục y nữ tử ngẩn ra chút. Ánh mắt nàng đảo vài vòng đánh giá Diệp Nguyên rồi như nhận ra hấn cũng chỉ là một kẻ bình thường nàng thở phào một cái, sau đó đáp:

- Ta tên Vân Tuyết, là người của Vân gia tại Thiên Mộc thành!

Nàng đáp rõ ràng như vậy bởi nàng cho rằng tu sĩ ai không biết đến Thiên Mộc thành? Mà đã biết Thiên Mộc thành thì ai lại không biết đến Vân gia tiếng tăm lừng lẫy. Nếu kẻ trước mặt nàng biết điều thì sẽ cung kính với nàng một chút, sau này Vân gia sẽ có hậu tạ. Nghĩ vậy nên vừa đáp nàng vừa nở nụ cười mỉm ra chiều đắc ý.

Diệp Nguyên nghe nàng đáp vậy thì cười nhạt rồi hỏi với giọng “bề trên”:

- Nha đầu ngươi nói xem vì sao lại lạc đến chỗ này?

Vân Tuyết nghe hấn một câu “nha đầu này” hai câu “nha đầu nọ” thì ánh mắt như dao nhìn xéo hấn một cái.

- Ngươi tuổi lớn hơn ta bao nhiêu mà gọi ta là nha đầu? Nàng sẵn giọng hỏi.

Nhìn điệu bộ của nàng Diệp Nguyên chợt cười cười, xoa xoa cái cằm không râu rồi nói:

- Ngươi cũng lắm là hơn mười tuổi! Không gọi nha đầu thì gọi là gì?

Vân Tuyết thấy hấn ăn bớt của nàng nhiều tuổi như vậy thì trở mắt ra nhìn hấn rồi hỏi:

- Ta thật sự nhỏ như vậy sao?

- Thật sự!

- Máy tháng nữa ta tròn mười lăm rồi mà!

- Ồ ra thế! Tuy nhiên mười lăm thì vẫn cứ là một tiểu nha đầu!

- Ngươi...!

Một hồi quanh co Diệp Nguyên chỉ hồ nước rồi nói:

- Ngươi rửa mặt mũi đi, nhìn ngươi lúc này còn tệ hơn cả ăn mày!

Vân Tuyết nghe vậy giật mình một cái, xoa vội hai tay lên má rồi lật đặt chạy đến bên hồ nước rồi chỉ nghe thấy nàng “a” lên một cái sau đó tiếng “bì bôm” vang lên loạn xạ. Diệp Nguyên nhìn hành động của nàng cười nhẹ rồi ánh mắt lại cảnh giác nhìn quanh. Lúc này hấn đang tra cứu một chút trong trí nhớ để xem xem có thể đoán được nơi này là nơi nào không. Dẫu sao kiến thức trong một trăm lẻ tám cuốn kí lục hấn đã nắm trọn trong bàn tay. Nhắm chặt đôi mắt hấn bắt đầu trôi theo từng dòng tin tức trong đầu.

“Dị thú màu lục, ánh mắt quỷ dị...” Trong đầu hấn lăm lăm rồi truy lùng từng dòng tin tức liên quan.

Vân Tuyết lúc này mặt mũi đã sạch sẽ, đang búi lại đầu tóc ngó nghiêng dưới dòng nước mát. Ánh mắt nàng liếc nhìn sang Diệp Nguyên một cái thì thấy hấn đang nhắm mắt nhập định nàng bĩu môi thì thầm:

- Ngủ gật! Nơi này phong bế tu vi rồi còn nhập định làm cái gì?

Diệp Nguyên đang yên tĩnh chợt hai mắt mở to rồi lăm lăm:

- Nếu ta đoán không sai đây chính là Cổ Mộng kết giới!

- Ài! Không ngờ ta lại lạc vào kết giới này! Diệp Nguyên lại tự nói một mình.

Vân Tuyết thấy hấn lăm lăm như vậy thì đứng dậy, nhìn về phía hấn hất hàm gọi:

- Này! Ngươi làm nhảm cái gì vậy?

Diệp Nguyên theo phản xạ ánh mắt hướng đến phía nàng thì ngậy ra trong chốc lát. Trước mặt hắn lúc này là một nữ tử với làn da trắng hồng, lục y xinh xắn, ánh mắt to tròn tinh nghịch, chiếc mũi nhỏ xinh, môi hồng chúm chím, đầu tóc búi cao cách điệu rất phù hợp với khuôn mặt đáng yêu của nàng. Tuy nhìn nàng còn nhỏ tuổi nhưng đã toát lên vẻ đẹp của một mỹ nhân nghiêng nước, nghiêng thành.

Vân Tuyết thấy ánh mắt hắn đại ra như vậy thì môi khẽ nụ cười tinh quái rồi nói:

- Này! Này!

Diệp Nguyên sau phút thất thần thì tự trách: “Định lực quá kém rồi! Định lực quá kém rồi!”. Hắn ho khan một cái rồi ánh mắt trở lại vẻ trong suốt vô can cười hỏi:

- Nha đầu ngươi vừa nói gì?

- Ngươi vẫn gọi ta là nha đầu?

- À..ừm...! Tiểu muội muội vừa nói gì?

- Ta không phải tiểu muội muội của ngươi!

- Được! Tiểu cô nương vừa nói gì?

Vân Tuyết bĩu môi nói:

- Ngươi vừa làm nhảm Cỗ..Cỗ gì vậy?

Diệp Nguyên cười đáp:

- À! Ta đoán bản thân đang bị lạc trong Cỗ Mộng kết giới!

- Cái gì? Vân Tuyết nghe thế thất thanh kêu lên.

- Có chuyện gì sao?

- Chết rồi! Chết rồi! Ta không muốn chết sớm như vậy! Vân Tuyết khuôn mặt lộ vẻ lo lắng thật sự.

Diệp Nguyên chau mày hỏi:

- Rốt cuộc là chuyện gì? Nha đầu ngươi nói rõ ràng ta nghe!

Lần này hắn lại gọi nàng là “nha đầu” nhưng nàng không để ý nữa mà giọng đầy trầm trọng nói:

- Ta từ cỗ thư đọc được những người tiến vào Cỗ Mộng kết giới đều không phải là chân thân mà chính là hồn phách của mỗi người.

Diệp Nguyên đảo nhanh một vòng kiến thức về Cỗ Mộng kết giới rồi bình tĩnh nói:

- Điều này có gì lạ? Chỉ cần ra khỏi kết giới chúng ta sẽ an toàn!

Vân Tuyết thấy hắn bình tĩnh như vậy nét mặt dịu xuống hỏi:

- Ngươi biết cách thoát khỏi nơi này sao?

Diệp Nguyên nhíu mày suy ngẫm một lát rồi đáp:

- Cách thì không có nhưng ta biết cách tránh đi những nguy hiểm ở nơi này!

Lúc này hắn có phần tự tin bởi kiến thức về Cỗ Mộng kết giới trong mấy cuốn sách cổ hắn đọc viết khá chi tiết. Chỉ có điều câu cuối cùng ghi chép về Cỗ Mộng kết giới lại khiến hắn nhất thời chưa hiểu được. “Là sinh hay diệt, tự vẫn bản thân!”

Vân Tuyết nghe vậy ánh mắt tràn đầy nghi ngờ nhìn hắn bởi nàng từ nhỏ vốn đã được dạy dỗ kỹ càng về mọi thứ trên Đông Châu. Bản thân là tiên thiên mộc linh cần lại thêm thiên phú hơn người khiến từ nhỏ nàng đã được cung chủ của Thiên Mộc Cung xem như bảo bối. Mọi thư tịch cổ xưa và những điều bí ẩn khắp Đông Châu nàng biết không ít. Như Cỗ Mộng kết giới này chẳng hạn, hai mươi năm mới mở một lần. Mà lúc này mới chỉ mười năm trôi qua làm sao nàng có thể ở trong kết giới này được.

- Ngươi có chắc chúng ta ở trong Cỗ Mộng kết giới!

- Chắc chắn!

Nói rồi hần lập tức nhảy một cái thật mạnh đến bên cạnh Vân Tuyết. Vân Tuyết giật mình hoảng hốt chưa kịp hiểu chuyện gì thì thân thể đã bị vòng tay hần xiết chặt. Sát na sau đó một tiếng phá nước thật lớn vang lên, Diệp Nguyên ôm Vân Tuyết lao thẳng xuống hồ nước. Cùng lúc đó từ trong những hồ tuyết từng rậm rạp, hàng chục bóng người lao ra tiến đến vây quanh hồ nước. Trên thân thể mỗi người đều lưu chuyển từng đợt lực quang nhàn nhạt hơn thế nữa những người này đều mang hình dáng của Diệp Nguyên và Vân Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Quỷ Nhiếp Hồn

“Rì...rầm...! Rì rầm...!” Âm thanh như thể cô hồn dã quỷ thì thảo trong đêm vắng vang lên xung quanh hồ nước. Một mảnh không gian bao quanh hồ nước lúc này trở nên u ám khác thường. Gần sáu chục bóng người mang hình dáng của Diệp Nguyên và Vân Tuyết đứng lặng lẽ ven hồ, dùng đôi mắt luân chuyển đầy lực quang nhìn chăm chăm vào mặt hồ đầy bọt nước.

Dưới làn nước trong xanh lạnh ngắt, Diệp Nguyên ôm Vân Tuyết bơi ra giữa hồ rồi từ từ trôi lên mặt nước. Vân Tuyết lúc này mới bừng tỉnh, miệng vừa cử động đã bị Diệp Nguyên lấy tay bịt lại. Tư thế của hần lúc này có chút mờ ám, một tay ôm lấy eo nàng, một tay bịt chặt miệng nàng. Nếu có người của Vân gia ở nơi này chắc sẽ đem hần chém thành muôn mảnh.

- Đứng lớn tiếng! Nha đầu nguoi mau nhìn lên bờ! Diệp Nguyên thì thầm bên tai Vân Tuyết.

Bị Diệp Nguyên ôm chặt lại thì thầm hơi ấm bên tai khiến khuôn mặt Vân Tuyết nhất thời ửng đỏ. Theo phản xạ tự nhiên nàng nghe theo lời hần nhìn lên bờ hồ thì ánh mắt đại ra bởi xung quanh bờ hồ đang bị bao vây bởi một đám người y chang bọn họ.

- Ta thả nguoi ra nhưng nguoi đừng to tiếng! Diệp Nguyên thì thầm

Vân Tuyết gật gật đầu đồng ý. Diệp Nguyên thấy vậy một tay rời khỏi miệng nàng, một tay buông khỏi eo nàng một cách nhẹ nhàng. Chỉ có điều lúc hần vừa buông tay khỏi eo nàng thì Vân Tuyết chơi vơi trong nước vài cái rồi chìm hẳn. Diệp Nguyên thấy thế đỡ khóc đỡ cười vội vả tròng người xuống đỡ lấy nàng kéo lên mặt nước. Vân Tuyết khuôn mặt đầy vẻ khó coi, nhổ ra vài ngụm nước hồ, xem ra nàng uống không ít.

- Nguoi buông ta ra! Vân Tuyết hét to.

Diệp Nguyên nghe vậy bịt miệng nàng lại rồi khóa cả người nàng lại, đem lưng nàng áp sát vào thân thể mình. Sau đó ánh mắt hần cảnh giác nhìn đám người trên bờ hồ.

Đám người này hần chiếu theo thông tin trong sách cổ viết về Cổ Mộng kết giới chính là một đám “Quỷ Nhiếp Hồn”. Quỷ Nhiếp Hồn này có một chiêu bài cực kỳ quỷ dị chính là sao chép hình dáng, cử chỉ, giọng nói cùng nhiều nét tính cách của con người, sau đó chúng tạo ra những ảo trận để dẫn dụ linh hồn người bị hại trầm mê vĩnh viễn trong ảo cảnh. Mà linh hồn lực của con người có hạn, sau thời gian bị trầm mê trong muôn vàn ảo cảnh kia hồn phách của người bị hại sẽ dần dần tiêu tán, vĩnh bất siêu sinh.

- Tiểu nha đầu! Nguoi nên biết chúng ta đang ở trong tình trạng nguy hiểm, đừng loạn động kéo kiếp này nguoi đừng mong sống sót! Diệp Nguyên thì thầm bên tai Vân Tuyết với giọng trầm trọng mang đầy vẻ đe dọa.

Vân Tuyết nghe thế thì thân thể thôi quấy đạp trong nước, ánh mắt nàng chăm chú nhìn khung cảnh quỷ dị quanh hồ. Vài chớp mắt sau, nàng giơ cánh tay nhỏ nhấc lên cao rồi chỉ vào miệng mình ra hiệu cho Diệp Nguyên đừng bịt miệng nàng nữa.

- Được! Ta bỏ tay ra nhưng nguoi đừng hét loạn kéo sẽ bị đám Quỷ Nhiếp Hồn này nắm bắt được điểm yếu! Diệp Nguyên thì thầm

Bàn tay hần vừa rời khỏi miệng nàng thì đã nghe tiếng rìn rít thì thầm qua kẽ răng của nàng:

- Nguoi đừng ôm ta chặt như vậy!

Diệp Nguyên lúc này mới để ý tới việc ghi chặt thân thể nàng vào ngực mình, tuy chỉ là tấm lưng mảnh mai nhưng cảm giác mềm mại khiến hần không khỏi xẹt qua vài suy nghĩ vẩn vơ. Hần cười nhạt một cái rồi thì thầm với vẻ trêu chọc:

- Tiểu nha đầu! Nguoi lớn thế này còn không biết bơi sao?

- Nguoi im đi!

- Được! Ta buông tay kia ra đây!

- Ấy! Đứng, đứng! Từ nhỏ ta đã quen dùng linh lực trong người để bơi lội trong nước nên chưa học qua cách bơi không dùng linh lực!

Vân Tuyết ánh mắt có chút khổ sở ngoảnh mặt lại nhìn Diệp Nguyên rồi nói nhỏ:

- Người để ta đỡ lấy vai người cũng được!

Diệp Nguyên nghe vậy gật đầu rồi để nàng đỡ lấy một bên vai, tuy vậy tay hắn vẫn khoác bên eo nàng sợ nàng lại chìm ngấm như lúc này.

- Tiểu nha đầu! Người yên tâm ta không phải loại thấy người gặp khó khăn liền chiếm tiện nghi!

- Hừ! Hoa ngôn xảo ngữ! Bản cô nương chỉ xem như đang bị kiến cắn, ong chích mà thôi! Vân Tuyết sau khi ổn định lại tinh thần liền trở về với vẻ vô tư lự của nàng.

Diệp Nguyên nghe vậy bàn tay nhéo nhẹ bên hông nàng một cái rồi cười cười nói:

- Giống kiến cắn không?

- Người...! Vân Tuyết tròn mắt chỉ tay vào mặt hắn.

Diệp Nguyên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lúc giận dữ trông vô cùng đáng yêu. Không hiểu sao trong tình huống bốn bề thọ địch thế này mà hắn vẫn còn tâm trạng đùa giỡn.

- Vì sao bọn chúng không tấn công chúng ta? Vân Tuyết thì thầm.

- Quý Nhiếp Hồn vốn mang mệnh hòa, là một dạng linh hồn chỉ hòa vì thế chúng không dám xuống nước đâu! Hơn nữa, trừ khi chúng ta lên bờ nếu không chúng không thể nhìn thấy chúng ta. Tuy nhiên âm thanh của chúng ta nếu quá lớn sẽ bị chúng nghe được.

- Làm sao người biết? Làm sao người biết chúng là Quý Nhiếp Hồn? Làm sao người biết chúng không nhìn thấy được nhưng nghe được??? Vân Tuyết ánh mắt đầy tò mò hỏi liên tục.

- Đọc sách!

- Sách gì?

- Nha đầu người tò mò quá vậy?

- Người...! Ta hỏi cho biết thôi mà!

“Người buông ta ra... người buông ta ra... aaaaa...” Từng đợt âm thanh mang theo tiết tấu lúc nhanh, lúc chậm, lúc trầm lúc bổng vang lên bên hồ nước. Thì ra lúc này đám Quý Nhiếp Hồn mang hình dáng Vân Tuyết đang ngân nga câu nói mà chúng vừa nghe được lúc Vân Tuyết hét lớn với Diệp Nguyên.

Diệp Nguyên thì thầm nói:

- Nha đầu người thấy chưa? Chúng bắt đầu dùng âm thanh của người để tạo ảo trận rồi đó!

Vân Tuyết lúc này đã tin những gì Diệp Nguyên nói, con mắt nàng linh hoạt đảo qua một vòng quanh hồ rồi thì thầm hỏi lại:

- Tại sao người biết chúng sẽ đến tấn công chúng ta?

- Linh giác!

- Linh giác?

- Phải!

- Sao ta không cảm nhận được?

- Người hỏi ta ta biết hỏi ai bây giờ?

Vân Tuyết chau mày bụng bảo dạ: “Từ nhỏ ta đã được sư phụ khen là có linh giác mẫn tuệ, mặc dù lúc này ở trong trạng thái linh hồn thể nhưng linh giác không thể kém cỏi vậy chứ? Lẽ nào người này có thiên phú dị bẩm?”

Nghĩ ngợi một lát ánh mắt nàng sáng lên rồi hỏi:

- Quên chưa hỏi, người tên gì? Người thuộc tiên môn nào?

Diệp Nguyên nghe nàng hỏi thế, cười cười lơ đãng đáp:

- Ta tên Diệp Nguyên, chỉ là một tán tu bình thường!
- Diệp Nguyên! Tán tu! Ngươi không phải người của tiên môn sao?
- Không phải!
- Thế tại sao ngươi lại lạc vào kết giới này?
- Điều này ta muốn hỏi nha đầu ngươi trước? Tại sao ngươi lạc vào kết giới này?

Vân Tuyết nghe Diệp Nguyên hỏi vậy khuôn mặt có chút xấu hổ đáp:

- Là ta đi chơi bị lạc!

Diệp Nguyên liếc mắt nhìn điệu bộ của nàng thì cười cười rồi ra về tùy tiện nói:

- Ta tưởng ngươi đuổi theo cướp đồ của người khác nên mới bị lạc chứ?
- A! Làm sao ngươi biết? Vân Tuyết tròn xoe mắt đầy ngạc nhiên nhìn Diệp Nguyên.
- Là ta nghe người ta nói hôm nay có một nữ ma đầu đuổi giết một tiểu hài tử đáng thương chạy mấy ngàn dặm! Diệp Nguyên xuyên tạc một câu chuyện rồi đáp.
- Ngươi...! Vân Tuyết biết hẳn đang trêu chọc nàng nên hừ mũi một cái không nói nữa.

Đúng lúc này trên bờ hồ đám Quý Nhiếp Hồn mang hình dáng của Diệp Nguyên đang làm những động tác khiến Diệp Nguyên và Vân Tuyết há hốc mồm. Thì ra lúc này đám quý này đang biểu diễn lại động tác nhảy xuống từ bờ đá rồi ôm lấy Vân Tuyết của Diệp Nguyên, động tác của chúng vô cùng thành thực. Xem ra đây là hành động duy nhất chúng thấy được khi đến đây.

Vậy là một cảnh tượng khá buồn cười diễn ra trên bờ hồ, một đám mây chục con Quý Nhiếp Hồn chia thành từng cặp nam nữ riêng biệt. Nam “Diệp Nguyên” nhảy chồm tới ôm chặt nữ “Vân Tuyết” sau đó nữ “Vân Tuyết” kêu lên “Mau buông ta ra...!” vô cùng thống thiết. Mọi thứ cứ lặp đi lặp lại như thế liên tục trước ánh mắt ngỡ ngàng của Diệp Nguyên và Vân Tuyết.

Tuy tràng cảnh hiện tại có chút kì khôi nhưng lại tạo thành một tiết tấu với những âm điệu vô cùng quái lạ. Vài chục hơi thở sau xung quanh bờ hồ từng tia lục khí bốc lên từ đám Quý Nhiếp Hồn sau đó huyền hóa thành hình hài một tấm gương lớn bao phủ xung quanh bờ hồ. Càng ngày lục khí tỏa ra càng nồng đậm rồi tụ lại thành từng vị trí điêu khắc trên tấm gương kì lạ.

Diệp Nguyên và Vân Tuyết lúc này lại không nhìn thấy chiếc gương kì lạ kia, trong mắt hai người lúc này chỉ có hình ảnh của đám Quý Nhiếp Hồn đang diễn rất nhập vai.

Vân Tuyết ánh mắt to tròn, giọng thì thầm hậm hực:

- Nếu không bị phong bế tu vi ta đem đám quý này chém hết!

Diệp Nguyên cười nham nhở nói:

- Chúng diễn hay đấy chứ!
- Hừ! Sắc lang!
- Tiểu nha đầu, ngươi cho rằng ta thích nữ tử “hai lưng” sao? Diệp Nguyên chợt cảm thấy thích thú khi trêu chọc tiểu nha đầu này.
- “Hai lưng” là cái gì? Vân Tuyết tò mò hỏi.

Diệp Nguyên cười cười rồi ánh mắt như có như không nhìn xuyên qua làn nước quét một lượt. Lúc này hắn và Vân Tuyết đều chỉ nhô mỗi cái đầu lên mặt nước còn cả thân hình đều chìm dưới làn nước lạnh.

Vân Tuyết bên cạnh nhìn hành động của hắn thì không hiểu gì. Tuy nhiên từ nhỏ nàng vốn là một nữ tử thông minh, chỉ chốc lát sau mặt nàng chợt ửng đỏ. Bàn tay đang đỡ lấy bên vai Diệp Nguyên hung hăng véo hắn một cái thật đau.

- A! Ngươi sao lại véo ta? Diệp Nguyên nhăn nhó nhưng không dám kêu to.
- Hừ! Xem ra ngươi cũng chẳng phải người tử tế! Vân Tuyết hậm hực đáp.

Diệp Nguyên cười cười hàm hồ đáp:

- Người tử tế thì chết sớm! Kẻ lưu manh thì sống lâu! Đạo lý này không ai dạy nha đầu nguoi sao?

- Nguoi nói bậy!

Diệp Nguyên không tranh cãi với nàng nữa, hấn chợt nhớ tới nguyên nhân bị lạc vào Cổ Mộng kết giới liền hỏi:

- Tiểu nha đầu! Vì sao hôm nay nguoi lại đuổi theo tiểu hài tử kia?

- Làm sao nguoi biết?

- Ta đã bảo có người trông thấy mà!

- Đuổi chơi! Vân Tuyết hếch mũi đáp.

- Cái gì? Nguoi đuổi chơi hại người khác bị lạc vào kết giới?

Vân Tuyết tròn xoe mắt hỏi lại:

- Tiểu tử kia cũng bị lạc vào nơi này sao? Nguoi đã gặp nó à?

- À! Ta nghĩ nó cũng như nguoi, đã lạc vào kết giới rồi!

- Nguoi nói cũng đúng! Nếu để ta gặp được nó trong kết giới, ta sẽ đánh cho nó một trận! Vân Tuyết hừ hừ nói.

- Tại sao?

- Chẳng tại sao cả!

Diệp Nguyên hết chịu nổi tính tình thất thường của Vân Tuyết. Hấn tự cười chính mình rồi lại thì thầm hỏi:

- Nha đầu! Nguoi nói cho ta biết vì sao nguoi lại đuổi theo tiểu hài tử đáng thương kia!

Vân Tuyết cười tỉnh quái đáp:

- Hích! Là ta muốn bắt con mèo của tiểu tử kia chơi một chút, ai ngờ thân pháp của nó lại vô cùng kì quái làm ta mãi không bắt được. Vì thế ta mới cùng hai vị sư huynh đuổi theo định một mẻ bắt luôn cả người lẫn mèo về Vân gia.

Diệp Nguyên nghe nàng giải thích thì dở khóc, dở cười, trên mặt lộ ra vẻ sầu não bụng bảo dạ: “Thì ra là nha đầu này đến vì Tiểu Miêu! Ta còn tưởng mình gây ra ân oán với người nào chứ!”

Nghĩ đến đây hấn lại nhớ đến Tiểu Miêu. “Không biết lúc này Tiểu Miêu bị lạc ở nơi nào a! Phải mau chóng nghĩ cách tìm nó mới được!”

Hấn đang mãi mê suy nghĩ thì Vân Tuyết thì thầm bên tai, nói:

- Còn nguoi vì sao lại lạc vào kết giới này?

- Ta bị người đuổi giết nên lạc vào nơi đây! Diệp Nguyên nửa thật nửa đùa đáp.

- Hừ! Xem ra nguoi đúng là không phải người tốt mới bị người khác đuổi giết! Vân Tuyết ánh mắt nhìn Diệp Nguyên tràn đầy vẻ khẳng định.

- Nguoi nghĩ ta xấu xa đến thế sao? Đừng quên ta đã cứu nguoi hai lần!

Vân Tuyết nghe vậy nhớ lại đám dị thú quý dị kia thân hình run nhẹ một cái rồi bĩu môi đáp:

- Ra khỏi kết giới này ta sẽ hậu tạ nguoi chu đáo!

- Khỏi cần! Ta chỉ mong nguoi tránh xa ta ra một chút!

- Nguoi...!

Diệp Nguyên lúc này một tay đỡ lấy nàng một tay khua trong nước giữ thăng bằng nên thân thể có chút mệt mỏi. Hấn hướng Vân Tuyết nói:

- Để ta dạy nguoi cách bơi lội!

Vân Tuyết nghe vậy ánh mắt sáng lên gật đầu liên tục. Diệp Nguyên để nàng đỡ lấy một bên vai rồi buông tay nơi eo nàng ra sau đó thì thầm:

- Tay thì phải thế này, chân thì khua khua thế này!

Hiện tại hắn đang dạy nàng cách có thể đứng vững trong nước. Vân Tuyết nghe một hồi gập gật đầu rồi bắt đầu thực hành. Lúc đầu nàng còn chúi đầu xuống mấy ngụm nước nhưng chỉ vài chục lần lặp đi lặp lại nàng đã có thể khiến thân thể nổi trong mặt nước.

- Ủm..! Không tệ! Chỉ vài lần đã có thể thành thạo như vậy! Diệp Nguyên giọng khen ngợi.
- Thì ra bơi lội không dùng linh lực thú vị thế này! Vân Tuyết đứng trong nước hai tay giơ lên cao đùa nghịch.

Diệp Nguyên mỉm cười nhìn hành động của nàng rồi hỏi:

- Ngươi là người ở nơi này sao?
- Không phải! Ta từ Thiên Mộc thành đến, cách nơi này rất xa.
- Bao xa?
- Hình như phi hành mất mấy chục năm!
- Xa như vậy?
- Tất nhiên! Ngươi cũng là tu sĩ mà không biết thế giới này vô cùng rộng lớn sao?
- Ta vừa xuất sơn!
- Ồ! Ngươi từ nơi nào đến đây?
- Cổ sơn!
- Cổ sơn sao? Ta chưa nghe thấy địa danh này bao giờ.

Diệp Nguyên nửa giả nửa thật bắt đầu luyện thuyên nói chuyện với Vân Tuyết. Hai người cứ thế đứng trong làn nước rì rào trao đổi mà không biết rằng ở bên bờ hồ một tấm gương hình cung đã sắp hoàn thành. Trên tấm gương này, từng đoàn lục quang nhàn nhạt dập dờn ẩn hiện.

- Tiểu nha đầu! Ngươi nói cho ta biết một chút tình hình Đông Châu đi!
- Ngươi muốn biết điều gì?
- Điều gì cũng được! Với ta mọi thứ đều hữu ích!
- Trao đổi!
- Trao đổi cái gì?
- Tất nhiên là trao đổi tin tức rồi! Vân Tuyết nhếch môi đáp.
- Tiểu nha đầu ngươi muốn thế nào?
- Ngươi đừng gọi ta là nha đầu nữa!
- Gọi nhiều sẽ quen!
- Ngươi..!
- Thôi được rồi! Ngươi muốn trao đổi tin tức gì?
- Tốt! Ta cho ngươi biết một chuyện về một tiên môn hoặc tông phái lớn nào đó trên Đông Châu. Ngươi cho ta biết một điều mà ta chưa biết được, ví dụ như là hiểu biết về đám Quỷ Nhiếp Hồn kia!
- Thành giao!

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Chiêu Hồn Kính

Thời gian chậm rãi trôi qua, Diệp Nguyên cùng Vân Tuyết đứng trong nước thì thăm to nhỏ, trao đổi rất nhiều kiến thức hữu ích cho cả đôi bên. Diệp Nguyên không ngờ tới Vân Tuyết có thể nắm được nhiều kiến thức về Đông Châu như vậy. Sau một hồi hàn huyên trao đổi tin tức, cuối cùng Diệp Nguyên cũng có một lượng kiến thức tương đối lớn về tình hình hiện tại của Đông Châu.

Tỷ như Đông Châu hiện tại ngoài đại cửu cung cùng đại ngũ tông người đông thế mạnh còn rất nhiều tiên môn lớn nhỏ khác thuộc đủ tầng lớp tu sĩ tạo thành những thế lực mình tranh ám đấu vô cùng phức tạp. Qua những câu chuyện của Vân Tuyết, Diệp Nguyên cũng phần nào hiểu được làn sóng ngầm âm ỉ chảy trong thế giới khắc nghiệt của tu sĩ.

Ngoài ra, lần đầu tiên hắn nghe được một chút tường tận về tình hình của ba tổ chức lớn trên Đông Châu là Đạo Quang, Hắc Ảnh và Thiên Ma. Theo lời kể của Vân Tuyết thì ba tổ chức này trong một vạn năm phát triển đã biến đổi chẳng khác nào ba vương quốc lớn, mỗi vương quốc hùng cứ một phương trời. Như Đạo Quang hùng cứ Trung Châu với Cửu Trùng Thiên nguy nga tráng lệ. Thiên Ma hùng cứ vùng Tử Hải với trùng trùng cung điện son son thiếp vàng, không kém Cửu Trùng Thiên. Hắc Ảnh tuy không ai rõ tổng bộ ở đâu nhưng người người đều biết trên mỗi tác đất của Đông Châu đều xuất hiện những tiên môn, tông phái có liên quan đến Hắc Ảnh. Thậm chí nhiều người còn truyền tai nhau rằng Hắc Ảnh mới chính là thế lực có tầm ảnh hưởng sâu rộng nhất với tu sĩ Đông Châu.

Bên cạnh việc biết được những thông tin đầy hữu ích, Diệp Nguyên đã kể cho Vân Tuyết nghe khá nhiều kiến thức thú vị từ trong một trăm lẻ tám cuốn kí lục về Đông Châu. Với hắn những kiến thức về kì hoa, dị thảo hay một số điều huyền bí từ các động phủ viễn cổ là những thứ hắn không quan tâm lắm. Tuy nhiên khi Vân Tuyết nghe thấy những điều này thì đều chăm chú nghe, đầy vẻ thích thú.

Một lúc sau Diệp Nguyên cười nói:

- Nha đầu, những điều ta cho ngươi biết nhiều hơn ngươi cho ta biết rồi đấy!

Vân Tuyết ánh mắt còn đầy vẻ hào hứng, cười nói:

- Những kiến thức này ngươi làm sao biết được? Tỷ như Vân Tiêu động phủ là một trong số những bí mật của Vân gia ta, không ngờ ngươi có thể biết được nhiều điều huyền diệu trong đó như vậy!

Lúc này chính nàng cũng đang ngạc nhiên không thôi. Dù từ nhỏ nàng học thông hiểu rộng, được đọc nhiều cổ thư trân quý nhưng những kiến thức của Diệp Nguyên khiến nàng cảm thấy hiểu biết của bản thân còn quá giới hạn.

Diệp Nguyên nghe nàng nói như vậy chỉ cười nhạt đáp:

- Là ta đọc trong sách cổ thôi!

- Là sách cổ gì?

- Đông Châu Kí Lục!

- Có cuốn sách như thế sao?

- Tất nhiên là có!

- Ngươi cho ta xem được không?

- Có cơ hội ta cho ngươi xem!

- Thật chứ?

- Thật! Ta đi lừa một tiểu nha đầu làm gì?

- Hừ! Ngươi lớn hơn ta bao nhiêu chứ!!!

- Tuổi của ta tính ra sắp gấp đôi nha đầu ngươi rồi đó!

- Không thèm nói với ngươi nữa!

Vân Tuyết bĩu môi một cái rồi khua tay trong nước bắt đầu bơi vòng quanh hắn. Diệp Nguyên phải công nhận rằng nàng thật sự rất thông minh. Hắn chỉ vừa dạy nàng cách đứng trong nước mà lúc này nàng đã tự mình chuyển thành một kiểu bơi tuy không giống ai nhưng tác dụng nổi trên mặt nước là thấy rõ.

- Nha đầu đừng bơi loạn lên thế! Cẩn thận đắm quỷ đói kia!

Vân Tuyết nghe thế mới chậm rãi dừng lại rồi đứng bên cạnh hắn chùng vai thúc.

- Có điều gì đó không đúng a! Diệp Nguyên nhìn đám quỷ trên bờ đang diễn trò lăm bằm.

- Có chuyện gì sao? Vân Tuyết hỏi.

- Từ nãy đến giờ đã gần hai khác thời gian rồi mà hành động của chúng vẫn lặp đi lặp lại!

- Điều này lạ lắm sao?

- Xem ra chúng đang...

Diệp Nguyên chưa nói hết câu thì bỗng năm sáu chục con quỷ trên bờ bỗng nổ tung rồi biến thành từng đốm sáng màu xanh nhỏ li ti. Tiếp sau đó những đốm sáng này lao đến gần mép nước rồi di động như thể đang dung nhập vào thứ gì đó.

Diệp Nguyên ánh mắt dõi theo những đốm sáng kia, trong đầu xẹt qua hàng loạt tin tức về Cổ Mộng kết giới.

- Là Chiêu Hồn Kính!

Hắn hô lên một tiếng hốt hoảng rồi bàn tay vươn ra bên cạnh, chụp lấy vai của Vân Tuyết ấn chìm xuống dưới làn nước lạnh. Cùng lúc đó từ xung quanh bờ hồ, một chiếc gương lục sắc hình bán nguyệt dựa theo mép nước được hiện ra. Sát na chiếc gương thành hình, một chùm lục quang mờ ảo bắn xẹt qua mặt nước sau đó bao trùm lấy không gian phía trên mặt hồ.

Ở trong làn nước, Diệp Nguyên một tay giữ chặt vai của Vân Tuyết một tay liên tục làm dấu ra hiệu cho nàng bên trên có nguy hiểm. Vân Tuyết gật đầu hiểu ý rồi ngước mắt nhìn lên trên, xuyên qua mặt nước. Chỉ thấy phía trên mặt nước đang ẩn hiện một dải hào quang màu lục vừa đẹp để lại vừa quỷ mị.

Vừa thoát khỏi nguy hiểm này thì nguy hiểm khác kéo đến, mặc dù lúc này cả hai người đang ở trong trạng thái linh hồn thể, tuy nhiên việc hai người tồn tại trong Cổ Mộng kết giới lại chẳng khác nào người thường sống ở thế giới bên ngoài. Mấy chục hơi thở sau, dưới làn nước lạnh, Diệp Nguyên cùng Vân Tuyết đã sắp hết hơi, không thể chịu đựng thêm được nữa.

“Hồng rồi! Chỉ cần ngoi lên mặt nước là sẽ bị dẫn dụ vào ảo trận của Chiêu Hồn Kính!” Diệp Nguyên trong đầu lo lắng nhưng chưa nghĩ ra được cách giải quyết nào.

“Chiêu Hồn Kính” vốn là kết quả của việc thiêu đốt linh hồn chi hỏa của lũ quỷ nhiếp hồn. Đây là chiêu bài nguy hiểm nhất của đám quỷ này. Bởi Chiêu Hồn Kính sẽ hút lấy linh hồn người khác vào trong ảo trận, trùng trùng thiên la địa võng, hư hư thực thực khiến người bị hại trầm mê trong đó cho đến khi linh hồn lực cạn kiệt mà chết đi. Đây là một kiểu giết người chậm rãi nhưng hiệu quả bởi người bị hại không thể nhận ra được mình đang bị vây trong ảo trận.

Dưới làn nước, Vân Tuyết khuôn mặt lúc này không có chút huyết sắc, xem ra nàng không thể chịu đựng thêm được nữa. Diệp Nguyên tuy khá hơn nhưng hắn cũng bắt đầu thấy lồng ngực nhói đau vì thiếu dưỡng khí.

“Cổ Mộng kết giới thật danh bất hư truyền! Có thể khiến linh hồn thể tồn tại trong một thế giới chân thật thế này!” Trong đầu hắn vừa lục tìm những kiến thức về Cổ Mộng kết giới vừa buông một câu cảm thán.

“Roạt...!” Tiếng rẽ nước thật mạnh vang lên, thì ra Vân Tuyết không chịu đựng được nữa nên gạt tay Diệp Nguyên ra rồi trôi lên mặt nước.

- Đ...ừ...ng...!” Diệp Nguyên trong nước kêu một tiếng nhưng vừa mở miệng đã uống mấy ngụm nước lớn.

Thật ra lúc này hắn cũng đang bết tắc không biết phải đối phó với Chiêu Hồn Kính trên mặt nước thế nào. Ngoi lên chắc chắn sẽ bị hút vào ảo trận, ở dưới nước thì chắc sẽ ngộp chết. Hơn nữa trong Đông Châu Ký Lục, những dòng tin tức viết về Chiêu Hồn Kính đều nói về ảo trận đáng sợ của nó.

“Đằng nào cũng chết! Liều thôi!” Diệp Nguyên trong đầu xẹt qua một tia quyết đoán rồi nhanh chóng lao lên mặt nước nắm chặt lấy tay Vân Tuyết.

Tuy nhiên hành động của hắn đã chậm một bước, bởi Vân Tuyết vừa ngoi đầu lên mặt nước thì đã bị một chùm lục quang bao phủ rồi thân thể nàng bỗng thu nhỏ lại, sau đó bị hút vào chiếc gương hình bán nguyệt to lớn bên bờ hồ.

Diệp Nguyên nhanh chóng ngoi đầu lên, hít một hơi lương khí rồi ánh mắt thất thần nhìn Vân Tuyết bị hút vào Chiêu Hồn Kính. Không để hắn có thời gian suy nghĩ, một chùm lục quang đã bao phủ lấy đỉnh đầu hắn. Một luồng lực đạo hư vô mờ mịt từ Chiêu Hồn Kính đâm thẳng vào mắt hắn rồi như cơn lũ lớn, ào ạt tiến vào não hải của hắn. Sát na sau đó, cảm giác mờ mịt, mờ ảo bắt đầu xuất hiện trong suy nghĩ của Diệp Nguyên.

“Tiêu rồi...!” Cả cơ thể và suy nghĩ sắp mất đi không chế, Diệp Nguyên trong đầu chỉ kịp kêu lên một câu như thế.

....

Tại một không gian khác, cách đại diện của Vạn Thú Môn hơn mười ngàn dặm, năm người quần áo hoa lệ từ hư không hiện ra rồi huyền phù cách mặt đất chừng mười trượng. Trong năm người này có ba lão già râu tóc pha sương, nhìn qua đáng vẻ của họ thì tuổi đã ngoài lục tuần. Hai người còn lại đều là thiếu niên trẻ tuổi, đoán chừng chỉ vừa mười chín đôi mươi.

- Ba vị trưởng lão! Lần này chúng ta đến vì Cổ Mộng kết giới thật sao? Một thiếu niên khuôn mặt thanh tú cất giọng hỏi.

- Chuyện này không sai! Vạn Thú Môn đã dùng không gian pháp trận để truyền tống tin tức đến các đại ngũ tông cùng đại cửu cung thì không thể là giả! Một lão già đáp.

- Liễu trưởng lão, tại sao lần này Thượng Kiếm Tông của chúng ta lại quan tâm đến Cổ Mộng kết giới như vậy? Chẳng phải những lần trước chúng ta đều không tham đại hội hai mươi năm tầm bảo sao? Tên thiếu niên khác hỏi.

- Hai mươi năm chưa đến nhưng Cổ Mộng kết giới lại sắp mở ra chắc chắn có điều bí ẩn! Tông chủ muốn chúng ta đến tham dự đại hội tầm bảo lần này cũng là chuyện dễ hiểu.

Thì ra năm người này xuất thân từ Thượng Kiếm Tông, một trong đại ngũ tông đại danh鼎鼎 của Đông Châu. Thượng Kiếm Tông xếp ngang hàng cùng bốn đại tông khác là Huyền Thanh Tông, Thần Đạo Tông, Nhật Nguyệt Tông và Hải Tiên Tông. Thượng Kiếm Tông từ xưa nổi danh với Thượng Kiếm Quyết cùng thanh kiếm được mệnh danh là có thể xé nát hư không, cắt gọt thiên địa “Trảm Thiên Kiếm”.

Trong lúc mấy người của Thượng Kiếm Tông đang nói chuyện thì từ trên một đỉnh núi cao vút phía xa, một dải hồng quang lao tới mang theo một gã tu sĩ tuổi ngoài ba mươi, khuôn mặt đầy vẻ hiền hòa. Gã tu sĩ này nhanh chóng dừng lại cách đám tu sĩ kia chừng mười trượng rồi chấp tay nói:

- Xin hỏi các vị là người của tiên môn nào?

- Thượng Kiếm Tông! Một lão già nhàn nhạt đáp. Lão già này tên Liễu Dung, một trong số những trưởng lão quyền cao chức trọng của Thượng Kiếm Tông.

Gã tu sĩ kia nghe vậy liền nở nụ cười nghênh đón rồi nói:

- Xin mời các vị tiên bối Thượng Kiếm Tông nhập sơn!

Nói rồi bàn tay gã bắn ra một tia hồng quang đâm thẳng xuống sườn núi bên dưới, lập tức từ trong lòng đất đá một bình đài dài rộng dần chực trượng, cao hơn trượng, như thể một con quái thú ồm ồm trồi lên. Tiếp đó bình đài to lớn này bay dần lên cao tiếp cận với đám tu sĩ của Thượng Kiếm Tông. Bình đài bằng đá này tên gọi là Dẫn Tiên Đài, một trong số những kiến trúc có chức năng truyền tống không gian của các tiên môn trên Đông Châu.

- Chúng ta đi thôi! Liễu Dung phát tay một cái rồi năm người hạ xuống Dẫn Tiên Đài.

Một loạt rung động trong không khí vang lên quanh Dẫn Tiên Đài rồi từ trung tâm của Dẫn Tiên Đài một chùm ánh sáng chói mắt màu bạc lóe lên bao trùm lấy năm người Thượng Kiếm Tông. Ngay lát sau đó năm người đã biến mất tại chỗ.

...

Trở lại với Diệp Nguyên, sát na sau khi chùm lục quang bao phủ lấy đỉnh đầu hắn, cơ thể hắn dần teo nhỏ lại trong nước rồi một luồng lực lượng vô cùng bá đạo hút hắn vào Chiêu Hồn Kính. Diệp Nguyên không có cách nào chống cự chỉ đành nhắm mắt xuôi tay mặc kệ cho Chiêu Hồn Kính thôn phệ lấy thân thể của hắn.

“Bồng...!” Sau khi nuốt Vân Tuyết cùng Diệp Nguyên vào trong, Chiêu Hồn Kính chợt lay động mãnh liệt rồi tỏa ra từng chùm lục quang chói mắt. Những tiếng nhạc du dương, trầm bổng bắt đầu vang lên. Một loạt tiết tấu quái lạ cũng từ trong chiếc gương lớn xuất hiện rồi cộng hưởng với không gian bên ngoài. Tiếp theo đó một khung cảnh kì dị hiện ra quanh hồ nước. Chỉ thấy từ trong Chiêu Hồn Kính, từng đoàn lục quang biến hóa thành những công trình kiến trúc vô cùng khác lạ. Nếu Diệp Nguyên nhìn thấy những kiến trúc này sẽ há hốc mồm ngạc nhiên bởi đây là kiến trúc khu phố hắn sống thời hiện đại.

Chỉ mười mấy hơi thở ngắn ngủi, khung cảnh quanh hồ nước đã thay đổi. Sườn núi đầy tuyết từng bị thay thế bởi dãy nhà cao vút với những ô cửa kính lấp lánh trong ánh mặt trời. Đường phố, xe cộ ngang dọc như thể một mê cung lớn. Khung cảnh thân thuộc của thế giới hiện đại được tái hiện lại một cách hoàn mỹ.

Trên một con đường xe cộ qua lại đông đúc, một thiếu niên tuổi chừng mười tám mặc một bộ quần áo trẻ trung hiện đại, vai đeo một chiếc ba lô đang đứng như trời trồng, đôi mắt nóng bỏng nhìn ngắm khung cảnh hai bên đường. Thiếu niên này tất nhiên là Diệp Nguyên rồi.

- Đây là...! Không! Đây là ảo trận trong Chiêu Hồn Kính! Diệp Nguyên đứng trên vỉa hè lẩm bẩm.

- Cảm giác này quá chân thực, quá quen thuộc...! Diệp Nguyên nhìn ngang dọc rồi lại tự nói một mình.

“Zuuzz...zuuzz...” Tiếng điện thoại di động rung lên trong túi quần khiến hắn giật mình một cái. Hắn lập tức cầm điện thoại trong tay rồi ánh mắt đại náo, thần thần nhìn dòng chữ trên điện thoại. Trên màn hình đang hiện dòng chữ “Mommy is calling...”

- Không thể nào! Ta đang trong ảo trận, mọi thứ không thể là sự thật! Diệp Nguyên bàn tay cầm điện thoại có chút run run.

“Zuuzz...zuuzz...” Tiếng rung của điện thoại vẫn kêu lên liên tục.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, muôn ngàn cảm xúc từ đầu óc trong sâu thẳm trái tim chợt bùng lên làm sống mũi hắn cay cay. Bàn tay hắn run run nhấn phím rồi áp điện thoại vào tai. Một giọng nói hiền hòa đầy vẻ quan tâm vang lên làm hắn chết lặng:

- Tiểu Nguyên, con đang ở đâu đấy?

- Con...con...! Diệp Nguyên lấp bắp không nói nên lời. Đã lâu lắm rồi hần chưa nghe lại âm thanh quen thuộc của mẹ hần.

- Con bị làm sao vậy? Hôm nay nhớ về sớm ăn cơm nghe con, mẹ đang nấu canh cá mà hai cha con thích ăn nhất đây.

- Dạ!

- Ủ được rồi! Nhớ về sớm, mẹ cúp máy đây!

Thất thần cầm chiếc di động trong tay, Diệp Nguyên ánh mắt mờ mịt nhìn về phía trước. Dòng xe cộ ngược xuôi qua lại, quán hàng, cửa tiệm đông đúc người mua. Tất cả mọi thứ đều toát lên về thân thuộc với hần.

Chạy!

Bước chân hần dồn dập tiến về phía trước, xuyên qua từng góc phố nhỏ. Hần đang chạy trên con đường dẫn về ngôi nhà đầy kỉ niệm của hần.

“Là thật cũng được, là ảo cũng được, lúc này ta chỉ muốn một lần nữa nhìn thấy những người thân của ta” Diệp Nguyên trong lòng hét loạn, kèm theo đó bước chân của hần ngày một nhanh dần.

Mỗi một bước chân của hần chạy qua, một tầng khung cảnh chợt rung lên rồi dập dờn từng tia lục quang quý mị. Chỉ có điều Diệp Nguyên không hề hay biết, hoặc nếu có biết thì lúc chắc gì hần đã để ý đến?

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Bên Trong Ảo Trộn

Phố phường trôi dạt qua tầm mắt, Diệp Nguyên điên cuồng chạy về phía trước. Chẳng mấy chốc, một căn nhà hai tầng xinh xắn nằm ở cuối con phố nhỏ đã hiện ra. Hơn bốn năm rồi hần mới được nhìn lại khung cảnh quen thuộc này.

Gió lay động hàng cây, mây vui đùa trong nắng, một góc phố thân quen gắn liền với năm tháng tuổi thơ hiện ra làm bước chân hần chậm lại. Cảm giác nghèn nghẹn làm thân thể hần run nhẹ.

“Bao năm tháng rồi...”

Diệp Nguyên trong đầu lăm lăm, hần chậm rãi bước từng bước cẩn thận về phía trước. Lúc này hần sợ hãi, sợ hãi thật sự. Hần sợ nếu bản thân chạy quá nhanh thì khung cảnh thân thuộc này sẽ vĩnh viễn biến mất. Hần sợ giấc mộng này sẽ theo làn gió tan biến vào hư vô. Từng bước chân nặng nề kéo thân hình hần tiến về phía trước, dường như mỗi một bước chân như đang xé toang khoảng cách thời gian, giúp hần tìm về với quá khứ.

“Chín mươi, tám chín, tám tám...” Không hiểu sao trong đầu Diệp Nguyên lại nhớ đến trò chơi đếm bước chân ngày bé hần thường cùng bạn đùa nghịch. Hần còn nhớ rõ từ đầu phố đến cuối phố tổng cộng gần một ngàn bước. Nhà hần và đám bạn thời nhỏ khổ đều ở cuối phố nên cái trò chơi tưởng chừng nhợt nhạt này lại là kỷ niệm khó quên của hần.

Bỗng lúc này, không gian quanh hần lan tỏa những dao động năng lượng kì lạ. Những dao động năng lượng này quý dị dung hợp với từng bước chân của hần. Mỗi một lần hần bước về phía trước một bước, không gian lại rung lên. Cảm giác lung lay, sụp đổ khiến hần giật mình lo sợ.

“Ta chỉ muốn nhìn lại một lần nữa những người thân thuộc...” Diệp Nguyên trong lòng gào lên một tiếng. Bước chân của hần lại nhanh hơn một chút.

“Rắc...rắc...” Hai bên đường từng mảng tường kiên cố bỗng nứt toạc như vừa trải qua một cơn di chấn. Diệp Nguyên ánh mắt đầy vẻ hỗn loạn nhìn đi tượng xung quanh mình.

“Bốn mươi sáu bước chân nữa thôi...” Diệp Nguyên tự nhủ.

“Ầm...!” Một mảng tường đổ sụp, kéo theo cát bụi mịt mù.

“Không được...!”

Diệp Nguyên hét lên một tiếng rồi bước vội về phía trước, chỉ có điều thân thể hần lúc này như hóa đá không thể cử động. Một cỗ lực lượng vô hình đã chôn chặt đôi chân hần xuống lòng đường.

“Rắc...rắc...” những tiếng động báo hiệu sự đổ vỡ làm tim hần nhảy liên hồi. Sát na ngắn ngủi sau đó những tiếng “ầm...ầm...” sụp đổ hai bên đường

vang lên. Nhà cửa, cây cối nghiêng ngả rồi sụp xuống.

“Không!”

Diệp Nguyên gào lên một tiếng, đôi mắt đã đỏ ngầu. Mái nhà thân thuộc đã gần ngay trước mắt nhưng không thể chạm đến làm lòng hắn thất lại.

- Phá cho ta!

Diệp Nguyên hét lên một tiếng rồi không biết lấy đâu ra sức mạnh bật người về phía trước, thoát khỏi trói buộc của lực lượng kì dị kia. Hắn bất chấp tất cả lao về phía trước. Hắn không hề biết rằng, lúc hắn thoát khỏi trói buộc kia, một bóng người mờ ảo vẫn đứng như hóa đá ở vị trí của hắn lúc trước. Bóng người này mang hình dáng của hắn chỉ có điều móng lung không rõ mặt.

Vừa chạy được mấy bước thân hình hắn chợt dừng lại, lúc này một luồng lực đạo vô hình khác lại chế trụ lấy nửa thân dưới của hắn. Cảm giác như bị người khác ôm chặt lấy đôi chân vậy. Từng tiếng động ầm ầm vẫn vang lên bên tai Diệp Nguyên. Chẳng mấy chốc những kẽ nứt, hổ sâu này sẽ lan phía ngôi nhà của hắn.

“Ta muốn nhìn lại một lần thôi...” Diệp Nguyên ánh mắt tràn đầy vẻ tiếc thương vô hạn.

Xa nhà, xa cố hương, xa người thân, những tình cảm đè nén hơn bốn năm qua lúc này bộc phát. Dù biết là ảo cảnh hắn vẫn muốn chìm vào trong đó, muốn một lần nữa chìm vào những ký ức khó quên đó.

Từng đợt cuồng phong bắt đầu xuất hiện, những cơn gió thét gào mang theo vô tận lực lượng bắt đầu càn quét mọi thứ. Từng mái nhà, từng khung cửa sổ, từng nhánh cây, ngọn cỏ bị cuốn bay.

“Aaaa...!”

Diệp Nguyên gào lên một tiếng không cam lòng. Thân thể một lần nữa bứt ra khỏi trói buộc vô hình chạy về phía trước. Lúc này hắn cách cánh cổng trước nhà hơn ba mươi bước chân mà thôi. Ấy vậy mà hắn cảm giác như muôn ngàn xa cách, như thể mấy chục bước chân kia là vô hạn thời không. Cùng lúc hắn bứt ra khỏi lực lượng kia, một lần nữa một bóng người mờ ảo lại đứng vào vị trí của hắn lúc trước.

“Ào... ào...” Gió lốc điên cuồng quét qua, cánh cửa trước nhà bị cuốn bay vào vòng xoáy trên cao.

“Không!” Diệp Nguyên lại thét lên một tiếng.

Mười tám bước chân cuối cùng trước khi chạm đến cửa ngôi nhà, thân thể hắn chợt xảy ra dị biến. Mỗi một bước chân hắn đạp xuống nền đường, một bóng ảnh ngay lập tức lưu lại vị trí của hắn. Chẳng mấy chốc năm bóng người mờ ảo nối tiếp nhau đã hiện ra sau lưng hắn.

Mái nhà bị lật tung, bờ tường, đồ đạc trong nhà bị nghiền nát sau đó chôn vùi trong lốc xoáy. Ánh mắt Diệp Nguyên đại ra thần thờ nhìn khung cảnh trước mặt. Cát thêm một bước chân nữa, Diệp Nguyên cảm thấy thân thể mất đi hết cảm giác. Cùng lúc đó một “Diệp Nguyên khác” hiện ra đứng vào vị trí bước chân phía sau hắn.

Một bước nữa, thân thể hắn cứng lại không thể cử động được nữa. Cùng lúc này một “Diệp Nguyên khác” lại thay thế vào bước chân phía sau hắn. Khung cảnh muôn phần quỷ dị hiện ra trên con phố nhỏ. Ba người giống nhau như đúc đang đứng nối tiếp nhau, phía sau ba người này là bảy bóng người mờ ảo nối tiếp nhau liên tục.

Ba hồn, bảy phách! Đây chính là ba hồn bảy phách của Diệp Nguyên bị lực lượng vô hình trong ảo trận của Chiêu Hồn Kính tách ra.

Con người có ba hồn bảy phách, trong đó ba hồn bao gồm: Sinh hồn, Giác hồn và Linh hồn. Tuy lúc này ở trạng thái “linh hồn thể” nhưng ba hồn bảy phách vì lực lượng của Cổ Mộng kết giới nên vẫn liên kết đầy đủ. Tuy nhiên lúc này ba hồn, bảy phách bị tách rời khiến hắn chẳng khác nào kẻ đã chết.

Thật ra Diệp Nguyên cũng không biết rằng, việc hắn còn nhận ra đây là ảo cảnh đã là kỳ tích. Tình cảnh của Vân Tuyết so với hắn còn đáng sợ hơn nhiều lần. Chỉ là không biết lực lượng nào đã bảo toàn linh trí, giúp Diệp Nguyên nhận ra nơi đây là ảo cảnh. Tuy vậy hắn vẫn bị cuốn theo ảo cảnh, vẫn bị ảo cảnh khơi dậy những kí ức chôn sâu trong đáy lòng.

“Bồng...!” Không gian một lần nữa chấn động mãnh liệt, một dải lực quang mờ ảo bao trùm lấy tất cả. Khung cảnh phố phường lập tức tiêu tán vào hư vô. Sát na này, Diệp Nguyên chợt cảm nhận được mọi thứ xung quanh. Chính xác hơn “ba hồn bảy phách” của hắn cảm nhận được mọi thứ xung quanh.

“Mọi thứ cũng chỉ là hư ảo...Kiếp này ta không gặp lại được mọi người rồi...!”

Diệp Nguyên thật lâu sau cơn xúc động tâm tình, thoáng qua một tia suy nghĩ lí trí.

Lúc này xếp theo thứ tự thì Linh Hồn của hắn đang đứng trước, tiếp theo là Sinh hồn cùng Giác hồn. Bảy phách lần lượt nối tiếp phía sau. Điều kỳ lạ là ba hồn bảy phách này tuy đã tách biệt nhưng lại không tan biến mà đang được một cỗ lực đạo quỷ dị nào đó liên kết. Đây cũng là lí do vì sao Diệp Nguyên lúc này còn có thể suy nghĩ.

“Đây là không gian trong Chiêu Hồn Kính sao?”

“Thân thể ta sao lại thế này”

Chưa để hẳn tìm được câu trả lời, một tia bạch quang chói mắt đột nhiên bạo phát giữa ấn đường của mười thân ảnh. (tg: ba hồn cùng bảy phách lúc này đang trong trạng thái hình thể của Diệp Nguyên) Sau đó tia bạch quang này xuyên qua đầu mỗi thân ảnh rồi liên kết cả mười thân ảnh lại với nhau. Sát na tiếp theo, mười thân ảnh chợt lay động rồi bắt đầu dung nhập vào nhau. Chẳng mấy chốc, ba hồn bảy phách đã nhập lại làm một. Diệp Nguyên bấy giờ cũng cảm nhận lại được thân thể của mình.

“Thật kỳ lạ...” Diệp Nguyên lầm bầm

“Vù...vù...ù...” Không gian lại vang lên vô vàn tiếng động như thể mây gió thét gào. Một cỗ lực lượng bài xích vô cùng mãnh liệt không biết xuất phát từ nơi nào tỏa ra bốn phương tám hướng. Sau đó cỗ lực lượng này lao thẳng về phía Diệp Nguyên.

“Không ổn!” Diệp Nguyên hô một tiếng trong đầu.

Chưa kịp để hẳn phản ứng, cỗ lực lượng kia đã tràn tới như muốn xé nát hẳn thành ngàn vạn mảnh.

“Không xong rồi!” Diệp Nguyên toát lên một tia cười khổ. Hiện tại hẳn không có chút sợ hãi nào mà chỉ còn sự bất lực. Tu vi không còn, sức người có hạn mà cỗ lực lượng kia lại như ma thần không thể chống lại được.

“Xoẹt...!” thân thể hẳn bị xé tan. Đây là cảm nhận của hẳn, ngay cả một chút đau đớn cũng không có nhưng hẳn rõ ràng cảm nhận được thân thể mình đã bị xé nát thành ngàn mảnh.

“Tại sao ta vẫn còn suy nghĩ được vậy?”

“Những đốm sáng màu bạc này là gì?”

“Ách! Đây không phải là thân thể của ta chứ?”

Giữa không gian màu lục, hàng ngàn hàng vạn đốm sáng màu bạc trôi nổi lênh bênh trong không khí. Mỗi một đốm sáng dường như vừa là một cá thể riêng biệt vừa có sự liên hệ với nhau. Đây đúng là thân thể của Diệp Nguyên bị cỗ lực lượng kia đánh nát nhưng không biết vì sao lại biến thành trạng thái quỷ dị này.

“Không chết là tốt rồi”

“Không gian này thật quỷ dị”

“Làm sao thoát khỏi nơi này đây?”

“Làm sao tụ lại thành hình thể bây giờ?”

Những dòng suy nghĩ của Diệp Nguyên liên tục hiện lên. Không gian màu lục lúc này lại yên tĩnh một cách lạ thường. Dường như sau khi đánh tan thân thể Diệp Nguyên thành ngàn vạn đốm sáng màu bạc, lực lượng bài xích kia hoàn toàn biến mất.

Không biết trải qua bao nhiêu thời gian, những đốm sáng màu bạc bắt đầu âm thầm dần. Cùng lúc đó Diệp Nguyên cảm thấy một cơn buồn ngủ kéo đến. Hẳn không hiểu vì sao thân thể đã “nát như tương” như thế này rồi còn xảy ra phản ứng buồn ngủ.

“Quý dị a...!” một tia suy nghĩ của Diệp Nguyên hiện lên rồi tắt lịm, hẳn rơi vào “giấc ngủ”.

...

Ở một không gian khác.

Đây là một khu vườn đầy hoa thơm cỏ lạ. Giả sơn, lầu các uốn lượn quanh co vô cùng đẹp mắt. Có lẽ nơi đây là một hoa viên của một nhà quyền quý. Một chiếc xích đu nằm ngay ngắn trên một bãi đất trống bằng phẳng một góc vườn hoa đang vang lên tiếng tre đùa vui vẻ. Thì ra một thiếu phụ xinh đẹp cùng một tiểu cô nương chừng mười bốn, mười lăm tuổi đang ngồi trên xích đu cười nói.

- Tuyệt nhỉ! Xích đu này con thích không?

- Con thích lắm!

- Hi hi...mỗi ngày mẹ sẽ cùng con ở đây vui đùa!

- Mẹ còn đau không?

- Tuyệt vời ngoan! Bệnh của mẹ đã khỏi từ lâu rồi.

Tiếng cười đùa vui vẻ của hai người vang vọng một góc vườn. Tuy thế không ai nhận ra sau mỗi lần cười đùa vui vẻ, một tầng lục quang lại dập dờn ẩn hiện bao bọc lấy một mảnh vườn xinh đẹp.

...

Vạn Tiên Sơn

Trước đại điện của Vạn Thú Môn.

Năm thân ảnh từ hư không hiện ra rồi hạ xuống quảng trường rộng lớn bên dưới. Tiếp đó cả năm người thân hình như thiểm điện bước mấy bước đã hiện ra ở công đại điện. Năm người này chính là năm người của Thượng Kiếm Tông vừa thông qua Dẫn Tiên Đài xuyên qua hư không tiến nhập vào phạm vi của Vạn Thú Môn.

- Thì ra là Liễu trưởng lão! Bên trong đại điện, một bóng người bay vụt ra rồi tươi cười nghênh đón. Thì ra là người đứng đầu Thập Nhất Tán Tiên, Vạn Trường Hy.

- Mười năm không gặp, Vạn trưởng lão phong thái ngày càng khiến người khác hâm mộ. Liễu Dung chấp tay cười nói.

- Đây là hai vị trưởng lão mới của Thượng Kiếm Tông! Liễu Dung nhanh chóng giới thiệu.

Vạn Trường Hy đáp lễ rồi ánh mắt quét qua hai thiếu niên đứng sau.

- Văn bối Lôi Lâm! Ra mắt Vạn tiền bối!

- Văn bối Lữ Chiến Hoa! Ra mắt Vạn tiền bối.

Thì ra đây là hai đệ tử kiệt xuất trong trăm năm trở lại đây của Thượng Kiếm Tông. Lôi Lâm cùng Lữ Chiến Hoa ở Thượng Kiếm Tông đều là nhân tài trong nhân tài. Mỗi người lúc này tu vi đã đạt đến đỉnh phong của lục giai có thể tiến vào Hoàng Chân Cảnh bất cứ lúc nào.

Vạn Trường Hy nhìn hai người Lâm, Lữ rồi cười nói:

- Không tệ! Xem ra Thượng Kiếm Tông đời nào cũng xuất hiện nhân tài!

Liễu Dung khuôn mặt không dấu vẻ vui mừng nói:

- Bọn chúng còn phải cố gắng nhiều! Lần này ta mang chúng đến xem qua một lần Cổ Mộng kết giới!

Vạn Trường Hy gật đầu sau đó mời người của Thượng Kiếm Tông vào bên trong đại điện. Cùng lúc này nhiều cửa ánh sáng trong không trung được mở ra. Từng nhóm người nhanh chóng bước ra rồi hạ xuống cửa đại điện. Chớp mắt mười ba người chia thành năm nhóm đã tạo thành một đội hình hùng hậu trước cửa đại điện. Mỗi người đều tỏa ra anh khí bức người chứng tỏ tu vi không hề đơn giản.

Vạn Trường Hy ánh mắt xẹt qua chút tinh quang cười nói:

- Xem ra Cổ Mộng kết giới lần này thu hút được không ít người a!

- Vạn lão đầu! Ngươi còn làm nhầm cái gì nữa? Không mau sắp xếp cho chúng ta chỗ nghỉ ngơi! Một tiếng nói oang oang từ cửa đại điện vang lên làm không ít đệ tử của các tiền môn bịt tai chịu đựng.

Người vừa lên tiếng là Lý Thiên Quang, một trong những người đầy quyền lực của Huyền Thanh Tông, một trong đại ngũ tông của Đông Châu. Lý Thiên Quang này tuy tu vi thâm sâu, tuổi tác đã lớn nhưng tính tình thì ngang tàng, có gì nói nấy, thẳng như ruột ngựa. Đây là đặc điểm nhận biết đặc trưng nhất của vị trưởng lão Huyền Thanh Tông này.

- Ha ha! Lý huynh mau vào thôi! Mọi thứ đã được chuẩn bị đầy đủ!

Mấy nhóm người nhanh chóng vào bên trong đại điện, chẳng mấy chốc tiếng chào hỏi đã vang lên rầm rì. Nhóm người này đa số là trưởng lão của các đại tông phái đã quen mặt nhau, chỉ có đám đệ tử đi theo là còn lạ lẫm.

Lý Thiên Quang dẫn theo một thiếu niên nước da ngăm đen, thân hình khá béo tốt đến bên cạnh Vạn Trường Hy cười cười nói:

- Hy lão đầu! Đây là đệ tử chân truyền của ta! Chuyến này nhờ ngươi kiếm cho nó một con linh thú!

- Văn bối Lý Thiên Nam, ra mắt Vạn tiền bối!

Vạn Trường Hy và Lý Thiên Quang vốn là bạn cũ nên vừa nghe tên của tiểu bối kia thì ánh mắt đầy ý vị nhìn sang Lý Thiên Quang.

- Ngươi nhìn ta cái gì? Nó là cô nhi mười mấy năm trước ta nhặt về nuôi! Lý Thiên Quang giọng nói đầy vẻ giải thích.

- Thì ra là thế! Ta cứ tưởng...

- Ngươi tưởng cái gì?

- Không gì! Không gì! Vạn Trường Hy cười cười đáp.
- Người...tức chết ta rồi! Lý Thiên Quang mặt hầm hừ nói.
- Ha ha!

...

Thời gian mọi người trò chuyện, bên ngoài từng cánh cửa không gian cứ cách nhau một đoạn thời gian lại khai mở. Những nhóm người khác của đại ngũ tông cùng đại cửu cung nhanh chóng xuất hiện. Chỉ mấy canh giờ Vạn Thú Môn đã tiếp đón gần như đầy đủ những người quyền cao chức trọng của đại ngũ tông cùng đại cửu cung.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Sinh

Đại điện của Vạn Thú Môn.

Tiếng rì rào thảo luận vang lên quanh chiếc bàn bằng ngọc.

- Xem ra lần này người của Phong, Lô, Thôi, Không vẫn không đến tham gia đại hội tầm bảo! Một lão già mặc bộ bạch bào thêu hình nhật nguyệt lên tiếng. Người này là Đồng Văn Sách một trong số các trưởng lão của Nhật Nguyệt Tông.
 - Hà...! Người của Thần Đạo Tông lần này chắc cũng không tham gia! Một lão già mặc bộ lam y cũng cất tiếng nói. Lão già này tên Hà Tịnh Đông, một trong số các trưởng lão của Hải Tiên Tông.
 - Người của Thiên Thủy Cung cũng không đến! Một lão già râu tóc bạc trắng ngồi cạnh Hà Tịnh Đông nói. Lão già này là Thường Xuân, trưởng lão của Thiên Thổ Cung.
- Lý Thiên Quang, trưởng lão của Huyền Thanh Tông nghe vậy oang oang cười nói:
- Cổ Mộng kết giới vạn năm qua đã bị vỡ vết sạch sẽ làm gì còn thứ gì đáng giá nữa!
 - Lý huynh nói phải! Chính vì thế mấy ngàn năm qua đại hội tầm bảo trong Cổ Mộng kết giới đã không còn thu hút như trước! Người vừa lên tiếng là Liễu Dung, trưởng lão của Thượng Kiếm Tông.
 - Hắc hắc! Vạn năm thời gian, thứ đáng lấy đã được lấy, thứ đáng bỏ cũng bị người của chúng ta lấy ra hết cả! Cổ Mộng kết giới bây giờ chỉ là nơi thao luyện cho các đời đệ tử mà thôi! Một lão già ngồi cuối bàn lên tiếng. Lão già này là Kim Vũ Trọng, trưởng lão của Thiên Kim Cung.
 - Kim huynh nói phải! Một lão già mặc bộ y phục màu lục đậm cười nói. Lão già này tên Mộc Thừa Thiên, trưởng lão của Thiên Thổ Cung.
 - Hy lão đầu! Mau nói qua một chút về cây “hoa vương” kia đi! Lý Thiên Quang cười hỏi. Cũng chỉ có lão mới gọi Vạn Trường Hy là “Hy lão đầu”.
- Vạn Trường Hy nghe vậy lập tức giải thích qua một chút sự tình về cây “Hoa vương – Truy Mộng Du Hồn Thảo”.

Sau một hồi nghe Vạn Trường Hy giải đáp, một lão già cất tiếng hỏi:

- Vạn huynh nói hai hài tử kia một là người của Thiên Mộc Cung vậy đưa còn lại là ai?

Lão già này chính là Hồng Trí Thành, trưởng lão của Thiên Hỏa Cung.

Vạn Trường Hy cười khỏ đáp:

- Ta nào biết nam hài tử kia là ai! Chỉ biết nó cũng bị đưa vào kết giới!
- Ra là thế!

“Nha đầu Vân Tuyết này không hiểu làm gì lại bị cuốn vào bên trong kết giới! Lần này cho nha đầu kia chịu chút đau khổ vậy!” Mộc Thừa Thiên xẹt qua một tia suy nghĩ vui vẻ. Vì lão hiểu rõ tình huống trong Cổ Mộng kết giới nên lúc này lão không lo lắng đến an nguy của Vân Tuyết. Nếu lão biết Vân

Tuyệt lúc này đã rơi vào ảo trận của Chiêu Hồn Kính, không biết phản ứng của lão sẽ như thế nào đây?

Sau câu chuyện của Vạn Trường Hy, tiếng thảo luận lại rì rầm vang lên trong đại điện. Những kẻ có mặt ở đây ai cũng là người có lịch duyệt thâm sâu. Chính vì vậy việc “Hoa vương” xuất hiện đều gọi lên trong lòng họ những suy đoán cùng mong đợi vô hình.

“Vạn năm trước, “Hoa vương” xuất hiện, tiên thú ra đời. Từ đó trở đi chưa bao giờ nở lại một lần nữa. Nhưng hôm nay “Hoa vương” kia đã nở lại tự động chạy ra khỏi cấm địa của Vạn Thú Môn ắt sẽ có điều huyền diệu” Trong đầu mỗi vị trưởng lão ngồi đây ai ai cũng xẹt qua một ý nghĩ như vậy.

Vạn Trường Hy đảo mắt một vòng quanh bàn ngọc rồi ôn tồn nói:

- Còn hai ngày thời gian để chờ đợi các tiền môn hội tụ đầy đủ. Sau đó chúng ta sẽ đưa đám trẻ vào bên trong Cổ Mộng kết giới.
- Được! Lâu rồi chưa ghé Vạn Thú Môn, ta đem đệ tử dạo quanh một vòng cho biết! Lý Thiên Quang oang oang nói.
- Hà hà! Chúng ta cũng nên để đám đệ tử có thời gian giao lưu một chút! Mộc Thừa Thiên vuốt chòm râu cười nói.
- Tốt rồi! Như vậy hai hôm nữa chúng ta sẽ tiến vào Cổ Mộng kết giới! Vạn Trường Hy gật đầu nói.

...

Không gian màu lục bên trong Chiêu Hồn Kính.

Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua.

Ngàn vạn đốm sáng màu bạc lúc ẩn, lúc hiện, quang mang chập chòn bất định như thể đom đóm trong đêm. Mặc dù không gian này không hề có chút gió nào lay động nhưng những đốm sáng màu bạc này vẫn huyền phù trôi dạt về muôn hướng. Tất nhiên ngàn vạn đốm sáng này là thân thể của Diệp Nguyên bị trận cuồng phong lúc trước đánh tan. Nói thân thể còn chưa chính xác, phải nói đây là trạng thái “linh hồn thể” của Diệp Nguyên bị tan rã thành nhiều đốm sáng.

“Cuối cùng cũng tỉnh ngủ...” Một dòng suy nghĩ xuyên suốt ngàn vạn đốm sáng màu bạc.

“Ta làm gì bây giờ...?”

Một lúc lâu sau...

“Ài! Cảm giác thân thể tan thành ngàn mảnh thật là khác lạ!” Diệp Nguyên liên tục cảm thán.

Hiện tại hần cảm giác mỗi đốm sáng vừa là một phần thân thể lại vừa là một thân thể độc lập. Cảm giác quý dị này khiến hần không sao giải thích được. Hơn nữa hần không thể biết rốt cuộc bản thân đang đứng ở vị trí của đốm sáng nào để quan sát. Đây thật sự là một cảm giác rất vi diệu.

Lại một lúc lâu sau...

“Chẳng lẽ đời này ta lại chôn chân ở không gian quỷ quái này???”

Thời gian lại chậm rãi trôi qua...

“Thật quá xui xẻo rồi...!”

Diệp Nguyên lúc này bắt đầu cảm thấy buồn bực. Thân thể “tan rã” cứ trôi lênh bênh về mọi hướng, càng ngày những đốm sáng càng cách nhau xa hơn. Tuy hần vẫn cảm nhận được sự liên hệ giữa từng đốm sáng nhưng cảm giác “chia ngàn xẻ vạn” thể này thật khó mà tiếp nhận.

“Rốt cuộc phải làm thế nào mới thoát khỏi tình trạng này đây?”

Thật ra hần không hề biết rằng bản thân đã may mắn thoát chết. Tuy lúc này hần bị phân rã thành ngàn vạn mảnh nhưng chỉ là phân rã mà thôi chứ không hề tan biến. Một cỗ lực lượng đặc biệt nào đó đã giúp hần liên kết muôn ngàn đốm sáng lại thành một thể.

Không phương hướng, không mục đích, thời gian chột mắt đi ý nghĩa. Không biết trải qua bao nhiêu lâu, Diệp Nguyên cảm thấy “thân thể” xuất hiện những dao động kì lạ. Chính xác hơn là một đốm sáng trong ngàn vạn đốm sáng đang phát ra những dao động kì lạ.

“Đây là chuyện gì...?” Diệp Nguyên suy nghĩ xẹt qua một tia tò mò.

Vì những đốm sáng màu bạc này có sự liên kết với nhau nên hần nhanh chóng nhận ra ở một nơi xa xôi nào đó, một đốm sáng đầy khác biệt đang tỏa ra những dao động năng lượng kì quái. Đốm sáng này lại không phải là màu bạc mà trong suốt như một viên châu bằng thủy tinh. Bên ngoài viên châu này là hai dò án thất tinh bắc đẩu đối xứng với nhau đang xoay tròn theo một quỹ tích cổ quái. Diệp Nguyên vừa thấy viên châu này thì tâm thần xẹt qua muôn vàn tia kinh ngạc.

“Đây chẳng phải là Linh Hồn Chi Tâm sao?”

“Không đúng! Đây là hoa văn trên đồ án quái quý kia!”

“Nhưng viên châu kia lại rất giống Linh Hồn Chi Tâm???”

Diệp Nguyên tràn ngập những câu hỏi chưa có lời giải đáp.

Càng quan sát hắn càng ngạc nhiên bởi hắn cảm nhận được chính viên châu kì lạ này đang tỏa ra một cỗ lực lượng vô hình liên kết các đốm sáng màu bạc kia, cũng chính là liên kết “linh hồn thể” của hắn.

“Tại sao bây giờ ta mới cảm nhận được ???”

“Viên châu này giúp thân thể ta liên kết lại với nhau sao???”

“Xem ra đúng là như vậy rồi!”

Trong lúc hắn đang suy nghĩ thì viên châu trong suốt kia đã tự động bay vút về phương xa. Hai đồ án thất tinh bắc đầu đối xứng với nhau bên ngoài viên châu chợt xoay tròn một cách khó hiểu. Vì viên châu đang giữ lực lượng liên kết vô hình với ngàn vạn đốm sáng kia nên lúc này hắn chẳng khác nào đang phi hành trong không gian màu lục.

“Quá quý dị rồi...!” Diệp Nguyên đầy cảm thán.

Tốc độ của viên châu ngày một nhanh dần, chỉ vài cái chớp mắt mà Diệp Nguyên có cảm giác đã vượt qua ngàn dặm không gian. Thời gian trôi qua, đến lúc Diệp Nguyên cảm thấy buồn chán với cảm giác bay lượn vô định này thì viên châu đột ngột dừng lại. Bây giờ, xuất hiện phía trước Diệp Nguyên là một tầng lục quang chói sáng. Tuy không gian này bị màu lục bao phủ nhưng tầng lục quang này đặc biệt nổi trội, quang mang rực rỡ át đi tất cả những tầng quang mang khác.

“Vào!” Viên châu trong suốt lao thẳng vào tầng lục quang chói sáng kia.

“Đây là thứ gì???”

Trước mắt Diệp Nguyên lúc này là một tấm gương hình bán nguyệt nhỏ bằng bàn tay người lớn, đang lơ lửng giữa tầng không. Chiếc gương này khi thì trong suốt vô ngần khi thì bùng lên lục quang dập dờn đẹp mắt, tuy vậy Diệp Nguyên vẫn cảm nhận được một vài tia khí tức nguy hiểm ẩn hiện bên trong mặt gương.

“Là Chiêu Hồn Kính!!!”

Thông tin về Chiêu Hồn Kính nhanh chóng được Diệp Nguyên đảo qua. Tuy không thật chi tiết nhưng hắn rõ ràng đã khẳng định được chiếc gương phía trước chính xác là Chiêu Hồn Kính. Không những thế theo thông tin từ sách cổ thì chiếc gương nhỏ này cũng chính là mất trận.

“Đây mới chính là Chiêu Hồn Kính thật sự”

“Nhưng bản thân ta lúc này cũng không biết nên làm cái gì!”

Hàng loạt suy nghĩ của Diệp Nguyên xẹt qua nhanh chóng.

Bỗng lúc này viên châu trong suốt chợt bùng lên chiến ý dữ dội. Diệp Nguyên giật mình kinh ngạc bởi hắn cảm thấy chiến ý này lại như thể từ nội tâm của hắn phát ra. Từ góc nhìn của hắn thì hiện tại thân thể hắn như tách thành hai người khác nhau, một người đang điên cuồng phát ra chiến ý, một người lại thông thả đứng xem. Sự mâu thuẫn này khiến suy nghĩ của hắn trở nên ù ỉ cạc cạc không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Mặt khác khi viên châu phát ra chiến ý dữ dội, Chiêu Hồn Kính cũng run lên bần bật rồi một tiếng ngâm trầm thấp vang lên đáp lại chiến ý của viên châu. Từng đoàn lục quang từ mặt gương bay vọt ra rồi huyền hóa thành đủ loại dị thú nhe răng múa vuốt lao tới viên châu. Có vẻ sự khiêu khích của viên châu đã khiến Chiêu Hồn Kính nổi giận.

“Là đám dị hồn thú quái quỷ kia...!” Diệp Nguyên nhìn một đám dị hồn thú hơn mười con lao đến hô lên một tiếng.

Không gian yên tĩnh bỗng nhiên bị phá tan, những tiếng gầm rú vang vọng. Chỉ một cái chớp mắt ngắn ngủi, khoảng cách gần mười trượng đã bị đám dị hồn thú thu ngắn lại. Từng chiếc miệng há to như chậu máu của đàn dị thú như muốn cắn nuốt viên châu kia.

“Chiến!”

Bỗng một tiếng thét dài mang theo chiến ý mãnh liệt vang lên. Diệp Nguyên lúc này nếu ở dạng hình thể bình thường sẽ há hốc mồm không ngậm lại được bởi tiếng thét này chính là âm thanh của hắn. Mặc dù lúc này hắn đang đứng ở vị trí người xem nhưng mặt khác hắn lại thấy chính bản thân mình đang tràn đầy chiến ý.

“Bồng...!” Không gian chấn động! Một cỗ lực lượng như dòn non lấp bễ lấy viên châu trong suốt làm tâm khuếch tán ra bốn phương tám hướng. Đám dị thú vừa lao đến đã bị đánh bay ra xa mấy chục trượng.

“Vù...vù...vù...” Không hề có chút gió nào nhưng âm thanh như gió ngàn lông lộng thổi lại vang lên. Tiếp theo đó xung quanh viên châu trong suốt, từng

đoàn hoa văn màu bạc bỗng bay ra rồi huyền hóa thành một chữ “Sinh” to lớn. Cùng lúc đó trong thức hải của Diệp Nguyên một chữ “Sinh” cũng hiện lên. Không những thế chữ “Sinh” này còn mang theo vô vàn “đạo” “lý” “thế” “thần” vô cùng huyền diệu.

Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì chữ “Sinh” bên ngoài viên châu đã dùng tốc độ như thun dũi, xé rách không gian đập thẳng vào Chiêu Hồn Kính. Âm thanh vỡ nát vang lên, không gian bắt đầu có dấu hiệu sụp đổ. Chiêu Hồn Kính dưới lực đạo mãnh liệt của chữ “Sinh” kia thì bị nghiền nát thành muôn ngàn mảnh. Sau cú va đập mạnh mẽ kia chữ “Sinh” cũng tan biến dần.

“U..u...u...” bỗng từ ngàn vạn mảnh gương vỡ nát kia, từng âm thanh như từ cõi u minh réo rắt vang lên. Sau đó ngàn vạn mảnh gương như có lực hấp dẫn lẫn nhau tự động kết nối lại, một sát na ngắn ngủi Chiêu Hồn Kính đã trở lại nguyên vẹn như ban đầu. Không những thế sau khi tụ lại hình dáng, mặt gương còn ẩn hiện hàng loạt hoa văn, đồ án quý dị. Cùng lúc đó, một màn hào quang màu lục như chiếc kén xuất hiện, bao bọc bên ngoài chiếc gương.

Diệp Nguyên còn đang trong cơn ngạc nhiên vì chữ “Sinh” huyền bí kia thì thân thể đột nhiên chấn động. Chính xác hơn là hàng ngàn hàng vạn đốm sáng màu bạc cùng lúc chấn động. Tiếp theo đó, hần chỉ thấy chữ “Sinh” tỏa ra muôn vạn đạo hào quang màu bạc lấp lánh chiếu sáng từng góc ngách trong thức hải của hần. Một cánh cửa vô hình hiện lên trong thức hải của Diệp Nguyên.

“Tự hình! Nhập thế!”

Không hiểu sao Diệp Nguyên lại hiện lên một tia suy nghĩ như vậy. Hần chỉ cảm thấy chữ “Sinh” kia đang dùng một loại lực đạo kì quái thu hút lấy ngàn vạn đốm sáng màu bạc đang trôi lơ lửng trong không trung.

“Vù...vù...!” Từ bốn phương tám hướng, từng đoàn đốm sáng màu bạc như thể đàn ong lớn đang quay về tổ. Sát na sau đó, ngàn vạn đốm sáng này đã bao bọc lấy viên châu rồi nhanh chóng tụ lại thành hình dáng của Diệp Nguyên. Tuy nhiên hình dáng hần lúc này không phải là thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi như lúc bước vào Cổ Mộng kết giới nữa mà lại giống với hình dáng hiện tại của hần ngoài đời thực.

Diệp Nguyên lặng lẽ theo dõi quá trình biến đổi của thân thể, hần vừa là người trong cuộc lại vừa là người ngoài cuộc nên cảm giác vô cùng vi diệu. Khi ngàn vạn đốm sáng kia bao bọc lấy viên châu, hần rốt cuộc xác định được viên châu kia chính là “Linh Hồn Chi Tâm” của mình. Đó là một loại cảm giác thân thuộc từ sâu thẳm linh hồn. Cảm giác của hần lúc này giống với lần đầu tiên hần bước vào không gian linh hồn mấy năm về trước.

Chỉ là, hần không hiểu vì sao linh hồn chi tâm của mình lại xuất hiện thêm hai đồ án thất tinh bắc đẩu đối xứng với nhau như vậy. Hơn nữa từ trong Linh Hồn Chi Tâm hần lại cảm nhận được sự thuần khiết vô ngần. Như thể Linh Hồn Chi Tâm vừa trải qua một lần gột rửa hết những kí ức của tiền kiếp vậy.

“Chuyện này quá quý dị a!” Diệp Nguyên huyền phù trong không trung cảm thán không thôi.

Chưa để hần kịp tiếp nhận mọi chuyện thì thân thể lại nảy sinh dị biến. Thức hải chấn động mãnh liệt làm Diệp Nguyên cảm thấy đau đớn không sao tả xiết. Cảm giác như không gian thức hải đang bị vạn vạn cây kim xuyên thấu. Thì ra trong không gian thức hải viên châu trong suốt đang tỏa ra ngàn vạn đạo hào quang rồi kết hợp cùng chữ “Sinh” huyền bí kia tạo thành những luồng dao động vô cùng bá đạo như muốn xé rách không gian thức hải của hần.

“Aaa...!” Diệp Nguyên thét lên một tiếng đau đớn sau đó thần trí cảm thấy lơ mơ không ổn định. Từ giữa mi tâm của hần hai tia lực đạo bắn ra bên ngoài rồi xoắn lại với nhau tạo thành một mũi khoan năng lượng vô hình xuyên thấu qua muôn trùng ngăn cách của không gian màu lục.

Cùng thời gian hai tia lực đạo từ mi tâm của Diệp Nguyên hình thành, bên trong một núi đá cao chót vót, bông hoa rực rỡ của “Hoa vương – Truy Mộng Du Hồn Thảo” bạo phát hồng quang. Chùm hồng quang kia nhanh chóng bao phủ lấy “thân thể chân thực” của Diệp Nguyên và Vân Tuyết. Sát na tiếp theo “thân thể chân thực” Diệp Nguyên và Vân Tuyết bỗng biến mất không còn dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Chiến Hồn

Khi hai tia lực đạo từ mi tâm của Diệp Nguyên bắn ra ngoài, Chiêu Hồn Kính ở xa mười mấy trượng bắt đầu rung lắc dữ dội, lòng năng lượng bao quanh nó cũng nồng đậm quang mang.

“Àm!” Một tiếng nổ vang lên làm không gian run lên bần bật. Từ phía xa của không gian màu lục, một cánh cửa ánh sáng được mở ra. Sát na này, cơ thể Diệp Nguyên chợt mờ dần rồi hóa thành một đạo ánh sáng bay vút về cánh cửa kia.

“Xoẹt!” thân thể Diệp Nguyên lúc này như thể lưu tinh cần nguyệt, vể lên trong không gian màu lục một dải bạch quang kéo dài từ tận chân trời. Lúc này hần chỉ thấy một lực hút mãnh liệt đang hút lấy hần ra khỏi tầng tầng không gian quý quái này.

“Bá!” Từ hư không Diệp Nguyên bỗng hiện ra rồi rơi xuống nền đất bên dưới. Ánh mắt đảo một vòng xung quanh hần lập tức phát hiện bản thân đã

quay trở lại không gian của Cổ Mộng kết giới. Hồ nước trong xanh đang hiện ra trước mặt làm hấn thở phào một cái nhẹ nhõm.

Đôi mắt sang một đoạn bên cạnh, hấn thấy Vân Tuyết đang nằm bất động bên một ụ đá, đôi mắt đang chảy ra từng giọt lệ trong suốt.

“Có vẻ nha đầu này vừa trải qua ảo cảnh đau lòng!” Diệp Nguyên chợt nhớ lại ảo cảnh của mình.

“A!” Bỗng hấn kêu lên một tiếng kinh ngạc bởi thân thể hấn lúc này đã trở lại là một đứa nhỏ chừng chín, mười tuổi. Không những thế tu vi đã được hồi phục không còn bị phong bế.

“Chuyện gì xảy ra đây? Cảm giác này như thân thể chân thực??” Diệp Nguyên thì thào.

“Hóng rồi! Quên mất Chiêu Hồn Kính!” Diệp Nguyên trong lòng hô lên một tiếng.

Chưa kịp để hấn tìm kiếm thì một chùm lục quang từ trên cao đã trùm lấy thân thể hấn.

“Khốn nạn thật!” Diệp Nguyên trong lòng bực tức chửi một tiếng.

Cũng không thể trách được hấn, lúc thoát khỏi không gian của Chiêu Hồn Kính đến giờ cũng chỉ vài hơi thở ngắn ngủi mà thôi. Hơn nữa, kinh nghiệm chiến đấu của hấn lại thiếu thốn nên khả năng xử lý tình huống vô cùng tệ hại.

Từ trên cao hơn ba trượng, một chiếc gương nhỏ nhún đang tỏa ra một chùm lục quang nồng đậm bao phủ lấy Diệp Nguyên. Từng tia lục đạo vô hình nhanh chóng chui vào thức hải của hấn bắt đầu cướp đoạt quyền điều khiển thân thể.

Diệp Nguyên nhận ra hành động của Chiêu Hồn Kính thì cả kinh, hấn lập tức huy động tinh thần lực bám đuổi theo những tia lục đạo kia với mong muốn trục xuất ra khỏi thức hải của hấn. Như thế một màn giao tranh trong thức hải của Diệp Nguyên chính thức bắt đầu.

Bên ngoài vô cùng yên tĩnh nhưng bên trong thức hải của Diệp Nguyên một màn tranh đấu quyết liệt đang diễn ra. Những tia lục đạo của Chiêu Hồn Kính phân hóa thành ngàn vạn tia nhỏ hơn rồi bắn về mọi ngóc ngách trong thức hải của hấn. Diệp Nguyên dùng hết lực lượng chia tách tinh thần lực thành muôn ngàn tia nhỏ nhanh chóng chặn lấy đường đi của những tia lục đạo kia.

“Không ổn! Lục đạo này ta không thể chống đỡ!”

Diệp Nguyên lúc này vừa đánh trận đầu đã cảm thấy bất lực, bởi luồng lục đạo kia của Chiêu Hồn Kính vừa mạnh mẽ lại vừa mang theo sát khí âm hàn vô cùng bá đạo. Với tu vi của hấn lúc này chỉ có thể chặn lại một phần lực lượng của những tia lục đạo kia.

“Vù...vù...vù...” Không gian thức hải của Diệp Nguyên vang lên những tiếng xé gió cuồng bạo. Muôn vạn tia lục đạo của Chiêu Hồn Kính đã đến được trung tâm của thức hải. Tuy nhiên vừa bước vào trung tâm của thức hải những tia lục đạo này bỗng dừng lại không tiến thêm một bước nào nữa. Cũng chính vì thế mà tinh thần lực của Diệp Nguyên lập tức tràn ra hình thành một tầng bảo hộ che chắn các cửa không gian trong thức hải.

Thức hải vốn có nhiều cửa không gian khác nhau, trong đó quan trọng nhất là “không gian kí ức” cùng “không gian tinh thần”. Ngoài ra còn có một không gian vô cùng huyền bí là “không gian linh hồn”, tuy nhiên “không gian linh hồn” vốn rất khó tiếp cận bởi nơi đó chứa đựng Linh Hồn Chi Tâm của mỗi người.

Hiện tại cánh cửa của “không gian kí ức” cùng “không gian tinh thần” đã khai mở. Chỉ cần đám lục đạo này của Chiêu Hồn Kính chiếm giữ được một không gian bất kỳ nào đó thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

“Ào ào...” Không hiểu xuất phát từ nơi nào, một làn sóng năng lượng tràn ra như từng con sóng lớn đổ ập về phía những tia lục đạo của Chiêu Hồn Kính. Khí thể như trường giang đại hải, làn sóng năng lượng vô hình này quét sạch đám lục đạo của Chiêu Hồn Kính. Bây giờ lúc Diệp Nguyên mới nhìn rõ thì ra làn sóng năng lượng này tỏa ra từ chữ “Sinh” kì lạ kia.

Ở phía bên ngoài, khi lục đạo của bản thân bị bài xích, Chiêu Hồn Kính ngân lên một tiếng gợn dữ rồi hóa thành một đạo lục quang lao thẳng vào mi tâm của Diệp Nguyên. Vừa vào tới thức hải của Diệp Nguyên, muôn vạn đạo hào quang màu lục tỏa ra muôn hướng, chiếu rọi từng ngóc ngách trong thức hải của hấn. Hàng vạn tia lục đạo lại từ mặt kính bắn ra lao thẳng về các cửa không gian trong thức hải.

Chưa để Diệp Nguyên làm ra phản ứng, chữ “Sinh” kì quái đã bạo phát bạch quang rồi bắn ra những đoàn hoa văn đủ hình thù kì quái. Những đoàn hoa văn này vừa xuất hiện đã chặn đứng lại muôn vạn tia lục đạo của Chiêu Hồn Kính.

“Chuyện gì đang xảy ra thế này???” Diệp Nguyên tự hỏi.

Trong thức hải của hấn lúc này lại diễn ra cuộc chiến của chữ “Sinh” cùng Chiêu Hồn Kính. Hấn một lần nữa lại đứng vị trí của người ngoài cuộc.

Chiêu Hồn Kính vừa bị chặn lại đòn tấn công thì lập tức lùi về phía xa sau đó mặt gương lóe lên từng đoàn hoa văn cổ quái. Những đoàn hoa văn này như có sự sống, chuyển động liên tục sau đó tụ lại thành hình dáng của nhiều người khác nhau. Những hình người này vừa thành hình đã tự động bay ra khỏi mặt gương rồi lấy tốc độ như thiểm điện lao về phía chữ “Sinh” kia. Trên tay mỗi một người đều cầm một loại vũ khí khác nhau, điểm chung duy nhất là vũ khí và thân hình mỗi người đều được tạo thành từ lục quang quý dị.

“Đây là Chiến Hồn”

Diệp Nguyên hô lên một tiếng. Hắn đã từng đọc qua một đoạn trích dẫn về Chiêu Hồn Kính trong sách cổ. Trong đó có viết rằng: “Phàm là những kẻ bị hút vào bên trong Chiêu Hồn Kính đều hồn phi phách tán, sau đó những hồn phách bị phân rã đó sẽ được Chiêu Hồn Kính luyện thành “Chiến Hồn. Những “Chiến Hồn” này lực sát thương đối với linh hồn cực kỳ cao hơn thế nữa còn có khả năng hấp thụ “linh hồn lực” của kẻ khác.

Vừa đến gần chữ “Sinh” kì lạ kia, đám “Chiến Hồn” chợt di động theo những phương vị khác nhau rồi tạo thành một “thế trận” bao vây lấy chữ “Sinh”. Muôn trùng cung, thương, đao, kiếm tạo thành muôn trùng lực đạo quỹ dị ập đến chữ “Sinh” kia.

Tới tận lúc này hắn còn chưa biết chữ “Sinh” là thứ gì. Mọi chuyện xảy ra với hắn quá đột ngột. Tính ra từ lúc hắn đến Đông Châu đến giờ hình như mới được một ngày mà thôi. Chỉ một ngày mà hắn đã trải qua không ít xáo trộn đầy sóng gió.

Thần thức của hắn vẫn theo dõi chặt chẽ trận chiến kì lạ này. Bấy giờ, khi đám “Chiến Hồn” bao vây xung quanh, chữ “Sinh” kia lập tức tỏa ra một tầng bạch quang che chắn. Diệp Nguyên cảm giác được chữ “Sinh” này dường như rất bị động, như thể nó đang thiếu đi thứ gì đó.

“Cảm giác này thật kì quái”

“Thế trận” bao vây ngày càng thu nhỏ, muôn ngàn tia lực đạo từ đám “Chiến Hồn” bám vào tầng bạch quang của chữ “Sinh” rồi như đĩa đòi bắt đầu hấp thụ linh hồn lực. Cùng lúc đó Diệp Nguyên cả kinh vì hắn cũng cảm thấy linh hồn lực của mình bỗng nhiên suy yếu.

“Hồng rồi! Chữ “Sinh” kia lại liên kết với bản thân ta!”

Nương theo từng tia thần thức, Diệp Nguyên cấp tốc áp súc “tinh thần lực” rồi huyền hóa ra một đạo phi kiếm bén nhọn lao thẳng về “thế trận” của đám “Chiến Hồn”.

“Xoẹt!” Phi kiếm xé không xuyên thẳng qua ngực của một tên “Chiến Hồn” sau đó lọt vào “thế trận” rồi tiếp tục xuyên qua một tên “Chiến Hồn” khác, tiếp theo bay vọt về phương xa rồi tan biến.

“Không có tác dụng sao?”

“Xoẹt...xoẹt...xoẹt...” Liên tiếp hơn mười đạo phi kiếm lại được Diệp Nguyên cấp tốc xuất ra nhưng không có đạo phi kiếm nào gây ra ảnh hưởng với đám “Chiến Hồn”. Trong lúc đó, từng tia lực đạo trong “thế trận” của đám “Chiến Hồn” vẫn liên tục hút lấy “linh hồn lực” của Diệp Nguyên.

Diệp Nguyên bắt đầu cảm thấy tình thế vô cùng không ổn. Cảm giác linh hồn hắn sắp lâm vào trạng thái bị người khác kiểm soát. Một tia giận dữ chợt bùng lên từ đầu đó trong sâu thẳm linh hồn của hắn.

Hắn cố gắng trấn tĩnh tinh thần rồi dùng “tinh thần lực” huyền hóa thành một cây cự kiếm chém thẳng về phía “Chiêu Hồn Kính”. Vì đang ở trong thức hải của hắn nên lúc này hắn là chủ nhân chân chính. Mọi góc ngách trong thức hải đều thuộc tầm kiểm soát của hắn. Chính vì vậy khi hắn quyết định tấn công “Chiêu Hồn Kính” thì thanh cự kiếm đã ngay lập tức chém xuống.

Lực đạo của hắn lúc này không hề nhỏ nếu không nói là vô cùng mãnh liệt. Cự kiếm mang theo một tia phần uất không cam lòng của Diệp Nguyên xé nát không gian chém thẳng vào Chiêu Hồn Kính.

“Ầm!” Một tiếng nổ lớn vang lên, Diệp Nguyên cảm giác thần thức của hắn như bị kéo căng sắp không chịu nổi. Nếu phản chấn mạnh thêm một chút nữa thì một phần thần thức của hắn sẽ bị xé nát. Ấy vậy mà “Chiêu Hồn Kính” vẫn không xảy ra chút sứt mẻ nào dù là nhỏ nhất.

Nói thì lâu chứ sự việc diễn ra rất nhanh, từ lúc đám “Chiến Hồn” tạo thành thế trận vây lấy chữ “Sinh” đến lúc này cũng chỉ là một cái chớp mắt mà thôi. Thậm chí còn ngắn hơn nhiều lần bởi nơi đây là thức hải của Diệp Nguyên, hắn lại đang nương theo từng tia thần thức nên từ hành động đến suy nghĩ của hắn diễn ra cực kỳ nhanh chóng, không thể dùng thời gian bình thường để so sánh.

“Làm thế nào bây giờ???” Diệp Nguyên quần bách không biết phải làm sao để xử lý tình huống này.

Bỗng nhiên lúc này chữ “Sinh” chợt xảy ra dị biến. Từng nét chữ đột nhiên tan chảy thành từng dòng năng lượng màu bạc đặc sánh. Tiếp theo dòng năng lượng này như được bàn tay con người nhào nặn, trực tiếp biến thành một hình người màu bạc lấp lánh. Điều kỳ lạ là hình người này giống hệt hình dáng lúc này của Diệp Nguyên.

Chưa để Diệp Nguyên hiểu chuyện gì xảy ra thì thần thức của hắn đã như trăm sông đổ về biển lao thẳng đến hình người màu bạc kia. Không có chấn động mãnh liệt, không có cảm giác đau đớn, từng tia thần thức của hắn nhanh chóng dung nhập vào thân thể màu bạc.

“Đây vốn là thân thể của ta mà???”

“Đây là thần thức hóa hình sao???”

“Cảm giác này thật quen thuộc!”

“Chữ “Sinh” kia rốt cuộc là thứ gì???”

Lúc thần thức hòa một thể với cơ thể màu bạc kia Diệp Nguyên xẹt qua một loạt suy nghĩ.

Mở to mắt, hắn rõ ràng nhận ra thân thể màu bạc này chính là bản thân hắn. Chỉ là đang tồn tại dưới một trạng thái đặc biệt ở trong thức hải của hắn mà

thời. Trạng thái này vừa giống “thần thức hóa hình” lại vừa không giống khiến Diệp Nguyên đầy thắc mắc.

Với “thần thức hóa hình” hắn có thể dễ dàng hóa thân thành hình dạng của hắn trong thức hải. Nhưng từ lúc bước vào thức hải hắn chỉ nương theo thần thức để chống đỡ sự tấn công của Chiêu Hồn Kinh chứ chưa lần nào “hóa hình”. Chính vì thế việc thân thể màu bạc này “hóa hình” từ chữ “Sinh” khiến hắn thật sự bận tâm

Sát na thần thức của Diệp Nguyên hòa cùng một thể với thân thể màu bạc, cảm giác linh hồn lực bị cướp đoạt cũng biến mất. Không những thế trong ký ức của hắn bỗng hiện lên một loạt đồ án hoa văn cổ quái. Dường như đám đồ án hoa văn này đã tồn tại trong ký ức của hắn từ lâu nhưng đến hiện tại hắn mới nhớ ra được. Càng kì quái hơn là hắn lại hiểu được đám đồ án hoa văn này diễn tả thứ gì. Muôn ngàn dòng tin tức tràn ngập “không gian kí ức” làm hắn ngây ra trong giây lát.

(Lời tg: Mọi không gian trong não hải (hoặc thức hải) đều liên kết với nhau thông qua thần thức ngoại trừ “không gian linh hồn”. Cái này mấy chương sau sẽ giải thích rõ ràng ^,,^)

“Đây là công pháp quý quái gì???” Diệp Nguyên xoát qua một đám hoa văn đồ án kia rồi tự hỏi.

“Xoẹt!” Một thanh kiếm chém thẳng vào ngực Diệp Nguyên. Thì ra đám “Chiến Hồn” lúc này không hấp thu được “linh hồn lực” của Diệp Nguyên nữa nên tự động chuyển sang chém giết.

Diệp Nguyên phản ứng không kịp, thân hình khẽ nghiêng tránh đi đường kiếm rồi bàn tay huyền hóa ra một thanh kiếm bằng “tinh thần lực” chém xéo về phía cổ của tên “Chiến Hồn” kia.

“Vù..” Tên “Chiến Hồn” kia lập tức hóa thành một đạo lực quang bắn về một vị trí khác trong “thế trận”. Cùng lúc đó một tên “Chiến Hồn” khác di chuyển lên bỏ ra một nhát đao chém về ngang hông của Diệp Nguyên.

Diệp Nguyên thóp bụng, khom lưng né tránh rồi bàn chân tích sức “tinh thần lực” đá ngược vào chuôi đao của tên “Chiến Hồn”. Lại một lần nữa, tên “Chiến Hồn” này giống như tên “Chiến Hồn” lúc trước hóa thành một đạo lực quang đảo dời vị trí trong “thế trận”. Tiếp sau đó, một tên “Chiến Hồn” khác đâm chéo về phía ngực của Diệp Nguyên một mũi trường thương.

“Cái này khác gì xa luân chiến! Ta làm sao đánh!” Diệp Nguyên xẹt qua một tia suy nghĩ.

“Xoạt!” Trường thương theo quỹ tích xoay tròn đâm về vị trí trái tim của Diệp Nguyên. Diệp Nguyên hoảng hồn lách người tránh né. Cũng may vì hắn đang là chủ nhà, không gian thức hải hắn đang kiểm soát nên thân pháp của hắn vô cùng nhanh nhẹn. Tuy nhiên trong thức hải không sử dụng được công pháp mà chỉ có thể dùng “tinh thần lực” hoặc “linh hồn lực” để chiến đấu. Chính vì thế lúc này hắn không khác nào đang bị một đám đạo tặc vây giết. Tình thế hiện tại không hề có chút khả quan nào.

“Cứ thế này ta sẽ bị cạn kiệt “tinh thần lực” mà chết!” Diệp Nguyên tràn đầy lo lắng.

“Chống đỡ thế này không phải là cách tốt!”

“Nếu có thể huyền hóa như đám “Chiến Hồn” này thì tốt!”

“Khoan đã...ta cũng có thể huyền hóa...!”

Một tia sáng lóe lên làm Diệp Nguyên bừng tỉnh, bởi vì hắn đang ở trạng thái giống như “thần thức hóa hình” nên việc phân rã thân thể thành ngàn vạn tia thần thức là điều vô cùng dễ dàng. Chỉ vì có quá ít kinh nghiệm chiến đấu nên hắn tới lúc này mới nghĩ thông.

“Xoạt!” Một kiếm đầy hiểm độc nữa lại đâm về cổ họng của hắn. Diệp Nguyên ánh mắt bình tĩnh nhìn mũi kiếm đâm tới, thân thể nghiêng về sau một chút tránh khỏi mũi kiếm rồi thần thức lập tức tràn ra bên ngoài. Sát na kế tiếp, thân thể màu bạc của hắn chợt nổ tung thành vạn vạn đốm sáng màu bạc.

“Hà! Có thể thoát khỏi “thế trận” kia dễ dàng!” Diệp Nguyên vui sướng bụng bảo dạ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Họa Phúc Song Hành

Niềm vui vì thoát khỏi “thế trận” của đám “Chiến Hồn” chưa dứt thì Diệp Nguyên đã phải đối mặt với nguy hiểm khác. Đám “Chiến Hồn” mất đi mục tiêu lập tức triệt thoái “thế trận” rồi chia thành hai nhóm lao về hai thông đạo dẫn vào “không gian tinh thần” cùng “không gian kí ức”.

Diệp Nguyên làm sao để chúng có cơ hội xâm nhập hai không gian quan trọng này của thức hải. Ngay lập tức thần thức của hắn xuất hiện trước cửa vào

hai không gian này rồi huyễn hóa thành hai cự chưởng tích súc đầy “tinh thần lực” đập thẳng vào hai nhóm “Chiến Hồn”. Cự chưởng vừa hình thành đã lấp loáng ánh sáng màu bạc vô cùng đẹp mắt. Không những thế “tinh thần lực” áp súc trong hai cự chưởng này không hề nhỏ.

“Từ khi nào tinh thần lực ta mạnh mẽ thế này?”

Không để hấn suy nghĩ thêm, hai đám “Chiến Hồn” đã lao thẳng vào hai cự chưởng. Muôn vàn tia lực đạo quỹ dị thoát ra từ từng lưỡi đao, mũi kiếm chém thẳng về phía cự chưởng.

“Bồng...! Bồng...!” Không gian chấn động mãnh liệt. Một dòng năng lượng cuồng bạo nổi lên ở vị trí giao nhau giữa hai cự chưởng và đám “Chiến Hồn”. Thần thức của Diệp Nguyên một lần nữa bị kéo dẫn một cách không thương tiếc. Lực phản chấn lần này vô cùng bá đạo, một vài tia thần thức đã tan biến vào hư vô.

Phía bên kia, đám “Chiến Hồn” cũng không có kết quả khá hơn. Gắn chục tên “Chiến Hồn” bị chấn thành từng đốm sáng màu lục nhỏ li ti rồi tan biến vào hư vô. Xem ra hai cự chưởng màu bạc vừa rồi của Diệp Nguyên đã giết chết đám “Chiến Hồn” này.

“Không ổn!” Diệp Nguyên vừa chặn xong gần chục tên “Chiến Hồn” thì kêu lên một tiếng.

Lúc này ở phía xa trong không gian thức hải, từ chiếc gương hình bán nguyệt, một đám mây chục tên “Chiến Hồn” từ đám đồ án trên mặt gương thoát ra rồi lại chia thành hai đường lao đến hai thông đạo tiến về “không gian tinh thần” và “không gian ký ức”.

“Lần này đúng là đại xui xẻo!”

Hai cự chưởng vừa xong đã tiêu tốn gần một nửa tinh thần lực của hấn. Tuy tinh thần lực của hấn mạnh mẽ khác ngày thường nhưng bây giờ lại thêm mấy chục tên “Chiến Hồn” nữa chắc chắn hấn sẽ sớm suy kiệt “tinh thần lực”. Hơn thế nữa, hấn không biết trong Chiêu Hồn Kính còn “nuôi dưỡng” bao nhiêu tên “Chiến Hồn” khác?

Một lần nữa, hai cự chưởng áp súc “tinh thần lực” lại hiện ra trước hai cửa thông đạo. Một cơn chấn động mãnh liệt lại càn quét không gian thức hải. Thần thức Diệp Nguyên lại bị lực phản chấn xé nát một ít. Mấy chục tên “Chiến Hồn” lại bị đánh tan thành từng điểm lục quang.

“Không ổn! Tinh thần lực của ta sắp suy kiệt!”

Không để hấn có chút nào nghỉ ngơi, Chiêu Hồn Kính phía xa lại bạo phát lục quang. Lần này, đám đồ án hoa văn trên mặt gương chuyển động liên tục. Cảm giác như muốn phá nát mặt gương mà thoát ra vậy.

“Ào... ào...!” Một đoàn mây trăm tên “Chiến Hồn” cùng lúc lao ra khỏi mặt gương. Diệp Nguyên nhìn thấy cảnh tượng này thì tinh thần tràn đầy vẻ bất lực.

“Muốn sống cũng không được rồi!”

“Vù... vù...!” Mấy trăm tên “Chiến Hồn” lăm lăm đao kiếm xé không mà đến. Cảm giác áp bách bao phủ toàn bộ thức hải. Hấn cảm tưởng lúc này như đang đối đầu với trăm vạn đại quân tràn đầy sát khí. Đây là một cảm giác không còn sợ hãi bởi hấn không còn gì để sợ. Kết cục cuối chỉ có một, hấn sẽ bị đám “Chiến Hồn” này chém chết!

“Liều mạng!” Diệp Nguyên thoáng qua một tia phản hấn.

Từ trước hai thông đạo dẫn tới “không gian tinh thần” và “không gian ký ức”, thêm một lần nữa hai cự chưởng màu bạc hình thành. Tuy nhiên lần này hai cự chưởng tuy to lớn nhưng “tinh thần lực” áp súc trong đó không còn dồi dào như lúc trước.

“Chết đi cho ta!”

Diệp Nguyên nương theo thần thức hét lên một tiếng. Đây là lần đầu tiên hấn cảm thấy bản thân tràn đầy cảm giác muốn chém giết. Từ lúc tu luyện đến giờ mọi việc với hấn đều thuận lợi, hơn nữa hấn chưa bao giờ có ý niệm tranh đấu với kẻ khác nên tâm tình hấn luôn bình lặng. Chỉ là lúc này hấn không còn giữ được vẻ bình lặng như trước nữa, thời khắc này hấn chỉ muốn chém chết đám “Chiến Hồn” này.

“Ầm...!” Một tiếng nổ lớn vang lên trước hai cửa thông đạo. Hai cự chưởng lấy thế “thái sơn áp đỉnh” đập mạnh xuống đám “Chiến Hồn”. Mười mấy tên “Chiến Hồn” dẫn đầu lập tức bị nghiền nát thành vạn điểm lục quang rồi tiêu tán. Tuy nhiên, lực đạo của hai cự chưởng này không đủ để ngăn chặn mấy trăm tên “Chiến Hồn” cùng một lúc.

“Aaaaaa!” Diệp Nguyên hét dài một tiếng đau đớn. Thần thức của hấn bị xé tan thành nhiều mảnh nhỏ. Một đám chiến hồn tràn đầy lực lượng quỹ dị đã đánh tan hai cự chưởng sau đó ồ ạt lao vào hai thông đạo dẫn tới “không gian tinh thần” và “không gian ký ức”. Khi tia thần thức cuối cùng bị đánh tan, Diệp Nguyên chỉ thấy không gian lóe lên một dải lục quang chói mắt. Sau đó hấn không còn biết được chuyện gì xảy ra nữa.

...

Bên bờ hồ trong Cổ Mộng kết giới, Vân Tuyết sau một hồi hôn mê đã tỉnh lại. Cảm nhận được thân thể không còn bị phong bế tu vi, ánh mắt nàng xẹt qua một tia ngạc nhiên rồi lại âm thầm trở lại.

- Giác mộng kia...ta không bao giờ gặp lại được mẹ nữa rồi!

Tiếng khóc thê lương của nàng vang lên bên bờ suối. Thật lâu, thật lâu sau tiếng khóc của nàng mới dừng lại. Vân Tuyết ngồi dậy quệt vội nước mắt trên gò má sau đó bàn tay nàng xòe ra phía trước, một chiếc bình bằng lục ngọc hiện ra trong tay nàng.

“Sinh Mộc Bình”

- Thì ra thân thể ta đã vào bên trong kết giới! Vân Tuyết lâm bầm.

Nhìn chiếc bình ngọc xinh xắn trong tay, ánh mắt nàng ngây ra một chốc. Lúc này dư âm của giấc mộng kia vẫn còn vương vấn trong tâm trí của nàng. Tuy đến lúc cuối cùng nàng nhận ra mọi thứ chỉ là ảo cảnh nhưng cảm giác chân thật kia khiến nàng chỉ muốn trầm mê trong đó.

“Mộng thật đẹp... nếu có thể ta nguyện sống mãi trong giấc mộng kia!”

Một lúc ngẩn ngơ theo dòng suy nghĩ, Vân Tuyết mới bừng tỉnh nhìn cảnh vật xung quanh. Khi ánh mắt nàng chạm đến Diệp Nguyên thì nàng giật mình một cái.

- Đây... đây là tiểu tử lúc trước ta truy đuổi mà! Sao hắn lại ở đây???

- Người tên Diệp Nguyên kia đâu rồi???

Nàng lâm bầm vài câu rồi chuyển mình đứng dậy, cất tiếng hỏi:

- Ngươi vì sao lại đến được chỗ này?

Không có tiếng trả lời.

- Hừ! Khinh người quá đáng!

Vẫn không có động tĩnh gì.

Vân Tuyết có chút bức mình với biểu hiện của tiểu tử trước mặt.

- Ngươi điếc sao?

Có vẻ sự “im lặng” của Diệp Nguyên đã khiến nàng trở về bản tính hoạt bát của mình như trước.

- Ngươi không nói sao? Có tin ta đem ngươi đánh thành đầu heo không?

Vân Tuyết tiến lại gần rồi hậm hực nói. Lúc này tu vi đã hồi phục với lại nàng vốn không để một tiểu tu sĩ vào mắt nên nàng chẳng có gì lo ngại nguy hiểm.

- Ngươi...! Vân Tuyết tức giận chỉ thẳng tay vào mặt của Diệp Nguyên.

Chỉ là tiểu tử trước mặt nàng vẫn trơ ra như gỗ, ánh mắt mở to nhìn về phía trước. Vân Tuyết định nói thêm vài câu nữa nhưng nhìn kỹ thần thái của Diệp Nguyên liền biết có chuyện không đúng. Nàng nhẹ nhàng bước đến gần, khua khua tay trước mặt Diệp Nguyên rồi lâm bầm:

- Tiểu tử này bị sao vậy?

- Này! Này! Nàng lấy tay ấn ấn vào vai của Diệp Nguyên nhưng thân thể Diệp Nguyên vẫn không xảy ra phản ứng gì. Nếu không phải sắc mặt hắn hồng hào, hơi thở vẫn đều đặn thì nàng đã tưởng hắn là xác chết.

- Làm gì bây giờ? Vân Tuyết lâm bầm.

Sau một hồi đi qua đi lại lâm bầm điều gì đó Vân Tuyết dừng lại, ngó nghiêng xung quanh ánh mắt nàng trầm xuống một chút. Tuy nhiên cũng chỉ là một chút trầm buồn thoáng qua, chớp mắt sau đó ánh mắt nàng đã trở lại vẻ trong sáng, lạnh lợi như lúc đầu.

- Hừ! Bản cô nương từ nhỏ đến giờ chưa biết sợ là gì! Trước đây đã thế sau này càng phải thế!

Vân Tuyết bỗng nhếch miệng cười tự nói một mình rồi bàn tay phải nhanh chóng nắm chặt “Sinh Mộc Bình” đi đến trước mặt Diệp Nguyên.

- Trước tiên cứ bắt tiểu tử này lại trước rồi tính sau!

Nói là làm, nàng vận chuyển linh lực truyền vào “Sinh Mộc Bình”, một tầng lực quang tràn đầy sinh cơ ngay lập tức từ “Sinh Mộc Bình” tản mát ra xung quanh.

“Thu!” Một tiếng quát khê vang lên, một chùm lực quang nhàn nhạt bắn ra từ “Sinh Mộc Bình” bao phủ lấy thân thể Diệp Nguyên. Thân thể Diệp Nguyên vừa bị màn lực quang này bao phủ thì đột nhiên nhỏ lại sau đó bị hút vào bên trong “Sinh Mộc Bình”.

Vân Tuyết nở nụ cười, thu “Sinh Mộc Bình” lại rồi nhìn về đỉnh núi trước mặt. Bàn chân nàng khẽ động, thân thể lập tức lẳng không, dưới chân nàng hiện

ra một thanh cổ kiếm tỏa ra hào quang dập dờn. Cứ thế nàng ngự kiếm nhằm đỉnh núi bay vút đi.

...

Vạn Thú Môn.

Trời đêm vắng lặng như tờ.

Ngàn sao lấp lánh muôn phần rực rỡ.

Trên một đỉnh núi mây mù uốn lượn, chín lão già đang ngồi quây quần bên một chiếc bàn đá hình tròn. Chiếc bàn đá này so với bàn đá bình thường không có gì đặc biệt chỉ có chân bàn được đính chặt vào đỉnh núi. Nổi bật hơn bàn đá này được điêu khắc trực tiếp từ đỉnh núi này. Chín chiếc ghế hình trụ xếp ngay ngắn quanh chiếc bàn cũng được cắt gọt từ đỉnh núi.

Chín lão già này theo thứ tự là:

- Vạn Trường Hy – Trưởng lão, người thủ hộ của Vạn Thú Môn.

- Liễu Dung – Trưởng lão của Thượng Kiếm Tông

- Lý Thiên Quang – Trưởng lão của Huyền Thanh Tông

- Đồng Văn Sách – Trưởng lão của Nhật Nguyệt Tông

- Hà Tịnh Đông – Trưởng lão của Hải Tiên Tông

- Kim Vũ Trọng – Trưởng lão của Thiên Kim Cung

- Mộc Thừa Thiên – Trưởng lão của Thiên Mộc Cung

- Hồng Trí Thành – Trưởng lão của Thiên Hỏa Cung

- Thường Xuân – Trưởng lão của Thiên Thổ Cung

Một ấm trà nghi ngút khói, chín chiếc chén bạch ngọc nằm quây tròn bên cạnh ấm trà kết hợp với chín lão già râu tóc nhuộm màu năm tháng làm không gian đỉnh núi thêm phần ý vị.

- Hà...! Mới đó mà bảy mươi năm đã trôi qua! Vạn Trường Hy vừa rót trà vừa cảm thán.

Lý Thiên Quang nghe vậy nở nụ cười thoải mái nói:

- Còn nhớ bảy mươi năm trước, bộ bàn ghế này do chín người chúng ta tạo ra!

- Ha ha! Hôm đó là ngày đầu tiên chúng ta gặp mặt, không ngờ duyên phận kéo dài đến tận hôm nay! Mộc Thừa Thiên cười nói.

- Mộc huynh nói phải! Bảy mươi năm qua đi như một cái chớp mắt! Hôm nay chúng ta lại tụ đông đủ tại nơi này! Hà Tịnh Đông giọng nói đầy vẻ cảm thán.

- Nào! Mấy lão già chúng ta nâng chén vì giao tình bảy mươi năm này! Thường Xuân giọng nói đầy vẻ ấm áp.

Tiếng trò chuyện rì rầm, sau một tuần trà nồng ấm, Kim Vũ Trọng ngẩng đầu nhìn muôn vì sao sáng thờ ra một hơi, nói:

- Đại ngũ tông, đại cửu cung ngày càng xa cách a!

Tám lão già còn lại nghe vậy đều gật gù đồng ý.

- Mấy trăm năm nay chỉ có chúng ta đều đặn tham gia đại hội tâm bảo hai mươi năm một lần trong Cổ Mộng kết giới. Đám người của Phong, Lôi, Thời, Không cùng Thần Đạo Tông và Thiên Thủy Cung dường như chẳng còn để ý đến đại hội tâm bảo này! Đồng Văn Sách nhàn nhạt nói.

- Ài! Cũng không thể trách được đám người kia! Từ mấy ngàn năm trước khi Cổ Mộng kết giới không còn thứ gì đáng giá thì đại hội tâm bảo đã không còn được mọi người để ý! Liễu Dung gật gù đầu rồi nói.

Hồng Trí Thành nhấp ngụm trà nóng, hít hà một hơi rồi nói:

- Bỏ đi! Bỏ đi! Cứ xem như chúng ta dùng thời gian hai mươi năm để gặp gỡ một lần tăng thêm giao tình là được!

- Hồng huynh nói phải! Vạn Trường Hy vuốt cằm râu cười nói.

- Truy Mộng Du Hồn Thảo nở sớm mười năm sao? Mộc Thừa Thiên hướng Vạn Trường Hy hỏi.

- Xem như là vậy! Vạn Trường Hy gật đầu đáp.

- Chúng ta đành trông chờ vào “Hoa vương” kia vậy! Thường Xuân đều đều nói.

- Vạn năm nở một lần! Tuy nhiên “Hoa vương” lần này nở không đúng lúc rồi! Lý Thiên Quang cười “a a” nói.

- Ta nói không đúng sao? Cổ Mộng kết mấy ngàn năm trước vốn đã bị vợ vét sạch sẽ không chứa lại thứ gì! “Hoa vương” dù nở sớm vài ngàn năm cũng không tạo nên thay đổi gì với Cổ Mộng kết giới! Lý Thiên Quang lại cười nói.

Vạn Trường Hy nghe mấy lão già nói thế ánh mắt mông lung một chút rồi đều đều nói:

- Đây có lẽ là lần cuối cùng Cổ Mộng kết giới khai mở!

- Cái gì? Mấy lão già đồng thanh lên tiếng tuy nhiên giọng của mấy lão già này không phải là luyến tiếc gì mà chỉ là biểu hiện chút ngạc nhiên.

Vạn Trường Hy cười khổ đáp:

- Vốn ta cũng tưởng lần này “Hoa vương” xuất hiện sẽ đem lại điều gì đó đáng chú ý. Tuy nhiên hôm nay suy nghĩ lại một chút ta mới nhận ra không phải như thế. Cây “Hoa vương” kia vốn thọ nguyên sắp hết, đây có lẽ cũng là lần nở hoa cuối cùng của nó sau một vạn năm.

Nói rồi Vạn Trường Hy ném ra phía trước một ngọc giản bằng bạch ngọc. Ngọc giản huyền phù trên bàn đá rồi hiện lên hình ảnh lập thể của cây “Hoa vương” lúc trước. Điều đáng nói là nếu nhìn kỹ sẽ thấy sau một đoạn thời gian ngắn, hồng quang trên cây “hoa vương” lại chập chờn bất định. Từng nhánh lá theo thời gian lại thu nhỏ lại rồi tan thành từng đám bụi màu xanh biếc. Đây chính là dấu hiệu khi Truy Mộng Du Hồn Thảo sắp cạn kiệt thọ nguyên.

- Đáng tiếc! Đáng tiếc! Liễu Dung lắc lắc đầu nói.

...

Như một tia sáng lóe lên phía cuối con đường âm u tĩnh mịch, không biết trải qua bao lâu một tia thần thức nhỏ nhoi của Diệp Nguyên bắt đầu xuất hiện trở lại. Cảm giác một mối lan tỏa khắp thức hải của Diệp Nguyên.

“Ta còn sống sao???”

“Cảm giác thần thức bị xé nát thật là đáng sợ!”

Diệp Nguyên mơ màng hồi tưởng lại mọi chuyện, từng tia thần thức nhỏ bé lúc này lại như dòng nước nhỏ len lỏi chảy trong thức hải của hắn.

“Lẽ nào Chiêu Hồn Kính đã rời khỏi thân thể ta???” Diệp Nguyên tự hỏi bản thân.

Chưa để hắn có câu trả lời thì từ thông đạo dẫn tới “không gian tinh thần” một dải lục quang đã lập lòe ẩn hiện. Diệp Nguyên tinh thần trùng xuống đầy vẻ ngưng trọng.

“Nó đã chiếm lấy “không gian tinh thần” của ta rồi sao?”

“Không đúng! Nếu “không gian tinh thần” bị chiếm giữ thì lúc này thần thức của ta đã không còn cơ hội hồi phục”

Diệp Nguyên tự hỏi tự trả lời một mình sau đó hắn dùng chút thần thức ít ỏi còn sót lại tiến thẳng vào thông đạo dẫn đến “không gian tinh thần”. Lúc này hắn không còn gì để sợ hãi, bởi với chút thần thức nhỏ nhoi này nếu như Chiêu Hồn Kính muốn chém giết hắn thì thật dễ như trở bàn tay. Ánh sáng màu lục lóe lên nơi cửa thông đạo, sát na sau đó Diệp Nguyên nương theo từng tia thần thức tiến vào “không gian tinh thần”.

Vừa tiến vào “không gian tinh thần” hắn chết lặng vì cảnh tượng diễn ra trước mặt. Không gian màu trắng vốn có đã bị nhuộm thành một màu xanh biếc tràn đầy vẻ yêu mị. Chính giữa không gian này hai đồ án thái cực một trắng, một đen đang xoay tròn quanh một chiếc gương màu lục hình bán nguyệt. Tất nhiên chiếc gương này là Chiêu Hồn Kính, chỉ có điều Diệp Nguyên không biết hai đồ án thái cực vừa quen vừa lạ này vì sao lại xuất hiện tại đây.

Tiến đến gần trung tâm của “không gian tinh thần” Diệp Nguyên bỗng nhận được một tia tin tức làm hắn mừng như điên.

“Diệp tiểu tử, với bản tính của ngươi sớm muộn cũng gặp phải đại họa. Ài! Ta và lão Bạch trước khi rời đi quyết định để lại cho ngươi hai bộ trận pháp hi vọng giúp ngươi có thể bảo mệnh không bị người khác chém giết đến mức hồn phi phách tán. Hơn nữa nếu chết cũng có thể bảo toàn trọn vẹn hồn phách để đầu thai kiếp khác.

Hai bộ trận pháp này một âm, một dương đều dùng để đối phó với các loại sinh linh không phải là thực thể. Âm trận tên là “Thái Âm Tự Hồn Trận” chuyên dùng để thu hút tàn hồn, hấp thu năng lượng bổ sung cho tu vi. Hơn nữa âm trận còn có thể trấn áp các loại cô hồn dã quỷ. Dương trận tên là “Thái Dương Tỏa Hồn Trận” chuyên dùng để luyện hóa hồn phách. Có “Thái Dương Tỏa Hồn Trận” trong tay sau này có gặp ma quỷ ngươi khỏi phải sợ bị chúng bắt nạt.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Luyện Hóa Chiêu Hồn Kính

Âm thanh của Hắc lão mang theo đầy tiểu ý vang lên trong tâm trí của Diệp Nguyên. Một loạt “trận văn” hiện lên trong kí ức của hắn. Chưa kịp để hắn cảm thán về sự huyền diệu của âm dương lưỡng trận này thì giọng nói của Hắc lão lại vang lên kèm theo điệu cười “a a” quen thuộc:

“Bên cạnh “Thái Âm Tự Hồn Trận” cùng “Thái Dương Tỏa Hồn Trận”, ta cũng để lại cho ngươi một trận pháp mà trước đây ta cướp từ tay của một đám đạo sĩ vô danh. Trận pháp này tên là “Dịch Chuyển Căn Khôn”. Chi tiết thế nào thì ngươi từ từ tự nghiền ngẫm lấy. Nếu không gặp tiểu tử nhà ngươi, có lẽ ta không bao giờ nhớ tới trận pháp vô dụng này.”

Tiếng cười của Hắc lão càng ngày càng đậm, lời nói dừng một chút rồi lại tiếp tục:

“Khi chúng ta ra đi ngươi chắc sẽ thắc mắc về đám đồ án chúng ta để lại trên người của ngươi. Đám đồ án đó là một loại trận văn cổ có cái tên rất dễ nhớ là “Cải lão hoàn đồng”. Hắc..hắc..! Không biết hiện tại tiểu tử ngươi đã teo nhỏ lại đến chừng nào rồi! Ài...! Ngươi vô duyên với Âm Dương Vô Cực Quyết nên trận văn cổ xưa đó xem như chúng ta đền bù cho ngươi vậy. Tuy nó không thể “ngịch thiên cải mệnh” nhưng sau này sẽ giúp ngươi gây dựng lại cốt cách mới.

Hà..hà...! Mai này nếu có ngày tiểu tử ngươi đạt được đại cơ duyên, tu thành đại đạo thì ghé qua Hư Vô Động thăm hai lão già chúng ta. Ba ngàn đại thế giới, tỷ tỷ tinh cầu, vô tận sinh linh, nếu có duyên ắt có ngày tái ngộ...”

Giọng nói đầy tiểu ý của Hắc lão vang vọng rồi tan biến. Diệp Nguyên nội tâm tràn đầy cảm kích với Hắc Bạch nhị lão. Hắn không ngờ đã mấy năm trôi qua lại một lần nữa nghe thấy giọng nói của Hắc lão. Không những thế âm dương lưỡng trận lại vừa cứu hắn một mạng.

Nhìn Chiêu Hồn Kính bị âm dương lưỡng trận bao vây Diệp Nguyên lập tức hiểu được vì sao bản thân lại có thể sống sót.

“Chiêu Hồn Kính lúc tiến vào “không gian tinh thần” chắc đã phát động âm dương lưỡng trận nên mới bị vây khốn. Xem ra số ta chưa đến lúc chết!”

Diệp Nguyên xẹt qua một tia vui vẻ rồi tâm thần chìm vào bên trong từng đoàn trận văn huyền diệu của âm dương lưỡng trận. Một lúc sau từng tia thần thức của hắn nhanh chóng tụ lại, hóa thành hình dáng của hắn.

“Hừ! Lần này quyết không để mày sống sót!” Diệp Nguyên ánh mắt lạnh lẽo như lửa đốt nhìn chằm chằm vào Chiêu Hồn Kính.

Bấy giờ âm dương lưỡng trận đang tự động hấp thu âm dương chi khí từ cơ thể của Diệp Nguyên nên chỉ có thể vây khốn Chiêu Hồn Kính chứ không tạo ra ảnh hưởng xấu nào đến Chiêu Hồn Kính. Tuy nhiên lúc này Diệp Nguyên đã nắm trong tay trận văn của âm dương lưỡng trận nên việc điều khiển âm dương lưỡng trận là điều hắn có thể làm được.

“Thái Dương Tỏa Hồn Trận! Khai!”

“Thái Âm Tự Hồn Trận! Khai!”

Diệp Nguyên lăng không hai tay bắt pháp quyết, hét vang. Ngay lập tức, hai đồ án thái cực một đen một trắng bao quanh Chiêu Hồn Kính biến mất. Tuy nhiên hai đồ án thái cực một đen một trắng khác lập tức hình thành nằm song song với nhau, kẹp Chiêu Hồn Kính vào giữa.

Đồ án thái cực màu trắng nằm phía trên tỏa ra từng đoàn hoa văn đánh thẳng vào mặt gương. Đồ án thái cực màu đen nằm phía dưới tỏa ra từng tia hắc khí chế trụ không cho Chiêu Hồn Kính di động. Một âm một dương tạo thành hai thái cực như muốn nghiền nát Chiêu Hồn Kính.

Chiêu Hồn Kính lúc này quang mang bạo phát vô cùng dữ dội, thân kính rung lên bần bật liên hồi. Từng đoàn hoa văn trên mặt kính điên cuồng vận chuyển, một đám “Chiến Hồn” ào ạt xông ra như muốn xé tan sự trói buộc của âm dương lưỡng trận. Lực đạo của đám “Chiến Hồn” lúc này mạnh mẽ gấp nhiều lần lúc trước.

“À! Xem ra ta quá xem thường Chiêu Hồn Kính này !” Diệp Nguyên một trận cả kinh bởi khi đám “Chiến Hồn” lao ra chém giết hắn suýt mất kiểm soát với âm dương lưỡng trận.

“Trấn Hồn!”

“Luyện Hồn!”

Diệp Nguyên thay đổi thủ ấn rồi ngón tay biến thành chỉ bắn về âm dương lưỡng trận hai tia “tinh thần lực”. Điều bất ngờ là hai tia “tinh thần lực” này lúc rời khỏi đầu ngón tay của Diệp Nguyên lập tức biến thành hai đạo hắc bạch chi khí rồi chia ra hai hướng bắn thẳng về vị trí của hai đồ án thái cực.

“Thì ra âm dương chi khí trong cơ thể ta có thể sử dụng theo cách này!” Diệp Nguyên đại ngộ.

Vừa rồi hắn theo pháp quyết trong trận văn điều khiển trận pháp, không ngờ âm dương chi khí tồn tại trong cơ thể hắn lại tự động dung nhập vào “tinh thần lực” một cách hoàn mỹ.

Tại thời điểm đám “Chiến Hồn” vừa lao ra chém giết thì đã bị hắc khí bên dưới bám lấy không thể di động. Dao kiếm trong tay đám “Chiến Hồn” chém loạn xạ không mục đích. Bên cạnh đó, những đoàn hoa văn từ trên đồ án thái cực màu trắng liên tục đánh thẳng vào mặt gương làm Chiêu Hồn Kính rung động liên hồi.

“U...u...u.....!” Chiêu Hồn Kính ngân lên những tiếng rít gào trầm muộn, cảm tưởng lúc này từ bên trong Chiêu Hồn Kính đang có muôn vàn oan hồn gào thét. Lực đạo của đám “Chiến Hồn” lại được tăng thêm nhiều lần.

“Không ổn!” Diệp Nguyên bắt đầu cảm thấy hối hận vì đã phát động trận pháp quá sớm. Hắn cho rằng âm dương lưỡng trận là khắc tinh của Chiêu Hồn Kính thì có thể dễ dàng luyện hóa nhưng sự thật không như hắn mong muốn.

Bên trong trận pháp đám “Chiến Hồn” gãy dựa ngày càng mạnh. Từng đoàn hắc khí dưới chân không còn giam cầm đám “Chiến Hồn” chặt chẽ như trước. Một vài tên “Chiến Hồn” đã thoát được một chân ra khỏi những vòng hắc khí.

“Lại phải liều một phen rồi!” Diệp Nguyên cười khổ.

“Tỏa Hồn! Đốt!” Bàn tay hắn thay đổi thủ ấn rồi hét lên một tiếng. Ngay lập tức từ bên ngoài thân thể những tiếng kêu lác rác như xương gãy vang lên. Linh lực trong người điên cuồng vận chuyển rồi cùng âm dương chi khí hòa thành một thể. Dựa theo pháp quyết của âm dương lưỡng trận, lực lượng này tiến thẳng vào “không gian tinh thần” bổ sung trực tiếp cho âm dương lưỡng trận.

“Phùng!” Từ bên trên đồ án thái cực màu trắng một ngọn lửa nóng cháy bùng lên. Ngọn lửa này trong suốt nhưng lại mang theo nồng đậm chí dương chi khí. Đây là kết quả của việc Diệp Nguyên dốc hết lực lượng để hình thành.

Ngọn lửa trên đồ án thái cực vừa hình thành, một tầng dao động mang theo khí tức hủy diệt đã tràn xuống bên dưới Chiêu Hồn Kính. Một vài tên “Chiến Hồn” vừa chạm vào luồng khí tức này lập tức nổ tung thành ngàn vạn đốm sáng rồi tan biến. Diệp Nguyên là người phát động trận pháp cũng giật mình với khí tức bá đạo này.

“Xem ra Thái Dương Tỏa Hồn Trận đúng là khắc tinh của cô hồn dã quỷ!”

“Tỏa Hồn Trận! Đi!” Một tiếng pháp quyết vang lên. Đồ án thái cực màu trắng bỗng phình to ra, hàng loạt hoa văn huyền hóa thành nhiều loại kí tự cổ quái từ đồ án thái cực bay ra rồi chiếm giữ những phương vị khác nhau.

“Xoẹt!” Một tia sáng bùng lên từ giữa pháp trận. Sát na sau đó đồ án thái cực màu trắng đột ngột thu nhỏ lại, đem Chiêu Hồn Kính xiết chặt vào giữa. Đám “Chiến Hồn” bị một làn sóng lửa vô hình quét qua, một cái chớp mắt tất cả đều biến thành hư vô. Làn sóng lửa nương theo quỹ tích thu nhỏ của đồ án thái cực nhanh chóng bao trùm lấy Chiêu Hồn Kính.

Diệp Nguyên giữ vững tâm thần, điều khiển Thái Dương Tỏa Hồn Trận quán lấy Chiêu Hồn Kính với ý định luyện hóa chiếc gương quý quái này. Bấy giờ bên ngoài cơ thể của hắn, da thịt đều teo lại, toàn bộ linh lực bị rút mòn không còn dấu vết. Hắn lúc này chẳng khác nào da bọc xương. Trong khi đó bên trong “không gian tinh thần” thời khắc quan trọng nhất cuối cùng đã đến.

“Diệt!”

Một luồng bạch quang chói mắt cùng một luồng lực quang quý dị va chạm vào nhau. Diệp Nguyên sát na này cảm nhận được lực lượng bài xích, hủy diệt mãnh liệt tỏa ra từ bên trong “Thái Dương Tỏa Hồn Trận” đang cắn nuốt lực lượng quý dị của Chiêu Hồn Kính.

“Bồng...!” Lực phản chấn mãnh liệt đánh tan thân thể được tạo thành bằng thần thức của Diệp Nguyên. Một lần nữa thần thức của hắn lại bị chấn nát. Một tia lực quang chói mắt lóe lên làm Diệp Nguyên tràn đầy cảm giác tuyệt vọng. Sát na tiếp theo, thần thức tiêu tán, hắn lại chìm vào hôn mê.

...

Vân Tuyết ngự kiếm bay một đường thẳng tắp lên đỉnh núi cạnh hồ nước nhỏ. Đỉnh núi này ước chừng cao hơn ngàn trượng nhưng không hề có đến một chút mây mù. Cảnh sắc càng lên cao càng rực rỡ, xinh đẹp. Những tán tuyết tùng xanh tốt như một dải lụa mềm quấn quanh sườn núi.

Từ trên một mỏm đá cao chót vót nhìn xuống bên dưới, ánh mắt nàng hiện lên vẻ kinh ngạc khác thường. Bấy giờ trước mặt nàng là trùng trùng điệp điệp núi non xanh tốt, sa mạc cát sỏi bao quanh đỉnh núi đã hoàn toàn biến mất.

- Thật kỳ lạ! Vân Tuyết nhìn một vòng thật lớn quang cảnh rồi lẩm bẩm.

Một tia sáng nhấp nháy ở phía xa dãy núi đồi thu hút ánh mắt tinh nghịch của nàng. Vân Tuyết lông mày khẽ nhướng, cái miệng xinh xắn nhếch lên một đường cong cong hàm tiếu sau đó nàng ngự kiếm bay vút về phương hướng phát ra ánh sáng kia.

Nửa khắc thời gian sau, Vân Tuyết nhẹ nhàng đáp xuống một khu đất bằng phẳng mọc đầy cỏ dại, bốn bề bát ngát một màu xanh tươi đẹp của tuyết tùng. Chính giữa khu đất này, một loạt kiến trúc cổ xưa đồ sộ nằm chồng chất lên nhau. Một bình đài cao lớn nằm ở trung tâm của đám kiến trúc đồ sộ

này. Phía trên bình đài, một tấm bia đá bằng bạch ngọc cao chừng ba trượng, rộng hai trượng, gắn chặt vào bình đài. Thì ra ánh tia sáng vàng nhìn thấy lúc trước toát ra từ bia đá này.

Vân Tuyết bị bia đá này thu hút ánh mắt, tuy nhiên sau khi dùng thần thức đảo một vòng quanh bình đài nàng thất vọng bởi bia đá trên bình đài chẳng có biểu hiện gì kì bí. Chất liệu tạo nên bia đá này cũng không có gì đặc biệt, chỉ là một loại bạch ngọc bình thường, có chăng là kích cỡ to một chút mà thôi. Tuy nhiên loại bạch ngọc này đối với tu sĩ chẳng có tác dụng gì đáng nói.

- Thật buồn chán! Phải làm gì bây giờ?

- Không biết làm thế nào mới ra khỏi kết giới này!

- Lần sau ra ngoài ta sẽ không chạy lung tung nữa!

Bước chân đạp trên nền cỏ mềm, nàng vừa đi vừa lăm bắm một mình.

- Không biết hấn thế nào rồi? Vân Tuyết chợt thoáng qua một vài hình ảnh về Diệp Nguyên.

Ngồi xuống một phiến đá nằm lơ lửng trên thảm cỏ, bàn chân nàng chà xát xuống nền đất vài cái như đang suy nghĩ đến điều gì đó. Bàn tay nhỏ nhắn khẽ xòe ra phía trước, “Sinh Mộc Bình” lập tức xuất hiện.

“Xuất!” Miệng nàng hô khẽ.

Một chùm ánh sáng màu xanh nhạt nháy từ miệng bình thoát ra, ngay sau đó thân thể của Diệp Nguyên từ bên trong “Sinh Mộc Bình” nằm ngay ngắn trên thảm cỏ. Chỉ có điều khi Vân Tuyết nhìn thấy thân thể của Diệp Nguyên thì nàng “à” lên một tiếng ngạc nhiên kèm theo sợ hãi. Thì ra thân thể Diệp Nguyên lúc này chẳng khác nào kẻ chết đói chỉ còn da bọc xương.

- Thân thể hấn sao lại ra nông nỗi này???

Vân Tuyết lăm bắm rồi ánh mắt tràn đầy nghi ngờ nhìn “Sinh Mộc Bình” trong tay.

“Chẳng lẽ “Sinh Mộc Bình” mất đi tác dụng thu giữ sinh vật sống sao???”

Bỗng nhiên lúc này nàng cảm thấy có chút áy náy trong lòng. Ánh mắt nàng tràn đầy vẻ lo lắng nhìn thân thể của Diệp Nguyên nằm dưới thảm cỏ.

- Ngươi đừng chết nha!

Vân Tuyết vội vã ngồi xuống bên cạnh thân thể teo tóp của Diệp Nguyên, bàn tay đặt lên ấn đường của hấn. Linh lực trong người nàng vận chuyển liên tục rồi theo bàn tay nhỏ nhắn từ từ truyền vào cơ thể của Diệp Nguyên.

...

Vô tận hắc ám mịt mờ, một tia thần thức chợt nhảy lên như nhịp đập của trái tim rồi bắt đầu len lỏi trong thân thể Diệp Nguyên. Đây đã là lần thứ hai hấn ở trong tình trạng này, không những thế hai lần thần thức bị tan rã còn gần sát nhau. Hôm nay thật sự là một ngày kém may mắn của hấn.

Một vài tia thần thức yếu ớt vừa hình thành nhằm thức hải lao tới nhưng vừa vào tới thức hải mấy tia thần thức yếu ớt này đã bị đánh bay ra ngoài. Diệp Nguyên chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã cảm thấy một dòng linh lực thuần khiết, dễ chịu đang từ ấn đường lan tỏa khắp toàn thân. Tuy vậy, lúc này thân thể hấn gần như đã như người sắp chết.

“Ư..ư..” Diệp Nguyên rên lên mấy tiếng yếu ớt, cảm giác thân thể như người bị hút hết toàn bộ sinh cơ chỉ còn lại một hơi tàn chống đỡ. Muốn mở mắt nhìn tình hình xung quanh nhưng hấn không tài nào làm được. Cảm giác vô lực bao phủ đang bao phủ lấy toàn thân hấn.

“Không ngờ “Thái Dương Tỏa Hồn Trận” cần năng lượng lớn đến như vậy!” Diệp Nguyên bụng bảo dạ.

Cố gắng quên đi mệt mỏi, tập trung tinh thần, thần thức của Diệp Nguyên lại tiến vào thức hải. Một lần nữa thần thức của hấn lại bị đẩy ra ngoài, một lực lượng vô hình ngăn chặn không cho hấn tiến vào thức hải.

“Xem ra cơ thể ta thật sự quá suy yếu!”

“Không biết Chiêu Hồn Kính kia thế nào rồi!”

- Tiểu tử, ngươi tỉnh rồi??? Giọng nói của Vân Tuyết vang lên chặn lại dòng suy nghĩ của Diệp Nguyên.

“Thì ra là nha đầu kia vẫn còn sống!”

“Ư..ư..” Diệp Nguyên định mở miệng đáp lại nhưng cổ họng chỉ phát ra mấy tiếng kêu khó khăn.

- Không nên phí sức làm gì! Cơ thể ngươi sinh cơ sắp cạn, may mà ta kịp thời bổ sung linh lực! Vân Tuyết nói khẽ nhưng giọng điệu lại có phần áy náy.

Linh lực thuần khiết đang chảy khắp thân thể làm Diệp Nguyên cảm thấy dễ chịu một chút. Chừng mười hơi thở sau hắn rút cuộc cảm thấy linh lực của bản thân đã bắt đầu có dấu hiệu sinh sôi trở lại. Thì ra trong lúc hắn hôn mê đám đồ án “cải tạo cốt cách” vẫn tự động hấp thu âm dương chi khí bồi bổ cho thân thể hắn. Đây cũng chính là lí do hắn còn giữ được chút hơi tàn.

Vận chuyển đám đồ án “Cải tạo cốt cách” từng dòng âm dương chi khí bắt đầu được thân thể hắn hấp thu. Chẳng mấy chốc mà từng đoàn sinh cơ đã chảy khắp cơ thể hắn.

- Ô! Vân Tuyết nhận thấy sự thay đổi trong cơ thể của Diệp Nguyên thì bàn tay rời khỏi ấn đường của hắn không tiếp tục truyền linh lực của nàng vào cơ thể hắn nữa.

Chừng mấy chục hơi thở sau, Diệp Nguyên cuối cùng cũng nhận thấy cơ thể bắt đầu có dấu hiệu hồi phục. Tuy lúc này thân thể hắn vẫn da bọc xương như cũ nhưng từng đoàn sinh cơ cuộn cuộn chảy trong cơ thể đang bồi đắp lại sự thiếu hụt trong cơ thể hắn. Mặc dù Diệp Nguyên biết quá trình này phải tốn một đoạn thời gian nhưng chỉ cần không chết thì mọi thứ không đến nỗi quá tệ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Định Hồn Chi Lực

Thời gian dần trôi, cơ thể Diệp Nguyên dưới tác dụng bồi bổ của âm dương chi khí đã bắt đầu sinh ra huyết nhục, làn da teo tóp đã dần căng bóng trở lại. Chiều theo tốc độ này thì chỉ cần hơn một canh giờ cơ thể Diệp Nguyên sẽ hồi phục lại hoàn toàn sinh cơ như ban đầu.

Vân Tuyết dùng đôi mắt tròn ngạc nhiên nhìn biến đổi trên cơ thể Diệp Nguyên. Nàng vốn xuất thân từ Thiên Mộc Cung, một trong cửu cung đại danh đỉnh đỉnh vang dội Đông Châu nên kiến thức của nàng về tu sĩ là vô cùng phong phú. Theo quan điểm của nàng thì tiểu tử trước mặt có thể sống sót là may mắn rồi chứ chưa nói đến việc hồi phục nhanh chóng như lúc này.

“Tiểu tử này cổ quái thật!”

“Lẽ nào hắn tu luyện một môn công pháp tự làm tổn hại bản thân mình?”

“Hừ! Lúc trước đã nhận định hắn là tu ma giả, xem ra không phải thứ gì tốt đẹp!”

Vân Tuyết loạn nghĩ một chút rồi đứng dậy tung mình nhảy lên bình đài bằng đá, sau đó đôi chân vắt vào ngai ở một góc bình đài. Ánh mắt vẫn đầy vẻ tò mò nhìn về Diệp Nguyên nằm bên dưới thảm cỏ.

Bấy giờ, khi nhận thấy cơ thể đã chuyển biến theo chiều hướng tốt đẹp, Diệp Nguyên tĩnh tâm, ngưng thần tiến vào trạng thái nhập định. Lúc này hắn chỉ muốn mau chóng phục hồi thần thức đến trạng thái tốt nhất để có thể xem xét các không gian trong thức hải.

“Nếu Chiêu Hồn Kính kia còn sống sót thì hiện tại ta đã là một cái xác vô hồn rồi!” Một tia nhận định khiến hắn yên lòng sau đó hắn chìm vào trạng thái nhập định.

Vân Tuyết ngồi trên bình đài nhận thấy linh khí quanh thân thể Diệp Nguyên lưu chuyển thì ánh mắt lóe lên một tia vui mừng. Dẫu sao đến lúc này nàng vẫn cho rằng vì bản thân nhốt Diệp Nguyên vào “Sinh Mộc Bình” nên mới khiến hắn gặp phải tai họa. Nhìn quanh quần một vòng, ánh mắt nàng xẹt qua chút thất vọng, sau đó nàng cũng xếp bằng ngồi ngay ngắn, tiến vào trạng thái tu luyện.

...

Vạn Thú Môn.

Đây đã là ngày thứ hai kể từ khi Vạn Thú Môn phát đi thông tin về việc khai mở Cổ Mộng kết giới. Tuy nhiên người của Phong, Lôi, Thòi, Không cùng Thần Đạo Tông và Thiên Thủy Cung vẫn không có dấu hiệu xuất hiện.

Người của năm đại cung cùng ba đại tông đến tham gia đại hội tầm bảo lần này, ai nấy đều yên lặng chờ đợi. Các trưởng lão cùng đám đệ tử hàng ngày đều chìm đắm trong tu luyện không hề ra ngoài. Xem ra với họ việc tu luyện là không bao giờ ngừng nghỉ.

Trước cửa đại điện của Vạn Thú Môn, một bạch y nữ tử vóc người cân đối, khuôn mặt xinh đẹp, trên mái tóc huyền cài một đoá quỳnh hoa trắng muốt đang uyển chuyển bước vào đại điện. Nếu Diệp Nguyên có mặt tại đây chắc chắn sẽ nhận ra nữ tử xinh đẹp này, nàng vốn là cô chủ của Dạ Hương Lâu - Triệu Nhã Nhi.

- Đệ tử báii kiến sư phụ cùng các vị sư thúc! Triệu Nhã Nhi vừa bước qua cửa đại điện đã hướng mười một lão già đang ngồi quanh bàn ngọc, nói.

- Ô! Cuối cùng con cũng trở về rồi! Vạn Trường Hy ánh mắt tràn đầy vẻ quan tâm nhìn nữ đệ tử của mình.

- Nha đầu này về thật đúng lúc! Một trưởng lão khác lên tiếng.

- Nhã Nhi, con mau ngồi xuống! Vạn Trường Hy giọng nói ôn tồn vang lên.

- Vâng, sư phụ!

Nhã Nhi đáp rồi mau chóng ngồi xuống một ghế trống bên bàn ngọc. Tại Vạn Thú Môn cũng chỉ có nàng mới dám ngồi cùng “Thập Nhất Tán Tiên” thế này. Một phần vì nàng là đệ tử duy nhất của Vạn Trường Hy, một phần vì nàng vốn được “Thập Nhất Tán Tiên” xem như con gái của họ.

Chuyện này kể ra thì dài dòng, chỉ biết hơn hai mươi năm về trước, mười một lão già này trong một lần xuống núi đã mang một nữ hài tử chừng hai, ba tuổi về nuôi dưỡng. Không những thế vì nữ hài tử này mà mười một lão già đã có một trận tranh hùng để xem ai sẽ trở thành sư phụ của nàng. Sau cùng, Vạn Trường Hy nhờ tu vi thâm hậu đã chiến thắng rồi nhận nữ hài tử kia làm đồ đệ. Mười lão già còn lại tuy thua cuộc nhưng lại rất yêu thương nữ hài tử này. Không nói cũng biết nữ hài tử năm xưa chính là Triệu Nhã Nhi rồi.

- Sư phụ, lần này con vẫn không tìm ra dấu vết gì của Tử Long Ân! Triệu Nhã Nhi giọng nói có phần thất vọng.

Vạn Trường Hy nghe vậy thì xua tay cười nhạt, nói:

- Ài! Không sao! Thất lạc đã mấy ngàn năm rồi, muốn tìm được không phải là chuyện dễ dàng gì! Con đừng tự trách bản thân!

- Vâng, sư phụ! Triệu Nhã Nhi gật gật đầu đáp.

- Hôm nay con về nghỉ ngơi đi! Ngày mai chúng ta đưa con tiến vào Cổ Mộng kết giới!

Nhã Nhi nghe vậy “à” lên một tiếng ngạc nhiên rồi hỏi:

- Sư phụ, không phải mười năm nữa Cổ Mộng kết giới mới khai mở sao?

- Lần này có điều đặc biệt xảy ra, con chuẩn bị tốt tinh thần ngày mai cùng đệ tử của các tiên môn khác tiến vào kết giới là được. Lần này cũng xem như giúp con tăng thêm chút lịch luyện! Vạn Trường Hy điềm đạm nói.

- Vâng, sư phụ!

...

Bên trong Cổ Mộng kết giới.

Không biết trải qua bao lâu, Diệp Nguyên tỉnh lại từ nhập định. Mặc dù vẫn ở tư thế nằm ngửa trên thảm cỏ, ánh mắt vẫn nhắm nghiền nhưng hắn biết rõ cơ thể đã hồi phục. Hít vội một hơi lương khí, mùi hương quen thuộc của cây cỏ làm hắn cảm thấy vô cùng thoải mái.

- Tiểu tử nguoi tỉnh rồi? Giọng nói mang theo vẻ tò mò của Vân Tuyết vang lên bên tai Diệp Nguyên.

Diệp Nguyên mở to mắt, khẽ xoay đầu một chút nhìn về hướng của Vân Tuyết. Một khuôn mặt xinh xắn đáng yêu cùng đôi mắt to tròn đen láy đang chăm chú nhìn hắn. Bỗng nhiên, Diệp Nguyên cảm thấy đại não chấn động một cái, một luồng lực đạo vô hình chi trọng chớp mắt đã xông thẳng tới hai mắt của hắn rồi điên cuồng luân chuyển trong đáy mắt.

Ánh Vân Tuyết vừa tiếp xúc với ánh mắt của Diệp Nguyên thì tâm thần của nàng nhảy lên một cái chấn động. Một cỗ lực lượng trời buộc bao phủ lấy toàn thân thể nàng, nàng có cảm giác linh hồn đang bị ánh mắt của Diệp Nguyên chế trụ. Thời gian lúc này như ngừng trôi, hai người mắt đối mắt nhìn nhau. Tuy nhiên trong đáy mắt Vân Tuyết là vẻ vô hồn còn trong đáy mắt Diệp Nguyên lại hiện lên một tầng lực lượng quang quý dị.

Diệp Nguyên “à” lên một tiếng ngỡ ngàng bởi vì trong sát na ngắn ngủi vừa rồi hắn cảm thấy bản thân hắn dường như đã nắm chặt linh hồn của Vân Tuyết. Đây là cảm giác vừa mờ ảo lại vừa chân thật.

- Nguoi vừa làm gì ta? Vân Tuyết bừng tỉnh rồi dùng ánh mắt đầy vẻ sợ hãi nhìn tiểu tử trước mặt nàng.

Diệp Nguyên hiện tại đâu có thời gian để ý đến nàng, lúc này hắn đang nương theo thần thức tiến thẳng vào thức hải. Vì thần thức của hắn đã hồi phục lại như cũ nên lần này không còn bị lực lượng bí ẩn kia bài xích mãnh liệt nữa.

Hắn ngay lập tức bay thẳng tới không gian tinh thần, muôn ngàn tia thần thức huyền hóa thành thân thể. Vừa vào đến không gian tinh thần, hắn ngạc nhiên vì ở giữa không gian tinh thần một chiếc gương hình bán nguyệt to lớn đứng sừng sững che chắn cả khoảng không gian rộng lớn.

“Chiêu Hồn Kính!”

Diệp Nguyên sửng người không dám loạn động, hắn nhiều lần chịu thiệt thòi từ chiếc gương quái quỷ này nên lúc này hắn có phần e sợ. Tuy nhiên sự lo lắng của hắn hoàn toàn tan biến khi hắn nhận thấy một tia liên kết vô hình từ “Chiêu Hồn Kính” phát ra rồi cộng hưởng với thần thức của hắn.

“Chiêu Hồn Kính đã bị luyện hóa” Diệp Nguyên ánh mắt tràn đầy vẻ vui mừng.

“Nói như vậy, lực lượng kì quái vừa rồi là phát ra từ Chiêu Hồn Kính” Diệp Nguyên cẩn thận phân tích.

Sau một hồi suy đoán cùng với cảm nhận sự liên kết của Chiêu Hồn Kính với bản thân, Diệp Nguyên nhếch lên nụ cười khó diễn tả.

“Lực lượng này là gì?”

Diệp Nguyên cảm nhận từng tia lực đạo liên kết của Chiêu Hồn Kính vô cùng kì lạ, nhất thời hắn không xác định được lực đạo này có tác dụng gì.

“Không phải là dùng để hấp thu hồn phách chứ??”

Diệp Nguyên có chút toát mồ hôi với suy nghĩ này. Nhớ tới việc Chiêu Hồn Kính chuyên hấp thu hồn phách của kẻ khác hắn nở nụ cười nhún nhún, khó coi.

- Tiểu tử, vừa rồi ngươi đã làm gì ta? Giọng nói đầy vẻ cảnh giác của Vân Tuyết khiến Diệp Nguyên chú ý, hắn nhanh chóng rời khỏi thức hải.

- Tiểu nha đầu, ngươi làm gì sợ hãi như vậy?

Diệp Nguyên ngồi dậy rồi nhìn Vân Tuyết nói với giọng hời hợt.

Vân Tuyết nghe thế ngẩn ra rồi môi nhếch nụ cười quái lạ. Nàng không ngờ tiểu tử vất vả chưa sạch trước mặt nàng vừa mở miệng đã gọi nàng là “tiểu nha đầu”. Không những thế âm điệu của tiểu tử kia rất tùy tiện, tự nhiên như thể hắn vốn đã quen thuộc kiểu xưng hô như vậy.

- Ngươi... ngươi gọi ta là gì?? Vân Tuyết ánh mắt như lang sói nhìn chăm chăm Diệp Nguyên. Lúc này nàng dường như đã quên đi vẻ sợ hãi lúc này.

- Ách! Nha đầu ngươi làm gì nhìn ta như vậy?

- Ngươi...!

- Ngươi ngươi ta ta cái gì? Mau nói cho ta biết lúc này ngươi vì sao sợ hãi như vậy?

Vân Tuyết nghe hắn nói vậy chợt nhớ tới cảm giác bị chế trụ vừa rồi thì giật mình, ánh mắt lại đầy vẻ cảnh giác nhìn Diệp Nguyên rồi nói:

- Không biết!

Diệp Nguyên thấy biểu hiện của nàng như vậy thì lơ đãng nói:

- Có phải cảm giác tinh thần cùng thân thể bị mất đi không chế phải không?

Hắn lúc này đang suy đoán theo trí nhớ của hắn về lực lượng của Chiêu Hồn Kính.

Vân Tuyết không có trả lời nhưng ánh mắt sụp xuống không dám nhìn thẳng vào Diệp Nguyên. Diệp Nguyên thấy thế biết nhận định của bản thân đã đúng chín phần mười.

“Xem ra ta thừa hưởng năng lực của Chiêu Hồn Kính rồi!” Diệp Nguyên vui mừng, bụng bảo dạ.

“Ác độc a! Nếu như vậy ta khác gì kẻ chuyên câu hồn đoạt phách người khác!” Diệp Nguyên nhớ tới hiểm cảnh của mình trong không gian của Chiêu Hồn Kính.

Hắn không có thời gian để ý đến Vân Tuyết, thân thể hắn như được gió nâng đỡ lơ lửng cách mặt đất chừng nửa trượng rồi hướng một ụ đá bằng phẳng phía xa bay đến. Vân Tuyết thấy tiểu tử trước mặt bay lượn nhẹ nhàng như vậy thì đầy ngạc nhiên.

“Hắn lẽ nào là lục giai tu sĩ?”

Cũng khó trách nàng hiểu nhầm tu vi của Diệp Nguyên bởi với kiến thức của nàng thì chỉ có lục giai tu sĩ mới có thể phi hành bay lượn còn từ lục giai trở xuống đều phải ngự pháp bảo mới có thể phi hành.

“Không đúng a! Nếu như vậy lần trước hắn cần gì chạy trốn. Người chạy trốn phải là ta cùng hai vị sư huynh mới đúng!” Vân Tuyết nhớ tới việc cũ thì đầu óc có chút hồ đồ.

“Lẽ nào hắn là đệ tử của Thiên Phong Cung? Đúng rồi! Cũng chỉ có đệ tử của Thiên Phong Cung mới có “Ngự Phong Thuật” huyền diệu như vậy.”

Nàng chợt nhớ tới Thiên Phong Cung, một trong đại cửu cung. Thiên Phong Cung tất nhiên nổi tiếng với “Ngự Phong Thuật” vô cùng huyền bí. Lúc này nhìn thân pháp của Diệp Nguyên nàng xác định hẳn chắc chắn là đệ tử của Thiên Phong Cung.

“Không phải a! Nếu là đệ tử của Thiên Phong Cung làm sao lại trở thành tu ma giả” Vân Tuyết càng suy nghĩ càng cảm thấy hồ đồ.

Nàng nhìn Diệp Nguyên ngồi xếp bằng nhập định trên ụ đá thì bều mội một cái rồi lảm bảm

- Hừ, ra về thần bí!

Diệp Nguyên lúc này đang huyền phù lơ lửng trong không gian tĩnh thần. Xác định được “Chiêu Hồn Kính” đã liên kết với bản thân nên hắn muốn tìm hiểu ngay lực lượng mới mẻ này.

Đứng trước chiếc gương hình bán nguyệt to lớn đứng sừng sững trong không gian tĩnh thần, Diệp Nguyên lảm bảm:

- Sao nó lại biến hóa to lớn thế này?

Mặc dù sợi dây liên kết lực lượng đã hình thành giữa hắn và Chiêu Hồn Kính nhưng Diệp Nguyên vẫn chưa thực sự nắm vững được cỗ lực lượng này. Muốn ngàn tia thần thức nhanh chóng bao phủ lấy Chiêu Hồn Kính, thăm dò từng chi tiết trên mặt gương.

“Xoẹt!” một dải lực quang từ mặt gương lóe sáng khi thần thức của Diệp Nguyên chạm vào.

“Chuyện gì đây?”

“Vù..vù...!” Như thể có muôn ngàn cơn gió quét qua không gian tĩnh thần, Chiêu Hồn Kính to lớn bỗng bạo phát lực quang rồi phân rã thành từng mảnh nhỏ. Những mảnh gương này vừa rời khỏi Chiêu Hồn Kính lập tức hóa thành những luồng sáng màu lục giăng kín không gian tĩnh thần. Chớp mắt, không gian màu trắng đã được bao phủ bởi một dải lực quang đẹp mắt.

Cùng lúc đó, phía ngoài cơ thể, hai đạo lực quang quý dị bắn thẳng ra từ đôi mắt của Diệp Nguyên. Một cỗ lực lượng vô hình quán thấu vào đáy mắt của hắn, hòa quyện với từng lộ kinh mạch quanh hai mắt. Giây phút này, Diệp Nguyên biết mình đã nắm giữ được lực lượng của Chiêu Hồn Kính.

“Định Hồn Chi Lực”

Diệp Nguyên nhận được một tia tin tức như vậy. Đây không phải là do Chiêu Hồn Kính phát ra mà là cảm nhận của hắn từ cỗ lực lượng mới mẻ này. Có thể nói Chiêu Hồn Kính đã biến mất, chỉ còn cỗ lực lượng mang theo “Định Hồn Chi Lực” là tồn tại. Hơn nữa lực lượng này đã hòa một thể với Diệp Nguyên.

Nhìn không gian tĩnh thần lực quang dập dờn ẩn hiện, Diệp Nguyên nở nụ cười lảm bảm:

- Đây là nhân họa đắc phúc sao? Cũng có thể xem là vừa gặp được một cơ duyên a!

Vận chuyển liên tục nhiều lần “Định Hồn Chi Lực” Diệp Nguyên cười “hắc hắc” rồi thoát khỏi thức hải trở về với bản thể bên ngoài.

Lắc người một cái, Diệp Nguyên bay lên ngồi trên bình đài cách Vân Tuyết chừng nửa trượng, trên môi hắn nở một nụ cười quý dị, sau đó hô lên một tiếng.

- Tiểu nha đầu!

Vân Tuyết đang nhập định thì bị âm thanh này quấy nhiễu nên tỉnh lại, hạ ý thức mở mắt quay sang bên cạnh.

“Àm!” Ánh mắt nàng vừa nhìn thấy đôi mắt của Diệp Nguyên thì đại não đã chấn động một cái rồi thân thể cùng tinh thần lập tức bị chế trụ, cảm giác nguy hiểm bao phủ toàn thân.

“Đúng là có thể chế trụ hồn phách!” Diệp Nguyên trong lòng đại hi rồi thu lại cỗ lực lượng kia.

- Ngươi lại vừa làm gì ta...! Vân Tuyết lật đật lùi về phía sau, nét mặt đầy vẻ khản trương. Đây là lần thứ hai nàng bị chế trụ cả tinh thần lẫn thân thể như vậy.

- Hắc hắc! Tiểu nha đầu, bây giờ còn muốn bắt mèo của đại ca nữa hay không?

Vân Tuyết nghe thế thì ngẩn ra rồi nhớ tới việc lúc trước bản thân truy đuổi tiểu tử trước mặt. Trong lúc khản trương nàng chỉ biết ấp úng:

- Ta..ta...!

- Hà..! Chỉ cần nha đầu ngươi gọi một tiếng Diệp đại ca thì việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không! Thế nào...?

Diệp Nguyên cười cười thể hiện một bộ mặt đầy vẻ đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Sự Thật Về Cổ Mộng Kết Giới [1]

- Đại ca cái đầu nguoi! Bản cô nương lớn thế này mà lại đi gọi một thằng nhóc là đại ca sao? Vân Tuyết bĩu môi, ánh mắt đầy vẻ coi thường nhìn Diệp Nguyên.

Diệp Nguyên thấy nàng phản ứng như vậy thì cười tà tà rồi nhìn thẳng vào mắt nàng. Vân Tuyết giật mình một cái rồi thân hình như thiểm điện đạp phi kiếm bay ra xa. Nàng rất sợ ánh mắt của Diệp Nguyên, vừa bay khỏi bình đài nàng đã hét lên:

- Đừng có nhìn ta! Đừng có nhìn ta!

Diệp Nguyên cười “hắc hắc” đầy vẻ đắc ý rồi sử dụng Huyền Ảnh Ngự Phong tung người dậy sau đó đạp mấy bước trên không, chớp mắt đã đuổi theo sau Vân Tuyết, nói:

- Tiểu nha đầu, chạy đi đâu! Gọi một tiếng Diệp đại ca thì ca sẽ bỏ qua tất cả!

- Luru mạnh!

Diệp Nguyên nghe thế cười ngoác cả miệng, bộ pháp lại nhanh thêm một chút, “vèo” một cái đã đuổi đến bên cạnh Vân Tuyết.

- Đừng có theo ta! Vân Tuyết sợ Diệp Nguyên dùng lực lượng quý quái kia nên la lớn.

- Nha đầu, nguoi sợ ta lắm sao?

- Không sợ!

- Không sợ sao nguoi chạy như ma đuổi vậy?

- Nguoi... nguoi đừng dùng ánh mắt kia nhìn ta!

- Ánh mắt gì?

- Hừ! Đừng tưởng chỉ có nguoi mới lợi hại. Chọc giận ta, ta dùng “Sinh Mộc Bình” nhốt chết nguoi lần nữa. Vân Tuyết hậm hực nói.

- “Sinh Mộc Bình” là thứ gì? Diệp Nguyên bay bên cạnh hỏi.

- Là thứ có thể giết chết nguoi! Vân Tuyết đáp.

- Ô! Thứ đó rất lợi hại sao?

- Tất nhiên!

- Được rồi! Ta không dùng lực lượng kia dọa nguoi nữa! Diệp Nguyên cười nói.

- Hừ! Ai tin được tiểu tử nhà nguoi!

- Ta không đáng tin chút nào sao?

- Có quý mới tin nguoi! Không vì nguoi thì ta đâu có bị lạc vào nơi quái quỷ này.

Diệp Nguyên nghe vậy mặt hiện lên vẻ dờ khóc, dờ cười. Hắn đảo mắt một vòng xung quanh rồi chỉ về hướng một con suối nhỏ xa xa nói:

- Dừng lại ở con suối nhỏ kia!

- Sao phải dừng lại!

- Vậy nguoi tự tìm đường ra kết giới một mình đi!

Diệp Nguyên nhếch miệng cười một cái rồi thân hình như tên bắn lao vút về con suối phía trước mặt. Vân Tuyết thấy vậy ánh mắt thoáng qua vẻ chán chừ, nhìn quanh quẩn một lúc rồi nhắm bóng lưng Diệp Nguyên bay tới.

...

Bên bờ suối, Diệp Nguyên cúi mặt xuống làn nước trong vắt rồi lắc lắc mấy cái ra chiều thỏa mãn. Một cổ hơi lạnh chạy khắp thân thể khiến hắn cảm thấy vô cùng khoan khoái. Ở một phiến đá cách chỗ hắn chừng hai trượng, Vân Tuyết cũng đang cúi xuống tẩy rửa khuôn mặt của nàng.

Diệp Nguyên soi mình trong dòng nước rồi bật cười một mình bởi hấn nhận ra cơ thể hình như lại “trẻ” thêm một ít. Hấn lại nghĩ tới việc luôn miệng gọi Vân Tuyết là “tiểu nha đầu” thì nụ cười trên môi càng đậm.

- Ngươi cười cái gì? Vân Tuyết lấy ống tay áo lau nhẹ khuôn mặt rồi nhìn Diệp Nguyên hỏi.

Diệp Nguyên không đáp mà chợt nhớ tới một chuyện liên hồi:

- Ngươi vì sao có thể thoát khỏi Chiêu Hồn Kính!

- Chiêu Hồn Kính là cái gì? Vân Tuyết hỏi lại.

- Ách! Là chiếc gương hút ngươi vào lúc trước đó!

- A! Sao ngươi biết?

Sau đó như nhớ đến chuyện cũ, Vân Tuyết ánh mắt xẹt qua chút ảm đạm.

- Ta cũng không biết!

Nàng thành thật trả lời, mặc dù sau cùng nàng nhận ra mọi thứ trong không gian kia chỉ là ảo cảnh. Tuy nhiên làm thế nào thoát ra được thì nàng cũng không biết rõ.

Diệp Nguyên nghe vậy không truy hỏi nữa mà hỏi nàng một hồi lí do vì sao hấn lại xuất hiện ở khu kiến trúc đồ nát kia. Sau khi được Vân Tuyết giải thích hấn mới “ậm ừ” gật gù tiếp nhận.

Ngồi nghỉ ngơi một lúc, Diệp Nguyên đứng dậy nói:

- Ngươi chờ ở đây! Ta đi kiếm đồ ăn!

Vân Tuyết gật đầu rồi như nhớ ra điều gì quan trọng lập tức hỏi với giọng tò mò:

- Ngươi tên là gì?

Diệp Nguyên ngoảnh lại nhìn nàng, khuôn mặt hiện lên đầy ý cười, sau đó hấn đáp ngắn gọn:

- Diệp Nguyên!

- Hả!

- Sao vậy?

- Ngươi... ngươi nói tên ngươi là Diệp Nguyên?

- Phải!

- Ha ha!

- Nha đầu ngươi cười gì?

- Đóng giả người khác cũng không biết cách!

- Hắc..hắc.! Ai nói với ngươi ta đóng giả? Không thấy ta gọi “tiểu nha đầu” quen miệng thế sao?

- Ngươi... ngươi...!

- Ngươi nhớ hồ nước kia chứ? Nhớ người dạy ngươi cách bơi lội chứ? À, ta còn cứu ngươi mấy lần nữa! Diệp Nguyên ê a kể lể.

- Ngươi...!

Vân Tuyết lúc này như trẻ con nhìn thấy ma vậy, nàng chỉ tay vào mặt Diệp Nguyên nhưng không nói nên lời. Diệp Nguyên thấy phản ứng của nàng như vậy cười dài một tiếng rồi bay vọt vào một tán rừng bên cạnh con suối.

Vân Tuyết nhìn theo bóng lưng hấn lẩm bầm:

- Hấn là tên Diệp Nguyên kia sao? Tại sao... bây giờ lại trở thành một tiểu hài tử như vậy???

Vân Tuyết lúc này đầu óc hồ đồ không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Dù kiến thức của nàng không tệ nhưng biến đổi của Diệp Nguyên làm nàng không

thể chấp nhận ngay được.

“Nghe nói có nhiều công pháp có thể trụ nhan hoặc giúp tu sĩ trẻ lại nhưng trở thành tiểu hải tử thì chưa nghe đến bao giờ a!” Vân Tuyết môi nở nụ cười, bụng bảo dạ.

...

Vạn Thú Môn.

Những tia nắng ấm áp báo hiệu một ngày đẹp trời.

Trước một vách núi đá cao chót vót tầng mây, mười tám người chia thành chín lão già cùng chín thiếu niên, đang đứng ngẩng đầu nhìn về phía trước. Hôm nay chính là ngày Cổ Mộng kết giới khai mở.

- Xem ra người của Phong, Lôi, Thôi, Không cùng Thần Đạo Tông và Thiên Thủy Cung lần này không tham gia rồi! Mộc Thừa Thiên, trưởng lão của Mộc Thiên Cung lên tiếng.

Đám trưởng lão nghe vậy gật đầu đồng ý. Vạn Trường Hy tiến lên phía trước mấy bước, ôn tồn nói:

- Chúng ta đi thôi!

“Vút!” Từ lòng bàn tay của Vạn Trường Hy, một lệnh bài thon dài bằng hồng ngọc, khắc hình một đoá hoa nở rộ bay vút ra, sau đó lao thẳng đến vách núi đá rồi biến mất. Vách núi chấn động một cái như thể bị đại chùy to lớn đập vào. Sát na tiếp theo, vách núi đá bỗng xuất hiện những dao động dập dờn như thể sóng nước.

Mấy lão già thấy thế nhìn nhau đánh mắt một cái ra chiều hồi tưởng lại chuyện cũ rồi trên môi mỗi người đều hiện lên nụ cười.

“Vèo...vèo...” Chín lão già không ai bảo ai cùng nhau lao thẳng đến vách núi. Cứ thế thân hình chín lão thân nhiên xuyên thẳng qua vách núi rồi biến mất sau màn dao động dập dờn kia. Không nói cũng biết vách núi này cũng là một kiểu kết giới.

- Chúng ta cũng vào thôi! Người vừa lên tiếng là Lôi Lâm, một trong những đệ tử kiệt xuất của Thượng Kiếm Tông.

- Được! Chúng ta đi! Đứng bên cạnh Lôi Lâm, một thiếu niên khuôn mặt góc cạnh, anh khí bừng bừng gật đầu nói. Thì ra là Lữ Chấn Hoa, sư huynh của Lôi Lâm.

- Triệu cô nương! Chúng ta cùng vào chứ! Lữ Chấn Hoa ngoảnh đầu sang bên cạnh nhìn Triệu Nhã Nhi cười nói.

- Được! Triệu Nhã Nhi gật đầu rồi thân hình như chớp lao vút vào vách đá. Lôi Lâm cùng Lữ Chấn Hoa cười vui vẻ theo sau.

- Các vị, chúng ta cũng vào thôi! Một giọng nói hiền lành vang lên. Người vừa lên tiếng là Lý Thiên Nam, đệ tử của Huyền Thanh Tông.

Năm người đứng sau gật đầu mỉm cười rồi theo Lý Thiên Nam tiến vào vách đá. Năm người này lần lượt là:

“Thường Hạo – Đệ tử của Thiên Thổ Cung”

“Đằng Viễn – Đệ tử của Thiên Hóa Cung”

“Kim Vũ Lăng – Đệ tử của Thiên Kim Cung”

“Thái Thần – Đệ tử của Hải Tiên Tông”

“Nghiêm Nhạn – Đệ tử của Nhật Nguyệt Tông”

Tất nhiên năm người này cũng đều là những đệ tử nổi trội tại các đại cung cùng đại tông. Tuy thời gian gấp gáp, tìm hiểu về nhau giữa đám người này chưa lâu nhưng mỗi người đều tỏ rõ về thân thiện, dễ gần.

Bên trong vách đá, một con đường mọc đầy cỏ dại hiện lên, hai bên đường là những mảng mây mù che phủ. Nhìn thẳng về phía trước chẳng khác nào đang đi trên một cầu treo làm bằng cỏ giữa lưng chừng trời.

Đám đệ tử bám theo sau chín lão già khoảng nửa khắc thời gian thì không gian phía trước rộng mở. Chỉ thấy đây là một vòm động cao vút, xung quanh mọc đầy nhũ đá màu trắng vô cùng bắt mắt. Ánh sáng màu trắng phát ra từ nhũ đá soi sáng cả không gian rộng lớn bên trong hang động này. Nền động vô cùng bằng phẳng, không có đến chút đất đá vụn.

Chính giữa nền đá bằng phẳng này là mười ba nhũ đá màu trắng nhô cao. Trên mỗi nhũ đá là một cây hoa tươi tốt, rễ bám chặt vào nhũ đá. Những cây hoa này hình dáng như một cây cỏ bình thường tuy nhiên kích thước thì to lớn, mỗi cây cao gần trượng. Bấy giờ, mười ba đoá hoa màu đỏ đã nở rộ trên ngọn của mười ba cây hoa. Hồng quang từ mười ba đoá hoa tỏa ra bao phủ không gian gần ba trượng vô cùng đẹp mắt. Mười ba cây hoa kì lạ này chính là “Trụ Mộng Du Hồn Thảo”

- Thật đẹp!

Triệu Nhữ Nhi kêu lên một tiếng kinh ngạc. Tám tên thiếu niên đứng sau cũng lộ ra ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên.

Vạn Trường Hy cười nhìn đám tiểu bối nói:

- Đây là mười ba cây Truy Mộng Du Hồn Thảo mà các ngươi thường nghe nhắc tới khi có người nói về Cổ Mộng kết giới. Tuổi thọ của chúng tính ra cũng gần vạn năm rồi!

Bỗng lúc này Mộc Thừa Thiên cất tiếng hỏi:

- Cây “Hoa vương” kia đâu?

Vạn Trường Hy nghe thế ánh mắt đảo một vòng quanh hang động nhưng không tìm thấy bóng dáng cây “Hoa vương” kia. Ngay lập tức, bàn tay lão xòe ra, một ngọc giản bằng bạch ngọc trạm trổ hoa văn tinh xảo xuất hiện.

Bàn tay lão ném ngọc giản lên cao rồi biến đổi thủ quyết liên tục. Một dải hình ảnh bỗng nhiên từ ngọc giản bay vút ra hiện hữu trước mặt mọi người. Chỉ có điều xem xong những hình ảnh này Vạn Trường Hy khuôn mặt đầy vẻ ảm đạm. Chỉ thấy hình ảnh của hai hải tử đang lơ lửng bên cạnh cây Truy Mộng Du Hồn Thảo một thời gian thì bỗng nhiên biến mất. Còn cây Truy Mộng Du Hồn Thảo kia sau sát na hai hải tử biến mất liền héo úa, từng bộ phận trên thân cây như thể bị phong hóa, rơi rụng rồi tan biến vào hư vô.

“Ngày này cuối cùng cũng đến à!”

Vạn Trường Hy trong lòng than nhẹ một tiếng sau đó cất giọng trầm trầm nói:

- “Hoa vương” đã chết!

Mấy lão già nghe vậy thì chỉ “Ồ” lên một tiếng kinh ngạc chứ không có mấy phản ứng tiếc. Vạn Trường Hy thấy vậy trong lòng thoáng qua một tia buồn bã: “Xem ra Cổ Mộng kết giới đúng là không còn giá trị gì trong mắt đám người này”.

- Chúng ta vào thôi! Vạn Trường Hy nói!

- Sao lại là chúng ta? Ta tưởng chỉ để đám nhỏ vào thôi chứ? Kim Vũ Trọng, trưởng lão của Thiên Kim Cung hỏi.

- Vào bên trong ta sẽ giải thích rõ ràng cho mọi người! Vạn Trường Hy nói rồi bước vào trong màn hồng quang. Ngay lập tức thân thể lão lay động một cái rồi biến mất trước sự kinh ngạc của tám lão già còn lại.

- Chuyện gì xảy ra? Không phải Truy Mộng Du Hồn Thảo chỉ có thể đưa người vào dưới dạng “linh hồn thể” sao? Vạn lão đầu sao có thể dùng thực thể để tiến vào? Lý Thiên Quang oang oang nói.

- Ài! Không ngờ dự ngôn kia là thật! Chúng ta vào thôi! Thường Xuân, trưởng lão của Thổ Thiên Cung thở dài một cái rồi bước vào màn hồng quang. Sát na sau đó, thân thể lão cũng biến mất.

- Là dự ngôn gì? Lý Thiên Quang quay sang hỏi mấy lão già còn lại.

- Khi “Hoa vương” chết đi thì Cổ Mộng kết giới sẽ biến mất khỏi thế gian! Mộc Thừa Thiên lúc này mới chau mày lẩm bẩm một câu.

- Cái gì? Lý Thiên Quang mặt đầy vẻ ngạc nhiên.

- Ài! Cái này vốn là truyền thuyết từ xưa, rất ít người nhắc đến! Ta cũng chỉ đọc trong một số sách cổ của Thiên Mộc Cung mới biết được! Mộc Thừa Thiên lắc lắc đầu rồi tiến vào vòng hồng quang rồi biến mất.

Mấy lão già cùng đám đệ tử thấy vậy đành tiến bước theo sau không thắc mắc thêm gì nữa. Dẫu sao trong tư tưởng của mỗi người việc Cổ Mộng kết giới tồn tại hay không, không quan trọng lắm.

Ánh sáng lóe lên, sau đó mười tám người đã đứng trên một bình đài rộng lớn trên một đỉnh núi cao vút. Phóng tầm mắt ra xa có thể thấy muôn trùng núi non nối tiếp nhau tới tận chân trời.

- Sa mạc cát sỏi kia biến mất rồi sao? Người đầu tiên lên tiếng là Hồng Trí Thành, trưởng lão của Thiên Hỏa Cung.

- Xem ra Cổ Mộng kết giới đã bắt đầu tan rã! Vạn Trường Hy giọng nói có phần mất mát.

- Hy lão đầu ngươi nói một lượt cho mọi người nghe coi! Lý Thiên Quang hỏi thúc.

Cả đám người đều gật đầu nhìn Vạn Trường Hy.

Vạn Trường Hy ánh mắt xa xăm, giọng nói trầm ảm đều đều vang lên:

- Cổ Mộng kết giới mà mọi người biết đến trong vạn năm trở lại đây vốn không phải là Cổ Mộng kết giới thật sự. Nó chỉ là một kết giới được các vị đại năng của Thập Nhị Tiên Cung lúc xưa tạo thành mà thôi.

Câu nói đầu tiên của Vạn Trường Hy đã làm đắm người chần động.

“Cổ Mộng kết giới vạn năm qua lại là hàng giả sao?” Mọi người đều chung một suy nghĩ.

“Thập Nhị Tiên Cung! Không ngờ hôm nay lại nghe nhắc đến danh tự này!” Tám lão già còn lại ánh mắt đều thoáng qua chút nóng bỏng.

Giọng nói của Vạn Trường Hy lại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của mọi người:

- Trận chiến hơn vạn năm trước đã làm rất nhiều tiên môn bị xóa sổ khỏi Đông Châu. Cổ Mộng kết giới lần đó cũng bị rất nhiều vị đại năng của Thập Nhị Tiên Cung dùng pháp lực làm hư hại gần hết. Bảo tàng trong Cổ Mộng kết giới lần đó tạo nên một trận tranh giành, gió tanh mưa máu kéo dài mấy trăm năm mới chấm dứt.

Tuy nhiên một phần còn lại của Cổ Mộng kết giới không hiểu vì lí do gì mà biến mất ngay sau trận đại chiến khốc liệt kia. Các vị đại năng của Thập Nhị Tiên Cung dùng mọi cách nhưng không tìm được phần còn lại của Cổ Mộng kết giới. Chính vì thế mười hai vị đại năng pháp lực thông huyền của Thập Nhị Tiên Cung đã dùng một tấm “kì dị lục ngọc” luyện thành một pháp bảo tên là Chiêu Hồn Kính với mục đích tạo nên một không gian kết giới ảo che chắn cho khu vực của Cổ Mộng kết giới thật.

Truy Mộng Du Hồn Thảo cũng chính là một không gian pháp trận huyền diệu được mười hai vị đại năng này tạo ra. Mục đích chính là để đề từ các đời sau có thể tiến vào thăm dò một phần còn lại của Cổ Mộng kết giới. Tuy nhiên vì lo sợ một màn họa kiếp nữa sẽ xảy ra nên Truy Mộng Du Hồn Thảo chỉ có thể đem “linh hồn thể” vào bên trong kết giới.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Sự Thật Về Cổ Mộng Kết Giới [2]

- Hy lão đầu! Những điều ngươi nói là sự thật? Lý Thiên Quang hỏi.

- Là thật! Vạn Trường Hy gật đầu đáp.

- Nói như vậy lần đại hội tầm bảo này của chúng ta trở thành công cốc sao? Lý Thiên Quang trầm giọng xuống oán trách nhưng nét mặt thì hiện đầy ý cười.

- Ai bảo với ngươi như thế? Vạn Trường Hy cười hỏi lại.

- Lẽ nào còn có điều gì bí ẩn? Lý Thiên Quang ánh mắt sáng lên.

Vạn Trường Hy cười nhạt, nói:

- Ẩn sau Cổ Mộng kết giới giả là tàn tích của Cổ Mộng kết giới thật!

Mấy lão già nghe nói vậy đều cùng biểu hiện chung một nét mặt, ra chiều đã hiểu ý tứ trong lời nói của Vạn Trường Hy.

- Vạn huynh! Huynh có thể nói rõ hơn chút về bí ẩn của Cổ Mộng kết giới hay không? Liễu Dung, trưởng lão của Thượng Kiếm Tông cất tiếng hỏi.

Đám người bên cạnh Vạn Trường Hy đều gật đầu nhìn lão với ánh mắt chờ mong.

Vạn Trường Hy cười nhẹ, nói:

- Ài! Với chúng ta có lẽ là bí mật nhưng với những người thuộc tầng lớp cao hơn chúng ta thì không hề!

Chưa để mấy lão già lên tiếng Vạn Trường Hy tiếp lời:

- Các vị cung chủ, tông chủ và các thái thượng trưởng lão đều biết rõ việc này!

- Làm sao ngươi biết! Lý Thiên Quang hỏi ngay

- Ha hã! Không giấu gì các lão, đêm hôm qua ta cũng vừa được một vị thái thượng trưởng lão cho biết về chuyện này! Vạn Trường Hy cười dài đáp.

Mấy lão già nghe xong, ánh mắt thoáng qua bảy phần ngạc nhiên, ba phần mắt mát rồi nhanh chóng tan biến. Dẫu sao mấy lão đã sống mấy trăm năm, tuy so với lớp người đi trước còn thua kém về cả tuổi tác lẫn tu vi nhưng kinh nghiệm sống thì không hề kém cạnh. Những bí mật mà lớp người đi trước nắm giữ vốn các lão không có cơ hội biết đến, đơn giản vì đó là những thứ không thuộc về tầng lớp của các lão.

Tuy mỗi người xuất hiện tại nơi này đều đứng trong hàng ngũ trưởng lão của các đại cung, đại tông lớn. Nhưng mỗi người đều tự biết, phía trên họ còn có một tầng lớp cao hơn, viển siêu khỏi lẽ thường của từng tông phái. Ví dụ như các thái thượng trưởng lão chẳng hạn, mỗi người đều là những lão quái vật sống trên ngàn năm, nhiều lão còn sống đến mấy ngàn năm. Quyền cao chức trọng với họ không đáng một xu nhưng chỉ cần họ hô một tiếng đảm bảo sẽ tạo nên một hồi đại phong ba.

- Xem ra chúng ta vẫn là đám tiểu bối trước mặt mấy lão bát tử kia a! Lý Thiên Quang cười tà tà nói.

- Lý huynh nói thế là sai rồi! Chúng ta thật sự là đám tiểu hài tử trong mắt các vị thái thượng trưởng lão! Thường Xuân, trưởng lão của Thiên Thổ Cung giọng đầy hàm tiếu.

“Ha ha...” Mấy lão già cười vang. Đám tiểu bối phía sau cũng nhếch miệng cười.

- Ta nhớ năm đó khi đứng tại nơi này, có thể thấy được một sa mạc mênh mông vô tận. Không ngờ hôm nay mọi thứ đã biến mất! Mộc Thừa Thiên đảo mắt một vòng rồi cảm thán.

- Ha ha! Mộc huynh nói đúng! Còn nhớ lần đầu tiên bước vào nơi này ở trạng thái “linh hồn thể” ta tưởng mình là người đã chết! Hà Tịnh Đông, trưởng lão Hải Tiên Tông góp giọng cười vui vẻ, nói.

- Vạn huynh có thể kể rõ một chút về nguồn gốc của Truy Mộng Du Hồn Thảo và Chiêu Hồn Kính kia hay không? Kim Vũ Trọng, trưởng lão của Thiên Kim Cung lộ vẻ tò mò, nói.

- Ai..! Vị thái thượng trưởng lão kia chỉ kể cho ta một loạt sự kiện vắn tắt mà thôi. Chi tiết thế nào ta thật sự không nắm rõ ràng. Chi biết cây “Hoa vương” kia và Chiêu Hồn Kính vốn là thứ dùng để duy trì sự tồn tại của kết giới!

Vạn Trường Hy khẽ lắc đầu đáp. Chính lão cũng không ngờ nửa đêm lại có một vị thái thượng trưởng lão ghé thăm rồi cho lão biết sự thật về Cổ Mộng kết giới như vậy.

Tám lão già còn lại nghe thế đành im lặng gật đầu.

- Còn mười ba cây Truy Mộng Du Hồn Thảo kia thì thế nào? Lý Thiên Quang thắc mắc.

- Đó là một loại “trận văn sống” mà mười hai vị đại năng của Thập Nhị Tiên Cung lúc xưa tạo thành! Ngay cả ta cũng không ngờ tới, ở ngay Vạn Thú Môn tồn tại loại trận văn thần bí này! Vạn Trường Hy đáp.

“Ồ!” Mấy lão già lần này khuôn mặt biểu lộ đầy vẻ ngưỡng mộ.

“Trận văn sống” là thứ gì? Đó là một loại trận văn cổ xưa được truyền thừa lại trong các thế gia vọng tộc. Sự quý hiếm của nó có thể đặt ngang hàng với các loại thần binh lợi khí. Các loại trận văn này có đặc điểm chung là có thể khắc lên cơ thể của bất cứ thứ gì có dấu hiệu của sự sống, từ con người, muôn thú cho đến cỏ cây hoa lá. Sau đó tùy theo chức năng của từng trận văn mà tạo nên biến đổi với cơ thể của người hoặc vật được khắc trận văn. Không những thế sau khi trận văn được hoàn thành thì sẽ hòa một thể với người hoặc vật không bao giờ tách rời. Tên gọi “trận văn sống” cũng được ra đời từ đó.

- Hy lão đầu! Vị thái thượng trưởng lão kia tại sao không sớm, không muộn mà nhằm lúc chúng ta chuẩn bị tiến vào kết giới mới nói ra bí mật này? Lý Thiên Quang hỏi.

Vạn Trường Hy lắc đầu cười khỏ, đáp:

- Vị thái thượng trưởng lão kia bảo rằng: “Vạn Thú Môn trông coi cái kết giới giả kia đã gần vạn năm rồi. Đến hôm nay xem như đã làm tròn trách nhiệm mà cổ nhân giao phó”.

Đám trưởng lão nghe vậy gật gù đầu xem như đã hiểu.

Bỗng lúc này từng dải màu vàng óng từ trên cao buông xuống, dần dần bao phủ dải núi đồi trùng điệp. Đám người đang đứng trên đỉnh núi bị kỳ cảnh này thu hút ánh mắt. Thì ra ánh mặt trời sau vạn năm vắng bóng bây giờ đã xuất hiện. Điều này chứng tỏ lớp màn bao phủ kết giới đã tan rã.

Ánh nắng ấm áp trên cao chiếu đến nơi nào thì nơi đó lập tức biến đổi cảnh vật. Tỳ như mấy chục dặm cỏ thụ um tùm bỗng biến đồng cỏ xanh mát. Tỳ như một loạt núi đồi biến mất thay vào đó là cảnh sắc tuyệt đẹp của từng thác nước trắng xóa. Tỳ như ở gần trăm dặm phía xa, một con suối nhỏ bỗng biến thành một con sông rộng lớn uốn mình quanh những dải núi đồi liên miên bất tận.

- Kết giới tan rã rồi... xem ra với tốc độ này thì chừng nửa canh giờ nữa chúng ta sẽ được chứng kiến toàn bộ tàn tích của Cổ Mộng kết giới khi xưa! Vạn Trường Hy giọng nói lúc này lại có mấy phần mong đợi.

- Kia là thứ gì?? Lý Thiên Quang chỉ tay về một hướng phía xa hỏi. Nhìn theo hướng tay của lão có thể thấy trên đỉnh một ngọn núi phía xa có chút ánh

sáng lấp lánh như sao trời.

- Hình như là một hồ nước !
- Ta thấy giống một bãi loạn thạch!
- Quá xa, ta không nắm chắc là thứ gì!
- Hắc..hắc! Chút nữa chúng ta đến xem là biết ngay thôi!
- “...”

...

Tại một không gian khác.

Dưới một chân núi nhỏ thưa thớt cây cối, Diệp Nguyên đang ngồi cạnh một đồng than hồng rực lửa. Tay hắn đang quay tròn hai con chim rừng béo tốt, mùi mỡ cháy thơm phức lan tỏa trong không khí làm bụng hắn sôi lên “ùng ục”. Vân Tuyết ngồi trên một ụ đá cách Diệp Nguyên gần hai trượng đang liếc mắt nhìn động tác của hắn.

Nửa ngày trước hắn lần mò mãi mới tìm được một đàn chim rừng màu lông ngũ sắc, nào ngờ bọn chim rừng này tốc độ như thiểm điện. Hắn phải dùng Huyền Ảnh Ngự Phong đuổi một lúc mới bắt được một con khá béo tốt. Với hắn đó là lần đầu tiên bắt chim rừng mà hắn cảm thấy vất vả như vậy.

Còn lúc này vì sao hắn lại xuất hiện ở chân núi này? Nói thì có vẻ khó tin nhưng hắn và Vân Tuyết sau khi ăn con chim nướng kia thì có cảm giác “nghiện”. Bởi vì thịt con chim kia chứa đựng linh khí rất thuần khiết, ăn vào dường như không cần luyện hóa. Cuối cùng sau gần nửa ngày cả hai lần mò, dò tìm ngồn ngồn mấy bận mới bắt thêm được hai con chim nữa ở cách chân núi này một đoạn đường. Sau một hồi bàn bạc, cuối cùng hai người quyết định dừng chân ở nơi đây.

- Vân Tuyết! Ngươi thích con bên phải hay bên trái!

Diệp Nguyên mỉm cười nhìn Vân Tuyết, hỏi. Hiện tại, sau nửa ngày đồng hành cùng nàng, hắn đã đổi cách xưng hô, thay vì gọi nàng là “tiểu nha đầu” hắn chuyển sang gọi tên nàng. Tuy nhiên đây không phải là chuyện đáng nói, chuyện đáng nói là Vân Tuyết hiện tại lại luôn mồm gọi hắn là “Diệp tiểu đệ”. Lí do của nàng rất đơn giản nhưng vô cùng hợp tình, hợp lý: “Ta cái gì cũng lớn hơn ngươi! Làm tiểu đệ của ta là phúc phận của ngươi rồi!”

- Diệp tiểu đệ, cứ cho tỷ tỷ con béo nhất là được! Vân Tuyết môi nhếch lên nụ cười, thản nhiên đáp.

Diệp Nguyên nghe thế thì cười “hắc hắc”, nói:

- Tuyết muội, ta thấy muội phải gọi ta một tiếng “Nguyên ca” mới hợp tình, hợp lý.

“Vèo!” Một viên đá bay xéo về phía Diệp Nguyên kèm theo tiếng hừ nhẹ:

- “Tuyết muội” là tên tiểu tử ngươi có thể gọi sao?
- “Diệp tiểu đệ” là tên tiểu nha đầu ngươi có thể gọi sao? Diệp Nguyên tránh viên đá phản bác lại.
- Ta lớn hơn ngươi! Vân Tuyết bĩu môi nói.
- Nhưng tâm hồn ta lớn hơn ngươi nhiều lần! Diệp Nguyên cười đáp lại.
- Phi! Phi! Ta nhỏ vào cái “tâm hồn lớn” của ngươi! Vân Tuyết sẵn giọng.
- Ha ha! Diệp Nguyên cười ngoác cả miệng.

Đây không biết là lần thứ bao nhiêu hai người đấu khẩu về chuyện xưng hô với nhau. Cả Diệp Nguyên và Vân Tuyết không ai nhường ai, cứ thế tranh luận một lúc lâu mới giảng hòa, thống nhất gọi nhau bằng tên, xưng hô ngang hàng. Vân Tuyết mặc dù không ưng ý kết quả này lắm nhưng cái lí do “tâm hồn ta lớn hơn ngươi” của Diệp Nguyên khiến nàng phải chịu thỏa hiệp. Dẫu sao nàng cũng biết khi ở trạng thái “linh hồn thể” Diệp Nguyên thật sự lớn hơn nàng vài tuổi.

- Của ngươi!

Diệp Nguyên bàn tay phát nhẹ, tùy tiện tung ra một luồng lực đạo nhu hòa ném con chim chín mọng đến chỗ Vân Tuyết. Lực đạo của hắn vô cùng tinh chuẩn như thể đang dùng suy nghĩ của hắn để điều khiển đường bay của con chim nướng kia.

“Dĩ ý ngự kiếm!” Vân Tuyết thản nhiên nói rồi nhìn con chim bay đến bất giác bật cười “khanh khách”.

- Chuyện gì vậy? Diệp Nguyên tròn mắt hỏi.

- Không gì! Không gì!

Vân Tuyết cười trừ đáp, sau đó bắt đầu thưởng thức mỹ vị. Phải nói rằng món chim nướng này thật sự khiến nàng thích thú bởi mỗi một miếng thịt đều như chứa đầy linh khí thuần khiết tẩm bổ cho bản thân nàng. Tất nhiên tình hình đối với Diệp Nguyên cũng tương tự.

- Vân Tuyết! Người nói xem mấy con chim này có phải là linh thú không? Diệp Nguyên vừa ăn vừa hỏi.

Vân Tuyết nghe vậy suýt phun miếng thịt cắn dở ra khỏi mồm. Nàng hừ mũi đáp:

- Nói nhảm! Là linh thú thì bản cô nương đã nhận biết được!

Nếu là linh thú thì nàng đã không dám ăn ngon lành như vậy. Lí do chính bởi các loài linh thú khác xa thú vật bình thường, có thể xem như hai tầng lớp khác biệt. Linh thú rất thông minh, hiểu được hầu hết lời nói của loài người. Những linh thú khi “thông linh” sẽ nói được tiếng người. Còn những linh thú cấp cao thì có thể huyền hóa thành hình người. Thế giới này, linh thú là người bạn không thể thiếu của tu sĩ.

Diệp Nguyên lúc này ánh mắt có chút mơ màng, nói:

- Thịt chim bình thường đã tràn đầy linh khí thế này không biết thịt của linh thú sẽ thế nào?

Vân Tuyết nghe vậy ánh mắt như dao, chau mày nhìn Diệp Nguyên, sẵn giọng:

- Người giỏi thì cứ ăn đi rồi sẽ bị đám “linh thú vương” truy sát!

Diệp Nguyên nghe vậy thì cười cười nói:

- Người thật thiếu óc tưởng tượng! Ta chỉ muốn lấy làm ví dụ mà thôi!

Tất nhiên Diệp Nguyên cũng biết đến đám “linh thú vương” này từ đám sách cổ.

“Truyền thuyết đều kể rằng đám “linh thú vương” này trường tồn cùng tuế nguyệt từ thời viễn cổ. Không biết có bao nhiêu là sự thật đây!” Diệp Nguyên trong đầu chợt hiện lên một chút ghi chép về linh thú.

Bỗng hán thờ dài một cái rồi lẩm bầm:

- Tiểu Miêu không biết lạc đến nơi nào rồi?

- Tiểu Miêu là ai?

- Mèo!

- Ồ! Thì ra con mèo to xác kia tên là Tiểu Miêu sao?

- Thế nào? Người vẫn còn muốn bắt nó?

- Hi hi! Nếu có cơ hội ta sẽ bắt nó về làm thú cảnh!

- Người mơ đi!

Vân Tuyết vừa ăn vừa bĩu môi nói:

- Người tưởng con mèo kia quý giá lắm sao? Chẳng qua là ta thấy lạ lạ nên muốn bắt nó về chơi một chút. Nào ngờ vì nó mà lạc vào cái nơi quỷ quái này.

Diệp Nguyên nghe vậy thì nhếch miệng cười một cái rồi lại cầm cúi ăn nốt miếng thịt nướng.

Một lúc sau, bên một con suối nhỏ, Diệp Nguyên nằm ngửa gác chân lên một tảng đá nhìn bầu trời, Vân Tuyết thì đang ngồi xếp bằng nhập định. Hai người vừa phi hành thêm một đoạn dài rồi dừng lại ở con suối này.

Nhìn bầu trời sáng tỏ nhưng không có ánh mặt trời, Diệp Nguyên biết bản thân vẫn đang bị kẹt trong Cổ Mộng kết giới. Kiến thức về Cổ Mộng kết giới của hắn lúc này cũng không giúp hắn tìm được lối ra bởi trong đám kiến thức kia chỉ ghi lại những điều liên quan đến sự nguy hiểm trong Cổ Mộng kết giới. Tỷ như đám “Dị Hồn Thú” và “Chiêu Hồn Kính” lúc trước.

“Có điều gì đó không đúng a! Ngoài đám “Dị Hồn Thú” và “Chiêu Hồn Kính” ra thì đã hơn nửa ngày rồi ta chưa cảm thấy bất cứ thứ gì nguy hiểm!”
Diệp Nguyên chau mày suy nghĩ.

- Người đang nghĩ gì vậy? Giọng nói của Vân Tuyết vang lên.

- Vân Tuyết! Người nói xem từ lúc chúng ta thoát khỏi Chiêu Hồn Kính kia thì có gì khác lạ không?

Vân Tuyết thoáng nhú mảy suy nghĩ rồi nói:

- Ngoài có lại “thân thể thực” ra thì không cảm thấy gì khác lạ.
- Ý ta là khung cảnh xung quanh có gì khác lạ hay không?
- Không có! Ta không nhận thấy thứ gì khác lạ ngoài việc không thấy mặt trời! Vân Tuyết vừa nói ngón tay chỉ chỉ lên cao.

Bỗng nhiên lúc này, khi ngón tay của nàng vừa hạ xuống thì trên nền trời trong xanh chợt xuất hiện những vết nứt kì dị. Tiếp sau đó, muôn vạn đạo hào quang xuyên qua những vết nứt tỏa xuống không gian bên dưới một màu vàng ươm đẹp mắt. Chỉ một sát na ngắn ngủi sau đó, mặt trời chói lọi xuất hiện.

“Vèo!” Diệp Nguyên như một con gió lao vút lên cao. Vân Tuyết thấy vậy ngơ ngẩn theo.

Không gian biến đổi, như thể một bức tranh bình thường sau khi được quét lên một lớp màu sắc mới lập tức trở thành kiệt tác. Diệp Nguyên cùng Vân Tuyết ánh mắt mau chóng bị một màn “hoán thiên cải địa” trước mặt thu hút. Núi, đồi, sông, suối, đồng cỏ, hồ nước, rừng cây, vách đá...rất...rất nhiều mảng màu nhanh chóng được ánh mặt trời quét qua rồi biến hóa.

- Thật đẹp! Vân Tuyết đôi mắt to tròn mở to, cái miệng nhỏ nhắn trề trề khen ngợi.
- Đúng vậy!

Diệp Nguyên lẳng không đón gió, hai bàn tay chấp sau lưng, ánh mắt đầy ý vị nhìn khung cảnh trước mặt. Thần thái của hắn lúc này thay đổi hoàn toàn, nhìn hắn giây phút này như thể đang chạm đến một thứ gì đó rất vi diệu.

- Ô! Chúng ta được cứu rồi! Vân Tuyết chợt hô lên một tiếng rồi bàn tay cầm lấy một ngọc bội bằng lục ngọc đang phát ra dao động dập dờn.
- Chuyện gì xảy ra? Diệp Nguyên quay sang hỏi.
- Trong phạm vi một ngàn dặm, nếu có người cầm một ngọc bội giống như thế này thì chúng sẽ phát ra tín hiệu nhận biết. Người của Thiên Mộc Cung đã đến, chúng ta có thể ra khỏi kết giới rồi!

Cùng lúc đó trên một đỉnh núi không tên, ngọc bội đeo bên hông của Mộc Thừa Thiên cũng phát ra dao động dập dờn.

“Ài! Tìm thấy nha đầu này rồi!” Mộc Thừa Thiên bụng bảo dạ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Tử Âm Quả

Trên bình đài rộng lớn, mười tám người cả già lẫn trẻ vẫn đang đứng nhìn những biến hóa cuối cùng của không gian bao quanh Cổ Mộng kết giới. Mãi đến một lúc sau khi ánh nắng trên cao chan hòa lan tỏa khắp mọi nơi thì mọi người mới thu lại ánh mắt cảm thán. Xa xa trùng trùng đồi núi, sông hồ quanh co uốn khúc, một giải giang sơn tú lệ hiện ra trong tầm mắt của mọi người.

- Trước mặt chúng ta bây giờ chính là tàn tích của Cổ Mộng kết giới! Tất nhiên nơi đây là một địa phương thuộc Vạn Tiên Sơn! Vạn Trường Hy là người đầu tiên lên tiếng giải thích.
- Hy lão đầu, bây giờ chúng ta chia thành từng nhóm như cũ hay là cùng nhau tiến lên? Lý Thiên Quang cười nói, ánh mắt xẹt qua chút kỉ niệm.
- Ha hả! Lý huynh còn phải nói sao? Chúng ta chia thành từng nhóm riêng biệt! Mười ngày sau sẽ lại hội tụ về đại điện của Vạn Thú Môn! Kim Vũ Trọng vuốt râu cười nói.
- Tốt! Tuy lần này không còn là đại hội tầm bảo nhưng mười ngày tới ta sẽ đem đồ đệ đi một vòng lịch lãm Vạn Tiên Sơn! Lý Thiên Quang ồm ồm nói.
- Ta cũng vậy..! Ta cũng thế..! Mấy lão già đều gật đầu nói.

Vạn Tiên Sơn ngang dọc mấy chục vạn dặm, phi hành liên tục không ngừng nghỉ cũng mất hơn hai tháng thời gian. Mười ngày tham gia đại hội tầm bảo cũng chỉ đủ để đám trưởng lão cùng đám tiểu bối lướt qua một phần nhỏ của Vạn Tiên Sơn.

- Ha hả! Ta xem chừng lần này các ngươi đến là vì linh thú nhiều hơn là tham gia đại hội tầm bảo rồi! Lý Thiên Quang cười dài.

- Hà..hà...! Chỉ là chăm lo cho đám tiểu bối một chút thôi! Hồng Trí Thành cười nói.

Vạn Trường Hy nhìn đám trưởng lão khuôn mặt hiện lên ý cười rồi nói:

- Nếu đã vậy mười ngày sau chúng ta lại tụ họp tại đại điện!

Lý Thiên Quang là người đầu tiên bay khỏi đỉnh núi, vừa lẳng không lão đã ồm ồm gọi lớn:

- Thiên Nam, mau theo ta!

Nói rồi lão bay vút về một hướng phía xa, Lý Thiên Nam mau chóng phi hành đuổi theo lão.

- Chúng ta cũng đi thôi!

Đám trưởng lão của các đại cung, đại tông nhanh chóng đem đệ tử của mình bay vút về nhiều hướng. Xem ra lời của Lý Thiên Quang đã thành sự thật, hướng bay của đám người này đều chọn những đỉnh núi cao chót vót tầng mây. Những nơi đó thường là nơi có nhiều linh thú cường đại.

Chớp mắt mười tám người già trẻ giờ chỉ còn lại ba người đứng trên bình đài. Ba người này một là Mộc Thừa Thiên, hai là Vạn Trường Hy cuối cùng là Triệu Nhã Nhi. Mộc Thừa Thiên vì xác định đến nơi này sẽ gặp Vân Tuyết nên lão chỉ đi một mình không mang theo bất cứ đệ tử nào. Hơn nữa lão cũng biết lần này Vân Tuyết đến Vạn Thú Môn vốn là để tìm kiếm một đầu linh thú.

Vạn Trường Hy lúc này cười nói:

- Mộc huynh đã xác định được vị trí của nha đầu kia rồi?

Mộc Thừa Thiên gật đầu cười nói:

- Nha đầu kia không có gì đáng ngại!

- Ha hã! Ta biết Vạn huynh tò mò về tiểu tử kia!

Vạn Trường Hy mỉm cười gật đầu, quay sang bên cạnh nhìn Triệu Nhã Nhi nói:

- Chúng ta đi thôi!

...

Ở một không gian khác.

Tinh quang lấp lánh tô điểm vạn dặm núi đồi.

Diệp Nguyên cùng Vân Tuyết huyền phù lơ lửng trên cao, đôi mắt hai người vẫn toát lên vẻ ngẩn ngơ trước một màn kỳ cảnh vừa rồi. Núi đồi, sông suối liên miên bất tận, non xanh nước biếc làm lòng người cảm thấy an tĩnh đến lạ thường.

- Thật đúng là nhân gian tiên cảnh! Diệp Nguyên cảm thán.

Lúc này hai tay vẫn chấp sau lưng, hắc y lay động theo từng làn gió. Khuôn mặt hắc hiện tại tuy non nớt nhưng ánh mắt lại hiện rõ vẻ sâu lắng cùng với chút u buồn.

- Thật thiếu kiến thức! Vân Tuyết bên cạnh bĩu môi nhìn Diệp Nguyên, nhận xét.

- Ý ngươi là gì?

- Ta nói ngươi thiếu kiến thức! Cảnh sắc nơi này tuy đẹp nhưng so với “Cửu Trùng Thiên” thì thua xa! “Cửu Trùng Thiên” mới đáng để gọi là nhân gian tiên cảnh!

Diệp Nguyên nghe Vân Tuyết nói vậy ánh mắt toát lên vẻ hứng thú, bởi vì mục đích của hắn lần này đến Đông Châu vốn là để tham quan cảnh sắc nơi này. “Cửu Trùng Thiên” nguy nga tráng lệ kia là một trong số những địa danh hắn muốn đặt chân đến đầu tiên.

Nở một nụ cười vui vẻ, Diệp Nguyên đáp:

- Ngươi nói cũng phải! Sau này ta sẽ đến “Cửu Trùng Thiên” nhìn qua một lần.

Vân Tuyết nghe thế ánh mắt toát lên vẻ thích thú, nói:

- Hi..sau này bản cô nương cũng muốn đến Trung Châu, dạo khắp “Cửu Trùng Thiên”

- Ngươi chưa đến đó bao giờ sao?

- Chưa đến!

- Ách! Vậy tại sao ngươi dám bảo ta “thiếu kiến thức”

- Hừ! Ai chẳng biết “nhân gian tiên cảnh” chỉ có Cửu Trùng Thiên mới xứng đáng. Ta dù chưa có dịp đến đó nhưng những người đến rồi đều nói như thế! Vân Tuyết khuôn mặt đầy vẻ “ta rõ mọi thứ hơn ngươi”.

Diệp Nguyên nghe vậy cười cười không tranh luận với nàng nữa. Dù quen biết nàng chưa lâu nhưng hẳn biết tính tình của tiểu cô nương này không chịu thua ai bao giờ.

Nhìn quanh một vòng, ánh mắt Diệp Nguyên chợt dừng lại ở một mảng màu lấp lánh phía xa. Vận chuyển linh lực vào hai mắt, tầm nhìn của Diệp Nguyên tăng lên nhiều lần. Chỉ thấy ở trên một đỉnh núi đá cao thâm ngàn trượng đang phát ra từng đạo hào quang đẹp mắt. Vân Tuyết ngự kiếm đứng bên cạnh nhìn theo ánh mắt của Diệp Nguyên cũng mau chóng nhận ra đỉnh núi kì lạ kia.

- Ô! Chúng ta mau đến xem! Vân Tuyết giọng nói đầy vẻ tò mò muốn khám phá.

- Ngươi không đợi người của Thiên Mộc Cung đến đón sao?

- Không đợi! “Thông linh ngọc” này đã phát ra tín hiệu nhận biết thì đảm bảo người của Thiên Mộc Cung sẽ đến đón ta bất cứ lúc nào họ muốn! Vân Tuyết ngón tay chỉ vào ngọc bội bên hông rồi đôi môi xinh xắn, nói.

- Chúng ta đi!

Diệp Nguyên sử dụng Huyền Ảnh Ngự Phong, thân hình đang huyền phù đứng yên tại chỗ liền vạn vẹo mấy cái rồi lao về phía trước theo một quỹ tích uốn lượn mềm mại như thể đang tựa vào từng làn gió mà bay tới.

“Uy! Thân pháp tiểu tử này thật tuyệt!” Vân Tuyết ánh mắt hiện lên đầy vẻ hâm mộ.

Ngự kiếm bay theo sau Diệp Nguyên, Vân Tuyết cất tiếng hỏi:

- Ngươi hiện tại tu vi như thế nào mà có thể phi hành thoải mái như vậy? Ta thấy lục giai tu sĩ cũng chưa chắc có thân pháp quý dị như ngươi!

Diệp Nguyên nghe vậy mỉm cười, hỏi lại:

- Lục giai tu sĩ lợi hại lắm sao?

- Hời vớ vẩn! Tất nhiên là lợi hại rồi! Vân Tuyết bữu môi kinh thường kiến thức của Diệp Nguyên.

Nàng tăng tốc bay cạnh hắn rồi nói:

- Đạt đến lục giai sẽ có thể phi hành thoải mái mà không cần ngự kiếm nữa. Không những thế đạt đến lục giai có thể hình thành thêm một “linh căn” mới tăng cường thêm cho tu vi!

- Thì ra là thế! Diệp Nguyên gật đầu “nghe giảng”

- Ngươi có phải là tu sĩ không vậy? Lẽ nào những kiến thức này ngươi không biết đến!

Diệp Nguyên nghe vậy trong lòng chỉ đành cười khổ một tiếng, bởi vì kiến thức của hắn về tu luyện lúc này rất hỗn tạp. Đến ngay cả hắn cũng không biết bản thân đang tu luyện theo con đường gì.

Thấy Diệp Nguyên không trả lời, Vân Tuyết lại nảy sinh tò mò. Nàng nhớ lại chuyện cũ liền hỏi tiếp:

- Ngươi là tu ma giả phải không?

- Nói nhầm! Ngươi thấy ta giống kẻ tu ma sao? Diệp Nguyên có chút buồn cười, trợn mắt liếc nàng một cái.

Vân Tuyết ánh mắt lúc này lại tràn đầy vẻ hoài nghi vừa ngự kiếm vừa nhìn Diệp Nguyên dò xét.

- Ngươi nhìn gì? Diệp Nguyên ròn rón né tránh ánh mắt to tròn kia của Vân Tuyết.

- Không đúng a! Khí tức của ngươi rất thuần khiết không có chút ma khí nào, thậm chí ta còn cảm nhận được chút vị đạo của tự nhiên.

“Huyền Ảnh Ngự Phong vốn có sự liên kết với “đại đạo tự nhiên” tất nhiên là phải mang “vị đạo” của tự nhiên rồi!” Nội tâm của Diệp Nguyên thốt lên một tiếng.

- Ngươi là người của tiên môn nào?

- Ta là tán tu!
- Vậy sư phụ ngươi là ai?
- Một tán tu không có danh tiếng!
- Công pháp ngươi tu luyện là gì?
- Ta cũng không rõ!
- Ngươi mang “lĩnh căn” gì?
- Ách...ngươi tra xét ta sao?
- Phải!
- “...”

Trên đường phi hành về ngọn núi phía xa, Diệp Nguyên bị Vân Tuyết hỏi hết chuyện này đến chuyện khác. Vân Tuyết dù quen biết hắn chưa lâu nhưng bản tính của nàng lại dễ dàng thu ngắn khoảng cách cùng người khác. Chưa đến một khắc thời gian phi hành, nàng đã tra hỏi Diệp Nguyên biết bao nhiêu chuyện trên trời dưới đất. Mặc dù vậy, Diệp Nguyên không lấy đó làm phiền bởi lâu rồi hắn mới có cảm giác chuyện trò vui vẻ.

...

Tại một dãy núi cao vút tầng mây, Lý Thiên Quang cùng đệ tử Lý Thiên Nam đang đứng trên một mỏm đá nhô ra ngoài sườn núi. Lần này tham gia đại hội tầm bảo, mục tiêu thật sự của Lý Thiên Quang chính là đem tên đệ tử “non nớt” của hắn tìm lấy một đầu linh thú tại Vạn Tiên Sơn.

- Sư phụ, tại sao chúng ta cứ phải chọn Vạn Tiên Sơn để tìm kiếm linh thú? Hoành Liên Sơn, Hắc Diệu Sơn hoặc những nơi khác đều có thể tìm được linh thú tốt mà! Lý Thiên Nam, khuôn mặt béo tròn phúc hậu, nói.
- Ngươi thì biết cái gì? Vạn năm trước, từ Vạn Tiên Sơn tiên thú đã xuất hiện. Nghe nói lúc đầu tiên thú kia cũng chỉ là một con linh thú bình thường được đệ tử của Vạn Thú Môn nuôi dưỡng. Sau này không ngờ con linh thú kia lúc trưởng thành, thoát xác, liền biến hóa thành tiên thú!
- Như thế thì có liên quan gì đến việc chúng ta đi tìm linh thú? Lý Thiên Quang bộ mặt khó hiểu, hỏi.
- Cái này gọi là vận may ngươi có hiểu không? Vạn năm qua nhắc đến việc tìm kiếm linh thú ai cũng muốn tìm đến Vạn Tiên Sơn đầu tiên. Mỗi người đều ôm trong lòng vận may tìm được một con tiên thú cho riêng mình.
- Ách! Lẽ nào sư phụ lần này đem con đến đây là để thử vận may?
- Biết rồi còn hỏi! Ha ha...! Dù là một phần vận hay một phần ực vận đi nữa ta cũng mang con đến thử! Lý Thiên Quang ồm ồm nói đầy vẻ cao hứng.

Lý Thiên Nam đứng bên cạnh thấy biểu tình của sư phụ như vậy thì cười cười nói:

- Vạn năm trôi qua không ai có may mắn tìm được đầu linh thú thứ hai thì làm sao con và sư phụ có cơ may đó!

Lý Thiên Quang nghe vậy cười cười nói:

- Tu sĩ chúng ta xem trọng nhất là điều gì? Đó không phải là công pháp quán tuyệt thiên hạ, không phải là tư chất thông minh tuyệt đỉnh cũng không phải là thiên tài địa bảo dùng hoài không hết. Điều mà tu sĩ chúng ta xem trọng nhất chính là cơ duyên, kỳ ngộ thậm chí là đại cơ duyên, đại kỳ ngộ.

Dừng một hồi, Lý Thiên Quang lại nói:

- Ngươi có biết năm xưa, một vị tổ sư của Huyền Thanh Tông chúng ta lúc sinh thời tư chất rất bình thường, tu luyện một bộ công pháp thuộc hàng phế phẩm. Thiên tài địa bảo gì gì đó với vị tổ sư kia lại càng là mơ ước xa vời. Ấy vậy mà trong một lần vị tổ sư học ngự kiếm, không may bị trượt chân ngã xuống một vách núi lạ, những tảng đá chết chóc nhưng không ngờ vị tổ sư kia lại tìm được một động phủ của tiên nhân để lại.

Sau đó, ở bên trong động phủ kia, vị tổ sư nọ đã tìm được một bộ công pháp có tên là “Huyền Thanh Quyết”. Đây thực sự là một đại cơ duyên! Huyền Thanh Quyết kia bao quát vạn vật chi khí, dung nạp tự nhiên chi đạo, có thể nói là một công pháp tuyệt thể, hiếm có trên đời. Năm mươi năm sau ngày tu luyện Huyền Thanh Quyết, vị tổ sư kia đã đạt đến đỉnh cao Thiên Chân Cảnh làm chấn động rất nhiều tiên môn thời bấy giờ. Lại thêm ba mươi năm “hưởng thiên vận đạo”, vị tổ sư kia cuối cùng đã vượt qua vách ngăn của Thiên Chân Cảnh, đi trên một con đường tu luyện mới. Nghe nói đó là con đường tu luyện của cổ nhân, con đường tìm về với “bốn nguyên lực lượng”.

Lý Thiên Nam lắng tai nghe say sưa, một lúc sau gã cười cười, hỏi:

- Vị tổ sư kia chẳng phải là người khai tông lập phái của Huyền Thanh Tông sao?

- Ngu ngốc! Như thế còn phải hỏi!

Lý Thiên Quang cười vang rồi nói:

- Kể cho người một câu chuyện cũ để người biết cái “cơ duyên, kỳ ngộ” kia nó quan trọng đến mức nào. Tư chất có thể từ từ theo thời gian rèn luyện mà thay đổi, công pháp cao cấp có thể theo thời gian mà tìm kiếm, thiên tài địa bảo có thể theo thời gian mà đạt được. Chỉ có “đại kỳ ngộ, đại cơ duyên” là thứ tu sĩ không thể nắm bắt được. Chính vì thế rất nhiều người, cả cuộc đời chọn con đường lịch lãm đó đây để mong tìm kiếm cơ duyên, kỳ ngộ. Người sau này cũng nên đi theo con đường đó.

Lý Thiên Nam gật gù đầu tiếp thu lời nói của Lý Thiên Quang.

Bỗng nhiên lúc này, từ phía trên đỉnh núi, một tiếng rít gào vang lên làm hai thầy trò thoáng giật mình. Nếu chỉ là tiếng rít gào bình thường thì với tu vi của hai người làm sao có thể khiến họ động dung. Lý Thiên Quang đã là Huyền Chân Cảnh trung kỳ còn Lý Thiên Nam cũng là lục giai tu sĩ. Chỉ là tiếng rít gào kia mang theo âm ba với cường độ dao động mãnh liệt, mang theo lực lượng công kích tinh thần vô cùng bá đạo.

- Chúng ta đến xem! Lý Thiên Quang hô một tiếng rồi bay vút lên đỉnh núi.

Hai thầy trò họ Lý chỉ tốn vài nhịp thở đã xuất hiện phía trên ngọn núi cao vút. Hiện ra trước mắt hai người lúc này là một tràng cảnh hùng hiem khiến ánh mắt hai người toát lên vẻ ngạc nhiên. Thì ra bên một sườn núi thưa thớt cây cỏ, bảy con măng xà, mỗi con dài chừng ba trượng đang vây quanh một con mèo to lớn. Con mèo này toàn thân đen nhánh, thân dài gần trượng, chẳng khác nào một con hắc hổ trưởng thành. Chỉ là khuôn mặt con mèo này lại thật sự quá giống mèo nhà nên không thể gọi là hắc hổ được. Diệp Nguyên nếu có mặt ở đây lúc này sẽ nhận ra con mèo này chính là Tiểu Miêu đang bị thất lạc.

Bấy giờ trên miệng Tiểu Miêu đang ngậm một thân cây dài chừng ba thước. Thân cây này dường như vừa được bứng lên từ lòng đất, rễ non tua tủa. Từ gốc cây chia thành bảy nhánh khác nhau, mỗi nhánh mọc lên bảy chiếc lá to bằng bàn tay người lớn. Trên ngọn cây mọc ra ba quả chín bằng nắm tay trẻ nhỏ, màu đỏ thẫm.

- Uy! Có loài mèo to lớn như vậy? Lý Thiên Nam ánh mắt ngạc nhiên nhìn con mèo bên dưới.

- Thật không ngờ là “Tử Âm quả”! Lý Thiên Quang ánh mắt sáng lên nhìn chằm chằm vào ba quả chín trên ngọn cây kia.

Lại một trận rít gào vang lên, bảy con rắn theo thứ tự lao vào tấn công Tiểu Miêu, nhưng khi cái miệng đầy nọc độc của chúng lao đến thì Tiểu Miêu lại co người lại rồi đem phần ngọn của thân cây đỡ lấy. Đám măng xà mỗi lần như thế đều rút cổ về không dám tấn công tiếp. Cứ thế, thế trận giằng co cứ tiếp tục không ngừng nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Đỉnh Núi Cổ Quái

- Sư phụ, Tử Âm quả là thứ gì? Lý Thiên Nam ngơ không, đứng bên cạnh Lý Thiên Quang, hỏi.

- Là một loại quả chứa nồng đậm chí âm chi khí.

- Loại quả này có tác dụng gì sao?

- Với chúng ta thì không nhưng với đám linh thú thì vô cùng trân quý. Nghe nói, linh thú bình thường chỉ cần dùng một quả “Tử Âm” sẽ tăng thêm ngàn năm tu vi!

- Lợi hại như vậy!

- Tất nhiên là thế rồi! Nếu không thì tại sao đám măng xà này lại bao vây con mèo kia chứ!

Lý Thiên Nam ánh mắt sáng lên rồi nói:

- Ý sư phụ là con mèo kia trộm “Tử Âm quả” mà bọn măng xà canh giữ nên mới bị đám măng xà này vây giết???

Lý Thiên Quang nghe vậy dùng ánh mắt quái lạ nhìn tên đệ tử bên cạnh mình, môi lão nhếch lên nụ cười gượng, hỏi:

- Ta bảo với ngươi con mèo kia trộm “Tử Âm quả” của bảy con măng xà này bao giờ?

- Ách! Là con đoán thế!

Lý Thiên Quang cười cười rồi nghiêm mặt nói với giọng dạy dỗ:

- Ngươi sau khi trở về Huyền Thanh Tông thì phải đến thư phòng đọc thêm sách vở đi! Thật là thiếu kiến thức!

- Sao sư phụ lại nói con như thế? Chẳng phải hàng ngày sư phụ vẫn bảo con nên chú tâm vào tu luyện sao? Giờ bắt con đi đọc sách làm gì?

Lý Thiên Quang cười đáp:

- Ài! Tu luyện tuy quan trọng nhưng kiến thức của những người đi trước cũng quan trọng không kém. Sau này ngươi bớt chút thời gian tu luyện đọc qua chút sách vở tăng thêm kiến thức là được.

- Vâng! Lý Thiên Nam cười gật đầu.

Lý Thiên Quang nheo nheo mắt nhìn xuống thế trận bên dưới sườn núi rồi nhận xét:

- Đám măng xà này mệnh âm thì làm sao có thể là người canh giữ “Tử Âm quả” được. Dù là “măng xà vương” cũng đừng mong có thể đến gần cây Tử Âm. Nếu ta đoán không nhầm thì đám măng xà này vì phát hiện con mèo kia mang theo “Tử Âm quả” nên mới chặn cướp.

- Vì sao sư phụ biết đám măng xà này không phải người canh giữ “Tử Âm quả”?

- Bởi vì những cây Tử Âm chỉ sinh sôi ở chỗ có nồng đậm chí dương chi khí. Đây là điều đặc biệt của cây Tử Âm. “Đương cực sinh âm” chính là điều huyền diệu của “Tử Âm quả”.

- Ồ! Nói như vậy ở nơi chí âm cũng sẽ sinh ra một loại cây tương tự?

- Xem như đầu óc ngươi cũng không đến nỗi chậm chạp. Kỳ thực ở nơi chí âm cùng cực cũng sinh ra một loại cây đối ngược với Tử Âm chính là Tử Dương. Hà hà...! Chỉ có điều “Tử Dương quả” lại là một loại quả được xếp vào “thiên hạ ngũ thập độc”. Độc tính của nó đủ để khiến đại tu sĩ Huyền Chân Cảnh hồn du địa phủ. Như ta nếu ăn vào một quả Tử Dương lập tức hồn tiêu phách tán ngay.

Lý Thiên Quang cười tà tà nói với giọng rất đắc ý làm Lý Thiên Nam bên cạnh có cảm giác sau gáy mình lạnh lạnh, liếc mắt nhìn sư phụ của gã một cái.

- Hừ! Cái bộ mặt của ngươi là lại đang nghĩ xấu về sư phụ của ngươi phải không?

- Con đâu có!

Trong lúc hai thầy trò đang nói chuyện thì ở bên dưới sườn núi, thế trận bao vây của đám măng xà vẫn không hề thay đổi. Ánh mắt mỗi con măng xà đều đổ rục nhìn chăm chăm vào Tiểu Miêu cùng ba quả Tử Âm chín mọng.

“Phi..phi..! Những tiếng thở man dại của đám măng xà vang lên hòa quyện cùng với làn gió núi. Bảy con măng xà lúc này đang di động theo những phương vị khác nhau quay tròn lấy Tiểu Miêu. Từ cử động của chúng có thể nhận ra bọn chúng đang thi triển một loại “thế trận” nào đó.

“Phi...!” Một con măng xà đang di động theo vòng tròn đột ngột uốn mình một cái, tách ra khỏi đám măng xà rồi lao tới há cái miệng to như chậu máu, dớp về chân sau của Tiểu Miêu.

Tiểu Miêu lông xù lên dựng đứng, ánh mắt màu lam lúc này sâu như biển rộng lóe lên một tầng lam quang nhàn nhạt nhìn chăm chăm vào đôi mắt của con măng xà đang lao tới. Cây Tử Âm cũng được nó dùng miệng گیر ra phía trước. Con măng xà kia thấy vậy miệng ngậm lại, rụt cổ về rồi trườn sang một bên không tấn công nữa.

“Loạt xoạt...!” Bảy con măng xà lại trườn bò di động theo vòng tròn không chịu buông tha Tiểu Miêu.

...

Tại một không gian khác.

“Huru! Huru!”

Hai đạo thân ảnh xé không bay đến rồi huyền phù lơ lửng phía một đỉnh núi đá. Trên đỉnh núi là một hồ nước chu vi chừng trăm trượng, mặt hồ xanh biếc như một tấm gương lớn soi bóng đất trời. Quanh bờ hồ là những ụ đá nhiều hình dáng mọc đan xen, nương tựa vào nhau như một thế cờ độc đáo. Những bãi cỏ mềm tranh nhau vươn mình đứng thẳng giữa từng ụ đá như muốn chứng minh sức sống mãnh liệt của chính mình. Gió ngàn khe thổi, mang theo tiếng thở dài của mây tán từng già cỗi mọc nghiêng nghiêng bên một vài mồi đá. Cảnh sắc đỉnh núi này thật chẳng khác nào một bức tranh sơn thủy hữu tình, lay động lòng người.

- Phong cảnh không tệ! Vân Tuyết là người đầu tiên lên tiếng.

Diệp Nguyên gạt gù đồng ý rồi nhìn về khung cảnh trước mắt với đầy vẻ thương thức. Thở nhẹ một hơi, ánh mắt hần chột toát lên vẻ mơ mộng, nói:

- Vân Tuyết! Ngươi nghĩ mà xem, bên hồ nước kia nếu cất lên một căn nhà gỗ rồi trồng một vườn hoa nhỏ thì tuyệt đẹp! Sáng thức dậy có thể ngắm hừng đông, đêm nằm trên mái nhà ngắm sao trời. Hằng ngày ngoài tu luyện ra thì có thể chăm sóc vườn hoa, nuôi dưỡng linh thú, đọc sách của tiên nhân.

Vân Tuyết nghe vậy ánh mắt tròn xoe nhìn sang Diệp Nguyên. Khuôn mặt nàng chưa kịp biểu hiện gì thì giọng nói tràn đầy vẻ mộng mơ của Diệp Nguyên lại đều đều vang lên:

- Dưới mấy gốc tùng kia nếu dựng lên một bộ bàn ghế bằng đá tao nhã thì càng tuyệt. Lúc đó có thể thưởng trà dưới trăng, gảy đàn cùng gió, bao nhiêu u sầu chán chường sẽ tan biến. Hồ nước kia thì sẽ thả vài đàn cá cảnh để tiêu khiển. Mấy ụ đá to lớn kia có thể khắc thành một không gian truyền tống để lúc buồn chán có thể chu du đây đó. Ai...! Sau này nếu có thể cùng người mình yêu thương nhân nhả sống một cuộc sống như vậy thì chẳng khác nào thần tiên rồi!

Vân Tuyết bị lời nói của Diệp Nguyên dẫn dắt, ánh mắt mông lung về đỉnh núi trước mặt còn trong đầu chợt hiện lên khung cảnh yên bình, tươi đẹp kia. Lúc nghe đến câu "...nếu có thể cùng người mình yêu thương nhân nhả sống một cuộc sống như vậy..." môi nàng bất giác nở nụ cười xinh như hoa chớm nở. Đầu đó trong không gian ảo tưởng của nàng của nàng, hình ảnh mơ hồ của một nam tử chợt hiện lên làm đỏ má nàng ửng đỏ.

"Phi! Phi! Ta đang nghĩ vớ vẩn gì vậy chứ?" Vân Tuyết chợt bừng tỉnh rồi tự trách. Lần đầu tiên nàng có những mơ mộng "khó hiểu" như vậy.

Diệp Nguyên lúc này cũng thoát khỏi mộng tưởng kia, hần mỉm cười rồi bất giác bật cười thành tiếng. Vân Tuyết nghe tiếng cười của Diệp Nguyên thì tưởng hắn đang cười bản thân nàng, liền gắt:

- Cười cái gì? Có gì đáng cười sao?

- O này! Ta có phải cười ngươi đâu? Diệp Nguyên khuôn mặt trẻ con hiện đầy tiểu ý, đáp.

Vân Tuyết "hừ" nhẹ một cái rồi ngự kiếm bay vút về đỉnh núi trước mặt.

- Nha đầu này làm sao vậy? Diệp Nguyên lăm lăm một câu rồi thân hình nhanh chóng đuổi theo Vân Tuyết.

Chỉ vài hơi thở ngắn ngủi, hai người đã đứng dưới những gốc tùng cổ thụ mọc cạnh mấy mỏm đá nhô ra bên ngoài sườn núi. Bàn chân còn chưa ấm thì ánh mắt của Diệp Nguyên cùng Vân Tuyết đã hiện lên vẻ cổ quái. Bởi lúc này linh lực trong cơ thể hai người đột nhiên hỗn loạn di chuyển qua từng lộ kinh mạch. Với Vân Tuyết là cảm giác như thể tu vi sắp đột phá, còn với Diệp Nguyên là cảm giác như có thứ gì đó đang kêu gọi bản thân hắn.

- Ta muốn bế quan!

- Ta muốn bế quan!

Vân Tuyết và Diệp Nguyên đồng thanh lên tiếng sau đó hai người quay sang nhìn nhau, ngẩn ra một cái.

Diệp Nguyên cười gượng hỏi:

- Ngươi cũng nhận ra điều khác biệt?

Vân Tuyết gạt đầu, môi nở nụ cười đáp:

- Phải! Hình như ta sắp đột phá tu vi!

Diệp Nguyên gạt đầu rồi nói:

- Chúng ta kiếm một nơi nào đó u tĩnh rồi cùng nhau bế quan.

- Được!

Hai người đều biết rõ lúc bế quan cần nhất là sự an toàn. Nếu trong lúc bế quan mà có kẻ ra tay đánh lén hoặc gặp vận rủi bị ngoại lực tác động chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tu vi. Nhẹ thì nội thương, nặng thì tu vi thụt lùi, hoàn cảnh xấu nhất chính là mất mạng.

Hai người nhanh chóng bay vút ra khỏi đỉnh núi hướng về một dãy núi rừng rậm rạp phía xa. Chỉ là, lúc hai người vừa rời khỏi đỉnh núi thì thân thể cả hai lập tức dừng lại bởi vì một chuyện khó tin lại xảy ra. Cảm giác linh lực biến đổi vừa rồi đột nhiên biến mất không còn một chút dấu vết.

- A! Sao lại như vậy? Vân Tuyết ngạc nhiên kêu thành tiếng. Nàng vừa vui mừng vì sắp sửa đột phá ngũ giai tu sĩ thì cảm giác đột phá kia biến mất.

- Kỳ lạ thật ! Diệp Nguyên ánh mắt không dấu nổi vẻ ngạc nhiên bởi cảm giác kêu gọi kia đã biến mất.

- Quay lại!

Diệp Nguyên phản ứng ngay lập tức với biến đổi khó hiểu này. Thân hình như chớp lao vút xuống đỉnh núi bên dưới. Vân Tuyết hiểu ý liền lao theo sau.

- Quý dị a! Bây giờ lại cảm nhận được cảm giác kia!

Đứng dưới gốc cây tùng, Diệp Nguyên chau mày than khẽ. Vân Tuyết ở bên cạnh cũng cùng chung vẻ mặt.

“Vút! Vút!” Diệp Nguyên cùng Vân Tuyết lại bay ra khỏi đỉnh núi, cảm giác kia lại biến mất một lần nữa. Cứ thế hai người thử đi, thử lại mấy lần cuối cùng xác định chỉ ở trong phạm vi của đỉnh núi này cảm giác kia mới tồn tại.

Nở một nụ cười khổ, Diệp Nguyên nói:

- Xem ra phải bế quan ở tại nơi này rồi!

Vân Tuyết gật đầu nhưng ánh mắt lại toát lên vẻ lưỡng lự, nói:

- Nơi này có vẻ không an toàn lắm!

Kiến thức tu luyện của nàng không cho phép nàng bế quan ở một nơi trống trải như đỉnh núi này. Mặc dù bốn bề đều là núi rừng trùng điệp nhưng nàng vẫn không cảm thấy an toàn. Nhớ đến những lần bế quan trước đây tại Thiên Mộc Cung đều là ở trong những động phủ được bảo vệ cẩn thận, ánh mắt nàng hiện rõ vẻ e ngại.

- Có gì không an toàn chứ? Chỉ là “nhập định sâu” một chút mà thôi!

“Nhập định sâu” mà Diệp Nguyên đang nhắc tới chính là việc chìm đắm trong việc đốn ngộ, cắt đứt mọi liên hệ với bên ngoài. Tuy nhiên từ trước đến nay hẳn đều bế quan trong trạng thái an toàn tuyệt đối nên không hề để ý gì đến những nguy hiểm khi bế quan.

Nói rồi không để Vân Tuyết kịp phản ứng hẳn đã bay vút về một ụ đá bằng phẳng ven hồ, xếp bằng, nhắm mắt, tư thế sẵn sàng nhập định. Nội tâm hẳn hiện tại đang rất thất lạc về cảm giác kêu gọi kỳ lạ kia. Hơn nữa từ lúc thoát khỏi Chiêu Hồn Kính đến giờ hẳn chưa thực sự xem xét lại cơ thể của chính mình.

Vân Tuyết thấy vậy chần chờ một lúc rồi cũng chọn một ụ đá dưới gốc tùng ngồi xuống. Cảm giác linh lực trong người chuyển động liên tục khiến nàng không thể chống lại được hấp dẫn của việc đột phá tu vi.

Một khắc thời gian sau, cả Diệp Nguyên và Vân Tuyết đã quên hết mọi thứ bên ngoài chìm đắm vào trong việc đốn ngộ. Xem ra cả hai thật sự đã tiến vào trạng thái bế quan hoàn toàn.

...

Quay trở lại với Tiểu Miêu cùng đám măng xà trên sườn núi nọ.

Lúc này, đám măng xà vẫn bám riết lấy Tiểu Miêu không cho nó đào thoát. Mỗi một lần Tiểu Miêu cố gắng bước về phía trước một bước thì vòng vây của đám măng xà lại dịch chuyển đi theo.

Phía trên cao, hai thầy trò họ Lý vẫn đứng quan sát từng cử động bên dưới sườn núi. Chỉ nghe Lý Thiên Nam hỏi:

- Sư phụ! Bây giờ chúng ta làm gì?

Lý Thiên Quang đáp:

- Chờ một chút! Đợi bọn chúng lưỡng bại câu thương rồi chúng ta đoạt lấy ba quả Tử Âm kia!

Lý Thiên Nam nghe thế im lặng gật đầu. Vài hơi thở sau gã lại hỏi:

- Tại sao chúng ta không dùng pháp lực đoạt luôn ba quả Tử Âm kia?

- Hà..! Ngươi xem bảy con măng xà và con mèo kia là loại thú vật bình thường sao?

- Ý của sư phụ là...

- Ý ta muốn nói là phạm việc gì cũng phải dùng đầu óc quan sát thật kỹ. Ngươi nhìn bảy con măng xà kia xem, bọn chúng có thể bày ra “thế trận” vây hãm con mèo kia chứng tỏ bọn chúng không phải động vật bình thường. Con mèo kia cũng thế, biết cách dùng cây Tử Âm để khiến lũ măng xà kia kiêng dè sợ “đánh chuột vỡ bình”. Không những thế thân pháp của con mèo kia không tệ chút nào, có thể so với nhị giai tu sĩ.

- Ô! Thì ra là thế!

- Hắc hắc! Đó là còn chưa nói tới việc khi chúng ta phát động tấn công, đám măng xà và con mèo này nếu không chống lại được sẽ dùng mọi cách phá hủy “Tử Âm quả”. Những chuyện “ăn không được thì đập đổ” ta đã xem qua không ít! Lý Thiên Quang cười nhận xét.

- Sư phụ xem chúng như con người sao? Lý Thiên Nam cười cười.

- Người có khi còn ngốc hơn cả bọn chúng! Có bao giờ người thấy thể trận giăng co nào lâu như vậy chưa? Động vật bình thường một là đã lao vào cắn xé nhau từ lâu hai là một bên sẽ bỏ đi không tranh đoạt nữa. Còn mấy con mãng xà và con mèo này thì sao? Hừ! Đây về “nhân tính”, nhìn qua là biết không hề đơn giản.

Lý Thiên Nam nghe sư phụ già nói vậy thì ánh mắt chăm chú nhìn từng động tác của đám thú bên dưới. Quả nhiên cả con mèo đen to lớn và đám mãng xà kia đều di động rất cẩn thận, ánh mắt bọn chúng thì luôn đề phòng cùng với tìm kiếm sơ hở lẫn nhau, bộ dáng không khác gì con người.

Bên dưới sườn núi, Tiểu Miêu bấy giờ ánh mắt lảng lệ nhìn đám mãng xà bao quanh. Bước chân của nó vẫn cẩn thận đạp nhẹ nhàng, chậm rãi về phía trước từng bước một, mặc kệ đám mãng xà đang chuyển động vòng vây đi theo.

Đột nhiên, khi bàn chân Tiểu Miêu di chuyển đến một đám đất xốp, thân hình nó trùng xuống. Sắt na tiếp theo chiếc đuôi dài vung lên một cái quét về mặt đất phía sau một lớp bụi mờ mờ, còn một chân phía trước cũng hất tung một đám bụi mù về đám mãng xà trước mặt. Sau đó, Thân hình Tiểu Miêu chợt xoay tròn tại chỗ. Mỗi một vòng xoay chiếc đuôi cùng một bàn chân thay nhau hất tung từng mảng cát bụi dày đặc về phía đám mãng xà.

Dị biến xảy ra làm đội hình của đám mãng xà chợt loạn, thể trận bao vây Tiểu Miêu bị lộ ra một góc. Đúng lúc này đôi mắt màu lam của Tiểu Miêu lóe lên một cái, một dải lam quang bay ra bao trùm lấy đám mãng xà. Cùng sát na đó, thân hình Tiểu Miêu như một con gió lao vút ra khỏi thể trận của đám mãng xà rồi phóng như bay xuống núi.

- A! Không ngờ con mèo kia lại là linh thú! Nhìn dải lam quang bắn ra từ mắt của Tiểu Miêu, Lý Thiên Quang kêu lên một tiếng ngạc nhiên bởi lúc này lão phán đoán đám mãng xà và con mèo to lớn kia là một loại man thú nào đó mà thôi. (tg: man thú ở đây có thể hiểu là loại thú hoang dã, hung tợn)

- Đuổi theo! Lý Thiên Quang hô một tiếng rồi cùng Lý Thiên Nam ngự không đuổi theo phương hướng của Tiểu Miêu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Vạn Xà Trận

Tiểu Miêu vừa thoát khỏi đám mãng xà lập tức phóng như bay xuôi theo sườn núi. Bàn chân nó như có keo dính lúc thì bám chặt vào từng mỏm đá nhô ra bên ngoài sườn núi, lúc thì đạp nhẹ nhàng trên từng thân cây lớn, cứ thế trải qua tầm chục hơi thở nó đã xuống đến chân núi.

Núi rừng nơi này hoang vu, rậm rạp, không có lối mòn, tuy nhiên đó lại là không gian thích hợp với màn chạy trốn của Tiểu Miêu. Ánh mắt màu lam của Tiểu Miêu lúc này tràn đầy “nhân tính”, vừa chạy nó vừa nó vừa ngoảnh lại phía sau xem xét, đôi tai vểnh lên nghe ngóng từng cử động bất thường.

Trên cao, hai sư đồ họ Lý vẫn phi hành bám theo Tiểu Miêu, mặc dù vậy không hiểu tại sao hai thầy trò này không ra tay cướp đi “Tứ Âm quả”?

- Sư phụ, người vừa nói con mèo kia là linh thú? Lý Thiên Nam bay bên cạnh Lý Thiên Quang hỏi.

- Phải! Tuy tu vi của nó có hạn nhưng đúng là linh thú! Xem ra lần này muốn lấy ba quả Tứ Âm kia không phải là chuyện dễ dàng! Lý Thiên Quang đáp.

- Sao lại như vậy? Lý Thiên Nam thắc mắc hỏi.

- Người nghe đến “linh thú vương” chưa?

- Rồi!

- Nếu nghe đến “linh thú vương” thì còn hỏi ta làm gì nữa? Vạn năm nay, từ ngày tiên thú tại Vạn Tiên Sơn ra đời, đám “linh thú vương” kia đã ra thông cáo: “Kẻ nào dám tổn thương đến linh thú thì sẽ bị liên minh của các thú vương truy sát”. Người phải biết rằng tu vi của đám “linh thú vương” kia đều có thể so sánh với đại tu sĩ Thiên Chân Cảnh! Một đám thú “linh thú vương” nếu cùng xuất động thì sẽ gây ra một tràng phong ba khiến Đông Châu rung chuyển! Lý Thiên Quang giải đáp thắc mắc của Lý Thiên Nam.

- Thì ra là thế! Xem ra mọi thứ không hề đơn giản! Lý Thiên Nam chợt thốt lên một câu như vậy.

Lý Thiên Quang ánh mắt ánh lên nét cười, nói với giọng đầy vẻ ví von:

- Đến giờ người mới nhận ra mọi thứ không hề đơn giản sao? Hừ! Cái thế giới này vốn là một mớ tơ vò, từ người đến vật đều có dây mơ rễ má với nhau. Không cẩn thận có thể chọc đến những “ổ kiến lửa” nằm sâu trong lòng đất!

Lý Thiên Nam nghe vậy gãi đầu cười rồi hỏi:

- Huyền Thanh Tông chúng ta có phải là một trong số những “ổ kiến lửa” kia không?

- Hà..hà! Xem như là vậy!

Trong lúc hai sư đồ đệ Lý vừa phi hành vừa trò chuyện trên cao thì bên dưới tán rừng rậm rạp, Tiểu Miêu thân hình thoăn thoắt di chuyển như một con gió xẹt qua xẹt lại giữa từng nhánh cây rừng. Nửa khắc thời gian đã trôi qua, bước chân của Tiểu Miêu vẫn chưa hề ngừng nghỉ. Ánh mắt nó vẫn đầy cảnh giác vừa chạy vừa dòm ngó xung quanh như đang tra xét điều gì đó.

Cùng lúc này, phía trên tán rừng xanh tốt, Lý Thiên Quang đang phi hành bất chợt nhíu mày. Lý Thiên Nam bên cạnh khuôn mặt cũng hiện lên vẻ khó hiểu.

- Sư phụ, bên dưới hình như có dị động bất thường!

Lý Thiên Quang gật đầu, trầm giọng nói:

- Áp lực tinh thần không nhỏ, xem ra lần này con mèo kia khó mà thoát được!

- Ý của sư phụ là sao?

- Người đợi xem đi, cũng xem như giúp người tăng thêm một chút kiến thức!

Lời nói của lão vừa dứt thì bên dưới tán rừng dị động đã xảy ra. Chỉ thấy chim chóc đột nhiên bay tán loạn, từng tiếng kêu thất thanh của mấy chục đàn chim làm rung động một mảng núi rừng. Đường như dưới mặt đất đang có thứ gì đó vô cùng đáng sợ.

“Phi..phi...phi...” rất nhiều, rất nhiều tiếng thở mang theo một cỗ sát ý âm hàn nhanh chóng từ bên dưới tán rừng xộc thẳng lên trời cao. Những tiếng “loạt xoạt” đều đều vang lên rồi lan rộng ra xung quanh. Lúc đầu những tiếng “loạt xoạt” chỉ ở trong phạm vi ngang dọc chừng chục trượng. Tuy nhiên sau vài hơi thở ngắn ngủi, những tiếng “loạt xoạt” này như thể bầy ong vỡ tổ đã lan tỏa ra khắp nơi quanh tán rừng rậm rạp. Bốn phương tám hướng, những tiếng thở “phi..phi...” chọt cộng hưởng với nhau tạo nên một thứ âm thanh như thể tỏa ra từ cửu u địa ngục.

“Ào ào...!” Đột nhiên tán rừng lay động, trời lặng gió thế mà lá rừng lại bị thổi bay tán loạn trong không khí. Sát na kế tiếp, âm phong gào rú, đất đá cát bụi từ dưới tán rừng bị một lực lượng quỷ dị cuốn lên cao tạo thành một vòi rồng cao hơn mười trượng, xoay tít trên tán rừng già. Vòi rồng kia vừa xuất hiện ngay lập tức lao ào ào về phương hướng của Tiểu Miêu.

“Ngao...o..o!”

Một tiếng kêu tức giận vang lên. Sát na sau đó, từ trong tán rừng Tiểu Miêu miệng ngâm cây Từ Âm lao vút ra khỏi đám cành lá rậm rạp rồi chạy như bay về một dải đất trống đầy đá sỏi phía xa xa chân núi. Phía sau nó một đàn rắn hung nhúc, trườn bò ngang dọc đuổi sát theo sau. Điều kỳ lạ là tuy tốc độ thực sự của đàn rắn này tuy không nhanh bằng Tiểu Miêu nhưng cách chúng di chuyển, tương hỗ lẫn nhau lại khiến tốc độ của chúng nhanh gấp mấy lần.

- Sư phụ! Cái này hình như là “Vạn xà trận”. Lý Thiên Nam nhìn đoàn rắn đông đảo bên dưới hô lên một tiếng.

- Phải! Đây đúng là “vạn xà trận”, một trong những “thế trận” truyền thừa của loài rắn.

- Chúng ta làm gì bây giờ?

- Bám theo sau! Lúc cần thiết thì ra tay đoạt cây Từ Âm kia là được! Lý Thiên Quang cười cười, đáp.

Bên ngoài tán rừng dưới chân núi lúc này là một dải đất bằng phẳng rộng mênh mông, cỏ cây thưa thớt mọc xen kẽ cùng đất đá. Tiểu Miêu vừa ra khỏi tán rừng lập tức nhắm dải đất này chạy đến, tốc độ của nó ngày càng tăng bởi phía sau vòi rồng quỷ dị cùng đoàn rắn kia vẫn bám sát.

Chạy được khoảng mấy trăm trượng thì đột nhiên thân hình Tiểu Miêu đứng sững lại, đôi mắt nó đầy vẻ ngưng trọng nhìn về phía trước mặt rồi đảo liên tục sang hai bên. “Phi phi...” Bốn phương tám hướng lúc này chọt vang lên những tiếng thở âm hàn của loài rắn. “Xà âm” lúc trầm lúc bổng, dồn dập, cộng hưởng với nhau làm da đầu người ta phải tê dại.

Bây giờ, trong đáy mắt màu lam thâm thúy của Tiểu Miêu, ngàn vạn con rắn đủ hình thù, kích cỡ, màu sắc, đã tạo thành một “xà trận” trùng trùng vây lấy nó. “Thập diện mai phục”, đây có lẽ là những từ cô đọng nhất để đánh giá hoàn cảnh nguy hiểm của Tiểu Miêu vào lúc này. Vạn xà trận nhanh chóng vây tròn lấy Tiểu Miêu rồi thu nhỏ lại dần thế trận, đây quả thực là một kiểu thế trận “lấy thịt đè người” hiếm có trong tự nhiên.

Bỗng vòi rồng đang đuổi theo phía sau chợt suy yếu dần. Chớp mắt sau đó, bảy con măng xà lúc trước đột nhiên xuất hiện từ bên trong vòi rồng rồi dựa vào lực quán tính bay về bảy hướng khác nhau trong “vạn xà trận”.

Tiểu Miêu vừa nhìn thấy bảy con măng xà kia thì ánh mắt xẹt qua một dải lam quang lấp lẹ, như thể có một ngọn lửa màu lam đang bùng cháy mãnh liệt trong mắt nó.

“..Grừ...Ngao...o..!” Đột nhiên Tiểu Miêu thả cây Từ Âm xuống lòng đất rồi rống lên một tiếng vang vọng. Sát na sau đó, hai bàn chân trước của nó chụp lấy ba quả Từ Âm chín mọng rồi cái đầu to lớn cúi xuống ngoạm lấy rồi nuốt gọn.

“Ưc!” Một tiếng nuốt gọn ghê vang lên. Không hiểu vì sao trong muôn ngàn hơi thở man dại của đàn rắn, âm thanh từ yết hầu của Tiểu Miêu lại rõ ràng

như vậy.

- Diên ròi, diên ròi! Con mèo thật đúng là đủ diên! Lý Thiên Quang ngự không đứng trên cao hô lên mấy tiếng. Dù lão có lịch duyệt mấy trăm năm nhưng khuôn mặt lúc này cũng phải hiện lên vẻ ngạc nhiên tột độ.

- Chuyện gì vậy sư phụ?

- Ba quả Tử Âm kia tuy là “tiên dược” đối với linh thú nhưng không phải nói ăn là ăn ngay được. Linh thú muốn luyện hóa dược lực của “Tử Âm quả” thì phải giống như tu sĩ chúng ta, chọn một nơi yên tĩnh rồi bế quan luyện hóa. Còn con mèo kia, một lần nuốt ba quả Tử Âm trong hoàn cảnh này đảm bảo sẽ nổ tan xác mà chết!

Lời của Lý Thiên Quang vừa dứt, bên dưới mặt đất nơi Tiểu Miêu đang đứng, không khí chợt nhộn nhạo bất thường. Còn cơ thể Tiểu Miêu đột nhiên phát ra những tiếng “răng rắc” như thể từng đốt xương đang bị bẻ gãy. Nét mặt Tiểu Miêu lúc này hiện lên đầy vẻ đau đớn khó chịu. Ba quả Tử Âm vừa vào tới bụng nó ngay lập tức đã tan ra rồi phát huy dược lực bá đạo của mình.

“U..ư...Gr..ào....!” Tiểu Miêu rít lên một tiếng đau đớn.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, từ lúc Tiểu Miêu đột ngột nuốt ba quả Tử Âm đến lúc này cũng chỉ vài hơi thở ngắn ngủi mà thôi. Bảy con mẫn xà bên trong vụn xà trận không ngờ đến Tiểu Miêu lại liều lĩnh nuốt trọn ba quả Tử Âm như vậy. Ánh mắt của bảy con mẫn xà hiện tại đỏ ngầu, toát lên đầy vẻ căm hận.

“Rít...rít...!” Từng âm thanh kì quái từ bảy con mẫn xà vang lên làm hàng ngàn, hàng vạn con rắn ngẩng đầu lên nghe ngóng. Tiếng rít kia vừa dứt, từ bốn phương tám hướng, từng đoàn rắn như thể sóng triều ào ào lao đến vị trí của Tiểu Miêu. “Vụn xà trận” lúc này mới chính thức được khởi động.

Cát bay, đá chạy, một cỗ cuồng phong hình thành từ đường di chuyển của hàng ngàn con rắn ập đến thân thể của Tiểu Miêu.

Đột nhiên “Bồng!” một cái! Khi đoàn rắn lao đến cách Tiểu Miêu chừng hơn trượng, từ thân thể của Tiểu Miêu, một dải lam quang lạnh lẽo bộc phát, lan tỏa ra mọi hướng. Dải lam quang này mang theo một cỗ lực lượng như thể xé tan hư không, chỉ một sát na ngắn ngủi đã đánh bay lần tấn công đầu tiên của “Vụn xà trận”.

- Thật không thể tin được! Lý Thiên Quang đứng trên cao thốt lên một tiếng ngạc nhiên kèm theo vẻ mừng rỡ. Dải lam quang lạnh lẽo kia làm lão chợt nhớ đến một đoạn cổ thư mà ngày trước lão đọc được.

- Lê nào đây là...“U Lam Xạ Nguyệt” trong truyền thuyết!?

- “U Lam Xạ Nguyệt” là gì há sư phụ? Lý Thiên Nam hỏi. Nhìn dải lam quang vừa thoát ra từ thân thể Tiểu Miêu, ánh mắt gã cũng tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

- “U Lam Xạ Nguyệt” chính là một loại dị năng đặc biệt của Hắc Linh Miêu. Một loài linh thú trân quý đã biến mất từ xưa! Lý Thiên Quang giọng nói có phần gấp gáp.

Chưa để Lý Thiên Nam hỏi tiếp thì lão lại nói tiếp:

- Người nên biết rằng, hơn vạn năm trước, con đường tiến vào Cổ Mộng kết giới chính là nhờ một con Hắc Linh Miêu tìm ra. Giá trị của một con Hắc Linh Miêu có thể so sánh với thân binh lợi khí!

- A! Lợi hại như vậy sao?

- Tất nhiên! Đôi mắt của Hắc Linh Miêu vốn là một loại “thiên nhãn” có thể nhìn xuyên qua mọi loại kết giới!

Trong lúc Lý Thiên Quang đang cảm thán trên cao thì bên dưới cơ thể Tiểu Miêu lại phát sinh dị dạng. Từng khối cơ nhục trên người nó co giật, vặn vẹo liên tục, bộ dáng vô cùng thống khổ. Không những thế, một màn u lam dập dờn quanh cơ thể nó đang tản mát ra hơi thở vô cùng cuồng bạo, giống như một quả cầu năng lượng bị áp súc đến cực hạn, có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

- Đáng tiếc! Đáng tiếc! Chúng ta có cơ hội nhìn thấy một con Hắc Linh Miêu bằng xương bằng thịt nhưng lại trong hoàn cảnh này! Lý Thiên Quang tiếc nuối than thở.

- Sư phụ! Mau dùng pháp lực giúp nó thoát khỏi!

- Không kịp rồi! Dược lực của ba quả Tử Âm kia đã ngấm vào gân cốt của nó! Đó là ba ngàn năm tu vi a! Ta hiện tại không đủ khả năng khống chế cỗ năng lượng cuồng bạo kia!

Cùng lúc này, bảy con mẫn xà kia cũng nhận ra sự biến đổi trên cơ thể của Tiểu Miêu. Mười bốn con mắt đỏ như máu của chúng đột nhiên sáng lên. Chẳng khác nào tâm thần tương thông, bảy con mẫn xà cùng nhau vọt ra khỏi đàn rắn đông đúc rồi lao về phía của Tiểu Miêu. Lúc cách Tiểu Miêu chừng ba trượng, bảy con mẫn xà đột nhiên dựng đứng thân hình to lớn của chúng dậy, cái miệng há to rồi phát ra những tiếng kêu kì quái.

Sau tiếng kêu kia của bảy con mẫn xà, hàng ngàn, hàng vạn con rắn như thể bị thôi miên, mỗi con đều ngóc cao đầu lên khỏi mặt đất rồi hướng lên trời, há mồm kêu lên những tiếng tương tự bảy con mẫn xà kia. Chốc lát không gian tràn ngập những âm thanh quý dị như thể cô hồn đã quý đang kêu khóc.

Nương theo những âm ba quý quái kia, không khí đột nhiên nhộn nhạo rồi một luồng lực lượng như có như không từ thân thể của hàng ngàn, hàng vạn con rắn toát ra. Một sát na ngắn ngủi, không gian như đọng lại, ánh mặt trời như ảm đạm đi một ít, từ bên dưới lòng đất, một cái đầu rắn mờ ảo dài gần chục trượng nhô lên như thể hung thần hiện thế.

- Là “Xà Hình”! Lý Thiên Quang ánh mắt lại hiện lên vẻ ngạc nhiên, nói. Hôm nay, chỉ sau một chút thời gian ngắn ngủi lão cùng đệ tử đã chứng kiến hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác.

- Đây chẳng lẽ là “vạn xà hóa hình”? Lý Thiên Nam ánh mắt không dấu được vẻ kinh thán, hỏi.

- Đúng vậy! Đây chính là “vạn xà hóa hình”, một “thế” trong “Vạn xà trận”. Xem ra bảy con mãng xà kia quyết không chịu buông tay dễ dàng như vậy!

“Xà Hình” vốn là cộng hưởng từ năng lượng của hàng vạn con rắn trong “vạn xà trận”, tạo nên một “Xà Hình” bằng năng lượng vô cùng bá đạo. “Xà Hình” này có khả năng thôn phệ năng lượng của kẻ khác rồi chuyển ngược lại cho “Vạn xà trận”. “Xà Hình” vừa hiện, muôn vạn tia lực đạo kì quái đã lao đến bao phủ lấy Tiểu Miêu tạo thành một cái lồng năng lượng mờ ảo.

Tiểu Miêu hiện tại đã mất đi khả năng khống chế với cỗ năng lượng trong cơ thể nó. Dực lực của ba quả Tử Âm kia quá mạnh khiến thân thể nó không thể hấp thu hết được.

“Àm!” Thân hình đồ sộ của Tiểu Miêu mất đi khống chế ngã nhào xuống nền đất, hai mắt nó lam quang luân chuyển liên tục như muốn dùng hết lực lượng cuối cùng để luyện hóa cỗ năng lượng kia.

Bao quanh Tiểu Miêu, lồng năng lượng kì quái bắt đầu tỏa ra những sợi tơ năng lượng rồi tiến đến bám vào thân thể Tiểu Miêu. Khi những sợi tơ này vừa tiếp xúc với thân thể Tiểu Miêu một cỗ hấp lực cuồng bạo ngay lập tức rút đi sinh cơ trong cơ thể nó. Ánh mắt Tiểu Miêu xẹt qua một tia không cam lòng, nhưng cỗ năng lượng trong cơ thể đang bùng phát làm nó không có cách nào khống chế thân thể nữa.

- Sư phụ! Không có cách nào cứu nó sao? Lý Thiên Nam trên cao giọng nói có chút khó chịu hỏi.

Lý Thiên Quang không đáp mà chỉ lắc lắc đầu, ánh mắt neho lại nhìn về khung cảnh bên dưới mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Lão Thuật Sĩ

Trên một đỉnh núi xa lạ, một tiểu hài tử tầm chín mười tuổi đang ngồi tĩnh tọa trên một ụ đá ven một hồ nước trong xanh. Phía xa xa dưới mấy tán tùng già cổ một thiếu nữ tuổi chừng mười bốn, mười lăm cũng đang nhắm mắt tĩnh tọa như tiểu hài tử này. Bảy giờ xung quanh chỗ hai người đã tọa, từng luồng linh khí đang đều đều chảy vào bên trong cơ thể của hai người. Nhất là những luồng linh khí bên cạnh tiểu cô nương kia, càng ngày càng dao động mãnh liệt. Hai người này tất nhiên là Diệp Nguyên và Vân Tuyết đang trong trạng thái bế quan trên đỉnh núi.

Hiện tại cũng chỉ là gần hai khắc thời gian kể từ lúc Diệp Nguyên cùng Vân Tuyết tiến vào trạng thái bế quan. Tuy nhiên trong cơ thể mỗi người đang diễn ra những biến đổi nghiêng trời lệch đất.

Nói về Vân Tuyết, lúc này nàng đang chìm trong một cảnh giới vi diệu. Muôn ngàn lộ kinh mạch trong cơ thể đều căng phồng, linh khí từ bên ngoài ào ạt tiến vào lấp đầy khoảng trống. Công pháp Thiên Mộc Quyết đang tự động tuần hoàn hàng ngàn chu thiên trong cơ thể của nàng. Cửa ải đột phá ngũ giai tu sĩ sắp mở ra, đây là điều mà nàng không thể ngờ tới. Bởi vì ba tháng trước nàng vừa chạm đến tứ giai trung kỳ, thế mà lúc này cánh cửa ngũ giai đã cận kề trước mặt. Nhìn cơ thể đang chuyển hóa linh khí thành linh lực rồi tích súc một cách điên cuồng, Vân Tuyết biết chỉ cần nàng giữ vững tâm cảnh thì việc đột phá ngũ giai sẽ thuận buồm xuôi gió.

Còn về phần Diệp Nguyên, hiện tại hắn đang đắm chìm trong không gian thức hải. Muôn ngàn tia thần thức đã huyền hóa thành hình dáng của hắn rồi ngồi xếp bằng lơ lửng trong không gian này. Xung quanh thân thể của hắn từng đoàn hoa văn kì dị đang xoay tròn nhịp nhàng. Mỗi một lần những đoàn hoa văn này lướt qua đỉnh đầu của hắn là một vòng quang mang bạch sắc lại lóe lên rồi dung nhập vào thân thể hắn. Khung cảnh có phần vừa kỳ ảo lại vừa quý dị.

“Không biết đây là công pháp gì?” Diệp Nguyên nội tâm tự hỏi.

Thì ra nguồn gốc của những đoàn hoa văn kia chính là từ chữ “Sinh” kỳ lạ lần trước. Diệp Nguyên lúc này đang lần mò theo từng dòng công pháp ẩn dấu trong những đoàn hoa văn này. Hắn không biết vì sao bản thân có thể hiểu được những hoa văn quý quái kia, chỉ biết sau khi chữ “Sinh” kia xuất hiện, trong đầu hắn đã hiện rõ ràng công pháp xa lạ này. Không những thế hắn còn nhận biết được, công pháp này có ba tầng riêng biệt. Tuy nhiên, hiện tại hắn chỉ nắm rõ được tầng đầu tiên.

Tầng đầu của công pháp này theo lý giải về tu luyện của hần chính là một tầng “luyện thể”. Mặc dù vậy phương pháp luyện thể này vô cùng kì lạ. Không phải là thông qua tăng cường sự dẻo dai của căn cốt, kinh mạch, mà là chất lọc ra “tinh” “khí” “thần” của cơ thể để nuôi dưỡng linh hồn. Bởi vì không có thứ gì để đối chứng thật hư nên Diệp Nguyên cảm thấy càng đọc càng hồ đồ. Không những thế phương pháp chất lọc tinh hoa của cơ thể này lại có phần tà môn làm tâm cảnh của Diệp Nguyên thoáng chút dao động.

“Dùng máu luyện thân, đem ‘tinh’ ‘khí’ ‘thần’ chuyển dẫn...”

Những câu khẩu quyết kì quái làm Diệp Nguyên rơi vào một mớ tơ vò. Hắn đang lo ngại, nếu chiếu theo công pháp này để tu luyện thì không biết mai này cơ thể hần sẽ phát sinh biến cố gì ngoài ý muốn. Tuy nhiên, cái cảm giác kêu gọi hần lúc trước lại chính là những đồ án công pháp này. Đó là lí do khiến Diệp Nguyên đắn đo chưa làm ra quyết định cuối cùng.

“Có lẽ ta nên thử một chút xem sao! Nếu có điều gì xấu xảy ra ta sẽ ngay lập tức ngừng lại! Dù sao chữ “Sinh” kỳ lạ kia đã từng cứu ta một mạng!”
Diệp Nguyên cuối cùng cũng đưa ra quyết định.

Chiếu theo đồ án công pháp, linh lực trong người Diệp Nguyên bắt đầu tuần hoàn theo những lộ tuyến kì lạ. Ngay cả những lộ kinh mạch ít khi sử dụng đến nhất cũng tham gia vào vòng tuần hoàn này. Đây là một kiểu “nội chu thiên” kì dị, dường như đã thoát ra khỏi cái lý lẽ thông thường của việc tu luyện.

“Cảm giác này...”

“Có nét giống Huyền Ảnh Ngự Phong a!”

“Không đúng! Lại có nét giống Định Thần Tuyệt Sát!”

“A! Hình như lại mang chút lộ tuyến di động của phương pháp “cải tạo cốt cách” kia!”

“Không thể nào! Tại sao lại có thể ẩn hiện lực lượng của Định Hồn Chi Lực???”

Diệp Nguyên nội tâm dậy sóng, vừa ngạc nhiên lại vừa lo lắng. Từ trước đến nay mỗi một bộ công pháp hần tu luyện tuy đều sử dụng linh lực tồn tại trong cơ thể nhưng lộ tuyến kinh mạch khác nhau hoàn toàn. Vậy mà lúc này đường di chuyển của linh lực trong cơ thể lại dường như mang theo bóng dáng của tất cả công pháp hần tu luyện thì bảo hần làm sao không chấn động.

“Lẽ nào là vạn quyết quy tông???” Diệp Nguyên suy đoán.

Tuy nhiên sát na sau đó Diệp Nguyên phải gạt bỏ ngay suy đoán vừa rồi, bởi “nội chu thiên” kì dị kia lại đem đến cho hần một cảm giác khác lạ. Đó là cảm giác vị diệu về sự biến đổi của thời gian, mỗi một vòng chu thiên, Diệp Nguyên đều có cảm giác một loạt kí ức của bản thân hần lại được khắc sâu thêm một tầng nữa. Dường như trong mỗi tác máu thịt của hần đều được đánh lên dấu ấn của linh hồn. Cảm giác mơ hồ kì ảo này khiến Diệp Nguyên không sao giải thích được.

“Bồng!” Đột nhiên không gian thức hải chấn động mãnh liệt. Một dải quang mang bạch sắc lấy Diệp Nguyên làm trung tâm lan tràn ra muôn hướng. Chỉ chớp mắt không gian thức hải đã biến thành một dải màu bạc lấp lánh vô cùng bắt mắt. Cùng lúc đó bên ngoài cơ thể Diệp Nguyên một ngọn lửa bạch sắc bùng lên thiêu trụi hết quần áo của hần. Vài hơi thở sau, ngọn lửa bạch sắc thu liễm dần vào bên trong cơ thể hần. Tuy nhiên giữa ấn đường của hần, một chữ “Sinh” dập dờn quang mang mang bạch sắc hiện lên. Chữ “Sinh” này so với chữ Sinh xuất hiện lần trước không có gì khác biệt, có chăng chữ “Sinh” hiện tại giống với một loại ấn ký mà thôi.

Trong không gian thức hải, một chữ “Sinh” to lớn cũng được hình thành. Không những thế chữ “Sinh” này còn toát lên một loại “vị đạo” thâm sâu khó lường. Diệp Nguyên chăm chú nhìn chữ “Sinh” to lớn này, mỗi nhếch lên một nụ cười vui vẻ. Bởi hần biết, hần đã đặt chân lên tầng đầu tiên của công pháp kì lạ kia.

“Rốt cuộc thứ này sẽ luyện ra cái gì đây...?!”

Diệp Nguyên lại chiếu theo công pháp kì lạ kia bắt đầu tu luyện. Hần ngạc nhiên phát hiện, mỗi một lỗ chân lông trên cơ thể đều phình to ra điên cuồng hấp nạp lấy linh khí. Không những thế linh khí vừa đi vào cơ thể đã trực tiếp hóa thành linh lực. Tốc độ luyện hóa so với trước đây nhanh gấp mấy chục lần. Tuy nhiên chưa kịp để hần mừng rỡ thì linh lực trong người đột nhiên dùng một quỹ tích kì lạ xông thẳng lên đỉnh đầu rồi tích súc lại một cách khó hiểu.

“Không ổn!” Diệp Nguyên trong lòng hét lên một tiếng.

Linh lực vốn hội tụ tại một không gian gọi là “Linh Hải” tồn tại ở đan điền, nhưng hiện tại linh lực hấp thu vào cơ thể hần không di chuyển về đan điền nữa mà lại tiến ngược lên đỉnh đầu của hần. Nếu để linh lực tích súc ở trên đỉnh đầu thì chắc chắn sẽ khiến đầu hần sớm bị nổ tung mà chết.

“Quý quái gì thế này!”

Diệp Nguyên nội tâm có chút hoảng loạn bởi hiện tại hần không thể dừng lại được việc hấp thu linh khí ngoài cơ thể. Chữ “Sinh” to lớn trong không gian thức hải đang tỏa ra muôn đạo hào quang bạch sắc cản trở thần thức của hần, không cho hần điều khiển bản thân nữa. Lúc này hần chẳng khác nào đang chứng kiến bản thân bị người khác thao túng.

...

Trong lúc Diệp Nguyên cùng Vân Tuyết đang bế quan trên đỉnh núi thì ở dưới một chân núi xa lạ, Tiểu Miêu đang ở bên bờ sinh tử.

Muôn ngàn sợi tơ từ lồng năng lượng đang điên cuồng hút đi sinh cơ của Tiểu Miêu. Bên trong thân thể nó, được lực mạnh mẽ của ba quả Tử Âm cũng bị những sợi tơ này hấp thụ. Tiểu Miêu lúc này chả khác nào một cái lò luyện đan giúp bảy con măng xà kia có thể nhận được lực lượng từ “Tử Âm quả”.

“Ngao..!”

Một tiếng kêu thê lương vang lên từ miệng của Tiểu Miêu rồi hai tia lam quang yếu ớt bắn ra từ mắt nó. Tuy nhiên lực lượng của hai tia lam quang này quá nhỏ bé, không đủ phá vỡ vòng vây của những sợi tơ kia.

Đột nhiên, từ trong thế trận của đàn rắn, nhiều tiếng kêu hoảng loạn vang lên như thể có kẻ đang xâm nhập “Vạn xà trận”. Một làn bụi mờ bốc cao rồi thẳng hướng lồng năng lượng cùng “Xà Hình” lao tới. Chớp mắt, làn bụi mờ kia đã xuyên qua lồng năng lượng, đến bên cạnh Tiểu Miêu.

“Lũ súc sinh, bản đạo bước nhầm mấy bước mà thôi có sao lại vây cản bản đạo???” Tiếng kêu hân học như thể đá tảng rơi vào mặt hồ lặng sóng, ngay lập tức làm suy yếu “Xà Hình”.

Ngay sau đó, trong làn bụi mờ, một lão già khuôn mặt không có gì nổi bật, mặc bộ đạo bào màu lam cũ nát, lưng đeo một chiếc giỏ hình chữ nhật, tay cầm một cái cờ hiệu màu nâu bước ra, bộ dáng lão lúc này có phần chật vật. Hóa ra đây lại là lão thuật sĩ lúc trước từng xuất hiện trước quán trọ Đông Loan.

Vừa đặt chân ra khỏi màn bụi mù, lão thuật sĩ không hề để ý đến Tiểu Miêu cùng đàn rắn bao quanh mà đưa tay lên vân vê cái cằm lún phún râu rồi lẩm bẩm:

- Đạo hạnh của ta ngày càng tệ hại! Rõ ràng sử dụng “Thuần Tức Thiên Hành Phù” truy theo “đầu mối” kia tại sao lại xuất hiện ở nơi này???

Thì ra từ lúc rời khỏi quán trọ Đông Loan, lão thuật sĩ đã đi lòng vòng mấy ngày trong Vạn Tiên Sơn. Với lão đây là lần đầu tiên lão “vất vả” như vậy. Sau mấy hôm buồn bực vì không tìm được thứ cần tìm lão quyết định dùng đạo thuật độc môn của mình để truy theo “đầu mối” khác, nhưng không ngờ vừa dùng “Thuần Tức Thiên Hành Phù” bước mấy bước đã lọt vào thế trận của ngàn vạn con rắn này.

“Phi..phi..!” Đàn rắn rộ lên âm thanh phẫn nộ bởi sự xuất hiện của lão thuật sĩ.

Bấy giờ, lão thuật sĩ mới nhìn quanh một lượt, ánh mắt lão xẹt qua chút hàn quang rồi nhàn nhạt nói với giọng cao cao tại thượng:

- Thấy các ngươi có thể sử dụng “Vạn xà trận” thế này chứng tỏ đạo hạnh không tệ. Lần này gặp bản đạo coi như là các ngươi may mắn. Chỉ cần các ngươi thu lại “Vạn xà trận”, rút lui khỏi nơi này ta xem như hôm nay chưa có chuyện gì xảy ra!

Lời nói của lão vừa dứt, bàn tay phải của lão đột nhiên bùng sáng một dải kim quang nồng đậm. Dải kim quang này như thể một con rồng nhỏ, vừa xuất hiện đã quấn quanh mình của lão. Khí tức tỏa ra từ dải kim quang không ngờ lại mang theo một chút “Long khí” lúc ẩn lúc hiện. Trông lão lúc này chẳng khác gì đang có một con kim long che chở, khí tức vô cùng oai phong凛冽.

Bảy con măng xà cùng đàn rắn vừa cảm nhận được “Long khí” thì thân hình run lên một chút. Long uy dù ít hay nhiều đều khiến bản năng của chúng phải toát lên vẻ sợ hãi, đây là huyết mạch truyền thừa từ vạn cổ. Tuy nhiên, bảy con măng xà này không phải loại tầm thường, sau sát na gạt mình, ánh mắt chúng lóe lên từ quang rồi như phát hiện ra điều gì không đúng, ngay lập tức những tiếng rít gào giận dữ vang lên.

Lão thuật sĩ thấy thế gạt mình một cái, hét lên:

- Súc sinh! Các ngươi muốn hình thần câu diệt, vĩnh bất siêu sinh sao?

Đáp lại lời nói của lão là bảy cái miệng rắn to như chậu máu đớp tới. Lão thuật sĩ thấy vậy ánh mắt lúc này mới xẹt qua chút hoảng hốt sau đó bàn tay loạn động, một tấm đạo phù màu vàng lóe lên rồi hóa thành một luồng kim quang bao bùng phát. Sau đó luồng kim quang này huyền hóa thành một chiếc chuông lớn bao phủ lấy cả thân thể lão và Tiểu Miêu nằm dưới đất.

“Cong...cong..cong!” Mấy con măng xà vừa chạm vào cái chuông năng lượng này đã tạo nên những âm thanh vang vọng khắp chốn núi rừng.

Trên cao, Lý Thiên Quang vừa nhìn thấy một màn này lập tức hô nhỏ:

- Không ngờ lại là lão!

- Sư phụ! Người nhận biết lão sao?

- Ai..! Đầu chỉ riêng mình ta nhận biết lão. Người của các tiên môn lớn trên Đông Châu ít nhiều đều chạm trán với lão già quái dị này.

- Lão là ai hà sư phụ?

Lý Thiên Quang ánh mắt hiện lên chút tiểu ý đáp:

- Không ai biết được lão là ai! Chỉ biết nơi nào có chuyện náo nhiệt thì sẽ thấy mặt lão. Tuy lão không hề có tu vi cường đại nhưng một thân “dị thuật” , “đạo thuật” thì “thâm sâu khó lường”. Nhiều vị đại tu sĩ của các đại cung, đại tông cũng không chắc có thể kiềm chế lão.

- A! Lợi hại như vậy? Lý Thiên Nam ánh mắt toát lên vẻ ngạc nhiên.

- Hà hà...! Lợi hại hay không thì không rõ nhưng công phu chạy trốn của lão già này thì đúng là vô cùng lợi hại. Lý Thiên Quang vừa đáp vừa nghĩ đến những “sự tích” xung quanh lão thuật sĩ này.

- Hà! Chạy trốn cũng được xưng là lợi hại? Lý Thiên Nam cười hỏi.

- Ngụ ngốc! Có thể chạy trốn khỏi tay của nhiều đại tu sĩ chả lẽ còn chưa được xưng là lợi hại?

Trong lúc hai thầy trò họ Lý đang nói chuyện thì bên dưới lão thuật sĩ trấn đã toát mồ hôi. Lão vừa chống đỡ những đợt tấn công điên cuồng của đám măng xà vừa hét to:

- Lũ súc sinh muốn cắn chết bản đạo sao? Bản đạo đã bảo là bước nhầm mấy bước còn không tin?

“Cong...cong...cong!” Đám măng xà lại dùng đầu đâm vào chiếc chuông nặng lượng, có vẻ lời của lão thuật sĩ càng khiến chúng hăng máu.

- Mệt chết bản đạo rồi! Lão đạo sĩ thở hổn hển lăm lăm.

“Meo..!” Bỗng tiếng kêu yếu ớt của Tiểu Miêu vang lên bên tai lão thuật sĩ. Thân thể Tiểu Miêu lúc này đột ngột phình to gấp hai lần. Có vẻ được lực từ ba quả Tử Âm quá nhiều khiến thân thể nó không chịu nổi áp lực nữa. Những sợi tơ năng lượng vẫn bám vào thân thể nó nhưng lúc này có chút yếu đi bởi “Xà Hình” bên ngoài lúc này bị sự xuất hiện của lão thuật sĩ làm suy yếu.

- Bản đạo cả đời chỉ tìm chuyện vui để xem không có hứng thú cứu người! Lão thuật sĩ liếc qua Tiểu Miêu một cái rồi nói.

“Lão già! Con mèo kia nuốt một lần ba quả Tử Âm, lúc này cơ thể nó sắp nổ tung rồi!” Đột nhiên một giọng nói mang theo tiếng vang lên bên tai lão thuật sĩ. Thì ra trên cao, Lý Thiên Quang tụ âm truyền tin cho lão thuật sĩ.

- Sư phụ! Người vừa làm gì thế?

- Hắc hắc! Không có gì! Chỉ là muốn xem xét một chút!

Bên dưới mặt đất, lão thuật sĩ vừa nghe xong câu nói kia thì giật mình một cái, ánh mắt dò xét nhìn qua Tiểu Miêu rồi chửi lớn:

- Con bà nó! Chủ nhân của người là kẻ thất đức, sao có thể để một con mèo như người ăn một lúc ba quả Tử Âm? Chẳng lẽ hẳn muốn bản đạo cùng nổ tan xác với người sao???

Nói rồi bàn tay trái lão cuống cuống biến đổi thủ ấn, một hơi thở ngắn ngủi trôi qua, một tấm đạo phù vàng óng hiện rõ ba chữ “Trần Linh Phù” đỏ chói hiện lên trong tay lão. Sắc mặt lão lúc này có chút thoát lực, xem ra tấm đạo phù này không hề đơn giản.

“Trấn Áp!” Lão quát nhẹ một cái rồi búng vội “Trần Linh Phù” dính thẳng vào đỉnh đầu của Tiểu Miêu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Là Người Hiện Đại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.